

Giới thiệu Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời

Thể loại: Ngôn tình, sủng, hiện đại

Anh - một thân phận tôn quý, cậu chủ nhà họ Lệ cao không thể chạm tới, cũng là bá chủ của giới thương nhân, quý tộc lánh đời.

Còn cô, một cô gái với thân phận không thể phổ thông hơn, bị mẹ kế ghét bỏ, vô cùng đáng thương. Một lần ngoài ý muốn, anh xuất hiện trong thế giới của cô. Từ đó, cung chiêu, sủng ái cô tới không biết trời đất...

Toàn bộ thành phố S đều biết, Lệ thiếu có một bảo bối nhỏ mà anh ngậm trong miệng cũng sợ tan, chỉ sợ cô sẽ chịu oan ức. Tự mình hướng dẫn bài tập cho cô, chơi với cô, ngay cả là làm trò cười cũng muốn cô được vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngủ với Lệ thiếu

"Này, mình hỏi cậu... Cả thành phố S này, gen của người đàn ông nào là tốt nhất? Tuổi tác không chênh lệch với mình quá nhiều là được!"

"Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là cậu hai nhà họ Lệ - Lệ Quân Đình."

"Lên Quân Đình... Cậu có lộ trình của anh ta không? Mau cho mình..."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cậu muốn làm gì? Loại gia đình siêu cấp giàu có như nhà họ Lệ này tuyệt đối đừng nên trêu chọc, bằng không, cậu nhất định sẽ gặp rắc rối không nhỏ đâu!"

"Yên tâm, yên tâm, mình không làm gì cả, chỉ là muốn tìm cậu hai nhà họ Lệ đó mượn chút đồ mà thôi. Cậu nói cho mình lộ trình là được, còn lại, để tự mình lo liệu."

Thoát khỏi khung chat, Nguyễn Mạnh Mạnh ôm lấy điện thoại ở trước ngực.

Cô nhìn lên bia mộ trước mặt, ở đó là ảnh chụp của một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cánh mũi cô khẽ nhấp nháy, nhẹ nói: "Chỉ, chị yên tâm, em sẽ không để tâm huyết của chị rơi vào tay những người đó. Lời chị nói em đều nhớ, em tuy rằng không có tài năng như chị, nhưng em sẽ dùng cách của mình, thay Nguyễn Thị Bồi dưỡng một người nối nghiệp xứng đáng!"

* * *

Đêm đó, thành phố S, tầng cao nhất của khách sạn Thất Tinh Quân, cửa phòng vip dễ dàng bị một bàn tay phá đi khóa cửa.

Một thân ảnh nhỏ nhắn bước vào phòng.

Trong phòng một màu đen kịt, đèn tắt, không nhìn rõ thứ gì.

May là ngủ giác của Nguyễn Mạnh Mạnh từ nhỏ đã rất tốt, trời sinh nhạy bén, khả năng cảm giác và trí nhớ rất tốt.

*Ngủ giác: Gồm thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác và vị giác!

Vừa mới bước vào phòng, cô liền phát hiện sau cửa còn có một tia hồng ngoại của thiết bị chống trộm.

Lấy tay phá hủy cái máy báo động này, Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới yên tâm xoay người, can đảm đi vào trong.

Căn cứ theo lời của người bạn cô nói, đêm nay, cậu hai nhà họ Lệ - Lệ Quân Đình sẽ nghỉ tại đây.

Nguyễn Mạnh Mạnh bước qua phòng khách, đi thẳng vào phòng ngủ, bước tới bên cạnh giường, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông đang ngủ.

Trước tiên đánh đối phương ngất xỉu, hay là hạ thuốc trước?

Không được, nếu như đánh ngất xỉu rồi thì làm sao làm được chuyện kia chứ?

Quên đi, cô không quan được nhiều như vậy, trực tiếp dùng sức!

Nguyễn Mạnh Mạnh cô mặc dù không phải là người giỏi tính toán, chỉ là trời sinh rất khỏe, muốn đánh úp một người đàn ông còn phải sợ anh ta phản kháng sao?

Cô từ nhỏ đã được người chị thiên tài của mình che chở, cho nên dù khi còn bé đã mất mẹ, cha cô lấy vợ hai, chị cô cũng chưa từng để cô một lần bị mẹ kế bắt nạt.

Hơn nữa, cũng bởi vì mọi việc đều có chị gái đỡ cho, khiến cô dần dần có chút kiêu ngạo cùng xung động, chuyện mà cô muốn ra tay thì tuyệt sẽ không nhường nhịn.

Thuần thực coi quân áo của mình, cảm thấy thứ "đạo cụ" cô đã chuẩn bị từ sớm, sau đó nhảy lên giường.

Ai biết, vừa mới bước tới trên giường, cái cổ đã bị người đàn ông kia kẹp chặt.

Lệ Quân Ngự từ lúc Nguyễn Mạnh Mạnh phá cửa bước vào, anh đã mở mắt tỉnh lại.

Anh bất động, chỉ là muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc là muốn làm gì.

Bị Lệ Quân Ngự giữ chặt cổ, Nguyễn Mạnh Mạnh rõ ràng bị sững sốt.

Dù là trong bóng đêm, cô cũng có thể mơ hồ nhìn thấy người đàn ông bị cô "đè" phía dưới, có một đôi mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Con mắt sâu thẳm, giống như vực sâu không thấy đáy.

Khoảng cách gần như thế, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, đã khiến cô thiếu chút nữa bị cuốn vào trong.

Trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh đập thình thịch, sống mười chín năm, lần đầu tiên cô có cảm giác trái tim mình "mất phanh" như vậy.

Cô thăm kinh hãi, đại khái là hành động mờ ám của mình bị đối phương nhìn ra, nên tim mới có thể đập nhanh như vậy.

Mà cùng lúc đó, Lệ Quân Ngự với đôi mắt càng tinh tường hơn, nhìn cô gái mà anh vừa mới bắt được.

Cô có một đôi mắt long lanh rung động lòng người, hàng mi cong vút xinh đẹp khẽ chớp.

Đôi mắt sáng như sao đó khi nhìn về phía anh thì lộ ra sự dịu dàng, đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch lên để lộ má lúm đồng tiền, mái tóc đen như gấm, làn da trắng như tuyết.

Tầm mắt đi xuống, đôi mắt phượng của Lệ Quân Ngự nhất thời buộc chặt.

Cô vậy mà, lại đang ngồi trên người anh!

Thân hình xinh đẹp gọi cảm, tư thế ngồi mập mờ, như lời mời gọi khiến đối phương không thể từ chối.

Cô gái trước mặt, giống như một thiên sứ tính khiết, đáng đáp niềm mại, đơn giản khiến cho đàn ông không tự chủ mà sinh ra suy nghĩ muốn bảo vệ.

Cô vào lúc này, tòa ra một tia dụ hoặc không thể phản kháng.

Bên người Lê Quân Ngự anh, thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân.

Mặc dù những người có ý định tới gần anh đều bị anh xử đẹp, thế nhưng những cô gái đẹp anh gặp qua không phải là ít.

Nhưng giờ khắc này, Lê Quân Ngự không thể không thừa nhận, người thiếu nữ này, so với những người phụ nữ anh từng gặp trước kia, còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Trong không khí tràn ngập không khí mập mờ.

Lê Quân Ngự phát hiện, thân thể của anh vậy mà lại có phản ứng với cô gái mềm mại, xinh đẹp này...

Đôi mắt híp lại, đây mắt anh xẹt qua một tia nguy hiểm

"Cô... hạ thuốc tôi?"

Âm thanh lười biếng, giọng nói đầy từ tính, ừm... Cũng không tệ.

Nguyễn Mạnh Mạnh đối với gen chất lượng tốt này mà bạn giới thiệu cho cô rất hài lòng.

"Đừng vậy, tôi đã đến chắc chắn sẽ có chuẩn bị..." Nguyễn Mạnh Mạnh cười cười giờ bình thuốc trong tay vừa bị cô bóp vỡ, đôi mắt hiện lên ý cười mê người.

Thứ thuốc mua ở chợ đêm này, quả nhiên có tác dụng.

Có người còn nói, chỉ cần đánh loại thuốc này, cho dù là con bò cũng sẽ không chịu nổi ham muốn.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nhìn bàn tay của người đàn ông đang đặt trên cổ mình, dùng giọng nói nũng nịu, mềm mại như đang nói thầm: "Anh Lê đừng nóng giận, tôi chỉ là muốn tới mượn một chút đồ. Anh yên tâm, chờ qua đêm nay anh sẽ không còn nhớ tôi, mà tôi, cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh, hai chúng ta không còn liên hệ!"

Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh chủ động với tới vạt áo trên người anh, ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tạm biệt, lần đầu tiên của cô

Đau nhức đau nhức đau nhức...

Cơ thể Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới cảm thấy vô cùng đau nhức, tay chân như nhũn ra, nơi nào đó lại càng đau đớn ê ẩm hơn, không biết dùng từ gì để hình dung.

Bọn bán thuốc kia quả nhiên không có lừa người, hiệu quả của thuốc này đúng là ngay cả con bò cũng chịu không nổi.

Lê Quân Đình tối qua đã làm với cô không biết bao nhiêu lần, phải mãi tới hừng đông anh mới chịu yên lặng đi vào giấc ngủ.

Mà người khởi xướng là cô đây thì lại bị chơi đùa tới thế thảm, trên người hầu như không còn một chỗ nào là lành lặn.

Cô chỉ có thể tự an ủi mình, tất cả là vì một giống gen tốt.

Số lần càng nhiều, xác suất trúng càng cao nha.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, liếc nhìn người đàn ông trên giường một lần nữa.

Ừm, an tâm như vậy, đối phương không có tính lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới yên tâm ngắm nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ trước mặt.

"Lê Quân Đình, sao anh có thể đẹp như vậy chứ..." Tuy là nhìn không rõ lắm, thế nhưng ở trong điều kiện thiếu ánh sáng, ngũ quan của người đàn ông đó vẫn hiện lên một cách đầy thâm thúy.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhận không được dùng tay vuốt vòm hăng lông mi của anh.

Hàng lông mi đen như mực, dùng đầu ngón tay xẹt qua, có thể cảm giác được một khí chất tự phụ mà lạnh lùng.

Cho dù là đang ngủ, người đàn ông này, vẫn luôn mang theo một sự kiêu ngạo không hề nhỏ.

"Anh Lê, nghe nói anh còn trẻ mà đã được ở tham gia họp ban giám đốc, anh nhất định giống như chị tôi, vô cùng thông minh..."

Chỉ cần thông minh là đủ rồi, cô từ nhỏ đã được sự che chở của chị gái mà lớn lên.

Trừ ăn uống vui đùa ra, đối với những chuyện trong cô ty thì cô một chữ cũng không biết.

Mất thấy người phụ nữ kia lại mang thai, nếu như cô còn không nhanh tay, vậy thì công sức cả đời của chị gái sẽ bị rơi vào trong tay bọn họ.

Nghĩ vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh sờ sờ khuôn mặt tuấn mỹ của anh một lần nữa, sau đó đứng lên.

"Được rồi, tôi phải đi... Lê thiếu, cảm ơn sự cống hiến của anh. Hy vọng từ nay về sau, chúng ta vĩnh viễn không phải gặp lại. Anh yên tâm, sau này nếu như anh chết, tôi sẽ đặt cho anh một cái bài vị ở nhà mình, để Bảo Bảo của chúng ta mỗi ngày đều thấp hương cho anh."

Nói xong hết thấy, Nguyễn Mạnh Mạnh hướng về phía anh vẫy tay chào.

Xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng trong chốc lát, cô liền xoay ngược trở lại, nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn.

Dù sao, đây cũng là người đàn ông đầu tiên của cô sau 19 năm cuộc đời.

Cô nở một nụ cười về phía anh, sau đó, dứt khoát rời đi..

Chờ sau khi cô rời đi, người đàn ông trước sau vẫn nhắm hai mắt như đang ngủ say, ngón tay khẽ giật giật.

* * *

Mới ra khỏi khách sạn, Nguyễn Mạnh Mạnh mở điện thoại di động lên, đã thấy hơn 50 thông báo mới.

Tất cả đều là thông báo của Mộ Cảnh Hành, gọi tới sáng nay.

Cô lập tức gọi lại.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, tiểu tử tông của tôi, sao bây giờ cậu mới trả lời điện thoại?"

"Tôi hôm qua không phải mình nói là đi mượn gen tốt sao, vừa rồi mới mở lại điện thoại!"

Gen tốt này chính là do Mộ Cảnh Hành đi tìm cho cô, cậu ta còn ngạc nhiên cái rắm.

"Mình nói mày Mạnh Mạnh, cậu tối qua... thực sự thành công sao?" Đầu bên kia điện thoại, âm thanh của Mộ Cảnh Hành đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Lệ thiếu, đây chính là cậu hai nhà họ Lệ siêu cấp giàu có đó nha.

Cậu ta còn tưởng rằng Nguyễn Mạnh Mạnh đến khách sạn rồi, ngay cả tầng cao nhất cũng không thể đi lên, sẽ thất bại mà trở về.

Đôi mắt hạnh phúc của Nguyễn Mạnh Mạnh nheo lại, dùng giọng uy hiếp nói: "Mộ Cảnh Hành, cái gì mà thực sự thành công... Lệ nào Nguyễn Mạnh Mạnh mình trong mắt cậu, vô dụng như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mau về nhà, nhà cậu đã xảy ra chuyện!

Bảng khai báo tài vụ cô vừa nhìn đã muốn ngất, nhưng điều đó không có nghĩa là ở các phương diện khác cô đều yếu.

Tốt xấu gì Nguyễn Mạnh Mạnh cô cũng thi đỗ trường cao trung uy tín, học sinh năng khiếu của trường thể dục tốt nhất thành phố.

Lại cộng thêm phản ứng nhanh, nhanh nhẹn, nên cô dù hàng năm vẫn luôn đội sổ, nhưng vì đã dành về cho trường học một đồng cup nên không có bị đuổi học.

Tài xế phía trước nghe lời nói của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhin không được nhìn lên qua gương chiếu hậu.

Tài xế liếc cô vài cái, thực sự không rõ, rõ ràng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như tiền nữ, làm sao có thể nói chuyện kích động như vậy chứ.

"À, không phải không phải, chị Nguyễn đây anh minh thần vũ, cậu đã ra chiêu thi đừng nói là cậu nhà họ lệ, cho dù là người kia của nhà họ Lệ, nổi tiếng trong giang hồ là "hoạt diêm vương" cũng đều dễ như bẻ tay!"

Mộ Cảnh Hành cũng không dám đắc tội với Nguyễn Mạnh Mạnh đâu.

Tuy là cô có một khuôn mặt hết sức ngây thơ, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện của cô khi còn bé, nhiều lần không ưa liền lập tức đánh nhau, vậy nên đối với gương mặt này, Mộ Cảnh Hành hết sức cẩn thận.

"Được rồi được rồi, đừng nịnh hót nữa. Sáng nay cậu gọi cho mình cả mấy chục cuộc, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"À, suýt nữa thì quên mất. Mạnh Mạnh, cậu mau về nhà đi, nhà cậu đã xảy ra chuyện rồi!"

* * *

"Cò hai, rốt cuộc cô cũng đã trở về rồi..." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa bước vào phòng khách, người làm trong nhà, Lý tẩu liền tiến lên đón tiếp.

"Dì Lý, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tiếng động trên tầng hai liền ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy mấy người bốc vác đi ra từ trên tầng hai.

"Là bà chủ, quả thực bà ấy đã kêu người tới dọn nhà, muốn dọn dẹp toàn bộ đồ đạc trong phòng của cô cả, muốn dọn để cho người khác dọn vào ở."

"Cái gì?" Sắc mặt Nguyễn Mạnh Mạnh đại biến, không chút nghĩ ngợi liền chạy lên lầu.

Người chị của cô, vừa mới mất không lâu, những người này đã không chịu được muốn xóa bỏ hoàn toàn vết tích của chị ấy.

Cô không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

"Anh, bỏ ra, không được phép di chuyển bất cứ thứ gì trong căn phòng này!" Nguyễn Mạnh Mạnh vọt tới phòng của chị gái, vừa lúc nhìn thấy một công nhân bốc vác đang chuẩn bị lấy khung ảnh chụp chị cô xuống!

Vài người làm nghe được âm thanh thì quay đầu, trong nháy mắt khi nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, ánh mắt không khỏi lộ ra sự thất thần.

Một khuôn mặt quá đẹp tới hoàn mỹ, so với người vừa chỉ thị bọn họ làm việc còn muốn đẹp hơn.

Có thể nói, ngay cả những vị minh tinh nổi tiếng trên ti vi, cũng không thể sánh bằng.

Người quản lý đội bốc vác có gắng lấy lại giọng nói của mình: "Cô, cô đây... chúng tôi đã nhận tiền làm việc, đây là việc của chúng tôi!"

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyễn Mạnh Mạnh hiện lên sự chua chát, không nói hai lời, lấy trong ví ra một xấp tiền: "Tốt, vậy không cần các anh làm nữa, để đồ lại chỗ cũ, cầm chỗ tiền này rồi biến đi!"

Ba người đàn ông trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyễn Mạnh Mạnh lấy ra chỗ tiền, nhìn độ dày, chắc chắn không dưới ba ngàn.

Bọn họ có ba người, vậy mỗi người sẽ có một ngàn.

Không có ai chê tiền cả, huống chi cô bé trước mặt lại là một cô bé xinh đẹp như vậy, khuôn mặt như búp bê.

"Được..."

Người kia vừa mới bằng lòng, bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới một âm thanh cay nghiệt của phụ nữ.

"Không được đi, dọn sạch căn phòng này, tôi cho mỗi người các người thêm ba ngàn tiền công!"

Một người phụ nữ bụng lớn đi đến.

Mấy người làm lập tức nhận ra, đây chính là người đã gọi bọn họ tới đây.

Nguyễn Mạnh Mạnh xoay người nhìn người mẹ kế Tần Phương này, còn có em gái cùng cha khác mẹ của cô Nguyễn Kiều Kiều, đây mất lộ ra tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tức giận mẹ kế

"Tần Phương, cô đừng có quá phận, đây là phòng của chị tôi, nếu cô dám động vào thì đừng trách tôi không khách khí..."

Trong lời nói của Nguyễn Mạnh Mạnh tràn ngập sự uy hiếp, Tần Phương cùng Nguyễn Kiều Kiều đều có thể nghe ra.

Hai người không khỏi lui về phía sau một chút, đồng thời có chút sợ hãi.

Nhà họ Nguyễn có ai mà không biết tới lịch sử huy hoàng của Nguyễn nhị thiếu thư này đã làm bao nhiêu người bị thương chứ.

Chỉ là, Tần Phương nhìn cái bụng đã hơn tám tháng của mình, liền lập tức có thêm can đảm.

Bà ta vỗ về cái bụng cười nhạt: "Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đừng tưởng tao sợ. Trong bụng tao có thể chính là người nối dõi duy nhất của nhà họ Nguyễn, nếu mày dám đụng vào tao, đừng nói bà nội mày, ngay cả ba mày cũng sẽ cho mày biết mùi..."

Tần Phương ý vào điểm này, mới dám vào lúc Nguyễn Thị Thi vừa mất không được bao lâu liền bắt đầu làm càn.

Trong bụng của cô ta, chính là vương miện của nhà họ Nguyễn.

Chỉ cần đứa con này sinh ra, đừng nói là Nguyễn Thị Thi đã chết kia, dù là cô còn sống đi nữa thì cả nhà họ Nguyễn này cũng không ai làm gì được cô ta.

Ha, càng không nói, Nguyễn Mạnh Mạnh này cả đời chị biết dựa hơi chị gái, còn bản thân cô thì làm được gì chứ.

Nghe vậy, Tần Phương liền hắt mặt, nói với đám người làm: "Các người mau lên, ném hết đồ đạc trong phòng ra cho tôi, cả những tấm ảnh rồi cúp, huy chương kia nữa, tất cả đều ném đi, nhìn thấy là ngứa mắt!"

"Ai dám, cô ta tra ba ngàn, tôi trả các người thêm bốn ngàn!"

"Ha, mày có nhiều tiền như vậy sao? Mày cũng đừng quên, chị mày đã chết. Có tin chị cần tao nói vài câu với bà nội, thế của mày lập tức sẽ bị đóng băng không?"

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh nhất thời dừng lại.

Đồ đạc, nếu như có thể giữ lại được chỗ đồ này của chị gái, coi như thế của cô có bị đóng lại cô cũng chấp nhận, thế nhưng...

Tần Phương căn bản không để Nguyễn Mạnh Mạnh vào trong mắt, cong môi nói: "Các người mau làm đi, tiền không thành vấn đề, còn con đàn bà chết tiết này, cô ta ra bao nhiêu tiền, tôi trả nhiều hơn cô ta một ngàn!"

Ha, muốn đấu với cô ta, Nguyễn Mạnh Mạnh cô còn kém xa lắm!

"..." Nguyễn Mạnh Mạnh nóng nảy, hận không thể tát cho người phụ nữ này một cái.

Thế nhưng Tần Phương đang mang thai, hơn nửa đó còn là con của ba.

Dù không phải, cô cũng sẽ không muốn ra tay với một phụ nữ có thai.

Roi vào đường cùng, Nguyễn Mạnh Mạnh không thể làm gì ngoài việc hy vọng nhìn về phía mấy người làm.

"Xin các anh đừng mang đi, căn phòng này rất quan trọng đối với tôi!"

Con mắt của cô lúc này đã long lanh nổi lên hơi nước.

Trong mắt dường như có nước, dường như không, cô khẽ cắn môi dưới, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra sự quật cường, ngược lại càng khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

"Cái này..." Người dẫn đầu đám người làm khó xử.

Những chuyện của nhà giàu này, bọn họ không hiểu, nhưng cô bé trước mặt này quả thực là có chút đáng thương.

"Còn không mau làm đi, đừng để tôi báo với cấp trên của các người..." Tần Phương tức giận, không hiểu đám người ngu xuẩn này còn đang do dự điều gì nữa.

"Đây là phòng của chị tôi, chị ấy vừa mới qua đời..."

Một câu nói của cô vừa nói ra, lập tức đánh mạnh vào tai mấy người kia.

"Anh Chu, hay là chúng ta không làm nữa!"

"Đừng vậy anh Chu, hay là đi thôi!"

"Vậy đi, chúng tôi không làm nữa." Người dẫn đầu thờ dãi.

"Cám ơn, cám ơn các anh!" Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh vui vẻ, đưa số tiền trong tay cho họ.

"Này này, mau quay lại... Các người quay lại cho tôi, ai cho các người đi hà..."

"Mấy tên ngu xuẩn các anh! Tôi có tiền, các người bị ngu hà... Tất cả trở lại cho tôi, mau quay lại..."

Giọng Tần Phương the thé vang lên, thế nhưng vô dụng.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới cô ta, đi tới trước bàn trang điểm của chị gái, tự tay mở ngăn bàn lấy một cái chìa khóa ra.

Cuối cùng, cô đi ra ngoài khóa cửa phòng lại.

Cùng lắm thì sau này, mỗi cuối tuần cô sẽ tới đây dọn dẹp một lần.

Còn những đồ đạc đó của chị gái, cô nhất quyết sẽ không cho ai đụng vào.

Kể cả là nơi này, Nguyễn Thị!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vu oan hãm hại 1

"Mấy... Nguyễn Mạnh Mạnh, người phụ nữ chết tiết này, ai cho phép mày khóa cửa phòng lại hà..."

Tần Phương mới vừa hò hét đám người làm kia xong, xoay người lại vừa lúc thấy Nguyễn Mạnh Mạnh đang khóa cửa phòng lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới cô ta, khóa chặt cửa lại xong, liền cất chìa khóa vào trong túi, coi Tần Phương như không khí đi về phòng của mình.

Nhìn biểu hiện này của Nguyễn Mạnh Mạnh, Tần Phương tức giận đến cả người đều run rẩy.

Nguyễn Thị Thi và Nguyễn Mạnh Mạnh trong mắt cô ta chỉ là đồ bỏ đi, mãi mãi cũng không thể thay đổi.

Từ một năm trước đã là như vậy rồi.

Nghe tới lúc đó, cô ta thật vất vả mới có thể chính thức gả vào nhà họ Nguyễn, cho rằng từ nay về sau có thể ở đây tự do làm mưa làm gió.

Ai biết, vợ trước của Nguyễn Triệu để lại hai cô con gái, dĩ nhiên không hề nề mặt cô ta chút nào.

Hết lần này tới lần khác cô ta giờ trò, nhưng Nguyễn Triệu mặc dù chẳng hoa, nhưng lại rất thương con gái, cô ta căn bản không có cách nào xử lý hai người.

Khi đó, Nguyễn Thị Thi vẫn còn là cô bé mười mấy tuổi, Nguyễn Mạnh Mạnh nhỏ hơn, còn chưa đủ mười tuổi.

Kết quả, một người chỉ số IQ cao tới biến thái.

Mười mấy tuổi đã cầm trên tay bằng tốt nghiệp của MBA, chỉ mấy năm đã ngồi lên vị trí tổng giám đốc điều hành của Nguyễn Thị.

Một người khác, mặc dù không thông minh như chị của cô, nhưng trời sinh khỏe mạnh, cho dù ngoài miệng nói không lại cô ta, nhưng chỉ cần cô khẽ búng tay một cái là Tần Phương cô ta sẽ ăn đủ ngay.

Hai chị em nhà này, trong mười một năm ở đây, vẫn luôn là cái gai trong lòng của cô ta.

Đến tận năm nay, vốn cho là cô ta khó có thể mang thai, cuối cùng lại ngoài ý muốn có thai.

Mà cái gai lớn nhất là Nguyễn Thị Thị vậy mà lại bị tai nạn chết.

Tần Phương lúc này mới có cơ hội lật người ở trong nhà họ Nguyễn.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đứng lại đó cho tao, không được đi!"

Tần Phương vẫn muốn xử lý Nguyễn Mạnh Mạnh, ý vào cái bụng lớn của mình, liền to gan chạy tới túm cổ lại.

"Bỏ ra!" Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không muốn để ý tới người phụ nữ này: "Tôi muốn về phòng, cô không buông tay, đừng trách tôi không khách khí!"

"Được, cô muốn đánh tôi? Tôi đi, đánh vào đây này, đánh vào bụng tôi này!" Tần Phương ưỡn cái bụng tám tháng của mình ra, khiêu khích Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Thần kinh..." Nguyễn Mạnh Mạnh mặc kệ cô ta, bước vòng qua đi về phòng.

"Kiều Kiều, chặn cô ta lại cho mẹ, Nguyễn Mạnh Mạnh cô nếu hôm nay không đánh tôi, vậy đừng mong trở về phòng!" Tần Phương từ lúc mang thai đã được người nhà họ Nguyễn vô cùng chăm sóc, lúc này sớm đã quên mất nếu Nguyễn Mạnh Mạnh thực sự muốn đánh, cô ta sẽ thể thảm thể nào.

Cô ta cho Nguyễn Kiều Kiều chặn phía sau, chính mình đứng ở phía trước.

Hai mẹ con đứng trên hành lang, ngang ngược chặn đường quay lại phòng của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Mẹ kiếp hai con hàng này!

Nguyễn Mạnh Mạnh thực sự muốn đánh cho hai mẹ con nhà này một trận.

Nhưng cô biết, như vậy không thể được, nếu làm vậy liền trúng kế của hai người họ rồi.

Nguyễn Mạnh Mạnh trong lòng thầm mặc niệm: "Thế giới này rất tươi đẹp, không nên tạo nghiệt, không tốt, không tốt..."

Sau đó, hít sâu một hơi, quay đầu lại muốn đi tới cầu thang.

Tạm thời cô không ở nói trong cái nhà này nữa, tốt nhất là tới chỗ Mộ Cảnh Hành đi.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày sợ cái gì! Không phải mày luôn không sợ ai sao, sao không ra tay đi?" Âm thanh Tần Phương đặc ý cười cười truyền đến từ phía sau.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng cười lạnh sau lưng vẫn không ngừng truyền tới, Tần Phương không ngừng đi theo, vừa đi vừa chăm chọc cô.

Hừ...

Hít sâu một hơi, Nguyễn Mạnh Mạnh nắm chặt bàn tay lại đi xuống lầu.

Mới vừa đi được mấy bước, phía sau bỗng nhiên bị đẩy một cái.

Tần Phương bị Nguyễn Mạnh Mạnh xem như không khí thì liền tức giận, nhìn trên lầu chỉ có ba người, liền quyết định liều mạng, ra tay với cô.

Ai biết...

"Cô làm gì?" Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không di chuyển, nghiêng người sang một bên, nhú mắt nhìn cô ta.

"Mày, mày làm sao..."

Tần Phương hoảng sợ, không nghĩ tới mình dùng toàn bộ sức lực, vậy mà cũng không đẩy nổi cô.

Khoảng cách gần nhai, bị ánh mắt lạnh lùng của Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn, Tần Phương không tự chủ lui sang một bên.

Ai biết, vừa mới bước chân liền đập hụt.

"A..." Sắc mặt Tần Phương khê dôi, còn không kịp kêu cứu, cả người đã ngã xuống lầu.

"Tiểu Tâm..." Nguyễn Mạnh Mạnh vô thức đưa tay ra.

Tần Phương sợ hãi, theo bản năng muốn nắm lấy tay của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Thế nhưng cơ thể cô ta cứng kèn, Nguyễn Mạnh Mạnh thì sốt ruột cứu người nên trọng tâm không vững nữa.

"Rầm rầm rầm..."

Vài tiếng động lớn vang lên, sau đó cả biệt thự liền yên lặng.

Mãi hai giây sau, Nguyễn Kiều Kiều đứng phía trên mới phản ứng lại được.

"A, gọi xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương, chị đẩy mẹ ngã xuống lầu!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vu oan hãm hại 2

Bệnh viện trung tâm thành phố, ngoài cửa phòng phẫu thuật.

"Ba..."

Một bàn tay nặng nề không chút lưu tình tát lên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Mày... Từ nhỏ đã là đén nhà họ Nguyễn chúng ta đòi nợ! Con tao đã làm gì mày, tại sao mày lại có thể độc ác như vậy! Xem tao đánh chết mày thế nào, con đần bà độc ác..."

Vô số cái tát văng ra, kèm theo đó là tiếng gào thét của bà Nguyễn, đánh lên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

Trên đầu cô còn đang quấn băng vải, bác sĩ vừa mới băng bó xong, nay lại bị động tác của bà Nguyễn làm bung ra.

Trên miếng băng vải trắng tinh hiện lên màu đỏ thẫm của máu.

Tần Phương được đưa vào viện, bà Nguyễn cùng con gái là Nguyễn Tuyết vừa lúc đang ở bệnh viện chăm sóc ông Nguyễn, cho nên tới rất nhanh.

Nguyễn Tuyết cùng Nguyễn Kiều Kiều thì đứng một bên, nhìn bà nội đánh Nguyễn Mạnh Mạnh, không ai dám tiến lên khuyên ngăn.

Người xung quanh đứng xem rất đông, có người không nhìn được, muốn bước ra khuyên bảo.

Nhưng cuối cùng cũng thôi, người ta là bà nội đang dạy bảo cháu mình, dù có không vừa mắt hơn nữa cũng không phải là chuyện họ nên nhúng tay vào.

"Vì sao người nằm trong đó không phải là mày, vì sao? Mày từ nhỏ đã đầy, sẽ không biết đau, sao mày không vào đó nằm thay cho đứa con đáng thương của tao đi..."

Bà Nguyễn như muốn nổi điên rồi, đưa bàn tay mạnh mẽ cào một nhát lên chỗ vết thương của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lập tức, máu chảy ra đỏ thẫm một mảng.

"A..." Nguyễn Mạnh Mạnh thở dốc vì bất ngờ, lui về phía sau.

Cô chỉ là không sợ đau, chứ không phải là không biết đau.

"Mày còn dám tránh, còn dám tránh? Mày hại đi của mày, mày dựa vào cái gì mà muốn tránh? Trong bụng đi mày là đứa cháu nối nghiệp của nhà họ Nguyễn, tao cho mày biết, tốt nhất cháu ngoan của tao đừng xảy ra chuyện gì, bằng không..."

Khuông mặt nhăn nhoe của bà Nguyễn co lại, dữ tợn nhìn cô: "Tao nhất định sẽ khiến cả đời mày sống không được yên ổn..."

"Mẹ, thì ra mọi người đang ở đây..." Đùng lúc này, một giọng nói thành thực của đàn ông vang lên, theo đó là tiếng bước chân truyền tới.

Ngay sau đó, người xung quanh nhìn thấy một người đàn ông trung niên thành thực, từ phía ngoài chen vào.

Đi theo phía sau ông còn có mấy người.

Người này chính là Nguyễn Triệu Thiên, cha của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ông ta sáng sớm nay đi đón mẹ của Tần Phương, khi trở về thì nhận được điện thoại, liền lập tức dẫn mẹ của Tần Phương và anh trai, chị dâu, chạy tới đây.

"Con tìm mọi người nửa ngày, trong điện thoại Tuyết Cảm không nói rõ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Mọi người sao lại đứng ở đây, Mạnh Mạnh... con bị thương sao?"

Nguyễn Triệu Thiên biến sắc, nhìn vết thương đó thẫm vết máu của Nguyễn Mạnh Mạnh thì cực kỳ đau lòng.

"Sao lại chảy nhiều máu như vậy, qua đây, ba đưa con đi tìm bác sĩ!"

Mẹ của Tần Phương sống tại Lâm Thành, bởi vì cô ta mang thai con trai nên Nguyễn Triệu Thiên vô cùng chiều chuộng cô ta.

Sáng sớm hôm nay, tự mình lái xe, dẫn theo anh trai của Tần Phương cùng chị dâu tới đón mẹ của cô ta về nhà ở.

Vừa rồi bà Nguyễn gọi điện báo cho ông ta, bởi vì sợ con trai biết được tin lái xe sẽ sốt ruột, nên không nói rõ cụ thể.

"Anh, anh còn quan tâm con bé xấu xa này sao, chính nó là người đẩy chị dâu xuống lầu, hại Tần Phương bây giờ còn đang nằm trong phòng phẫu thuật, đứa bé thì không biết có giữ được không!"

"Ba, con không có..."

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa rồi vẫn luôn im lặng, mãi đến khi Nguyễn Triệu Thiên tới, cô mới chịu mở miệng.

Bởi vì cô biết, bất kể cô nói cái gì, bà cùng người phụ nữ kia sẽ đều không tin.

Ở nơi này, trừ chị cô ra, cũng chỉ có ba là người tin tưởng cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn Nguyễn Triệu Thiên, viên mắt đỏ ửng: "Ba, con không có đẩy cô ấy, là chính cô ấy bước hụt nên mới bị ngã!"

"Hừ, Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đừng coi tất cả đều là người ngu! Tần Phương mang thai bụng lớn như vậy, đi đâu cũng có người đỡ, đi nhanh cũng không dám... Nó là một người cẩn thận, làm sao có thể không cẩn thận ngã xuống, còn nữa... Lúc đó Kiều Kiều cũng có mặt, lẽ nào Kiều Kiều lại nói dối sao?"

Nguyễn Kiều Kiều ở trong mắt người nhà họ Nguyễn, chính là đứa con tiêu chuẩn nhất.

Cô ta mặc dù không thông minh như Nguyễn Thi Thi, nhưng từ nhỏ đã khá thông minh, ở trường học dành được rất nhiều giải thưởng, hầu như đã dán kín cả bức tường.

Chỉ bằng việc cô ta thi đỗ trường cao trung tư nhân, cũng đủ để bỏ rơi Nguyễn Mạnh Mạnh tận mấy con phố.

Nghe được lời của mẹ, Nguyễn Triệu Thiên không hỏi Nguyễn Mạnh Mạnh, mà ngược lại quay đầu nhìn về phía Nguyễn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, con nói cho ba... rốt cuộc có phải là do Mạnh Mạnh đẩy mẹ con hay không?"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vu oan hãm hại 3

"Ba... Con, con đứng ở phía sau, quả thực cũng không nhìn rõ cho lắm..." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận của Nguyễn Kiều Kiều lúc này có chút tái nhợt.

Ánh mắt cô ta liếc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh một cái, sau đó lập tức cúi đầu.

"Kiều Kiều, con đừng sợ, mọi người đều có ở đây, cháu xem, ngay cả bà nội, ba cháu cũng tới... Chúng ta nhiều người như vậy, cháu có gì cứ nói thẳng ra!"

"Đừng vậy, Kiều Kiều, cháu mau nói đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có phải từ tận nhân này đẩy mẹ cháu ngã hay không?" Bà Tần ôm cháu ngoại của mình, nước mắt long lanh.

Từ khi nghe được tin con gái mình đang mang thai thì bị ngã, phải nằm trong phòng phẫu thuật, thì nước mắt của bà ta bắt đầu rơi không ngừng.

"Cháu..." Nguyễn Kiều Kiều ôm bà, liếc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, một bộ dạng rụt rè nhút nhát.

"Con đúng là có nhìn thấy, nhìn thấy chị, đứng ở trên lầu, đuổi tay..."

"Được lắm! Tôi sớm đã biết chính là thứ tiện nhân này độc thủ, vì sao mày lại độc ác như vậy, tại sao lại ra tay với một đứa bé còn chưa chào đời nữa? Hai người cùng ngã xuống lầu, vì sao thứ tiện chủng nhà mày không chết luôn đi cho rồi..."

"Mẹ... Mẹ đừng như vậy, Mạnh Mạnh còn nhỏ, mẹ cũng biết tính tình của con bé. Nó nhất định không phải là cố ý, nói không chừng chỉ là do phút chốc sơ sẩy mà thôi..."

Nguyễn Triệu Thiên thay Manh Manh nói với bà Nguyễn, nhưng lời này nói ra, so với lời nói ban nãy của bà Nguyễn thì càng khiến Nguyễn Manh Manh đau lòng hơn.

Cho nên bây giờ, cô ở trong lòng ba, đã trở thành một người trong phút kích động mà phát rồ, đẩy người mang thai ngã xuống lầu?

"Ba, Nguyễn Kiều Kiều đang nói dối, con không có..."

"Ba..." Lời của Nguyễn Manh Manh còn chưa nói hết, đã bị một cái túi da màu đen đập vào đầu.

"Nguyễn Manh Manh, cái thứ súc sinh không có mẹ dạy nhà mày! Mấy mau trả con gái cho tao, trả cháu trai cho tao!" Nguyễn Triệu Thiên một bên ngăn cản bà Nguyễn, lại quên mất ba mẹ vợ đang đứng đó.

Bà Tần trên tay cầm cái túi da của một thương hiệu nổi tiếng, phía trên dính đầy những viên đá quý lấp lánh.

Bên trong túi có đựng khá nhiều đồ nên rất nặng.

Bà ta vung túi lên, một cái lại một cái, hận không thể đập ngã Nguyễn Manh Manh!

Vết bầm bõ trên đầu Nguyễn Manh Manh vừa rồi còn có vết máu lưa thưa, hiện tại, máu đã chảy ra, chảy cả xuống má cô.

"Đừng đánh, bà ngoại đừng đánh... Chị chỉ là một phút kích động, chị ấy không phải người xấu, bà đừng đánh chị ấy!" Nguyễn Kiều Kiều khóc lóc thay Nguyễn Manh Manh xin bà Tần.

Nhưng cô ta đang bị cậu mợ giữ chặt, cần bản là không "chạy ra ngăn cản" được.

Nguyễn Triệu Thiên một bên muốn tới ngăn cản, nhưng đã bị mẹ cùng em gái giữ chặt.

Cảm giác đau đớn hiện rõ lên khuôn mặt của Nguyễn Manh Manh, cô đoán mặt mình lúc này đã bị đánh sưng lên rồi.

Cô thực sự không nhịn được nữa, dứt khoát đẩy bà Tần ra.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, bà Tần chỉ là bị Nguyễn Manh Manh đẩy nhẹ một cái.

Thế nhưng, bà tay lại giống như vừa bị cả cái xe húc vào người, cả người lao đảo ngã rầm xuống đất.

"Ồ!... Nó muốn giết tôi, nó..."

Đau đớn kéo tới, giọng nói của bà Tần lúc này đã như gào lên...

"Bà ngoại, bà ngoại người có sao không?" Nguyễn Kiều Kiều vừa rồi còn đang "giằng co" để thoát ra thì lúc này đã lập tức lao tới đỡ bà Tần.

"Nguyễn Manh Manh, chị thực sự quá đáng rồi! Chị làm sao có thể ra tay với bà ngoại em nặng như vậy, bà ấy đã sắp 60 rồi, chị hại em trai của em, hại mẹ của em, lẽ nào bây giờ còn muốn hại cả bà ngoại em nữa sao?"

Nói, Nguyễn Kiều Kiều òa khóc.

Hai mắt đầm lệ, nhìn vô cùng đáng thương.

Cô ta ôm bà Tần khóc lóc nước nớc, giống như bà Tần sắp tắt thở tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Thất vọng rồi đi

Rõ ràng là bọn họ đánh cô, Nguyễn Manh Manh cô cùng lắm chỉ là phản kháng một chút, lại bị một câu nói của Nguyễn Kiều Kiều biến thành tội ác tày trời.

Nguyễn Manh Manh thực sự không hiểu, trên đời này, sao lại có loại người vô liêm sỉ như Nguyễn Kiều Kiều này chứ.

Cô quay đầu đi, mặc kệ sự lên án của Nguyễn Kiều Kiều, chỉ nhìn về phía Nguyễn Triệu Thiên.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa, lúc này đã sưng húp lên, mà phía thái dương đang chảy xuống một dòng máu đỏ thẫm, khiến khuôn mặt vốn tinh khiết đơn thuần của cô, lúc này tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Nguyễn Manh Manh nhìn chăm chăm Nguyễn Triệu Thiên: "Ba, con hỏi ba... trong lòng ba có tin... chuyện này là do con làm?"

Ba cô trước đây không phải như thế!

Ông ấy tuy là chẳng hoa, mười một năm trước phản bội mẹ, để bà ấy phải nhảy xuống biển tự sát.

Thế nhưng, ông ấy đối với hai chị em cô rất tốt.

Ông luôn lắng nghe lời của cô, kiên nhẫn nghe cô giải thích, cố gắng bảo vệ cô.

Cô còn nhớ rõ có một lần, cô bị người cười nhạo rằng mình không bằng chị gái, nói cô ở nhà họ Nguyễn chỉ là con sâu gạo mà thôi, thế nhưng chính ba đã là người ôm lấy, an ủi cô.

"Ba sau này sẽ giao Nguyễn Thị cho Thị Thi quản lý, sau đó ba sẽ về hưu, ở với Manh Manh của ba... cùng làm một con sâu gạo, ba là sâu gạo, Manh Manh của ba cũng là sâu gạo, sâu gạo có gì mà không tốt, được người khác nuôi... Sâu gạo quang vinh, sâu gạo vĩ đại!"

Lời nói đó vẫn phảng phất vang lên bên tai cô.

Nhưng còn bây giờ...

"Manh Manh, con đừng nghĩ nhiều... ba biết con không cố ý, chỉ là xung động trong chốc lát mà thôi."

Lời của Nguyễn Triệu Thiên vừa nói ra khỏi miệng, liền khiến Nguyễn Manh Manh đầu như muốn nổ tung.

Hình tượng vĩ đại, bao dung của ba trong lòng cô, chốc lát liền nổ tung.

"Không phải, ba sai rồi..." Cô đột nhiên nở nụ cười.

Cười đến lạnh lùng, khuôn mặt bởi vì dính đầy máu, lúc này lại càng thêm lạnh người.

"Là tôi cố ý, tôi chính là cố ý... tôi cố ý đẩy cô ta xuống lầu, tôi cố ý muốn hai mạng của bọn họ! Tôi chính là ngu xuẩn, dẫn độn như vậy đấy... Không cần người khác kể, chính tôi là người đã làm đó, có cần tôi kể lại đầu đuôi hay không?"

"Mày... cái thứ tiện nhân mày... mày vậy mà lại muốn hại cháu trai tao!"

Bà Nguyễn căn bản không cần nghe lời của Nguyễn Manh Manh nói, nghe được cô thừa nhận chính mình cố ý đẩy Tần Phương, liền không nhịn được nữa rằng lấy túi da của con gái, ném tới người của Nguyễn Manh Manh.

Không riêng bà ta, ngay cả anh trai của Tần Phương cũng vén tay áo lên, bộ dáng muốn lao tới.

Nguyễn Triệu Thiên nhìn con gái mình, nhìn đứa con ông ta yêu thương nhất, nhìn khuôn mặt vốn luôn tươi cười của cô, hiện lên vẻ bi thương chưa bao giờ có.

Trong nháy mắt đó, ông ta cảm thấy trái tim mình đau đớn, giống như vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Theo bản năng, ông ta muốn đi tới ngăn cản mẹ mình cùng anh trai Tần Phưong lại.

Nhưng đúng lúc này, cửa phognf phẫu thuật đột nhiên mở ra.

"Ai là người nhà của Tần Phưong?" Bác sĩ hỏi một câu, kết thúc khung cảnh náo nhiệt phía bên ngoài.

Mọi người, bao gồm cả Nguyễn Triệu Thiên mới vừa rồi còn đang đau lòng cùng bà Tần đang "đau đớn" dưới đất trong chớp nhoáng liền chạy tới, quên đi sự tồn tại của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Bọn họ nhìn tới hướng phía giường bệnh, nhìn về phía bác sĩ.

Nguyễn Mạnh Mạnh cứ như vậy đứng đó, tro mắt nhìn bọn họ, nhìn bà của cô, bà nội, tất cả những con người đó, đều là người thân của cô sao?

Quan tâm lo lắng cho Tần Phưong còn đang hôn mê, lo lắng cho đứa trẻ vừa mới chào đời.

Nhưng không ai thêm dể ý tới cô, vì mất quá nhiều máu mà môi đã trắng bệch, thân hình lao đao.

Giờ khắc này, Nguyễn Mạnh Mạnh rốt cuộc mới phát hiện ra.

Từ khi chị cô mất, cô đã sớm không còn thuộc về căn nhà đó nữa rồi.

Ps: Sắp tới đất diễn của nam chính rồi đó, mọi người share giúp mình nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cậu chủ muốn gặp cô

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn chăm chăm thân ảnh của Nguyễn Triệu Thiên, trầm mặc không nói gì, cúi đầu rồi khỏi.

Không ai phát hiện, cô cứ rồi đi như vậy.

Ngoại trừ một ánh mắt nhìn cô của Nguyễn Triệu Thiên khi cô rời khỏi.

Thấy thân ảnh Nguyễn Mạnh Mạnh lay động chuẩn bị rời đi, khóe môi Nguyễn Kiều Kiều hiện lên một nụ cười hài lòng.

* * *

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu đi ra ngoài.

Không có mục đích, không có suy nghĩ, cũng không biết mình muốn đi đâu.

Đột nhiên, cô vậy mà lại cảm thấy cả thành phố S này, giờ đây không hề có chỗ cho cô dung thân.

Người bảo hộ của cô thì từ khi cô chào đời tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, làm đôi mắt cô trở nên long lanh.

Giờ phút này, cô đột nhiên thấy nhớ chị gái mình.

Chị... chị...

Đi ra khỏi bệnh viện, ánh nắng mặt trời sáng tới chói mắt.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩng đầu, trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó ngã xuống.

* * *

Không biết ngủ bao lâu.

Trong giấc mơ, cô dường như trở lại lúc bé, cái ngày mà mẹ dẫn cô chơi đùa cạnh bờ biển.

Chị gái ra nước ngoài, cô một mình chơi đến phát chán, muốn tìm mẹ chơi cùng nhưng lại tìm không được.

Tìm khắp nơi, tìm khắp nơi, cuối cùng gặp được một bác trai tốt bụng giúp cô tìm mẹ, cuối cùng, ở trên bãi cát, tìm được một đôi giày da của phụ nữ.

Mà đôi giày đó, cô nhận ra, chính là đôi giày của mẹ.

Từ ngày đó khi mẹ bỏ cô mà đi, không còn quay về nữa.

"Mạnh Mạnh, con phải nhớ kỹ, mẹ là có nỗi khổ, mẹ rất khó chịu... bé ngoan, con phải ngoan ngoãn, nghe lời của chị, mẹ yêu các con..."

Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng dưng mở mắt ra!

Cô tại sao lại mơ lại giấc mơ đó rồi?

"Cô đã tỉnh rồi?" Trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói của đàn ông.

Nguyễn Mạnh Mạnh lại càng hoảng sợ, quay lại phía âm thanh kia phát ra, liền phát hiện có một người đàn ông đang ngồi trên ghế salon gần đó.

"Anh, anh là ai..." Cô ôm ngực, một bộ đồ phòng sắc lang.

Người đàn ông khẽ mỉm cười, đẩy cái cọng kính lại một chút, sau đó mới lãnh đạm nói: "Khi tôi tìm được cô, vừa lúc bắt gặp cô ngất ở cửa bệnh viện."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghĩ tới, thì ra là đối phương cứu mình.

"Thật ngại quá... tôi... cảm ơn anh..." Cảm giác khi hiểu lầm người khác, thực sự rất xấu hổ.

"Cô Nguyễn không cần cảm ơn, đây đều là những điều mà chúng tôi nên làm... Vết thương trên đầu cô đã được bác sĩ tư nhân xử lý, không biết cô Nguyễn bây giờ còn chỗ nào không thoải mái hay không?"

"À, không có, không có..." Nguyễn Mạnh Mạnh khi nói chuyện với người đàn ông này, luôn cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng đến cùng là kỳ lạ ở chỗ nào, cô nhất thời lại không nghĩ ra được.

"Vậy được rồi!" Người đàn ông kia đột nhiên đứng dậy: "Nếu như vậy, mời cô Nguyễn đi với tôi một chuyến!"

"Đi, đi đâu?" Nguyễn Mạnh Mạnh kinh ngạc.

Người đàn ông đeo kính thờ ơ, trên mặt không xuất hiện chút biểu tình nào.

Anh ta nhíu mảy lại, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh: "Cô Nguyễn tốt nhất nhanh chân lên một chút, thời gian của cậu chủ rất quý giá, anh ấy đã đợi cô ba tiếng rồi!"

Hà, đợi cô?

* * *

Sau đó người kia liền lui ra ngoài, sau đó liền có mấy người làm nữ tiến vào, bắt đầu thay quần áo cho cô.

Cho đến lúc này, Nguyễn Mạnh Mạnh mới phát hiện, quần áo trên người cô đang mặc vậy mà lại là váy ngủ bằng lụa màu hồng nhạt.

Động tác của người giúp việc rất nhẹ nhàng, ánh mắt của họ cũng vô cùng chuyên tâm.

Cho dù nhìn thấy cơ thể cô đầy những vết hôn ám muội, trên mặt cũng có chút biến hóa nào.

Rất nhanh, trên người cô đã là một chiếc váy công chúa theo kiểu châu u, thậm chí ở cổ áo còn là một đôi hồ điệp bé tính xáo.

"Cô Nguyễn, xong rồi!"

Con mắt vốn bình tĩnh của mấy người làm nữ, lúc này đã nhao nhao lên, hận không thể xuyên thủng người cô.

Cô gái này quá đẹp, thực sự giống như một công chúa bước ra từ thế giới cổ tích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lần đầu tiên gặp Lệ thiếu

Một thân ảnh xinh đẹp động lòng người hiện lên trong gương, thiếu nữ tựa như búp bê xinh đẹp.

Cô có làn da trắng nõn, đôi môi anh đào, một đôi mắt long lanh như sương mai, đẹp đến không biết phải dùng từ gì để hình dung.

Kết hợp với bộ váy công chúa càng làm nổi lên vẻ xinh đẹp thuần khiết của cô.

Nếu như không có những vài băng vết thương trên đầu, cùng với vài chỗ bị sưng trên mặt cô, vậy thì sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Cô Nguyễn, cậu chủ đang đợi cô, mời đi theo tôi!" Người đàn ông đeo kính vàng thờ ơ nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, sau đó ánh mắt lập tức lóe lên.

Bị thương mà vẫn có thể đẹp như vậy?

Về mặt thờ ơ của anh ta lập tức biến mất, nghĩ tới thân phận của cô gái trước mặt này.

"À, cái này, có thể nói cho tôi biết... cậu chủ của anh là ai được không? Anh ta muốn gặp tôi làm gì vậy?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn bộ váy trên người mình thì có chút ngượng ngùng.

Thực sự không rõ, đối phương cứu mình, rồi lại cho cô mặc váy xinh đẹp như vậy để làm gì?

"Tôi là Lăng Bắc, trợ lý của cậu chủ!"

"Hà?" Nguyễn Mạnh Mạnh có chút mơ màng, cô không hỏi anh ta, mà chính là đang hỏi cậu chủ của anh ta kia.

Người đàn ông mặt không đổi sắc nói: "Cô Nguyễn có thể gọi thẳng tên của tôi. Thế nhưng, cậu chủ họ Lệ, đây là nhà họ Lệ... Còn việc anh ấy muốn nói gì với cô, chờ sau khi gặp rồi khác rõ."

Lời Lăng Bắc vừa nói xong, đại não của Nguyễn Mạnh Mạnh như lập tức nổ tung.

Lệ... họ Lệ? Cậu chủ của bọn họ vậy mà lại là họ Lệ?

Trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, lập tức hiện lên hình ảnh đôi mắt sâu không thấy đáy kia.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, lẽ nào tên họ Lệ đó sau khi tỉnh lại, chẳng những chưa quên chuyện tối hôm qua, mà còn nhớ rõ mặt cô thì sao?

Loại thuốc đó chẳng nhẽ mất tác dụng rồi?

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này gần như sắp khóc.

Oan ức vừa mới chịu ở bệnh viện lập tức bị cô ném ra phía sau.

Dưới sự thúc giục của Lăng Bắc, cô mang theo vẻ mặt không tình nguyện mà đi ra ngoài.

Trong lúc, Nguyễn Mạnh Mạnh lặng lẽ quan sát bốn phía, phát hiện nhà họ Lệ này quả thực là quá lớn, nhất là phòng chính rộng lớn như một cung điện nguy nga.

Dù cho cô có thể gặp tất cả bảo vệ nhà họ Lệ, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ bị lạc trong tòa cung điện rộng lớn này.

Rời vào đường cùng, cô chỉ có thể đi theo Lăng Bắc.

Đi qua vào cánh cửa vòm theo kiểu châu Âu, bọn họ rốt cuộc cũng đi tới trước một cánh cửa lớn.

"Cốc cốc..."

Lăng Bắc lễ phép gõ cửa: "Cậu chủ, người đã tới!"

Bên trong không có ai trả lời, nhưng cửa lớn thì đã mở ra.

"Vào đi!" Lăng Bắc đè thấp giọng nhắc nhở cô một cái, sau đó đẩy cô đi vào phòng.

"Rầm!"

Bi đẩy vào, cô còn chưa kịp quay đầu thì cửa đã bị đóng lại.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào yên lặng.

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu đứng ở cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Nhìn thấy cậu hai nhà họ Lệ, cô nên nói gì đây?

Liều chết không nhận, hay là ôm đúi cầu xin tha thứ?

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, miên man suy nghĩ.

Suy nghĩ hồi lâu, vẫn không hề nghe thấy động tĩnh gì.

Cô muốn trộm nhìn, nhưng Lệ Quân Đình không nói chuyện với cô, cô liền không dám ngáng đầu.

Dù sao tối qua là cô "cường bạo" anh ta, để tỏ lòng thành ý của mình, cô tốt nhất vẫn nên im lặng chờ Lê Quân Đình hỏi tội thì hơn.

Nhưng... làm sao anh ta vẫn chưa nói gì?

Nguyễn Mạnh Mạnh không nhận được, hít một hơi thật sâu, sau đó dứt khoát ngắt đầu.

Cho rằng sẽ nhìn thấy khuôn mặt đầy tức giận của Lê Quân Đình.

Thế nhưng ai biết, vừa ngắt đầu đã nhìn thấy người đàn ông đang lạnh lùng ngồi trước bàn làm việc, chăm chú duyệt văn kiện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Thì ra, anh chính là Lê Quân Ngự!

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh như bốc hỏa.

Thì ra thời gian cô vào đây lâu như vậy, vẫn luôn sợ cậu hai nhà họ Lê hỏi tội gì gì đó.

Kết quả, đối phương căn bản không thèm để cô vào trong mắt, tất cả chú ý đều dồn lên đồng văn kiện trước mặt?

Vậy cô vì cái gì mà phải thấp thỏm lo sợ nữa chứ, vì vậy Nguyễn Mạnh Mạnh không nhận được liền mở miệng: "Anh Lê, anh..."

"Câm miệng"

m thanh lạnh lùng đầy từ tính của người đàn ông vang lên, nhàn nhạt mang theo một tia không vui.

Cánh môi anh đào của Nguyễn Mạnh Mạnh khẽ chu lên, bị phản ứng của anh làm cho ngây ngốc, hơn nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại được.

Con mẹ nó, cô mới nói có hai chữ, là hai chữ đó nha, vậy mà anh lại bảo cô "câm miệng"?

Thực không cho cô chút mặt mũi nào mà!

Nguyễn nhị tiểu thư cô cũng là người cá tính có chủ kiến, nếu đối lại thành người khác dám nói chuyện với cô như vậy, sợ rằng lúc này người đó đã sớm bị một trận mưa "dạn" rồi!

Chỉ là hôm nay, phản ứng của Nguyễn Mạnh Mạnh cô cũng không được bình thường cho lắm!

Cô lựa chọn lép vế, ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Không tiến lên cũng không rời đi, ngược lại ngoan ngoãn không phát ra một chút tiếng động nào.

Ách... cô đây là... là có tật gặt mình sao?

Rốt cuộc tối hôm qua, chính cô là người đã "cường bạo" anh thì phải.

Một lát sau, rốt cuộc người đàn ông đã xử lý xong công việc trên tay.

Nghe được âm thanh anh đóng tệp hồ sơ lại, trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức khẩn trương.

Cô theo bản năng đưa mắt nhìn về phía anh, vừa lúc đụng phải ánh mắt của anh cũng đang nhìn tới.

Tầm mắt hai người giao nhau trong không khí.

Trước mắt là người đàn ông có một khuôn mặt hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Ngũ quan tuần mỹ lệ ra sương lạnh, đôi mày rậm đen nhánh, đang dùng một ánh mắt thờ ơ nhìn cô.

Ngực bỗng nhiên cứng lại.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt này, trong đầu cô lại hiện hình ảnh tối hôm qua.

Trong cái đêm hoang đường đó, cô chính là bị thân thể to lớn của người đàn ông này đè lên.

Lúc kịch liệt, lúc lại trầm luân nhục dục trên giường lớn, bọn họ đã từng thân mật như thế nào.

"Cô chính là Nguyễn Mạnh Mạnh?" người đàn ông khẽ mở miệng, dùng một khí thế cao ngạo bức người như đang thẩm vấn cô.

Giọng nói lạnh lùng đầy từ tính, mang theo khí thế vương giả có sẵn.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi sùng sốt một chút, đôi môi nhỏ nhắn khẽ mấp máy "Ừm" một tiếng.

Cô có chút không dám mở miệng, tối qua không bật đèn, có lẽ đối phương còn chưa thấy rõ mình đâu nhĩ..

Một khi mở miệng, nói không chừng sẽ bị lộ thân phận mất.

Giống như cô đã nghe ra thân phận của anh vậy.

Ài ngờ, khi người đàn ông này nghe được câu trả lời của cô, vậy mà lập tức đứng lên.

Còn đang cho rằng anh sẽ tới ép hỏi mình.

Ài ngờ, người đàn ông có một dáng người mà đến người mẫu nam cũng phải thêm nhỏ dải này chỉ là đi đến ngồi trên ghế sofa.

Hai chân vắt lên, một khí chất vô cùng tự phụ, lại làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

"Lại đây!" Người đàn ông ngược mắt, ánh mắt nặng nề đặt trên người cô.

Giờ khác này, trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng hiện lên một từ - Quân Vương!

Khí chất ưu nhã tự phụ, phảng phất giống như một vị vua.

Nhưng khuôn mặt lạnh lùng thấu xương kia, lại khiến thân phận của anh ngày càng lớn.

Đứng rồi!

Giờ khác này, Nguyễn Mạnh Mạnh mới phát hiện mình đã bỏ qua rất nhiều chi tiết.

Người đàn ông trước mắt này, bất luận là kiểu tóc, thân hình, ăn mặc đều không giống với tư liệu cô đã xem qua của Mộ Cảnh Hành.

Cậu hai nhà họ Lê - Lê Quân Đình, vừa mới hai mươi tuổi, còn đang du học ở nước ngoài, căn bản là không thể có một khí chất lạnh lùng cầm dục như người này được.

Trừ phi, người trước mắt này, căn bản không phải là Lê Quân Đình ngủ với cô ngày hôm qua.

Nếu cũng là họ Lê.

Vậy anh chỉ có thể là một người!

Vị thần bí ẩn nắm giữ nền kinh tế huyết mạch thành phố, trong thương giới được mệnh danh là “Phong sát”, cậu chủ nhà họ Lê, Lê Quân Ngự!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi là người giám hộ của cô

Mãi đến lúc này, Nguyễn Manh Manh mới hiểu được.

Trách không được vừa rồi cô lại hiểu lầm người đàn ông trước mặt này là người đã quan hệ cùng cô tối qua.

Bởi vì Lê Quân Ngự là anh trai của Lê Quân Đình.

Bọn họ là anh em ruột, về mặt, ngũ quan có điểm giống nhau, cô hiểu lầm cũng không có gì là lạ.

Tưởng tượng rằng người đàn ông trước mắt mình này không phải Lê Quân Đình, vậy chứng minh rằng chuyện ở trong khách sạn tối hôm qua, anh ta không có tình lại.

Nguyễn Manh Manh nhẹ nhàng thở ra một cái.

Buồng sự khẩn trương trong lòng xuống, cô cũng khôi phục lại đáng vẻ ăn nói tùy hứng, không câu nệ như thường ngày.

Cầm làn váy lên, rất tùy ý ngồi xuống trước mặt Lê Quân Ngự.

Trong truyền thuyết ‘ bạo quân ’ cổ nhiên đáng sợ.

“Bạo quân” trong truyền thuyết quả nhiên đáng sợ!

Nhưng Nguyễn Manh Manh cô không yêu cầu người ta bố thí, cũng không nợ đối phương cái gì, dù đối phương có lạnh lùng đáng sợ hơn đi nữa thì cô cũng chẳng thêm sợ hãi.

Đời này cô chị sợ chị gái, còn những người khác, hừ hừ...

Ngồi xuống xong, Nguyễn Manh Manh ngồi vắt chéo chân, một tay chống cằm, nâng khuôn mặt tươi cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông.

“Anh Lê, cảm ơn anh đã cứu tôi. Ừm... soái ca đeo kính ngoài kia nói anh tìm tôi có chuyện? Nói đi, có chuyện gì?”

Cô vừa nói, đôi mắt to tròn long lanh khẽ chớp chớp.

Không còn cách nào nữa rồi, cái người họ Lê trong truyền thuyết này thực sự quá đẹp, đẹp tới mức khiến người ta phải chảy máu mũi.

Nguyễn Manh Manh có một sở thích, chính là thích thưởng thức cái đẹp.

Nói cái khác, cô chính là một sắc nữ, xem phim gì cũng nhất định phải có diễn viên xinh đẹp điển.

Cô thích thưởng thức mỹ nam, nếu không phải bộ mặt lạnh lùng nay sợ rằng cô đã hét nhảy tới chỗ của anh rồi.

Khuôn mặt của Lê Quân Ngự nghe lời nói của cô, càng nghe lại càng thêm dọa người.

Anh nhìn Nguyễn Manh Manh vừa rồi mới còn nhỏ nhẹ lịch sự đứng ở cửa như một thực nữ.

Hiện tại đột nhiên biến thành một sắc nữ lưu manh.

Làn sương trong mắt càng thêm trầm trọng.

“Không được ngồi vắt chân, ngồi bình thường!” Lạnh giọng phun ra mấy chữ, ngữ khí vô cùng dọa người.

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyễn Manh Manh híp lại, đặt trên đôi chân thon dài của Lê Quân Ngự.

Chính anh cũng đang ngồi vắt chân, dựa vào cái gì lại bắt cô ngồi thẳng? Còn nữa, cái vị họ Lê này có phải quân quá nhiều rồi không? Anh tuy rằng đã cứu cô, nhưng anh lấy đâu ra quyền sai bảo cô chứ?

“Anh Lê, tuy rằng anh đã cứu tôi, nhưng tôi thích ngồi thế nào là chuyện của tôi, anh dựa vào cái gì mà đòi quân tôi chứ?” Nguyễn Manh Manh tuy là thêm nhỏ dãi cái nhan sắc này, nhưng trong tình huống cô không làm gì sai, cô sẽ không sợ.

Đôi mắt hạnh sáng lấp lánh mở to, nhìn chăm chăm vào Lê Quân Ngự.

Cho dù là đối mặt với một đôi mắt sâu không thấy đáy của Lê Quân Ngự cũng vậy!

Lê Quân Ngự lúc này hơi thu ánh mắt lại.

Trong một khắc khi nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn long lanh kia, trong đầu anh liền như có cái gì cực kỳ quan trọng xẹt qua.

Nhưng anh cố gắng thế nào cũng không giữ lại được.

Lê Quân Ngự cố tình bỏ qua tia khác thường này.

Chỉ cho rằng đó là bởi vì chưa từng có ai dám dùng bộ dáng này để đối mặt với anh nên mới sinh ra cảm giác kỳ lạ đó.

Con mắt đen nhánh của người đàn ông, so với vừa rồi càng lạnh hơn.

Cô bé này khó quản giáo hơn so với trong tưởng tượng của anh, điều này khiến cho một người xưa nay không thích lãng phí thời gian như Lê Quân Ngự anh khẽ nhủ mảy.

“Từ hôm nay trở đi, tôi là người giám hộ của cô, nhất cử nhất động, mỗi lời nói hành động của cô đều phải nghe theo tôi!”

m thanh cực kỳ lãnh đạm của Lê Quân Ngự vang lên, nhìn Nguyễn Manh Manh cực kỳ vô tình.

Anh nhìn cô, như nhìn một công việc mà anh phải đối xử nghiêm khắc.

Không có chút hơi ấm nào!

Người giám hộ? Quân lý?

Cánh môi anh đào của Nguyễn Manh Manh cong lên, đôi mắt hạnh trũng lõm.

“Anh... không có khả năng!” Nguyễn Mạnh Mạnh từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

“Anh sao có thể là người giám hộ của tôi được? Ba tôi mới là người giám hộ của tôi! Anh Lê, anh vui thôi đừng vui quá... tôi và anh không có bất kỳ quan hệ nào, cũng mới là lần đầu tiên gặp nhau.”

Nguyễn Mạnh Mạnh bắt đầu cảm thấy thế giới này mơ hồ rồi.

Bà mẹ kể mấy năm liền không thể mang thai, lúc này lại đột nhiên có thai.

Người ba của cô vốn vẫn yêu thương cô, giờ bởi vì có con trai, lại đột nhiên không thương cô nữa.

Người chị cô từng tưởng rằng không có gì là không làm được, lại đột nhiên không còn.

Nhưng tất cả, đều không thể bằng chuyện đang diễn ra trước mắt cô lúc này, Lê Quân Ngự nói với cô một tin còn động trời hơn.

Cô cam đoan trong mình đang chảy dòng máu của nhà họ Nguyễn. Ba cô là Nguyễn Triệu Thiên, mẹ cô là Trần Tinh Chi, cô và anh sao có thể có quan hệ được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 13: Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ quản cô

Phản ứng của Nguyễn Mạnh Mạnh, tất cả đều nằm trong dự liệu của Lê Quân Ngự.

Anh khẽ nhu mày, trong con ngươi lạnh lùng hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn đối với chuyện này.

"Đây là yêu cầu của cha tôi, từ hôm nay trở đi, việc ăn ở, đi học, sinh hoạt, thậm chí là tâm sinh lý... tất cả đều do tôi quản lý!"

Nói xong, Lê Quân Ngự bèn đứng dậy, đôi chân dài khẽ bước tới trước người Nguyễn Mạnh Mạnh.

Anh khẽ cúi người xuống, tự mình ra tay cầm lấy cái chân đang vắt vẻo trên đùi đặt xuống đất.

Bàn tay anh khốp cạnh rõ ràng, vừa thon vừa dài nắm lấy đầu gối cô.

Anh cúi người xuống rất gần với cô, Nguyễn Mạnh Mạnh gần như là bị khí tức lạnh lẽo trên người Lê Quân Ngự bao phủ.

Lê Quân Ngự kéo hai chân cô chụm lại, để cô ngồi một tư thế cực kỳ thực nữ.

"Không được phép ngồi vắt chân, lần sau cũng không được!"

Bên tai cô vang lên một giọng uy hiếp trầm thấp, nói xong anh mới lần lần đứng lên.

Toàn bộ quá trình này, Nguyễn Mạnh Mạnh đều như nằm trong trạng thái mơ hồ.

Đầu óc cô quay vòng vòng, còn chưa tiêu hóa xong câu nói của Lê Quân Ngự khi nãy.

Mãi một lúc sau, cô mới ngẩng ngốc ngẩn đầu, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn anh: "Anh... anh vừa nói muốn quản lý tôi? Dựa vào cái gì... Tôi họ Nguyễn, anh họ Lê... anh..."

Mặc dù chậm mắt nửa nhịp, nhưng cuối cùng Nguyễn Mạnh Mạnh cũng tìm lại được tâm trạng.

Ánh mắt Lê Quân Ngự chăm chú nhìn cô, dùng giọng nói không thể lạnh lùng hơn: "Rất đơn giản, chỉ bằng việc cha tôi là Lê Diệu Dương, mà Trần Tinh Chi là người vợ thứ hai của ông ấy!"

Trần Tinh Chi...

Trần, Tinh, Chi!

Một câu nói của Lê Quân Ngự như sấm sét giữa trời quang, bổ thẳng xuống đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nàng bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, hơn nửa ngày cũng chưa bình tĩnh lại được.

Trần Tinh Chi...

Trần Tinh Chi...

Trần Tinh Chi là tên mẹ cô!

Là người mà mười một năm trước không chịu nổi cha làng nhặng, tiểu tam bức bách, mẹ chồng bắt nạt mà phải nhảy xuống biển tự vẫn, người mẹ đã sớm không còn tại thế của cô!

"Không, không có khả năng..." Nguyễn Mạnh Mạnh lắc đầu, đôi mắt trong thoáng chốc đã ướt đẫm.

"Mẹ tôi đã sớm đi rồi, mười một năm trước bà ấy đã rời bỏ chúng tôi mà đi... bà, bà ấy không thể còn sống được, nếu còn sống, sao bà ấy có thể nhẫn tâm bỏ rơi hai chị em tôi chứ? Tôi không tin, tôi không tin!"

Nguyễn Mạnh Mạnh có một đôi mắt long lanh sáng ngời, một đôi mắt như biết nói chuyện.

Mỗi khi cô cười, trong đôi mắt sáng lấp lánh ấy giống như ẩn chứa cả ánh trăng đẹp đẽ.

Nhưng bây giờ, đôi mắt xinh đẹp ấy lại bị nước mắt phủ đầy.

Nhìn cô gái như vậy, Lê Quân Ngự không nhận được nhu mày.

Trái tim trước nay chưa từng rung động trước bất kỳ ai, lúc này lại lóe lên xúc cảm kỳ lạ.

Anh vừa rồi, vậy mà lại dâng lên một cảm xúc thương hại đồng tình?

A, thực là buồn cười!

Chi là một đứa con bỏ rơi của người mẹ kế thứ hai mà thôi, căn bản không đáng để Lê Quân Ngự anh để tâm.

Cũng chỉ có người kia tình sâu với Trần Tinh Chi mới có thể đi để ý chuyện này.

Nghĩ đến việc cha giao cho, trong con ngươi sâu không thấy đáy của Lê Quân Ngự che giấu đi sự thương hại trong đó.

"Tin hay không là tùy cô, không liên quan tới tôi. Tóm lại, từ giờ trở đi tôi chính là người giám hộ của cô!"

"Không, anh không phải!" Nguyễn Mạnh Mạnh không nhượng bộ một chút nào, đôi mắt hạnh lấp lánh nước mắt nhìn anh chăm chăm: "Tôi đã trưởng thành, năm nay 19 tuổi rồi, anh cũng không quản được tôi đâu!"

"Đáng tiếc là có bây giờ vẫn còn đi học, một học sinh lớp 12 lưu ban hai năm. Dựa vào thực lực của cô, muốn tốt nghiệp 12 thì cần bao lâu, hả?" Khóe miệng Lê Quân Ngự không che giấu sự khinh thường.

Ánh mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh không có chút nhiệt độ nào.

Anh sớm điều tra qua, Nhị tiểu thư Nguyễn gia từ năm tuổi đã nhập học rồi.

Nhưng lên đến lớp 12 thì không tốt nghiệp nổi, kru ban hai năm

Lúc này cô đã 19 tuổi nhưng vẫn chưa được tốt nghiệp.

"Vây... vậy thì sao chứ, cũng không tới lượt anh quan tâm! Tôi có ba ba, tôi có nhà, tôi mới không cần anh giám hộ!"

Nguyễn Mạnh Mạnh quật cường nghiêng đầu, tự nói với bản thân đứng nhìn vào ánh mắt lạnh lùng khinh miệt của đối phương.

Việc của Nguyễn Mạnh Mạnh cô, người khác không biết, cô cũng không cần ai tới quản.

"Nếu là như vậy thì chắc cô cũng không cần gặp mẹ mình đâu nhì? Vây được rồi, cô đi đi, tôi cũng không ép!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Lần đầu tiên bị ôm kiểu công chúa

Tôi...

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng chậm lại.

Cô cúi đầu, che đi nỗi thất vọng nơi đáy mắt, tự nhắc nhở bản thân:

- Không muốn... không muốn gặp!"

Mẹ còn sống, vậy sao lúc trước không trở lại nhận chị em cô chứ. Bà chẳng hề không biết khi bản thân vừa ra đi, Tần Phương đó sẽ lập tức bước vào cửa sao?

Mấy năm nay nếu không phải cô còn một người chị tên là Nguyễn Thị Thi..

Người chị đó lại mạnh mẽ không ai bằng... vậy sợ rằng hai chị em cô đã sớm bị người phụ nữ kia ăn đến tận xương, một chút cặn cũng không còn rồi.

Mà ngay lúc hai chị em cô khổ sở không nơi nương tựa ấy, mẹ cô lại ở nhà họ Lệ ăn sung mặc sướng?

Nếu nói cô không muốn gặp mẹ là giả.

Nhưng giờ phút này, tâm tình Nguyễn Mạnh Mạnh lại tràn đầy sự mâu thuẫn.

Nếu như cô đi gặp mẹ, vậy sẽ có lỗi với Nguyễn Thị Thi.

Nếu như hai mẹ con cô gương vỡ lại lành, vậy những đau khổ mà những năm qua chị gái cô phải gánh chịu thì tính sao?

Nguyễn Mạnh Mạnh tự phủ định đi khao khát của bản thân, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Ai ngờ vừa mới bước được một bước...

- A...

Một tiếng kính hồ mềm mại vang lên trong phòng sách.

- Anh... anh làm gì? Mau thả tôi xuống!

Nguyễn Mạnh Mạnh giật nảy mình, người đàn ông giống như tảng băng, lạnh đậm vô tình kia vậy mà lại đang ôm cô từ phía sau.

- Tôi cảnh cáo anh, mau thả tôi xuống, bằng không tôi...

Giọng cô vô cùng lớn, không hề sợ đối phương bị dọa chết.

Nếu như người này không phải Lệ Quân Ngự, một người có thân phận mà nhà họ nguyên các cô không đắc tội nổi, cô khẳng định sẽ dùng sức bẻ gãy tay hắn mới thôi!

Đáng tiếc, lời cảnh cáo của cô hoàn toàn bị đối phương làm ngơ.

Anh từ phía sau ôm lấy vòng eo Nguyễn Mạnh Mạnh, khẽ cúi xuống, bế bổng cô lên.

Ôm kiểu công chúa nha!

Đậu phộng, tên này có phải bị bệnh hay không vậy?

Dù anh lớn nên có khuôn mặt đẹp trai đến ngáy ngất cũng không thể tự tiện trêu chọc người ta vậy chứ!

Nguyễn Mạnh Mạnh ngoài miệng thì nói:

- Không muốn, buông ra, mau buông ra...

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đã đỏ bừng.

Trời đất chứng giám, cô tuyệt đối không có chút mơ tưởng tới người đàn ông lạnh như tảng băng này.

Chỉ là... Chỉ là đối phương thực sự đứng đầu mọi tiêu chuẩn của cô rồi.

Mỹ nam đẹp cô cùng, khuôn mặt đường nét góc cạnh của anh hiện rõ trước mắt cô.

Á á...

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy khiến trái tim nhỏ bé của cô đập loạn xạ lên hết rồi.

- Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Ngoài miệng thì nói mạnh, nhưng cơ thể thì lại thành thực co rúm trong ngực anh.

Đôi mắt mới vừa rời nước mắt, lúc này đã trở nên long lanh phát sáng.

Con mắt lạnh đậm của Lệ Quân Ngự sụp xuống, dùng một ánh mắt nghiên cứu tìm tòi nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia.

Quả nhiên giống với kết quả điều tra trước đó.

Không tìm không phôi, tâm tư đơn giản, là một cô gái không có chút lòng dạ nào.

- Phiên phức...

Anh lạnh lùng phun ra hai chữ, chỉ nghe hai chữ ấy khản khản, lạnh lẽo nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy lỗ tai cô như muốn mang thai luôn rồi.

Còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lê Quân Ngự ôm đi ra ngoài.

- Anh, anh muốn mang tôi đi đâu? Thà... mau thả tôi xuống, tự tôi đi được...

Nhị tiêu thư nhà họ Nguyễn xưa nay nổi tiếng hung hãn lúc này lại như một con thú nhỏ nhẩn ngoan ngoãn.

Ngoài miệng thì liến thoắng không ngừng, như cái đầu nhỏ lại ngoan ngoãn rúc vào trong ngực người đàn ông.

Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt long lanh như biết phát sáng.

Cô không thích Lê Quân Ngự, cũng không có hứng thú với người đàn ông này... Nhưng mà, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị đàn ông ôm kiểu công chúa nhẹ vậy đâu.

Nằm trong vòng tay mạnh mẽ có lực kia, cô vậy mà lại sinh ra một cảm giác an toàn tới khó hiểu.

Khuôn mặt thậm chí còn từng chút, từng chút ùi vào lồng ngực anh.

Lê Quân Ngự tận lực không thêm đề ý đến cô gái đang "giây dụa" trong lòng mình.

Ôm Nguyễn Mạnh Mạnh đang mặc một bộ váy như công chúa đi qua đại sảnh.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người giúp việc, rất nhanh anh đã ôm cô đi tới một căn biệt thự khác, đứng trước cánh cửa lớn đang đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mẹ con gặp lại

Đến lúc này Lê Quân Ngự mới thả cô gái trong lòng xuống.

Nguyễn Mạnh Mạnh còn chưa kịp đứng vững thì sau lưng đã truyền đến một âm thanh trầm thấp thúc giục:

- Đi vào!

Anh đứng sau lưng cô, chống một cánh tay lên cửa.

Động tác này vô tình đã giam cô lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh xấu hổ tới hai tai đỏ bừng.

Đừng tưởng ngày thường cô dũng cảm, thực tế từ bé tới giờ cô chưa từng tiếp xúc thân cận với một người đàn ông nào đâu.

Cô sợ nếu ở lâu thêm chút nữa sẽ gây ra chuyện gì thất thố mất, vì vậy liền đẩy cửa đi vào.

Đây là một căn phòng ngủ bố trí xa hoa theo kiểu dáng Châu Âu.

Mảnh cửa che kín mọi cửa sổ, đèn thủy tinh treo trên trần cũng không mở.

Cả phòng chỉ có hai cái đèn ngủ đầu giường, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Một người đàn ông trung niên thân hình thẳng tắp đang ngồi đó, dường như đang ngắm nhìn thứ gì.

Đưa mắt nhìn lên chiếc giường lớn, giống như có một người phụ nữ đang nằm ngủ.

Nguyễn Mạnh Mạnh từng bước tới gần.

Càng tới gần, hình ảnh trước mắt càng hiện lên rõ ràng.

"Tích, tách... tích, tách..."

Âm thanh của máy móc đột nhiên vang lên truyền vào tai cô.

Đến lúc này cô mới phát hiện, trên người phụ nữ kia có bao nhiêu kim tiêm cùng ống truyền nước.

Trong trí nhớ của cô, mẹ có một gương mặt đẹp như tiên nữ.

Từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người nói cô có một gương mặt giống hệt mẹ mình.

Thế nhưng cô biết, so với mẹ, vẻ đẹp của cô không đáng chút nào, một nửa cũng không bằng.

Như lúc này đây, người phụ nữ đang nằm trên giường ấy mặc dù đang bệnh, dù trên mặt tái nhợt không có chút âm áp.

Nhưng khuôn mặt ấy vẫn đẹp đến động lòng.

Giống như cánh hoa hồng sắp héo tàn, dù không đẹp như lúc nở rộ, nhưng trước sau vẫn hiện lên vẻ đẹp, một cái đẹp trong sự rách nát.

Người trên giường chính là Trần Tinh Chi!

Là người mẹ đã sớm không còn tại thế của cô!

- Mạnh Mạnh... là Mạnh Mạnh sao?

Người phụ nữ vẫn luôn mê man nằm trên giường, dù người đàn ông kia vẫn luôn tâm tình với bà vẫn không hề tỉnh lại.

Thế nhưng ngay khi nghe được tiếng bước chân của Nguyễn Mạnh Mạnh tới gần, bà lại mở mắt ra.

Đôi mắt hạnh bị bệnh tật dày vò đã sớm mất đi vẻ long lanh, nhưng khi nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh thì lập tức kích động.

- Mạnh Mạnh, thật là con sao... rốt cuộc con cũng chịu tới gặp mẹ... con trưởng thành, đã trưởng thành rồi...

Trong hốc mắt Trần Tinh Chi thoáng chốc xuất hiện những giọt nước mắt như pha lê.

Nguyễn Mạnh Mạnh vốn cho rằng tâm tình của mình đã sắt đá, thế nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt kia thì tất cả mọi thứ đều tan vỡ.

Trái tim, bỗng chốc đã trở nên rối mù.

Cô bỏ nhào tới ôm lấy Trần Tinh Chi, thậm chí còn ti mi khổng chế sức lực, sợ sẽ làm đối phương bị đau.

- Mẹ... huhu... mẹ ơi...

Nguyễn Mạnh Mạnh khóc như một đứa bé.

Lệ Quân Ngự đứng ngoài cửa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn một màn này.

Người đến cô gái khi này trong phòng khách, vẫn lần cổ cần mẫn, hốc mắt đã đỏ bừng, nhưng trước sau vẫn quật cường không rơi một giọt nước mắt.

Đôi mắt anh từng chút từng chút sầm xuống.

Hai mẹ con khóc lóc hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

Người đàn ông ngồi bên giường vẫn luôn im lặng này giờ, lúc này liền lên tiếng/

- Mạnh Mạnh, chào cháu, chú là Lệ Diệu Dương, sau này cháu có thể gọi chú là chú Lệ. Mẹ cháu năm ấy không phải cố ý bỏ hai đứa, bà ấy nhảy xuống biển thì vừa lúc được du thuyền của chú cứu được. Cha cháu từng làm bà ấy tổn thương rất nhiều, thậm chí để lại bóng ma trong lòng, phải tốn rất nhiều thời gian, bà ấy mới bình ổn lại được.

Sau đó, bà ấy chuẩn bị về tìm các cháu, phát hiện ra chị gái cháu rất tài giỏi, chăm sóc cháu rất tốt, hai chị em cháu sống cũng rất vui vẻ. Bà ấy sợ mình trở về như vậy sẽ quấy rầy cuộc sống của hai đứa, vậy nên bệnh nặng nhiều năm như vậy, bà ấy cũng không dám tìm các cháu...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Từ hôm nay trở đi, cô chính là tiểu thư Lệ gia

Nghe xong Lệ Diệu Dương, trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy rầu rĩ.

Cô biết, Nguyễn Triệu Thiên là ba ba tốt, nhưng cũng không phải là người chồng tốt.

Ở trong cuộc sống gia đình căng thẳng như vậy, mẹ sống rất khổ cực, nhưng bị mắc bệnh bệnh trầm cảm lại ra ngoài dự liệu của cô.

Cô không khỏi đưa mắt nhìn về phía Lệ Diệu Dương, nhìn về phía người đàn ông đứng đầu nước S này.

Ông là tài phiệt đỉnh cấp nước S, người nắm quyền tập đoàn Lệ Thịnh. Nhưng vừa này, ánh mắt ông nhìn mẹ, lại là chăm chú thâm tình.

Có lẽ, ông thật sự rất yêu mẹ.

Ngay cả mẹ bị bệnh, cũng bên người chăm sóc.

Ngày tối, Trần Tinh Chi ở nhà họ Nguyễn, mỗi ngày đối mặt người chồng thường xuyên ra ngoài và mẹ chồng hờ một tí là đánh chửi.

Cô nghĩ, có lẽ chỉ có người đàn ông như Lệ Diệu Dương, mới là người mẹ cần.

"Mạnh Mạnh, bệnh của mẹ cháu kỳ thực đã kéo dài quãng thời gian. Chú sớm nên đưa cô ấy đến nước M làm phẫu thuật. Nhưng cô ấy sợ mình lên bàn mổ, liền lại không có cơ hội mờ mắt, vì vậy vẫn không chịu đi. Chú biết, trong lòng cô ấy kỳ thực là nhớ con và chị của con... Chị của con ở nước ngoài, không về được. Vì vậy, chú chỉ có thể bảo Quân Ngự đón con trước."

Khi Nguyễn Mạnh Mạnh nghe ông nói, "Chị của cháu ở nước ngoài, không về được" thì sửng sốt một chút.

Nhưng rất nhanh lại hiểu ra.

Đây là Lệ Diệu Dương có ý đầu đi, ông không đánh lòng để mẹ nghe được tin dữ chị gái qua đời mà đau lòng khổ sở.

"Mạnh Mạnh, từ nay về sau con liền ở lại Lệ gia, xem nơi này là nhà của mình. Con có coi chú là ba ba hay không đều không quan trọng, nhưng chú nhất định sẽ thương yêu con như con gái của chú. Con yên tâm, mặc kệ sau này như thế nào, chú Lệ đã đồng ý mẹ con, sẽ mãi mãi chăm sóc con."

"Nhưng, con..." Cô muốn nói, cô còn có nhà.

Cô còn có ba ba, còn có ông nội, còn có một gia đình.

"Mạnh Mạnh, đồng ý mẹ, ở lại đây đi." Trần Tinh Chi vẫn nắm tay cô, nhìn cô không nỡ chớp mắt, suy yếu nói.

"Mẹ nghe Diệu Dương nói, người phụ nữ kia mang thai con trai, mẹ không yên lòng để con lại trở về. Bà nội của con khẳng định là bắt công, chị của con lại đi tới nước ngoài, mẹ không thể để cho một mình con ở lại gia đình như vậy...Một thời gian ngắn mẹ phải rời khỏi đây, còn không biết có thể lại trở về hay không, con... con ở lại, ở lại bên cạnh mẹ, có được hay không?"

Nước mắt Trần Tinh Chi vừa này đã nén ngừng lại, mắt thấy lại muốn rơi xuống.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nỡ nhìn mẹ đang bệnh mà khóc, chỉ có thể gạt đầu, đồng ý.

*

Sau khi Trần Tinh Chi ngủ rồi, Lệ Diệu Dương dẫn theo Nguyễn Mạnh Mạnh đến đại sảnh, ở ngay trước mặt hơn trăm người Lệ gia, chính thức giới thiệu thân phận Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Các người nhớ kỹ, bắt đầu từ hôm nay, Mạnh Mạnh chính là tiểu thư duy nhất của Lệ gia chúng ta. Bất luận người nào cũng không được thất lễ, phải cung kính tôn trọng với tiểu thư như đối với những thiếu gia khác. Nếu như bị tôi biết, có bất luận người nào dám làm trái, tôi nhất định sẽ nghiêm trị không tha!"

Lệ Diệu Dương nói, giọng uy nghiêm làm một đám người run lấy bầy.

Chờ ông giới thiệu với mọi người xong, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh lại là khuôn mặt ôn hòa thậm chí là cười lấy lòng.

"Mạnh Mạnh, vừa này chú không dọa đến con chứ? Con đừng sợ, kỳ thực chú rất dễ gần, một chút nông này cũng không có..."

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi trên ghế salon ở một bên đang ăn điểm tâm ngọt, nghe nói như thế, nuốt chút nữa run tay làm rơi đồ ăn xuống.

Ạch... Chú đẹp trai này trở mặt cũng thật nhanh, ngay cả cô cũng nuốt chút nữa không chống đỡ được.

Quần gia ở bên cạnh nhìn tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, ông chủ ngay cả nói chuyện với thiếu gia nhỏ tuổi nhất, cũng không kiên trì như vậy.

Chờ dừng nói chỉ là ba người lớn còn lại.

Nhưng ông đối với vị tiểu thư Mạnh Mạnh này, lại ôn hòa cung chiều như vậy.

Quần gia lặng lẽ ghi nhớ ở trong lòng, nhắc nhở mình, sau này nhất định phải lần thứ hai cảnh cáo những người giúp việc kia, tuyệt đối không được thất lễ với tiểu thư Mạnh Mạnh.

"Mạnh Mạnh, trước hết chú bảo người dẫn con trở về phòng nghỉ ngơi. Tối giờ con tối, chúng ta cùng nhau dùng cơm. Chú cố ý dẫn dò tất cả mọi người trong nhà, tối nay nhất định phải về nhà ăn cơm. Chú có bốn thằng con trai, vừa này con gặp chính là thằng cả, còn có thằng hai, thằng ba, thằng tư, chờ một lúc các người gặp gỡ, người trẻ tuổi ở cùng nhau sẽ có chủ đề nói chuyện."

Thằng hai, thằng ba, thằng tư?

ở trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh niệm lại lời của chú đẹp một lần.

Đột nhiên ngừng lại.

Chờ chút, thẳng hai?!

Nói cách khác, cô lập tức liền sẽ gặp được, Lệ nhị thiếu tử hôm qua bị cô trộm ghen - Lệ Quân Đình!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lệ thiếu đã thay đổi!

Lầu hai biệt thự, trong phòng ngủ xa hoa trang nhã lại tràn ngập mùi vị thiếu nữ, Nguyễn Mạnh Mạnh đang vạn phần ảo não nhào vào trên giường công chúa mềm mại, ôm gối lăn lộn.

Nếu không phải là đã không chế sức mạnh, thì bây giờ có lẽ cô đã hủy bỏ giường lớn mềm mại có màn hồng nhạt này nát bét rồi.

Hối hận, quá hối hận rồi...

Cô làm sao có thể nhất thời kích động, đồng ý mẹ ở lại đây chứ!?

Nguyễn Mạnh Mạnh hối hận đến ruột đều quặn thắt, lại vừa cứng rắn quyết tâm không đổi ý, chỉ có thể tự mình ở trên giường dùng sức gầy vò.

Đúng lúc này, một giọng trầm thấp lạnh lẽo, bỗng nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

"Lăn đủ chưa? đủ rồi liền xuống lầu ăn cơm..."

Nguyễn Mạnh Mạnh giống như bị người điểm huyết vậy, trong nháy mắt cứng lại.

Chậm chạp đến nửa ngày, mới nghiêng đầu qua chỗ khác, miễn cưỡng duy trì ổn định nhìn về phía nơi phát ra tiếng.

Lệ Quân Ngự cười âu phục, trên áo sơ mi trắng, quần tây dài đen, tư thái lười biếng cao quý, đứng bên giường, lạnh lùng nhìn cô.

Anh xem ra, lại như một con báo săn đẹp trai tao nhã, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh biết, tất cả những thứ này chỉ là biểu tượng.

Người đàn ông này, dù cho đi đứng tùy ý, nhìn như lười biếng, nhưng từ trên người anh tỏa ra khí chất, lại xen lẫn nguy hiểm sâu không lường được.

Lại giống như báo săn, nhìn như tao nhã, kì thực lại giấu điểm ác liệt đủ khiến con mồi mất mạng trong nháy mắt.

Đối với người đàn ông như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể thương thức nhan sắc.

Muốn cô gần gũi với người như thế, cô sợ còn chưa quen biết, đã bị anh bán rồi.

Cô ngồi dậy, híp mắt hạnh không quá vui vẻ: "Lệ đại thiếu, cảm ơn anh có ý gọi tôi. Thế nhưng, anh vào cửa không biết gõ cửa trước sao? Tôi tốt xấu cũng là nữ sinh... Lỡ như tôi đang thay quần áo gì đó, vậy không phải đều bị anh thấy hết sao?"

Con người Lệ Quân Ngự hơi trầm xuống, dùng mọi ánh mắt không hề che giấu ghét bỏ chút nào, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần.

Ánh mắt kia giống như đang nói, anh đối với vóc người của cô, không có một chút xú húng thú.

"Tôi đã gõ rồi." Người đàn ông lạnh lạnh mở miệng, "Còn thân thể của cô..."

Lệ Quân Ngự tiến lên một bước, cúi người, trong con ngươi như mực phản chiếu ra khuôn mặt trắng nõn béo mập của Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Tôi không quan tâm."

"Tôi nói rồi, bắt đầu từ bây giờ chuyện của cô do tôi phụ trách. Ba giao cô cho tôi, cô tốt nhất đừng gây ra bất cứ phiền phức gì cho tôi. Tôi không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì ở nhà họ Nguyễn, nhưng cô vào Lệ gia, chuyện như vậy, tôi không cho phép cô tái phạm"

Môi mông của người đàn ông, từng chữ từng chữ, chậm rãi phun ra lời cảnh cáo.

Rõ ràng phóng to ở trước mắt cô, là ngũ quan đẹp trai không tí vết nứt.

Rõ ràng nói chuyện với cô, là tiếng nói từ tính có thể khiến người nghe một câu, lỗ tai liền mang thai.

Nhưng thời khắc này, Nguyễn Mạnh Mạnh không cảm giác được mây may nháy nhót.

Bị cặp con ngươi sâu như hồ, lộ ra lạnh lẽo kia nhìn chăm chú, cô chỉ sinh ra một loại cảm giác run rẩy như rơi xuống vực sâu.

Như đổi thành người khác, chỉ sợ lúc này đã run đến như gà con.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh cô là người nào, Nguyễn Mạnh Mạnh cô là người nhà họ Nguyễn nổi tiếng thích mềm không thích cứng.

Dù cho trái tim nhỏ đã run rẩy, cô vẫn là bậm quai hàm trừng về đối phương.

"Tôi... Tôi làm chuyện thương thiên hại lý gì ở nhà họ Nguyễn?"

Lông mày Nguyễn Mạnh Mạnh nhú đến chặt chẽ, trong nháy mắt liền cho rằng, Lệ Quân Ngự là biết chuyện bản thân mình "Đấy" Tần Phương xuống lầu.

Cô cắn môi dưới, cô nén oán tức: "Anh cần bản cáo gì cũng không biết... Mẹ kể tôi mới không phải do tôi đẩy xuống lầu, tôi là người bị hại. Bà ta..."

"Tôi nói, là dấu hôn trên người cô." Tiếng nói lạnh lạnh của người đàn ông, mang theo nhàn nhạt không kiên nhẫn.

Người hầu giúp Nguyễn Mạnh Mạnh thay quần áo, đã sớm báo cáo lại tình hình của cô.

Anh thực sự là, rất không muốn quan tâm loại vấn đề thường thấy của học sinh bây giờ này.

"Dầu, dầu hôn...!?" Mắt Nguyễn Mạnh Mạnh choáng váng tại chỗ.

Qua vài giây mới hét "A ——" một tiếng.

"Biến thái, anh là đồ biến thái, anh đi ra ngoài cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 18: Bốn vị thiếu gia của Lệ gia

"Manh Manh, con và Quân Ngự hợp nhau là tốt rồi... Chủ còn sợ gương mặt của thằng nhóc Quân Ngự này sẽ dọa sợ con. Vừa nãy nghe các con náo nhiệt ở trên lầu, lần này chú rút cục yên tâm."

Nguyễn Manh Manh ngồi ở một bên bàn ăn, làm bộ không nhìn thấy Lệ Quân Ngự ngồi đối diện mình.

Ai biết, vừa mới bùng chén lên, suýt chút nữa bị Lệ Diệu Dương làm sặc một cái.

Cô và người đàn ông như khối băng chỉ có bề ngoài, nội tâm hiểm ác kia hợp nhau?

Có phải chú Lệ có hiểu lầm gì không, lẽ nào không nhìn ra, bọn họ không chỉ là không hợp nhau, hơn nữa quan hệ còn cực kỳ ác liệt sao?

Đáng tiếc, hết thấy lời nói chỉ có thể giấu ở trong bụng.

Lệ Diệu Dương đối với cô quá tốt, cô cũng không tiện ở nhà người khác, còn chọn ba lựa bốn đối với sắp xếp của người ta.

Lệ Diệu Dương nói với Nguyễn Manh Manh hai câu, lập tức cau mày hỏi quản gia, "Quân Đình, Quân Triệt, Quân Tỳ đâu, ba người bọn nó còn chưa xuống sao?"

Nghe được hai chữ "Quân Đình", Nguyễn Manh Manh nhất thời dựng thẳng lỗ tai.

Cô có chút sốt sắng, trong lòng thấp thòm, không biết Lệ nhị thiếu nhìn thấy cô, có thể nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua hay không.

Lệ Quân Ngự ngồi ở đối diện cô, tầm mắt đảo qua thân hình thiếu nữ đột nhiên căng ra đến mức thẳng tắp, con ngươi đen trầm lạnh càng tối hơn vừa nãy.

"Tôi đã phái người đi mời, cũng sắp rồi." Chú quản gia liên tục lau mồ hôi, mỗi lần muốn tập hợp bốn vị thiếu gia ăn cơm với ông chủ, quả thực khó như lên trời.

Ngoại trừ Đại thiếu gia từ trước đến giờ nghiêm cẩn tự kiểm chế, ba thiếu gia khác, thực sự là gọi một người đã khó ba người còn khó hơn.

Lông mày của Lệ Diệu Dương cau lại, đáy mắt đen kịt đã mờ hồ có tức giận.

Nhưng tầm mắt đảo qua Nguyễn Manh Manh còn ngồi ở bàn ăn, sắp bực phát tức giận, lại kiềm nén xuống.

ông thờ dãi ở trong lòng, chỉ có thể ngày khác lại tìm cơ hội thu thập mấy thằng nhóc thôi kìa.

ông quay đầu, cười giải thích với Nguyễn Manh Manh: "Quân Đình, Quân Triệt, Quân Tỳ chính là ba con trai khác của chú. Ba người bọn chúng, lớn nhất mới hai mươi, ít nhất tám tuổi, đang ở thời kỳ phản nghịch, thích đối nghịch với chú."

Sau khi Lệ Diệu Dương giới thiệu, Nguyễn Manh Manh rốt cục biết rõ tình hình của bốn vị thiếu gia Lệ gia.

Lệ Quân Ngự lớn nhất và chị cô đều là thiên tài.

Từ nhỏ đã nháy lớp, tuổi còn trẻ đã làm tổng giám đốc chấp hành ở tập đoàn Lệ Thịnh.

Con thứ hai Lệ Quân Đình, năm nay hai mươi, hiện nay đang du học ở nước ngoài, bình thường phong cách có chút tùy ý bất kham.

Mộ Cảnh Hành bạn của Nguyễn Manh Manh, chính là quen biết Lệ nhị thiếu ở quán bar, bằng không lấy địa vị của Mộ gia, cũng không thể hẹn được Lệ nhị thiếu.

Con thứ ba Lệ Quân Triệt, năm nay vừa vặn mười sáu tuổi, mà con út Lệ Quân Tỳ, chỉ có tám tuổi.

"Quân Ngự, Quân Đình, Quân Triệt đều là đứa trẻ do bà xã đã chết của chú sinh ra. Chỉ có Tiểu Tỳ, là chú và mẹ con..."

Lệ Diệu Dương lo lắng trong lòng Nguyễn Manh Manh không dễ chịu, lúc nói chuyện vẫn đang quan sát biểu hiện biến hóa trên mặt cô.

"Mẹ con bởi vì mất đi các con, hăm học tăng thêm, sau đó mang thai Tiểu Tỳ, bệnh tình mới dần dần chuyển biến tốt. Cô ấy đối với Tiểu Tỳ từ nhỏ đã cưng chiều, cho nên tính tình của đứa bé bấy giờ, không phải quá tốt."

Tiểu Tỳ theo đạo lý mà nói, là em trai ruột của Nguyễn Manh Manh.

Nhưng nghĩ tới cậu nhóc có tính khí như bá vương nhỏ, Lệ Diệu Dương không khỏi cau mày.

Ở Lệ gia, ngoại trừ Lệ Quân Ngự, Gấu Con này ai cũng không sợ.

Nếu như hai chị em bọn họ gặp mặt, hoà hợp thì tốt rồi. Nhưng nếu như không tốt, gây ra chuyện gì không vui, còn không biết nên ăn nói sao với Tinh Chi.

Lệ Diệu Dương đang muốn căn dặn con lớn nhất vài câu, bảo anh xem chăm sóc Tiểu Tỳ.

Một loạt tiếng bước chân, vừa vặn từ ngoài cửa nhà ăn truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, hai bóng người, xuất hiện ở cửa nhà ăn.

Một thiếu niên đẹp gầy gò, nắm tay một Gấu Con đầy mặt vết chầy không cam lòng, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 19: Cô ấy xem ra ăn thật ngon

"A Triệt, Tiểu Tỳ... Hai người các con lại đây, ba giới thiệu cho các con." Ở trước mặt Nguyễn Manh Manh, biểu cảm Lệ Diệu Dương không nghiêm túc giống bình thường, ngữ điệu nói chuyện với hai đứa con trai cũng thay đổi rất ôn hòa.

"Đây là Manh Manh, sau này chính là chị gái của các con."

Lệ Diệu Dương giới thiệu Nguyễn Manh Manh cho con thứ ba và con út.

Theo lời ông nói, mặt của thiếu niên đẹp thanh tú và cậu bé tối sầm lại, ánh mắt đều bắn tới.

"Chào hai người." Nguyễn Manh Manh hướng hai người bọn họ gật đầu, trong lòng lại âm thầm tặc lưỡi.

Cô bị nhan sắc Nghịch Thiên của đôi anh em này làm cho khiếp sợ.

Tướng mạo của Lệ Quân Triệt đẹp đẽ, ngũ quan thiên hướng âm nhu, nhưng đôi mắt trong trẻo này kết hợp với mái tóc trên trán, sau khi nhìn sang thì lại mang theo một loại quý khí thần bí khó có thể lờ là.

Lại như là thiếu niên trong bức tranh quý tộc thời Trung Cổ, kiên cường, thon dài, tao nhã, đẹp trai.

Mà đứng bên cạnh anh, chỉ có cậu bé tám tuổi Lệ Quân Tỳ, lúc này đang dùng một loại ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn mình.

Toàn thân cậu bé lộ ra hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ tinh xảo đều là kiêu ngạo.

Đôi đầu cặp mắt lạnh trong veo, tròn tròn có chút tương tự cơ kia, Nguyễn Manh Manh có thể rõ ràng cảm nhận được địch ý chất chứa trong đó.

Ach, dường như cậu bé rất ghét cô?

Có điều suy nghĩ một chút, cũng đúng, Lệ Quân Tỳ và cô năm đó mất đi mẹ tuổi bằng nhau, đều chỉ có tám tuổi.

Nếu như bỗng nhiên có người nói cho cô mới tám tuổi, cô còn có một người chị gái cùng mẹ khác cha, có lẽ cô cũng sẽ không vui vẻ.

Bởi vì cơ thể chảy dòng máu tương đồng, Nguyễn Manh Manh đối với Lệ Quân Tỳ ngược lại vô cùng bao dung.

Cô chủ động cong khoe môi, lộ ra nụ cười ngọt ngào với cậu bé, kìm đồng tiền trên mặt làm cho cả người cô có vẻ đáng yêu lại gần gũi.

Ai biết, cậu bé lại mạnh mẽ trừng cô một chút.

Tiếp theo hừ lạnh một tiếng, kiểu ngạo ngoảnh đầu qua nơi khác.

...

Lần này, cô hơi lúng túng.

Lệ Diệu Dương ho nhẹ hai tiếng, muốn bảo Lệ Quân Ngự nói con út một chút.

Ai biết, con thứ ba vẫn đứng không nhúc nhích - Lệ Quân Triệt, lại đột nhiên đi đến.

Anh không coi ai ra gì đi đến gần Nguyễn Manh Manh, ở trong ánh mắt kỳ quái của tất cả mọi người, duỗi ngón trỏ thon dài trắng nõn ra, ở trên gương mặt béo mập của Nguyễn Manh Manh, dăm dăm

...

Lại dăm dăm.

Động tác của Lệ Quân Triệt rất nhẹ nhàng, đầu ngón tay man mát nhẹ nhàng dăm trên khuôn mặt no đủ như lòng trắng trứng của thiếu nữ.

"Cậu, cậu làm gì..." Nguyễn Manh Manh bỗng nhiên hiểu ra, cơ thể lui về phía sau, che mặt.

Khuôn mặt nhỏ béo mập kia, nhảy một cái, nóng đến đỏ chót.

Thiếu niên đẹp trai lại không nhìn cô, trái lại chuyển hướng Lệ Quân Ngự, "Anh trai, cô ấy xem ra thật mềm thật nhuyễn, như kẹo đường vậy, em có thể ăn cô ấy không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Lệ Quân Ngự đột nhiên rét lạnh, dùng ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt quét mắt nhìn Nguyễn Manh Manh đỏ mặt, lạnh dạn nói: "Không thể."

"Ồ..." Con mắt trong trẻo của thiếu niên đẹp trai dường như tối sầm lại.

Lại lưu luyến không rời nhìn Nguyễn Manh Manh một chút, mới ngồi xuống bên cạnh anh cả.

Vừa vặn, ngồi ở phía đối diện Nguyễn Manh Manh.

Mà Nguyễn Manh Manh bị anh ta so sánh là "Kẹo đường", còn bị hỏi "Có ăn được hay không", toàn bộ sự việc xảy ra vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

Xảy ra chuyện gì, vì sao cô nghe không hiểu đối thoại của bọn họ?

Bọn họ nói chính là tiếng Trung sao?

Vì sao lại hỏi cô có ăn được hay không?!

"Manh Manh, con chó đẻ ý." Lệ Diệu Dương bị hai đứa con trai hành hạ đến đau đầu, mấy thẳng nhóc này, trừ anh cả của bọn chúng ra, những người khác nói gì cũng không nghe.

Hơn nữa, mấy đứa trẻ đều đang ở thời kỳ phản nghịch, tính tình mỗi một đứa rất kỳ quái.

"A Triệt từ nhỏ đã thích ăn đồ ngọt, nó... Khụ, có lẽ nó là cảm thấy con quá đáng yêu."

Nguyễn Manh Manh: "..."

Quá đáng yêu, vì vậy hỏi cô có thể ăn được hay không sao?

Nguyễn Manh Manh cảm giác mình lơ lửng.

Lệ Diệu Dương đang muốn bỏ sung vài câu, chú quân gia lại vội vàng đi vào.

"Ông chủ, tôi vừa mới phát hiện nhị thiếu gia để lại tờ giấy ở trong phòng, cậu ấy nói cậu ấy đã đi máy bay về nước M."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bị Lệ Quân Ngự hoài nghi

Hít...

Nghe được tin tức Lệ Quân Đình đã sớm rời khỏi, Nguyễn Manh Manh không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực cô rất hồi hộp, ngoài mặt không nhìn ra, kỳ thực trong đầu vẫn có chút căng thẳng.

Dù sao tối hôm qua, cũng là lần đầu tiên của cô.

Làm cho cô và một người đàn ông vừa mới lần lộn trên giường tối qua mặt đối mặt.

Nguyễn Manh Manh không chắc chắn, có thể làm cho mình hoàn toàn không rụt rè.

Tàng đá lơ lửng trong lòng rơi xuống, ngay cả hai vai cũng thả lỏng theo.

Động tác của Nguyễn Manh Manh cũng không lớn, nhưng Lệ Quân Ngự đang ngồi ở đối diện cô, lại không bỏ qua biến hóa nhỏ bé của bộ mặt và cơ thể cô.

Liếc về biểu hiện của Nguyễn Manh Manh rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo của người đàn ông, lóe qua ánh sáng mịt mờ.

...

Một bữa cơm sau đó, vẫn còn xem như là bình an vô sự.

Ngoại trừ thiếu niên đẹp trai vợ vọt đồ ngọt của cô, bị cậu bé ác miệng công kích ra, tất cả chuyện khác đều bình thường.

Chỉ có điều, người đẩy bàn, ngoại trừ Lệ Diệu Dương bày vẻ mặt ôn hòa với cô ra.

Còn lại ba người...

Một lạnh lùng lạnh nhạt, một kiểu ngạo căm thù, còn có một thì lại vẫn dùng một loại ánh mắt xem đồ ăn, nhìn chăm chăm cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh mặt ngoài làm như không có chuyện gì xảy ra, nội tâm lại điên cuồng nhỏ nước bọt, càng ngày càng hối hận mình lựa chọn quyết định ở lại.

*

Thật vất vả ăn xong một bữa cơm, cô trở lại phòng, bất ngờ phát hiện quần áo mình mặc trước đó và túi xách nhỏ cô mang bên người, đều đặt lên bàn.

Nguyễn Mạnh Mạnh đi tới bên cạnh bàn, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

Màn hình điện thoại di động xuất hiện vết nứt từ lâu, nằm ở trạng thái tắt máy.

Có lẽ là lúc cô từ trên cầu thang lần xuống, bị rớt hổng đi.

Cũng không biết có thể khởi động máy hay không?

Lỡ như sau này ba phát hiện trách oan cô, tìm cô không gọi được điện thoại thì làm sao?

Mặc dù trước đó Nguyễn Mạnh Mạnh có oán giận đối với Nguyễn Triệu Thiên không tín nhiệm cô, nhưng trong lòng đến cùng vẫn là ôm hi vọng đối với ba cô.

Án nút mở máy, sau khi dừng lại ngắn ngủi, màn hình một lần nữa sáng lên.

Điện thoại di động không bị hư?

Mới vừa khởi động máy, mấy chục tin nhắn hiện lên.

Tất cả đều là tin nhắc nhở trong lúc cô tắt máy, có người gọi vào.

Hai mắt Nguyễn Mạnh Mạnh sáng ngời, nhanh chóng mở tin nhắn ra.

Ai biết liên tục xem xuống, ngoại trừ điện thoại của Mộ Cảnh Hành ra, không có bất kỳ một cú điện thoại nào là của Nguyễn Triệu Thiên hoặc là từ nhà họ Nguyễn gọi tới.

Mất hạnh ánh nước, không khỏi âm đạm.

Ba của cô, vậy mà thật sự mặc kệ cô...?

Nguyễn Mạnh Mạnh tự nói với mình trước tiên không thể suy nghĩ lung tung, bên cạnh ba ba cô đều là người chán ghét cô, có lẽ chỉ là không tiện.

Đúng, đứa bé kia vừa ra đời, còn là sinh non, có thể ba cô đang bận rộn, không có thời gian gọi điện thoại cho cô.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Nguyễn Mạnh Mạnh hơi tốt lên một chút, gọi điện thoại về cho Mộ Cảnh Hành.

"Mạnh Mạnh, sao bây giờ cậu mới nghe điện thoại?"

Điện thoại mới vừa được bắt, giọng Mộ Cảnh Hành mang theo thần thiết liền truyền tới.

"Mình nghe nói cậu và "Tỷ nữ rửa chân" nhà cậu kia cùng nhau lần xuống lầu, có phải là thật hay không? Cậu có bị thương chỗ nào không? Bây giờ trên mạng đều đang truyền tin, nói là cậu đẩy bà ta xuống... Nguyễn Mạnh Mạnh, lúc này cậu chịu hiềm nghi lớn rồi!"

"Tỷ nữ rửa chân" trong miệng Mộ Cảnh Hành chính là Tần Phương, bởi vì năm đó Tần Phương là bảo mẫu của bà nội cô, chăm sóc bà nội cô tỉ mỉ chu đáo đến mức có thể quý trên mặt đất rửa chân cho bà nội cô.

Vì vậy Mộ Cảnh Hành liền quanh năm dùng tên gọi "Tỷ nữ rửa chân" này, trào phúng Tần Phương.

Mà Mộ Cảnh Hành cũng không hồ là bạn gay tốt của cô, điện thoại vừa bắt lên, ngay lập tức chỉ lo quan tâm tình huống của cô.

Không chút nào hoài nghi, Nguyễn Mạnh Mạnh đẩy Tần Phương xuống lầu.

Bởi vì là bạn bè, vì vậy không cần giải thích.

Bạn tốt thật sự, rõ ràng ràng biết bạn là hạ người gì.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại có chút chua.

Cô sửa lại tâm tư một chút, nói ra lời thật tình: "Là bà ta muốn đẩy mình xuống, kết quả không đẩy được, trái lại tự trọng tâm bà ta bất ổn, trượt chân. Mình nhìn thấy bà ấy là phụ nữ có thai, muốn đưa tay kéo bà ta một cái, ai biết trái lại cũng bà ta lần xuống."

"Sau đó ở bệnh viện, bà nội và các cô của mình đều đến... Nguyễn Kiều Kiều làm chứng, nói nhìn thấy mình đưa tay..."

"Vậy ba cậu đâu? Không phải ba cậu rất thương cậu sao, ông ấy cũng tin?"

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh hơi dừng lại... "Ừ" một tiếng.

Cô mang đầy đầu máu mẹ rồi khỏi, mà ba ba cô, đến bây giờ cũng không gọi cho cô một cú điện thoại.

Mộ Cảnh Hành dường như rất tức giận, ở bên kia mắng vài câu, "Mình đã nói rồi, sao ông ấy còn không đăng lên mạng, mình cho rằng cậu không có chuyện gì, hóa ra là thật sự mặc kệ cậu chết sống? Hoá ra mẹ mình nói đúng, có mẹ kế thì có ba dượng, chủ Nguyễn cũng quá đáng, trước đây ông ấy không hề đồ như thế!"

"đăng lên mạng, đăng lên mạng cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mục tiêu, kiếm tiền

"Chính là chuyện ông ấy rất cục cộc con trai đó! Cậu không thấy trên điện thoại di động sao, ba cậu đăng trên mạng xã hội toàn là hình của khi con kia. Bộ dạng về hận không thể tuyên truyền với cả thế giới, ba mình và mọi người đã chúc mừng ông ấy, nhưng nói thật, mình cảm thấy con khi nhỏ có nhiều nếp nhăn kia, một chút cũng không dễ nhìn."

Giọng điệu Mộ Cảnh Hành mang theo nồng đậm ghét bỏ, "Có điều mẹ mình nói, đứa bé kia xem ra lớn lên vẫn được, rất tốt, không có gì đáng ngại."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe nói đứa trẻ không có chuyện gì, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đứa trẻ mới sinh kia là con trai của Tần Phương, nhưng bản thân cậu bé là vô tội.

Giữa người lớn với nhau có ân oán gì, cũng không liên quan tới trẻ con.

Chỉ là có chuyện, Nguyễn Mạnh Mạnh lại cảm thấy kỳ quái, "Đứa bé kia là sinh non, có lẽ là bởi vì Tần Phương té từ trên cầu thang xuống tạo thành, vì sao lại một chút việc gì cũng không có?"

Mộ Cảnh Hành căn bản không cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh là đang hi vọng đứa bé kia có chuyện.

Anh biết tính cách của bạn mình, ngược lại nghiêm túc cẩn thận phân tích cùng với cô.

"Ba cậu đăng bức ảnh, đứa trẻ đặt trong hòm giữ nhiệt, có thể liên quan tới việc sinh non. Có điều mẹ mình nhìn, nói không có chuyện gì, rất khỏe mạnh."

Mẹ Mộ Cảnh Hành là viện trưởng một bệnh viện tư nhân, ánh mắt sẽ không sai.

Nguyễn Mạnh Mạnh "Ồ" một tiếng, có lẽ là đứa trẻ tự có phúc khí của mình đi.

Lúc trước bởi vì mẹ cô lớn lên đẹp đẽ, bị ba cô lấy về nhà, kết quả mười mấy năm không sinh được một đứa con trai.

Bà nội cô vì chuyện này, vẫn không vui, sau đó lại lên lút kín đáo đưa Tần Phương cho ba cô. Kết quả mang thai, vẫn là một đứa con gái.

Vì chuyện này, bà nội mắng mẹ cô không ít.

Ngược lại bởi vì Tần Phương quanh năm chăm sóc bà nội, vì vậy không cam lòng mắng Tần Phương.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, sau đó mẹ cô gả cho Lê Diệu Dương, năm thứ hai liền mang thai con trai.

Mà Tần Phương gả cho ba cô, lại đợi rỗng rã mười một năm, mới sinh được một đứa con trai.

Tất cả những chuyện này, có lẽ chính là số mệnh an bài.

Khóc mãi Nguyễn Mạnh Mạnh vẽ ra một nụ cười tự giễu.

Mộ Cảnh Hành ở đầu bên kia điện thoại, thật lâu không nghe giọng cô, lo lắng hỏi: "Mạnh Mạnh, vậy bây giờ cậu ở đâu? Nếu không cậu tới nhà của mình ở trước đi?"

"Mình đang ở nhà bạn học..." Nguyễn Mạnh Mạnh sợ Mộ Cảnh Hành lo lắng, nói dối.

"Nhà cậu không được, nhà cậu ở ngay sát vách nhà mình, mình tạm thời không muốn gặp bọn họ."

Dù sao, cô học trường trung học số 1 thành phố, Mộ Cảnh Hành và Nguyễn Kiều Kiều học trường khác, bạn học của cô cậu ta cũng không quen biết.

"Vậy cũng tốt, cậu cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho mình. Dừng rồi, chờ một lúc cho người chuyển tiền cho cậu cẩn dùng."

"Không cần, mình có tiền..." Mộ Cảnh Hành đã giúp cô quá nhiều rồi.

"Cho cậu thì cảm đi, còn khách sáo với Tiểu Gia cái gì. Cậu cũng không phải không biết, Tiểu Gia cái gì cũng không có nhiều, chỉ có tiền tiêu vặt là nhiều thôi." Trên người Mộ Cảnh Hành nồng đậm hơi thở nhà giàu mới nổi, cách màn hình điện thoại, đều có thể thổi qua tận đây.

Nhưng biểu hiện nhiệt tình của bạn tốt, lại làm cho trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy ảm áp.

Mộ Cảnh Hành là biết tiền của cô đều đưa cho đội trình thám đi điều tra chuyện của chị cô, cho nên mới cố ý tiếp tế cô.

Nghĩ đến vấn đề tiền, Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhủ mảy.

Xem ra thực sự là không thể không có tiền mà.

Cô hoài nghi chị cô chết có vấn đề, thậm chí hoài nghi trong gia đình họ Nguyễn có vấn đề, nhưng chuyện như vậy nói cho người nhà họ Nguyễn cũng vô dụng.

Nói cho mẹ cô càng không thể.

Tất cả mọi thứ, chỉ có thể dựa vào chính cô.

Trước đây cô chơi game kiếm được tiền, hầu như tất cả đều quăng vào trong quá trình điều tra.

Dù cho Mộ công tử bột sẽ không chú ý, nhưng nhiều tiền như vậy, cô không thể mất đây cứ tìm xin Mộ Cảnh Hành giúp đỡ - một học sinh cấp ba còn đang nhận tiền tiêu vặt của ba mẹ.

Năm nay tuy rằng Mộ Cảnh Hành cũng học lớp 12, nhưng trên thực tế, anh nhỏ hơn Nguyễn Mạnh Mạnh một tuổi, anh vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi xong.

"Mộ Cảnh Hành, chuyện tiền bạc mình sẽ tự nghĩ biện pháp, mình biết cậu nhiều tiền, nhưng cậu giữ lại hôm nào mời mình ăn cơm đi."

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa dứt lời, Mộ Cảnh Hành ở đầu bên kia điện thoại liền lập tức hiểu ý, suýt chút nữa kích động nhảy lên.

"Cô chủ đáng yêu, không phải chứ, cậu đây là chuẩn bị tái xuất giang hồ?"

Ừ, từ sau khi Nguyễn Thi Thi ra lệnh cưỡng chế không cho Nguyễn Mạnh Mạnh chơi game, thứ hạng của anh liền từ kim cương rớt xuống đến bạch kim.

Nguyễn Mạnh Mạnh có bao nhiêu thủ đoạn kiếm tiền, thân là bạn bè Mộ Cảnh Hành còn có thể không biết sao.

Ồi này, bây giờ anh đã sắp kích động muốn chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lê Quân Ngự tặng quà cho cô

"Mạnh Mạnh, cậu mau đăng nhập cùng tuyến với mình đi. Cậu đã lâu không chơi như vậy, khẳng định xuống tay, vừa vận làm luyện tập."

Nguyễn Mạnh Mạnh lấy điện thoại di động xuống, liếc nhìn vết nứt trên màn hình, lại kẻ sát tới bên tai: "Không được, điện thoại di động của mình bị rút hồng, chờ qua mấy ngày mua cái mới rồi nói."

"Vậy không chơi nông trại cùng được, chúng ta chơi LOL, cậu chơi trên máy vi tính."

Nguyễn Mạnh Mạnh liền biết, chỉ cần nhắc tới game, cái tên Mộ Cảnh Hành tích cực hơn bất kỳ người nào.

Cô thở dài, "Cùng không được, cậu đã quên mình đang ở nhà bạn học sao, không tiện chơi máy vi tính của người khác."

Mộ Cảnh Hành vừa nghĩ, cũng đứng.

Chỉ có thể mất hết cả hứng thờ dài, đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nhớ tới.

"Há, đúng rồi Mạnh Mạnh, có chuyện mình suýt chút nữa quên nói cho cậu... Cái kia, chính là liên quan tới chuyện Cố Huyền. Anh ta... Anh bây giờ dường như đang hẹn hò với Nguyễn Kiều Kiều."

Kỳ thực mấy ngày trước, Mộ Cảnh Hành biết tin tức này.

Nhưng anh vẫn do dự, không dám nói cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng bây giờ, chuyện này cơ bản đã truyền ra trên mạng xã hội của bọn họ, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ truyền tới tai Nguyễn Mạnh Mạnh.

Anh nghĩ, cùng với đề những người khác người thêm mắm dặm muối nói cho cô, không bằng chính anh nói.

"Anh trai Cố Huyền... Và Nguyễn Kiều Kiều?" Ýett hầu Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nghẹn, tên gọi có chút quen thuộc, vậy mà nhất thời không đối được.

"Ừm, đúng vậy. Nghe nói hên hò một thời gian rồi." Mộ Cảnh Hành cảm thấy đau đầu, Nguyễn Mạnh Mạnh thích Cố Huyền, đồng thời chuyện từng đính hôn với Cố Huyền, ở trên mạng xã hội của bọn họ là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng bây giờ, Cố Huyền không chỉ xoá bỏ hôn ước với Nguyễn Mạnh Mạnh, còn hên hò với Nguyễn Kiều Kiều.

Cố gia biết quan hệ của Nguyễn Mạnh Mạnh và Nguyễn Kiều Kiều, làm như vậy, rõ ràng là không để tình cảm quá khứ ở trong lòng.

Theo như Mộ Cảnh Hành nói, Cố Huyền kia, ngoại trừ ở trong đám con nhà giàu bọn họ này lớn lên đẹp để một chút ra, năng lực hơi mạnh một chút, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng một mực, làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh có sức đề kháng cao với sắc đẹp, từ nhỏ đã thích Cố Huyền.

Cô thích theo đuổi phía sau anh ta, ngọt ngào gọi anh ta là anh trai Cố Huyền.

Đối diện với những người khác, Nguyễn Mạnh Mạnh có thể không cẩn thận liền có thể giờ nắm đầm. Nhưng đối với Cố Huyền, xưa nay đều là đáng vè cô dâu nhỏ, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Cố gia là mở công ty giải trí, nhà họ Nguyễn là mở công ty mạng, bởi vì quan hệ hai nhà tốt, còn cho hai người bọn họ đính hôn.

Ai biết, ngay sau khi chi gái của Nguyễn Mạnh Mạnh bắt ngờ qua đời, Cố gia lại đưa ra đề nghị muốn xoá bỏ hôn ước với nhà họ Nguyễn.

"Ừm, mình biết rồi... Chuyện Cố Huyền, sau này không cần nói cho mình nữa... Mình không muốn biết..."

Nói xong, cô cúp điện thoại.

"Ai là Cố Huyền?" Ai biết, đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nói trầm thấp đông lạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh sợ hết hồn, theo bản năng xoay người, vừa vặn va tiến vào một cái ôm áp lạnh lẽo kiên cố.

"A..." Chớp mắt cô hơi cay cay, suýt chút nữa ứa ra nước mắt.

Xưa nay chỉ có cô đụng làm người ta khóc, không có khi nào cô bị người khác đụng cho khóc.

Nguyễn Mạnh Mạnh che mắt lùi về sau, cũng không biết cơ ngực của người đàn ông Lê Quân Ngự này là phát triển thế nào, lại có thể cứng thành như vậy.

"Tại sao anh lại không gõ cửa liền đi vào? Cửa của Lê gia các người, đều là trang trí sao!"

Con mắt ánh nước dịu dàng của thiếu nữ nhìn anh, tràn đầy oan ức.

Nhưng Lê Quân Ngự căn bản không hề bị lay động, môi mòng khẽ mở, lặp lại một lần: "Ai là Cố Huyền? Là cậu ta, để lại những dấu vết kia trên thân thể cô?"

Sắc mặt Lê Quân Ngự trầm lạnh đến mức dọa người, cặp con ngươi tối om om kia, ngưng tụ hàn khí ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

"Tôi không biết anh đang nói cái gì..." Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, dời khỏi tầm mắt của anh.

Đương nhiên không phải Cố Huyền, làm sao có thể là Cố Huyền!

Nhưng cô không thể trực tiếp phủ nhận, bởi vì có tật giật mình, cô càng sợ Lê Quân Ngự phát hiện bí mật của cô.

Lê Quân Ngự thâm thúy đông lạnh ánh mắt, cứ như thể rơi vào Nguyễn Mạnh Mạnh trên người.

Mãi đến khi nhìn cô tới mức tê cả da đầu, sau lưng phát lạnh, anh mới đột nhiên đi về phía trước một bước.

"Lạch cạch —— "

Một vật lớn trong lòng bàn tay, đặt trên bàn sách.

Nguyễn Mạnh Mạnh nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt không khỏi phát sáng.

Đó là một điện thoại di động thông minh, còn chưa được công bố bán trên thị trường!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Mùi thơm quen thuộc, như người phụ nữ tối hôm qua

"Nghe..."

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của Lê Quân Ngự, không chút lưu tình nắm cầm nhỏ của cô.

"đừng gây phiền phức cho tôi. Mặc kệ người kia là ai, trong vòng một năm, không được có bất kỳ tiếp xúc gì với cậu ta nữa."

Cô là phiền phức mà ba cô gắng nhét cho anh.

Lê Quân Ngự rất bận, không có thời gian lãng phí suy nghĩ trên người cô gái nhỏ đang trong thời kỳ trưởng thành này. Đặc biệt, sau khi biết trên người Nguyễn Mạnh Mạnh che kín dấu hôn, anh càng là cảm thấy phiền lòng tức giận.

Nếu như Nguyễn Mạnh Mạnh mang thai trước khi chưa kết hôn, còn không biết sẽ tạo ra chấn động lớn bao nhiêu.

"Trong điện thoại di động này có số của Lăng Bắc, chú Triệu, tài xế. Sau ba ngày trường học của cô khai giảng, tài xế sẽ đưa cô đi, chú Triệu phụ trách hết thảy sinh hoạt cần thiết sau này của cô, chuyện trường học sẽ do Lăng Bắc xử lý. Có việc gì, trực tiếp gọi cho bọn họ."

Lăng Bắc là một trong những phụ tá riêng của anh, chú Triệu là quản gia nhà họ Lê.

Lê Quân Ngự chỉ coi Nguyễn Mạnh Mạnh như nhiệm vụ, cũng không tính tự mình quản giáo cô.

Nếu như cô có thể an phận thủ thường, bọn họ đều có thể bình an vô sự ở chung đến khi cô tốt nghiệp.

Nhưng nếu như cô không thể, vậy anh cũng không ngại làm cho cô trải nghiệm một hồi, kết cục của việc ngỗ nghịch anh.

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh oán thăm, Lê Quân Đình đã rời đi, cô lại phải tiếp xúc với người kia.

Có điều thái độ của Lê Quân Ngự, thực sự khiến người ta cảm thấy quá mức hung hăng bá đạo.

Đặc biệt sức lực của anh nắm cầm mình, đây không phải thái độ nên có đối với một cô gái.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy uất ức, mạnh mẽ đáp trả: "Lê thiếu nói đùa, tôi kết bạn với ai, làm chuyện gì dường như không ở trong phạm vi quản lý của anh. Dù cho tôi đồng ý chú Lê ở lại, cũng không có nghĩa là anh có thể quơ tay múa chân đối với chuyện của tôi."

"Có cô thể thử xem." ánh mắt người đàn ông lạnh lùng lập lại, đáy mắt u tối càng ngày càng mãnh liệt, "Bất kỳ người đàn ông dám chạm đến em gái của Lê Quân Ngự tôi, tôi bảo đảm, cậu ta cũng không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa."

Người này có bị bệnh không!

Nguyễn Mạnh Mạnh có chút xúc động. "Ai là em gái anh chứ! Tôi kết bạn với ai, dù cho là hên hò cũng không có liên quan gì tới anh!"

Cái gì cũng muốn xen vào, có phải anh ta điên rồi không!

"Bây giờ Trần Tinh Chi là bà chủ Lệ, cô nói, cô có phải là em gái tôi không, hà?" Tay phải người đàn ông phút chốc nắm chặt cảm cô, Nguyễn Mạnh Mạnh hiếm thấy bị đau đớn.

"Hừ..."

Cô không nhận được mở miệng, mắt hạnh đẹp để nổi lên ánh nước, nhiễm phải một tầng sương mù mỏng lung.

Môi vừa rồi cô gái còn có thể chịu đựng, thoáng lộ ra loại biểu cảm như thú nhỏ bị thương này, càng làm đôi mắt màu mực của Lệ Quân Ngự không khỏi hơi ngưng lại.

Sức mạnh nơi tay phải, theo bản năng thả lỏng.

Cho đến lúc này, anh mới kinh ngạc phát hiện, mùi thơm quanh quần hơi thở, lúc ẩn lúc hiện có chút giống như đã từng quen thuộc.

Hình như... Tôi hôm qua?

"Anh, anh thả ra, anh làm tôi đau!" Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Vừa này một khúc đó, khoảng cách gần như vậy, mắt phượng sâu không thấy đáy của người đàn ông, giống như bóng dáng cô nhìn thấy trong bóng tối ngày hôm qua.

Cô biết Lệ Quân Ngự và Lệ Quân Đình là hai anh em, tướng mạo nhất định giống y hệt nhau.

Cũng biết rõ, người đàn ông tối hôm qua là Lệ Quân Đình, mà không phải Lệ Quân Ngự.

Nhưng vừa này, đối diện gần như vậy, cô vậy mà không nhận được tim đập nhanh hơn, giống như trở lại bầu không khí ám muội đêm hôm qua.

Nguyễn Mạnh Mạnh gầy dựa, Lệ Quân Ngự buông lỏng tay ra.

Cô lui lại.

Mùi thơm quen thuộc giữa hơi thở người đàn ông, lại lần nữa biến mất.

Sau đó ngay lập tức, một mùi nước khử trùng nhẹ nhàng bay lại đây.

ánh mắt Lệ Quân Ngự lạnh lùng hép lại, chủ ý tôi vết thương được băng bó trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

Không giống tiếp xúc thân mật như vừa này, ở khoảng cách như vậy, anh chỉ có thể nhìn thấy được từ trên người cô bay tới là mùi nước khử trùng rõ ràng.

Hơi nhiều mây, Lệ Quân Ngự quyết đoán bỏ đi nghĩ ngờ trong đầu.

Xem ra, một ngày không tìm được người phụ nữ tối hôm qua, loại hoài nghi tự dưng nổi lên này liên viên không biến mất.

Nghĩ đến người phụ nữ đáng ghét tối hôm qua kia, sắc mặt Lệ Quân Ngự càng lạnh hơn, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh cũng lộ ra mấy phần âm trầm lệ khí.

Mẹ nó...

Người này nói trở mặt liền trở mặt, cô cũng không biết sao mình lại trêu chọc anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Lệ thiếu, anh làm bà xã của anh sợ rồi

Lệ Quân Ngự cái gì cũng không nói, chỉ là dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú Nguyễn Mạnh Mạnh.

Cho dù không nói một lời, nhưng từ trên người anh tỏa ra uy nghiêm và nguy hiểm, đều đủ để làm bất luận người nào mềm đầu gối, cúi người xuống.

Trong nháy mắt đối đầu cặp mắt lạnh lùng kia, đáy lòng Nguyễn Mạnh Mạnh phát lạnh, vậy mà nổi lên một loại khiếp ý và chột dạ khó có thể tự kiểm chế.

Khụ...

Cô cũng không biết trong lòng mình sợ cái gì, nhưng càng là đối diện con người đen nhánh của Lệ Quân Ngự, cảm giác chột dạ như vậy lại càng rõ ràng.

Thật giống như cô đã từng làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.

Cô nghĩ, đó có lẽ chính là cái gọi là lưng từng đi...

Trong cuộc đời mười chín năm của Nguyễn Mạnh Mạnh, có thể hoàn toàn nghiền ép cô về mặt khí chất chỉ có chị gái Nguyễn Thi Thi cô.

Người trước mặt cô có thể không có gì lo sợ, chỉ khi nào đối mặt loại khí chất giống như chị cô kia, mới bị áp chế gắt gao.

Mà bây giờ, người áp chế được cô, dường như lại muốn nhiều thêm một người.

Quả nhiên, chị cô nói đúng, nắm đấm cứng rắn hơn nữa cũng không sánh bằng khí chất.

Hướng chỉ, cô hoài nghi, nếu như thật sự muốn so nắm đấm, Lệ Quân Ngự chưa chắc sẽ kém hơn cô.

"Anh... Lời của anh nói tôi đều nghe..." Người tốt không ăn thiệt thòi trước mắt, Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định nhận lưng tưng.

Cô cần cần mỗi dưới, cảm thấy miệng hơi khô, lại bắt giác dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi.

Đây là động tác theo bản năng của cô lúc căng thẳng.

Không biết, động tác như thế, rơi vào đáy mắt Lệ Quân Ngự, lại là một phen cảnh tượng khác.

Người đàn ông cup mắt, ở trên cao chăm chú nhìn xuống cô.

Thấy mất hạnh mịt mờ hơi nước lộ ra oan ức của thiếu nữ chớp chớp, sau đó lại lộ ra một hàm răng nhỏ trắng như tuyết khe cắn phần môi.

Con mắt đen bóng của Lệ Quân Ngự, nhất thời tối sầm lại.

Sau đó ngay lập tức, cái lưỡi béo mập thơm ngon của thiếu nữ lại đột nhiên đưa ra ngoài, nhìn thấy đầu lưỡi khéo léo của cô liếm qua bờ môi mềm mại óng ánh.

Làm cho môi mặt vốn là kiều nhuyễn của cô, nhất thời nhiễm phải ánh sáng long lẫy mê người.

Hồ hấp Lệ Quân Ngự dồn dập.

Đáng chết, anh nhất định là cầm dục quá lâu, tối hôm qua bị người phụ nữ đáng ghét kia phá hoại, mới sẽ muốn những thứ không hiểu ra sao này.

Bằng không, anh nói cái gì cũng không thể này sinh hứng thú đối với loại nữ sinh ấu trĩ nhảm chán như Nguyễn Mạnh Mạnh này.

Con người hẹp dãi u lạch thâm thúy của người đàn ông, trong chớp mắt, lộ ra một luồng nguy hiểm khiến người không thể lơ là.

Hầu như là phản ứng bản năng, Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng lui về phía sau.

Đáng tiếc, phía sau là mặt bàn, nhắc nhở cô đã không có đường lui.

"Anh... Anh đừng nóng giận. Tôi nói rồi, anh nói gì tôi đều nghe, tôi sẽ ngoan ngoãn..."

Nguyễn Mạnh Mạnh hầu như là dùng bản năng của động vật cầu xin với Lê Quân Ngự.

Cô từ nhỏ không còn mẹ, chị gái Nguyễn Thị Thi cũng quanh năm ở nước ngoài, nhiều năm như vậy cô thể bình an lớn lên ở nhà họ Nguyễn, dựa vào không chỉ là thể lực và vận may, còn có khả năng quan sát nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Tuy rằng Lê Quân Ngự đứng trước mắt cô, nhìn qua cực kỳ bình tĩnh, trên khuôn mặt hầu như không chút gợn sóng.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh, chính là cảm giác rờ rẹt, ở trong cơ thể người đàn ông này, lúc này dường như đang chứa chất chứa bão táp rất lớn, làm cho cô hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

"Rất tốt..." Một lúc lâu sau khi trầm mặc, Lê Quân Ngự rốt cục mở miệng.

Anh nhìn xuống cô, ánh mắt lạnh lẽo, giọng điệu thấp đến mức nguy hiểm: "Nhớ kỹ lời cô mới nói, đừng có hối hận."

Nói xong, xoaay người rồi đi.

*

"Hừ..." Chờ hơi thở lạnh lẽo do Lê Quân Ngự để lại hoàn toàn biến mất, Nguyễn Mạnh Mạnh mới chống mặt bàn, triệt để thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng là điên mà, tại sao có thể có người như vậy."

Chưa bao giờ Nguyễn Mạnh Mạnh bị người nghiền ép toàn phương diện từ khí chất, tính thần thậm chí năng lực thể chất như thế.

Nhưng đối mặt ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của Lê Quân Ngự, cô có cảm giác sợ hãi từ linh hồn đến tâm lý thậm chí là cơ thể.

Thực sự rất đáng sợ!

Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định, sau này nhìn thấy Lê Quân Ngự nhất định phải đi đường vòng, đánh chết cũng không đi trêu chọc người đàn ông âm tính không ổn định này!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ra cái giá, chơi với tôi

Vừa bị Lê Quân Ngự ngược đãi toàn diện từ tính thần đến "Thân thể" một lần, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy trong lòng bị đè nén hòng rồi.

Tức giận!

Cô tức giận đến sắp nổ tung!

Không ngược được Lê Quân Ngự, cô còn ngược không được người khác sao?

Mất hạnh đẹp đẻ của Nguyễn Mạnh Mạnh chớp chớp, tầm mắt dời đến điện thoại di động thông minh phiên bản mới nhất trên bàn kia.

Quyết định khởi động máy, kích hoạt, đăng nhập mạng, download game.

Trong thực tế gặp khó khăn, cô muốn đến thế giới ảo để bù lại.

Vì thế, tài khoản gần như hơn một năm không sáng, đột nhiên đăng nhập game.

"Woa... Cô chủ đáng yêu, cô lại login!"

"Cô chủ đáng yêu, là cô sao? Chuyện năm ngoài tôi nói với cô, cô tính thế nào, cô muốn tới câu lạc bộ của chúng tôi hay không?"

"Ày da, cô chủ đáng yêu cô rốt cục login, tôi tìm cô mấy trăm năm rồi đó!"

Tài khoản ID "Cô chủ đáng yêu thống nhất giang hồ" mới vừa đăng nhập game, liền nhận được vô số khung chat.

Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng lướt vài cái, đều là các loại phòng làm việc trước đây từng hợp tác, còn có câu lạc bộ từng mời cô.

Có điều bây giờ, cô tạm thời không có tâm tư chat riêng.

Với lại, cô rời khỏi quá lâu, còn không biết tay có thể chạm đi hay không. Cô gần như đã hai mùa giải không chơi game, đăng cấp tài khoản cũng rất xuống.

Thứ hai, bây giờ cô chỉ muốn trút giận một chút!

Chuyện kiếm tiền để ngày mai, bây giờ cô chỉ muốn ngược con mồi!

Vì thế, tối hôm đó, bản đồ nào đó của trò chơi (bản đồ cấp thấp), chịu một trận càn quét.

Có cái ID gọi là "Cô chủ đáng yêu thống nhất giang hồ", từ cấp thấp nhất - đăng cấp Đồng đoàn một đường giết tới Bạch Kim

Nếu không phải là bởi vì ban ngày xảy ra quá nhiều chuyện, trên đầu còn có vết thương, có lẽ Nguyễn Mạnh Mạnh còn có thể chơi đến sau nửa đêm, trực tiếp giết tới cấp Kim Cương trở lên.

Có điều bây giờ...

"Hô... Một quá."

Nhìn thấy huy chương Bạch Kim lấp lánh trong thế giới game, Nguyễn Mạnh Mạnh để điện thoại di động xuống.

Tức giận bị đè nén trong lòng hầu như trút hết không còn Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định tạm thời thoát tài khoản của mình, bắt đầu từ ngày mai một lần nữa tiếp tục đại chiến.

Cùng lúc đó, một căn phòng khác trong biệt thự.

"Anh trai, đều do anh, anh cũng quá phé đi, ngay cả một nữ sinh cũng đánh không lại!"

"Lê Quân Tỳ, em thì không phé sao? Nếu không phải là em leo gank thời cơ không đúng, chúng ta sẽ bị cô ta một tên trúng hai nhạn sao?"

Thiếu niên đẹp trai nghiêm mặt, trong miệng ngậm kẹo que lúc này đều trở nên không còn tư vị.

Cậu bé nghe anh trai nói, khuôn mặt nhỏ vốn không có biểu cảm gì, nhất thời xụ xuống.

"Ha ha, cũng không biết là ai, ngay cả đầu với nữ sinh cũng không thắng được. Nếu không phải là anh bị cô ta áp chế toàn diện, kinh tế của cô ta sẽ tốt như vậy sao? Trang bị sẽ nhiều hơn chúng ta hai cái?"

"Hừ, em biết đó là nữ sinh." Lê Quân Triệt không chịu yếu thế, cắn kẹo que nói.

"Loại ID "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ" này, vừa nhìn chính là nữ sinh." Gấu Con bủn môi, hiếm thấy lộ ra gương mặt uất ức, "Anh ba, anh thật sự quá mất mặt!"

Thiếu niên đẹp trai vừa nghe, ngũ quan âm nhu nhất thời phù sương lạnh.

Xoay người, một phát bắt được cổ áo Gấu Con, ném lên giường.

Đè mông ra, chính là đánh một trận.

"Anh ba xấu, anh lại đánh người! Em không đánh với anh, em muốn nghỉ chơi với anh, em muốn đi tìm anh cả... Ô ô ô..."

Và thế là, cặp bài trùng - Tam Thiếu và Tứ thiếu Lê gia, cứ như vậy tan rã.

Lúc Nguyễn Manh Manh chào hỏi phòng làm việc có giao tình trước kia, chuẩn bị thoát game, trên màn ảnh đột nhiên nhảy ra hai cái yêu cầu kết bạn.

Bảo bảo vô địch thiên hạ: "Đại thần, đưa tôi đánh tới vương giả, giả cả tùy cô đưa ra!"

Trai đẹp và bánh ra: "Ra cái giả, chơi với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Điện báo bất ngờ

Sau khi Lê Quân Triệt và Lê Quân Tỳ tan rã trở về phòng, vẫn luôn chờ vị cô chủ đáng yêu kia đáp lời.

Nhưng đợi một buổi tối, đối phương đều không có chấp nhận lời mời kết bạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyễn Manh Manh mới vừa vào nhà ăn, liền thấy được trên mặt thiếu niên đẹp trai và cậu bé mặt lạnh rõ ràng có hai cái mắt gấu trúc.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy người thức đêm sao!" Gấu Con ở nhà rất ngang ngược, trừng Nguyễn Manh Manh một cái, bụng đĩa ăn của mình ngồi qua một bên.

Ánh mắt Lê Quân Triệt nhàn nhạt liếc nhìn cô, nghĩ đến anh cả cảnh cáo, lại thu tâm mất lại.

"Đưa bữa sáng đến trong phòng tôi, tôi lên lầu ăn." Để lại một câu nói, Lê Quân Triệt vội vã rời đi.

Anh sợ mình sẽ không nhận được, muốn đưa tay đi xoa bóp khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của Nguyễn Manh Manh.

Một bữa cơm, Nguyễn Manh Manh chỉ cảm mặt ăn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà tối hôm qua Lê Quân Ngự xen lẫn tức giận rồi đi, lại chưa từng xuất hiện.

Không xuất hiện là tốt nhất, cô cũng không muốn gặp anh!

Nguyễn Manh Manh ăn cơm, đi lên lầu nói chuyện với Trần Tinh Chi, mãi đến khi Trần Tinh Chi mệt mỏi nghỉ ngơi, cô mới trở về phòng.

Hai ngày sau, cô cơ bản lập lại sinh hoạt ngày thứ nhất.

Mỗi ngày trừ ăn cơm và ở cùng Trần Tinh Chi ra, chính là nằm trong phòng chơi game kiếm tiền.

Chỉ dùng điện thoại di động còn chưa đủ, cô còn cần tra tư liệu học tập, tìm chú Triệu mua một cái máy tính xách tay với hiệu suất cao.

Sau ba ngày, Nguyễn Manh Manh nhìn thấy tài khoản trong ngân hàng của mình thêm 20 ngàn đồng, mắt ổng ánh sáng như sao, khóe môi giương lên, trên mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền.

Quyết định, theo tốc độ này, không bao lâu nữa liền có thể tích được một khoản tiền đưa cho cơ quan thám tử.

"@Cô chủ đáng yêu, nơi này có một nhiệm vụ khẩn cấp, yêu cầu một ngày đánh tới vương giả, giả cả không tệ cô có nhận hay không?"

Trong nhóm QQ cô thường nhận được đơn đặt hàng đột nhiên nhảy ra một tin nhắn, là một phòng làm việc quen biết tìm cô.

"Tạm thời không được." Cô đánh chữ, "Ngày mai tôi có việc, hôm nay cũng nghỉ sớm một chút."

Ngày mai là ngày đầu khai giảng, đi tới trường học lại phải nghe thông báo một trận.

Cô là đối tượng chăm sóc trọng điểm của lớp các cô, chủ nhiệm lớp - ông Trương kỳ thực đối với cô không tệ, chỉ là có chút đông dãi.

"Cô chủ đáng yêu, không phải nói gần đây có thiếu tiền dùng sao? Bây giờ phát sóng trực tiếp hot như vậy, kỹ thuật cô lại tốt, tôi biết nền tảng phát sóng trực tiếp đang cần người, hay là cô cũng mở live stream đi?"

Nguyễn Manh Manh suy nghĩ một chút, live stream đó phải lộ mặt, thôi vẫn là quên đi.

Từ chối ý tốt của đối phương, logout.

Mới vừa tắt máy vi tính, cái điện thoại di động bị hồng màn hình sắp hết pin kia của Nguyễn Manh Manh, đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông đặc biệt truyền đến, cô giống như là theo bản năng liền bắt máy.

"Alo, ba ba..." Nguyễn Manh Manh có chút kích động, ba cô rốt cục chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Là tôi." Đầu bên kia điện thoại, giọng bà Nguyễn lạnh như băng truyền đến.

Hết thấy tâm trạng vừa hưng khởi, đều bị giọng điệu lạnh lẽo này tưới tắt.

"Ha, bà nội... Bà tìm con có việc gì?"

"Con bé chết tiệt mày, đây là thái độ mày nói chuyện với bà nội mày sao?"

Trong giọng bà Nguyễn mang theo tức giận, bà không quên chuyện Nguyễn Manh Manh đẩy Tân Phương xuống lầu.

Nếu không phải là cháu ngoại của bà không có chuyện gì, bà nhất định sẽ không bỏ qua Nguyễn Manh Manh.

"Tôi mặc kệ bây giờ cô đang ở xá xinh nào, cuối tuần sau cô phải về nhà một chuyến cho tôi, có chuyện tìm cô."

Bà Nguyễn không chút lo lắng sau khi Nguyễn Manh Manh rời đi, có chỗ ở hay không, có bị khổ hay không.

Cô rời đi ba ngày, nhận được điện thoại của người nhà, lại chỉ là vì cái này.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng từ chối, "Tuần sau con có việc."

"Con bé chết tiệt, bảo máy trở về thì trở về, nếu không phải vì ông nội của mày, mày cho rằng tao sẽ gọi điện thoại cho mày sao?"

Nghe bà Nguyễn nhắc tới ông nội, Nguyễn Mạnh Mạnh mới lộ ra một tia hoảng loạn, "Ông nội sao vậy, có phải là bệnh tình lại nặng thêm?"

"Phí! Bớt trò ẻo ông nội mày đi. Tao cho mày biết, bảo máy trở về thì trở về, bằng không sau này mày đừng hòng tạm biệt ông nội mày!"

Bà Nguyễn mắng xong, liền cúp điện thoại.

"Mẹ, Mạnh Mạnh đều bị bức ép đến rồi nhà trốn đi, mẹ... Mẹ cần gì phải làm như vậy chứ?"

Nguyễn Triệu Thiên ở một bên nghe bà Nguyễn gọi điện thoại, không nhận được nói chuyện thay Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Cái gì gọi là bức ép nó? Ai bức ép nó? Đó là tự nó bỏ đi!"

Bà Nguyễn hừ lạnh một tiếng, xem thường.

"Mẹ cho con biết, cuối tuần sau nó trở về, con đừng nhẹ dạ cho mẹ. Ngày nó lần xuống lầu ấy, ở trong bệnh viện tất cả chúng ta đều nhìn thấy. Trên cổ và ngực nó, đều là dấu hôn của đàn ông để lại, còn không biết nó đi lâu lâu ở đâu. Nếu như Cố Huyền ở cùng với nó, đó mới là oan ức Cố Huyền nhà người ta!"

"Nhưng, dù cho như vậy, cũng không nên bảo Mạnh Mạnh trở về, để cho nó đi mở miệng với ba chứ? Cố gia đã sớm từ hôn, Cố Huyền với nó đã sớm không còn quan hệ."

"Phí! Chuyện Cố Huyền từ hôn, ba con cũng không biết. Nếu như nó không chính mồm thừa nhận với ba con là tự mình sai, tự mình không xứng với Cố Huyền, ba con chắc chắn sẽ không đồng ý Kiều Kiều và Cố Huyền ở cùng nhau. Dù sao chuyện này con đừng xen vào, trong lòng mẹ có tính toán sẵn!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Khai giảng xảy ra biến

Ngày hôm sau, mừng 1 tháng 9, vừa vặn là ngày khai giảng.

Tối hôm qua Nguyễn Mạnh Mạnh nhớ tới ông nội, liền ngủ muộn, sáng sớm lúc thức dậy Tam Thiếu và tứ thiếu Lệ gia đều đã được tài xế đưa đến trường học.

Cô vợ và ăn xong điểm tâm, ngồi trên xe, chuẩn bị đến trường học Nhất Trung báo danh.

Bởi vì đồng phục học sinh để lại nhà họ Nguyễn, ngày hôm nay cô chỉ mặc một chiếc áo đầm màu lam nhạt, là tùy tiện lấy trong tủ treo quần áo.

Dù sao đến trường học, ông Trương có thừa biện pháp làm một bộ đồng phục học sinh mới cho cô.

Nhưng, đi một được nửa đoạn đường, Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên cảm thấy không đúng.

"Trợ lý Lăng, đây không phải đường đến trường Nhất Trung." Dù cho cô không lái xe, nhưng cũng nhớ đường, đây và đường đến trường Nhất Trung vốn là hai hướng khác nhau.

Lăng Bắc ngồi ở ghế phụ phía trước, lạnh lùng trả lời, "Tiểu thư, đây là đường đến học viện tư thực Trí Học."

"Trí Học? Tôi học ở trường Nhất Trung mà."

"Đúng, đó là trước đây, nhưng bây giờ không phải." Thái độ Lăng Bắc cung kính mà xa cách.

"Đại thiếu gia cho rằng, cô cần chuyển đến trường học ưu tú nhất thành phố S, mới có thể được giáo dục tốt nhất. Cô đã lưu ban hai lần, Đại thiếu gia bảo tôi chuyển lời, nếu như không muốn lại lưu ban lần thứ ba, xin cô phối hợp."

Người nói chuyện với cô, rõ ràng là Lăng Bắc đeo mặt kiếng gọng vàng.

Nhưng không hiểu sao, trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, lại đột nhiên phản chiếu ra lúc Lệ Quân Ngự nói câu này thì trong giọng điệu tự phụ lạnh lùng mang theo ba phần cảnh cáo bảy phần uy hiếp.

Thậm chí là lúc anh ta nói chuyện thì thần thái ngạo mạn vô lễ, bá đạo đến cực điểm kia, cô cũng có thể tưởng tượng được một, hai phần.

Tốt, chưa được cô đồng ý, liền tự ý thay cô làm tốt thủ tục chuyển trường.

Nếu như vậy, cô cũng sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, xem ai chơi được ai!

"Ha, hóa ra là như vậy." Nguyễn Mạnh Mạnh gật gù, tóc đen nhu thuận theo động tác gật đầu của cô, hơi dập dòn.

Tôn cả người cô lên vừa nhỏ bé lại nhu hòa.

"Vậy tôi biết rồi, trợ lý Lăng, khổ cực anh. Cũng xin anh thay tôi chuyển lời cảm ơn với anh cả."

"Anh cả...?" Lăng Bắc nhất thời không đề phòng, không cẩn thận thổ lộ ra kinh ngạc trong lòng.

Nguyễn Mạnh Mạnh mặt mày vui vẻ, cong môi cười ngọt ngào, "Phải, mấy ngày trước anh cả còn nói tôi là em gái của anh ấy, nếu như ai dám bắt nạt tôi, liền sẽ làm cho người kia không nhìn thấy mặt trời ngày mai. Không nghĩ tới, anh cả lại thật sự đối với tôi tốt như vậy, ngay cả trường học cũng muốn thay tôi đổi thành trường đứng đầu thành phố S."

"Khu, ừm, thế à... Tiểu thư yên tâm, lòng biết ơn của cô tôi sẽ chuyển lại."

Lăng Bắc quay đầu đi, vẻ cứng ngắc trên mặt rốt cục tan vỡ.

Lần này đại thiếu gia là thật sự dối tình? Lại quan tâm đối với một nữ sinh trung học không có quan hệ máu mủ?

Anh còn tưởng rằng, Đại thiếu gia chỉ là tùy ý tránh phiền phức, ném cô bé này đến trường học đã bàn với chủ tịch Lệ, liền dự định chẳng quan tâm.

Không nghĩ tới, Đại thiếu gia lại thật sự coi đối phương như em gái!

Lăng Bắc đột nhiên hiểu được "Tâm ý" của thiếu gia, ngay lập tức đưa đại vị của Nguyễn Mạnh Mạnh ở trong lòng từ cấp thấp nhất tăng lên tới cấp cao nhất.

"Tiểu thư, đến trường học rồi." Lần này, Lăng Bắc tự mình thay Nguyễn Mạnh Mạnh kéo mở cửa xe.

Nguyễn Mạnh Mạnh cười với anh ta, thuận theo xuống xe.

Xe sang của Lệ gia, liền dừng ở tòa nhà văn phòng dưới lầu trường học.

Ngày hôm nay là ngày khai giảng của học viện tư thực Trí Học, trường học quý tộc cao cấp nhất thành phố S.

Bây giờ, hết thầy thầy trò từ tiểu học đến trung học phổ thông, đều tụ tập trong lễ đường lớn tham gia lễ khai giảng.

Tòa nhà văn phòng bên này, chỉ còn lại trợ lý hiệu trưởng nhận được thông báo từ lâu, đặc biệt chờ Nguyễn Mạnh Mạnh tới đây làm thủ tục.

"Trợ lý Lăng, thật ngại ngùng. Thủ tục nhập học của Nguyễn tiểu thư chúng tôi đã làm tốt, thế nhưng dựa theo phép tắc, học sinh chuyển trường đều phải làm một bài thi chia lớp trước, dựa theo thành tích để chia lớp."

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, trợ lý hiệu trưởng thái độ cung kính lại kiên quyết đưa một bộ bài thi cho Lãng Bắc.

Trường tư thục Trí Học sở dĩ tên là Trí Học, ngoại trừ phương tiện phần cứng và giáo viên phát triển ra, quan trọng nhất chính là tuân thủ nguyên tắc.

Lãng Bắc nhìn bài thi đưa tới, mặt lạnh từ chối, "Ý định của đại thiếu gia, tiểu thư của chúng tôi chỉ có vào lớp tốt nhất của Trí Học."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Kỹ năng tất sát của Nguyễn Mạnh Mạnh

"Chuyện này..."

Đối phương khó xử, tuy rằng Lệ thiếu là quản lý trường học lớn nhất của học viện tư nhân Trí Học, nhưng bây giờ hiệu trưởng và các quản lý trường học khác không ở đây, một trợ lý nhỏ như anh, căn bản không làm chủ được.

Bên phía Lệ thiếu thông báo quá gấp, rất nhiều chuyện đều không kịp chuẩn bị.

"Quên đi Lãng trợ lý, nếu tôi chuyển đến trường Trí Học, đương nhiên nên tuân thủ quy định của Trí Học... Thi thì thi, không sao cả."

Nguyễn Mạnh Mạnh vỗ vỗ Lãng Bắc, từ trong tay trợ lý tiếp nhận bài thi.

Lãng Bắc thấy một dáng đáp thư thái của Nguyễn Mạnh Mạnh, nghĩ đến dù sao cô cũng từng học lại hai năm, làm một bài thi nhập học chia lớp của lớp 12, hẳn là không khó khăn.

Vì thế, liền yên tâm nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh cầm bài thi, đi vào văn phòng sát vách.

...

Không tới nửa giờ, Nguyễn Mạnh Mạnh nộp bài thi đi ra.

"Tiểu thư, cô nhanh như vậy liền làm xong?" Trên mặt Lãng Bắc tràn ngập khiếp sợ.

Bây giờ anh mới biết, thi ra tiểu thư Mạnh Mạnh lợi hại như vậy, làm bài kiểm tra nhập học của Trí Học, lại chỉ cần nửa giờ đầu.

Khó trách đại thiếu gia lại nhận cô làm em gái, khẳng định là nhìn ra tiểu thư thâm tàng bất lộ, là thiếu nữ thiên tài hiếm có.

"Ai nói tôi làm xong..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, "Tôi chỉ điền lựa chọn."

"Hả, cái gì?"

"Các câu hỏi về khoa học tự nhiên, mỗi câu đều viết 'Giải thích' hoặc là 'Chứng minh', ông Trương lớp chúng tôi nói rồi, giáo viên chấm bài thi tâm tình tốt có thể sẽ cho một hai điểm."

"Còn, còn có loại thao tác này?" Cả người Lãng Bắc đều chấn động.

"Yên tâm đi." Nguyễn Mạnh Mạnh vỗ nhẹ Lãng Bắc, "Lần này tôi phát huy vượt xa người thường, khẳng định thi còn tốt hơn lúc tôi thi vào trường Nhất Trung."

Cô ngáp một cái, lờ mờ nói, "Trí Học không hổ là trường nổi tiếng, bài thi thật là khó... Có điều may là, tôi còn có kỹ năng tất sát."

"Cái, cái gì là kỹ năng tất sát?" Lãng Bắc cảm thấy, mờ mờ trên trán mình dường như hơi nhiều, anh đã không muốn tiếp tục hỏi nữa.

"Ba dài một ngắn phải chọn ngắn, ba ngắn một dài phải chọn dài, hai ngắn hai dài phải chọn C, bốn câu dài bằng nhau phải chọn B, chính là như vậy đó." Nguyễn Mạnh Mạnh hất cằm lên, trong mắt hạnh long lanh nước đều là đắc ý.

"Này, này cái này là kỹ năng tất sát gì!" Lãng Bắc cảm giác não của mình nổ tung, anh hầu như bị tức giận đến phun máu.

Bây giờ Lãng Bắc đã có thể tưởng tượng, chờ lúc vị trợ lý kia cầm bài thi đi ra, biểu cảm trên mặt sẽ là xem thường như thế nào.

Thành tích không tốt, cô tốt xấu cũng phải cố gắng làm bài chứ!

Làm loạn như vậy, khác gì nộp giấy trắng đầu? Đến lúc đó mất hết mặt mũi của Đại thiếu gia!

Lúc này, trợ lý cầm kết quả kiểm tra vừa vận đi ra.

"Lãng trợ lý, có kết quả rồi."

Lãng Bắc xoay người, trên mặt cổ nở ra nụ cười lúng túng, không dám nhìn tới biểu hiện nơi đáy mắt của đối phương.

"Bạn học Nguyễn vừa làm xong bài thi, đề tự luận hầu như không viết, đối với vấn đề khó không quá am hiểu."

Lãng Bắc nghĩ thầm: Xong xong, lần này hết cứu, Đại thiếu gia tôi có lỗi với ngài!

"Có điều đề trắc nghiệm làm được cũng không tệ lắm, toàn bộ câu trả lời, có ấy hầu như đúng hoàn toàn... Làm sai ba câu có thể là không cần thận đọc đề, đọc nhầm chọn nhiều đáp án thành chọn một đáp án..."

"Cái gì?" Lần này Lãng Bắc mơ hồ.

Lau mồ hôi, lẽ nào đồng ngôn ngang mà tiểu thư Mạnh Mạnh mới vừa nói kia, đúng là bí kíp đi thi gì đó sao?

Ngoại trừ nhầm chọn nhiều đáp án thành chọn một đáp án ra, cô ấy lại đúng hoàn toàn!

"Có điều rất đáng tiếc, căn cứ quy định nhập học của trường chúng tôi, tuy rằng tổng điểm của bạn học Nguyễn cuối cùng có thể bước vào lớp xếp hạng 7 trong danh sách các lớp. Nhưng bởi vì cô ấy chỉ làm trắc nghiệm, ở tình huống đề tự luận điểm số là không, vì công bằng, cô ấy chỉ có thể vào lớp 13 tệ nhất."

"Cái gì, lớp tệ nhất?"

Lãng Bắc không phục: "Không được, lớp 13 là lớp tệ nhất của Trí Học các người, tiểu thư của chúng tôi tuyệt không thể vào loại lớp này. Nếu tổng điểm đủ tư cách vào lớp 7, vậy thì lớp 7 đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chính thức bước vào Trí Học

Tuy rằng lớp 7 không sánh được lớp 1 có thành tích đứng đầu, nhưng ít ra là lớp tầm trung.

Từ trường Nhất Trung đến Trí Học thi xếp lớp liền có thể trực tiếp vào 7 lớp, nói ra cũng không mất mặt.

Nhưng nếu như lớp 13, anh trở về nên ăn nói thế nào với đại thiếu gia?

"Ngại quá Lãng trợ lý, đây là quy định của Trí Học chúng tôi." Đối phương rất là khách sáo, nhưng cũng không muốn lùi về sau một bước.

Bài kiểm tra xếp lớp trước đây của Trí Học đều có quy định như vậy, chính là vì ngăn chặn học sinh đối trá, chỉ sao chép đáp án trắc nghiệm.

"Quên đi Lãng trợ lý, lớp 13 thì lớp 13. Tôi nghe nói mỗi học kỳ Trí Học đều có mấy lần kiểm tra chia lớp, cũng lắm lần sau chúng ta thì lại." Nguyễn Mạnh Mạnh khuyên nhủ Lãng Bắc.

Mặt ngoài nhìn qua như cực kỳ dễ ý hiểu chuyện, trên thực tế, trong lòng cô đã sớm hồi hộp.

Lớp 13 của Trí Học, vậy thì là địa bàn tụ tập của công tử bột, bạn gay tốt Mộ Cảnh Hành của cô vừa vẫn cũng ở trong lớp 13.

Trợ lý hiệu trưởng thấy Nguyễn Mạnh Mạnh dễ nói chuyện như vậy, trong lòng đối với đứa bé này, ngược lại nhiều hơn mấy phần thiện cảm.

Vừa này bài thi kia là anh tự mình chấm, tuy rằng không biết lý do, nhưng nhìn ra được kỳ thực Nguyễn Mạnh Mạnh là cố ý không động tới bài thi tự luận kia.

Đứa nhỏ này, nếu như chịu tập trung, tiền đồ nhất định không thể coi thường.

Nguyễn Mạnh Mạnh đã mở miệng, Lãng Bắc tự nhiên không tiện nói thêm gì nữa. Giúp Nguyễn Mạnh Mạnh làm thủ tục cuối cùng, anh nhân lúc trợ lý đi ra ngoài, dành thời gian hồi.

"Mạnh Mạnh tiểu thư, mới vừa rồi cô nói cái gì mà "Ba dài một ngắn, ba ngắn một dài" kia đều là thật sao?"

"Ừm, đương nhiên." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, "Có điều đó cũng phải tùy người, không phải người nào cũng có hiệu quả."

"Ha, tùy người. Mỗi người còn có sự khác biệt?" Lãng Bắc nghĩ đến mình nhiều lần đều không qua được sát hạch thăng chức, nếu như có bí quyết này, thường cuối năm liền có thể tăng gấp đôi.

"Đương nhiên là không giống nhau, còn phải nhờ vận may nữa. Vận may của mỗi người đều không giống nhau, giống như tôi chơi game xoay một cái sẽ ra SSR, skin xưa nay không cần mua, chỉ dựa cả vào đánh mà có được, ngay cả mặc một thân trang bị cũng vậy, tôi tấn công dứt đội tỷ lệ đều cao hơn đối phương. Kỳ lục cao nhất là uống nước, ngay cả uống chai thứ 18 cũng có thể "Lại thêm một chai nữa". Có loại vận may lớn này, mới có thể chơi giống như tôi vừa này."

"Ày... Là, thật sao?" Lãng Bắc trợn mắt ngoác mồm.

Nhất thời cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh trước mắt dường như cao lớn hơn rất nhiều, giống như toàn thân đều tỏa hào quang.

Vận khí như vậy, nếu như đi mua vé xổ số, chẳng phải là sẽ giàu to sao!

"Bạn học Nguyễn, đây là sách giáo khoa của cô, đây là thẻ học sinh của cô, tôi đã thông báo giáo viên Lý - chủ nhiệm lớp cô, cô đến văn phòng lầu bốn tìm cô ấy là được. đồng phục học sinh của cô, khoảng chừng một tuần lễ sau là có rồi, đến lúc đó chủ nhiệm lớp sẽ đưa cho cô."

Trợ lý hiệu trưởng quay lại, cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ.

Nguyễn Mạnh Mạnh tiếp nhận đồ vật cất vào túi sách, nói cảm ơn với đối phương.

Sau đó nói với Lãng Bắc: "Tôi đi báo danh trước, tan học tôi sẽ tự mình trở về, không cần bảo tài xế tới đón tôi."

"A, tiểu thư, nhưng..." Lãng Bắc còn chưa nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh đã không quay đầu biến mất ở cuối hành lang.

Nhìn thấy bóng lưng Nguyễn Mạnh Mạnh biến mất, Lãng Bắc suy nghĩ một chút, nói với trợ lý phía sau, "Chuyện Lệ thiếu đưa người vào Trí Học, tạm thời đừng để bên ngoài biết. Ý của Lệ thiếu, mong nhà trường sẽ hiểu."

Vừa bắt đầu Lãng Bắc không hiểu tại sao thiếu gia không tự mình ra lệnh hoặc là trực tiếp liên hệ hiệu trưởng, nhưng bây giờ, anh đã hiểu.

Với thành tích này của tiểu thư Mạnh Mạnh, chỉ có thể vào lớp 13, chắc là thiếu gia là sợ mất mặt.

Trợ lý hiệu trưởng hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ gật đầu, "Ngài yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào."

Xem ra đối với bạn học Nguyễn vừa này kia, không cần chăm sóc quá nhiều.

Tuy rằng mang danh của Lệ thiếu, nhưng chỉ sợ, cũng chỉ là sự cố ân tình mà Lệ thiếu từ chối không được thôi.

Cứ như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh chính thức bước vào Trí Học, bắt đầu cuộc đời học lại lớp 12 lần thứ ba của cô.

Trong lớp học cao trung, chủ nhiệm lớp 13, giáo viên Ngất Văn - Lý Tú Lệ đang đánh giá Nguyễn Mạnh Mạnh trước mắt.

Cô ấy hít một hơi, dùng một loại giọng điệu tìm tòi nghiên cứu hỏi: "Nguyễn Kiều Kiều lớp 1 của chúng ta, em ấy và em có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 30: Cô chủ đáng yêu cứu người

Nguyễn Mạnh Mạnh neeo mặt lại, không nghĩ tới cô đến báo danh, câu nói đầu tiên đối phương hỏi đến lại là cái này.

Cô không khỏi đánh giá chủ nhiệm lớp trước mắt.

Vị giáo viên Ngất Văn gọi là Lý Tú Lệ này, tuổi không trẻ, ít nhất bốn mươi trở lên hơn nữa vừa nhìn là loại người rất nghiêm túc rất chuyên nghiệp.

Giáo viên như vậy, cũng không giống người có ý gây sự.

"Giáo viên Lý, chuyện này có liên quan gì tới việc em báo danh nhập học sao?" Vẫn không trực tiếp trả lời, Nguyễn Mạnh Mạnh lựa chọn tránh nặng tìm nhẹ.

Lý Tú Lệ vốn là mặt nghiêm túc, càng lạnh hơn.

Cô ta dùng một chút, thay đổi câu hỏi: "Vậy Nguyễn Thi Thi thì sao, cô biết Nguyễn Thi Thi không?"

Vừa nghe đối phương nhắc tới tên chị gái mình, hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh trong nháy mắt chậm lại.

Chị cô cũng đã từng học ở Trí Học, còn là nhân vật huyền thoại của Trí Học.

Nguyễn Thi Thi 13 tuổi liền nhảy lớp tiến vào trường trung học phổ thông Trí Học, trực tiếp học lớp 12, chỉ dùng thời gian một năm liền thi vào đại học danh tiếng nước ngoài, lại dùng 3 năm thành công lấy bằng MBA - Thạc sĩ quản trị kinh doanh từ nước ngoài trở về.

Tuy rằng chị ấy chỉ học ở trường trung học phổ thông Trí Học một năm, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh nghe Mộ Cảnh Hành nói, chị cô ở trường Trí Học này, là có một đóng góp lớn fans ham mộ.

"Cô ấy là chị gái tôi." Đối với chuyện liên quan tới Nguyễn Thi Thi, Nguyễn Mạnh Mạnh ngược lại không chút do dự thừa nhận.

Đó là chị của cô, người mà đời này cô quan tâm nhất.

Không giống Nguyễn Kiều Kiều, ngay cả dính lư một chút tới cô ta, cô cũng không vui.

"Nói như vậy, Nguyễn Kiều Kiều thuộc lớp một kia, chính là em gái em?"

Lý Tú Lệ làm Nguyễn Mạnh Mạnh nhui mày lại.

Cũng là bởi vì như vậy, cô mới càng thêm không muốn đến học Trí Học. Chuyện gì cũng muốn dính líu quan hệ với con gái rồi kia, làm cho cô rất là căm ghét.

Nguyễn Mạnh Mạnh không trả lời, Lý Tú lệ coi như cô ngầm thừa nhận.

"Được rồi, tôi cũng không còn câu hỏi gì khác, tự cô đến lớp học tìm chỗ trống mà ngồi, tôi còn có việc bận."

Lý Tú Lệ cũng không đề cập tới giới thiệu trường học và tình hình lớp cho cô, cũng không đề cập tới việc dẫn cô đến lớp học, chỉ dùng một câu nói đuổi cô đi.

Nguyễn Mạnh Mạnh không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

Cô luôn cảm thấy, vị giáo viên Lý này khi nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt nhìn cô không chỉ có lạnh nhạt, hơn nữa còn cất giấu sự thù hận mơ hồ.

Lẽ nào, là chị cô đã từng đắc tội người nào sao?

"Loại trường này học thực sự là kỳ lạ, lần đầu tiên gặp mặt liền như có thăm cừu đại hận vậy..." Cô nói thăm đi về hướng lớp 13.

Vừa mới đi vào một cái hành lang, liền nhìn thấy năm, sáu người đang vây quanh ở góc tường, một đám đánh một người mặc đồng phục học sinh trường Trí Học, ngã vào khúc quanh cầu thang.

Trí Học cũng có bạo lực học đường?

Nguyễn Mạnh Mạnh không muốn t्रेu chọc phiền phức, đang chuẩn bị đi vòng, trong đám người đột nhiên truyền tới một cái tên quen thuộc.

"Mộ Cảnh Hành, báo mấy lấy tiền ra thì TM bớt phí lời! Nếu như mấy không lấy ra, cẩn thận quả đấm của tao không có mắt!"

"Phi..." Mộ Cảnh Hành ngã trên mặt đất cứng rắn đáp trả, "Tiểu Gia tao nhiều tiền nhưng cũng không cho những tên bại hoại chúng mày. Có bản lĩnh thì đánh chết Tiểu Gia đi, bằng không cẩn thận Tiểu Gia tìm chúng mày báo thù!"

"Phi, chi bằng mày?" Tên béo có vóc dáng cao nhất đi đầu kia, đẩy mặt xem thường.

"Nếu như trước đây thì tao còn tin tưởng, có điều bây giờ học trưởng Cố Huyền đều đưa người của mày rồi đi. Tự mày nhìn, những người mà trước đây mày gọi là anh em, có người nào sẽ đến giúp mày không? Ha ha, thành thật một chút, mỗi tháng đúng hạn nộp phí báo kê, mày còn có thể đến Trí Học. Nếu không..."

Tên béo vung nắm đấm lên, chuẩn bị đập về phía gương mặt tuấn tú xinh xắn của Mộ Cảnh Hành.

Xem ra người kia nói đúng, không cho thằng nhóc này ném một chút mùi đau khổ, cậu ta sẽ không thành thật phối hợp.

Nắm đấm của tên béo đang muốn nện trên mặt Mộ Cảnh Hành thì một cánh tay nhỏ tinh tế trắng nõn, đột nhiên đưa ra, che trước mặt Mộ Cảnh Hành.

Sau đó ngay lập tức, nắm đấm của tên béo bị văng văng nắm chặt.

"Bằng không, mày định thế nào?" Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh hiện lên một nụ cười lạnh nhạt, nhìn tên béo trước mắt.

Mà tay của cô nhìn như mềm nhỏ, lại dễ dàng, đỡ lấy cú đấm kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bị Nguyễn Mạnh Mạnh dạy dỗ

Tên béo và những người khác đều sững sờ ở tại chỗ.

Dù sao cũng không nghĩ tới, người bước ra bất bình dùm sẽ là một nữ sinh nhỏ bé mềm mại.

Thiếu nữ trước mắt, có một mái tóc dài màu đen giống như rong biển.

Da thịt trắng hơn tuyết, hai con mắt như thủy tinh, mỗi lần hàng mi khẽ chớp đều giống như chiếc lông chim đáng yêu nhẹ nhàng quét qua đầu quả tim.

Chiếc eo nhỏ nhắn không đầy một nắm kia, còn có đường cong thần thể đã phát triển thành thực, vừa có nét quyến rũ ở thời kỳ trưởng thành hấp dẫn người nhất của phái nữ, lại mang theo hơi thở tươi mới tựa tảo xanh.

Thiếu nữ trước mắt, mắt ngọc mây ngài, đường cong là lướt, khí chất toàn thân là sự giao thoa giữa con gái và phụ nữ, mỗi khi bị cặp mắt to óng ánh trong suốt, sóng nước lăn tăn kia của cô trùm một cái, là đều có thể làm xuong người mềm nhũn.

Chớ nói chỉ là tên béo, bị bàn tay nhỏ mềm mại của Nguyễn Mạnh Mạnh miễn cưỡng nắm chặt nắm đấm, chỉ hận không thể nắm lấy bàn tay nhỏ của thiếu nữ, mãi mãi không buông ra.

Tên béo cười đến đê tiện, "Khả khả, người đẹp, có biết Mộ Cảnh Hành nên muốn thay bất bình dùm cậu ta? Được thôi, muốn chúng tôi buông tha cậu ta cũng không phải không thể thương lượng. Đến, cô để anh trai hôn một cái, anh trai báo đảm không... Không... A... A... Đau, đau đau đau... Buông tay, buông tay, mau buông tay!"

Lời của tên béo đều bị nghẹn ở cuống họng, đẩy mặt dừ tợn vụn vụn.

Nguyễn Mạnh Mạnh nắm quả đấm của tên đó kéo về phía sau, nơi cánh tay tên đó truyền đến tiếng "răng rắc" rõ ràng.

"Gãy, gãy mất... Cứu mạng... Tay tao gãy mất!"

Lúc bắt đầu những người khác còn tưởng rằng tên béo đang cố ý làm người đẹp này hải lòng, ai biết càng xem, càng cảm thấy chuyện không đúng.

Mãi đến khi nhìn thấy mặt tên béo, từ trắng bệch đột nhiên đỏ lên thành màu máu, những người khác mới phản ứng được.

"Buông tay, mau thả cậu ấy ra..."

"Có TM buông tay!"

Lúc này, Nguyễn Mạnh Mạnh không hề để ý mà bỏ nắm đấm của tên béo ra.

Theo động tác bỏ ra của cô, tất cả mọi người đều nhìn thấy, cánh tay phải của tên béo ở một loại trạng thái hoàn toàn vô lực, vô cùng đáng thương buông xuống, thông ở bên cạnh.

"Tay, tay của tao..." Tên béo đẩy mặt sợ hãi nhìn tay phải nhẹ hẫng, không chút cảm giác nào của mình.

Lại ngẩng đầu nhìn về hướng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tên béo trợn to mắt, không thể tin tưởng một thiếu nữ nhìn như mảnh mai như vậy, vậy mà có thể mạnh mẽ kéo cánh tay phải của mình tới trật khớp.

"Tiên sư nó, dám đánh anh cả của chúng ta!"

"Mọi người cùng nhau tiến lên, làm cho con nhỏ đê tiện này thấy sự lợi hại của Trí Học chúng ta!" Năm người còn lại cùng nhau tiến lên, muốn ý nhiều người bắt lấy Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ai biết...

Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm——

Sau năm tiếng động lớn, năm người xông lại, tất cả đều ngã trên mặt đất đau khổ kêu rên.

"Không biết tự lượng sức mình." Nguyễn Mạnh Mạnh khịt mũi coi thường đối với những người này.

Chỉ có thể ý nhiều người bắt nạt ít người, xem ra Trí Học có rất nhiều kẻ cặn bã như vậy.

Cô xoay người đỡ Mộ Cảnh Hành niêng còn chữ O mất chữ A, chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ đây.

Mãi đến khi hai người thoáng đi xa, Mộ Cảnh Hành mới đột nhiên hiểu ra.

"Mạnh Mạnh, không phải mình đang nằm mơ chứ? Đứng là cậu... Cậu lại đặc biệt chạy tới Trí Học cứu mình?!" Khuôn mặt sùng bái và mắt sáng như sao của Mộ công tử bật, hận không thể ôm Nguyễn Mạnh Mạnh khóc rống.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nói gì, "Không phải mình đặc biệt cứu cậu, chỉ là trùng hợp. Minh... Ngày hôm nay mình chuyển trường đến Trí Học."

"Cái gì, cậu chuyển tới trường học của chúng mình?" Trên mặt Mộ Cảnh Hành khiếp sợ, còn Nguyễn Mạnh Mạnh như đã đoán trước.

Bởi vì khi còn bé, cô không thích loại trường học quý tộc này, không thích đi học cùng một trường với Nguyễn Kiều Kiều, Mộ Cảnh Hành đã sớm biết.

Chỉ là, Nguyễn Mạnh Mạnh không phát hiện, trên mặt Mộ Cảnh Hành từ khiếp sợ ra, còn có sự lo lắng chột lẻo lên.

Loại lo lắng kia, cứ như là rất không hy vọng Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển tới trường này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kinh động đến Lệ thiếu

"Đừng nói chuyện của mình nữa, nói chuyện của cậu đi." Nguyễn Mạnh Mạnh không muốn nhắc tới nguyên nhân mình chuyển trường, vì chuyện đó sẽ dính dáng đến mẹ của cô.

"Không phải từ trước đến giờ cậu sống rất còi mòi sao, chỉ mấy người kia, làm sao dám tìm cậu gây phiền phức?"

"Thôi, đừng nói!" Mộ Cảnh Hành không vui chẹp chẹp miệng, "Còn không phải đều bởi vì Cố Huyền. Anh ta và Nguyễn Kiều Kiều - đôi cậu nam nữ không biết xấu hổ kia, sợ chuyện họ cấu kết với nhau làm việc xấu bị người nói huyền thuyên, liền bịa đặt ở bên ngoài."

"Rõ ràng mọi người đều biết chuyện của cậu và Cố Huyền, cậu mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Cố Huyền. Nhưng bây giờ những người kia nhận được chỗ tốt từ Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, liền nói, từ nhỏ cậu đã đồ kị Nguyễn Kiều Kiều, biết cô thích Cố Huyền, vì vậy cố ý giành đối tượng em gái mình thích, cô chấp quân quit lấy Cố Huyền."

"Mình nhìn không được, cãi với bọn họ vài câu, xem như là triệt để làm âm lên với Cố Huyền."

Sau đó, không cần Mộ Cảnh Hành nói tiếp, Nguyễn Mạnh Mạnh đều hiểu.

Cô và Mộ Cảnh Hành, Cố Huyền cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Cố Huyền sinh cùng năm với cô, hơi lớn hơn cô một chút, Mộ Cảnh Hành thì nhỏ hơn hai bọn họ một tuổi.

So với Mộ Cảnh Hành chỉ có thể xài tiền của ba mẹ, cả ngày sống phóng túng, thì Cố Huyền đương nhiên là đã lên đại học, bắt đầu tiếp xúc với công việc ở công ty, càng có tiếng nói.

"Quên đi, bây giờ mình chỉ muốn điều tra rõ ràng chuyện của chị mình, hai người bọn họ thích nói thì nào thì nói thế này. Đi, cậu dẫn mình đến phòng học đi, mình cùng lớp với cậu."

"A, cậu cùng lớp với mình? Vậy đi thôi." Mộ Cảnh Hành nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh muốn đến phòng học, dường như có hơi mất tập trung.

Anh nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, lại cúi đầu, liếc mắt nhìn lại cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

*

Cùng lúc đó, một bên khác.

Lăng Bắc làm thỏa đáng tất cả, đang báo cáo công tác cho Lệ Quân Ngự.

"Thiếu gia ngài yên tâm, chuyển trường học đều xử lý xong. Lớp 13 tuy hơi kém một chút, nhưng tiểu thư nói cuộc thi lần sau có ấy sẽ..."

"Lớp 13?" Trong ống nghe điện thoại đi động, truyền đến một giọng trầm thấp lạnh lẽo.

Giọng điệu lạnh nhạt, nhưng trong tiếng nói trầm thấp mơ hồ mang theo chất vấn này, lại làm cho Lăng Bắc không nhận được rằng mình một cái.

"Vâng, là lớp 13... Trí Học nói đây là quy tắc của bọn họ, vào trường học nhất định phải căn cứ thành tích khảo sát để chia lớp. Tiểu thư, thành tích của tiểu thư, chỉ có thể vào lớp 13."

"Người của Lệ Quân Ngự tôi, chỉ có thể vào lớp tốt nhất." Người ở đầu bên kia điện thoại, tiếng nói vẫn trầm thấp.

Giọng điệu lạnh lẽo, giống như không có nghe thấy Lăng Bắc giải thích.

"Nhưng thiếu gia, lớp này đã chia xong rồi... Hơn nữa, là ngài nói phải khiêm tốn, không nên đề cho bọn họ..."

"Thế nên, bây giờ cậu đang chất vấn quyết định của tôi?" Mối mông của người đàn ông cong lên một độ cong lạnh lẽo, cho dù cách điện thoại, Lăng Bắc cũng có thể cảm giác hơi thở lạnh lùng trong không khí.

"Không, thuộc hạ không dám."

Lệ Quân Ngự thay đổi tư thế, giọng lạnh lẽo đến không có nhiệt độ, "đội ở đó..."

"Dạ?"

"Một tiếng nữa tôi đến."

*

Phòng học lớp 13.

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa theo Mộ Cảnh Hành đi vào phòng học, liền bị bạn học cả lớp chú ý.

Mỗi bạn học nam thấy rõ tướng mạo Nguyễn Mạnh Mạnh, đáy mắt đều lóe lên ánh sáng kinh diễm.

Mà trong đám bạn học nữ, có người quý mến, có người hâm mộ, tự nhiên cũng sẽ có người âm thầm đồ kị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 33: Cô đã sớm nổi tiếng ở Trí Học

"Cánh Hành, cậu trở về? Vừa nãy thấy cậu bị bọn tên béo gọi đi, cậu không sao chứ..."

"Đúng vậy, hai người bọn mình đi gọi người hỗ trợ, kết quả bị bọn họ chặn lại. Tên béo bình thường chính là hung hăng tới mức, cũng không dám ra tay với cậu, chắc chắn là việc này có liên quan tới người lớp 1!"

Bạn tốt Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm của Mộ Cảnh Hành ở lớp học, lúc này cũng vừa hay từ ngoài phòng học đi vào.

Nhìn thấy Mộ Cảnh Hành, hai người lập tức xúm lại.

"Mình không có chuyện gì..." Mộ Cảnh Hành còn chưa dứt lời, Diệp Hàn Đình liền phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

"Ài, vị bạn học này là ai? Vì sao tớ chưa từng thấy." Con mắt Diệp Hàn Đình hầu như dính trên người Nguyễn Mạnh Mạnh, không dời đi được.

Lý Nhất Phàm ở bên cạnh còn phồng đại hơn Diệp Hàn Đình, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp không nhiễm bụi trần của Nguyễn Mạnh Mạnh, khuôn mặt có chút ngăm đen vậy mà nóng đến đỏ bừng.

"Há, đây là học sinh chuyển trường mới tới, cô... Cô ấy tên là Mạnh Mạnh, giáo viên báo mình dẫn cô ấy lại đây."

"A, cái tên thật đáng yêu." Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm không nghĩ ngờ khen ngợi.

Ngược lại Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhũn lòng mày.

Mộ Cảnh Hành xảy ra chuyện gì?

Lúc giới thiệu cô với hai người kia, dường như chỉ coi cô là bạn học bình thường. Hơn nữa, giới thiệu tên của cô, cũng không phải tên đầy đủ.

"Đừng rồi, giáo viên Lý báo đề cậu ngồi với mình." Mộ Cảnh Hành lấy cùi chò chọt chọt Nguyễn Mạnh Mạnh, ra hiệu cô đi với mình.

"Mình ngồi ở chỗ kia, cậu theo mình đến đó đi."

Dựa vào sự tin tưởng đối với Mộ Cảnh Hành, Nguyễn Mạnh Mạnh cái gì cũng không hỏi nhiều, cười cười với Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm, đi theo phía sau Mộ Cảnh Hành.

Hai người ngồi xuống, Nguyễn Mạnh Mạnh đề từ sách xuống, mới hỏi, "Mộ công tử bột, cậu xảy ra chuyện gì, tại sao phải giả bộ không quen biết mình?"

"Aiz, cậu không biết tình huống bây giờ của Trí Học."

Mộ Cảnh Hành cầm sách giáo khoa, dựng thẳng lên, chặn ở trước mặt mình.

Thấy bạn học bốn phía đã không ai chú ý bên này, mới khẽ ảm đạm nhỏ giọng nói: "Trí Học chúng ta vì bồi dưỡng năng lực tự chủ của học sinh, Hội Học Sinh có quyền lực không thua gì giáo viên trường học. Lúc trước hội trưởng Hội Học Sinh là Cố Huyền, Phó hội trưởng là Nguyễn Kiều Kiều. Cố Huyền tốt nghiệp, Nguyễn Kiều Kiều rất có thể trở thành hội trưởng khóa này."

"Bọn họ tích lũy uy danh ở trường học đã lâu, cậu không biết... Ba chữ Nguyễn Mạnh Mạnh cậu, ở trường học của chúng mình có bao nhiêu thối! Tuy rằng cậu không học ở trường Trí Học này, nhưng Trí Học nghe đồn nhiều nhất chính là cậu..."

Ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh run run, "Ngoại trừ nói mình cướp người đàn ông của Nguyễn Kiều Kiều ra, cô còn có thể nghĩ ra tin đồn gì?"

Khó trách Mộ Cảnh Hành luôn nói, cô không đến học trường Trí Học là chuyện tốt.

Thì ra Nguyễn Kiều Kiều này không chỉ nói xấu cô ở tiểu học và trung học cơ sở.

Ngay cả khi cô lên trung học phổ thông, không phải học cùng một trường, cũng không buông tha cô!

"Ví dụ như, nói cậu ăn trong bát nhìn trong nồi, không chỉ cướp đi Cố Huyền, còn đẩy đưa không rõ với mình." Ánh mắt Mộ Cảnh Hành nhìn cô, cất giọng "E then".

"Với cậu?" Đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đều muốn nổ tung.

"Đúng vậy, ở trong mắt người khác, Nguyễn Kiều Kiều chính là người hoàn mỹ giỏi giang nhiều mặt không biết nói láo. Trái lại là cậu, bị đồn thành chị đại ác độc lấn lộn ngoài xã hội, quen biết không ít người vớ vẩn, còn thường thường đe dọa, bắt nạt Nguyễn Kiều Kiều."

"Còn có, sự kiện mẹ Nguyễn Kiều Kiều té xuống cầu thang sinh non kia, lúc này mới là ngày thứ nhất khai giảng, cũng đã truyền khắp trường học."

"Nhưng khuếch đại nhất còn không phải cái này, chị Thi Thi, trước đây mình từng kể cho cậu, chị ấy là truyền kỳ của Trí Học, có một đóng lớn người ủng hộ. Nguyễn Kiều Kiều nói với bên ngoài, chị Thi Thi chết có liên quan tới cậu, nếu không phải vì buổi tối ngày hôm ấy cậu đột nhiên đòi ăn vịt quay Trần Ký, chị cậu cũng sẽ không hơn nửa đêm lái xe đi ra ngoài, bắt ngờ bị tai nạn xe."

"Chó nhà X cô ta! Đêm đó rõ ràng là công ty gọi điện thoại..." Nguyễn Mạnh Mạnh đập bàn đứng lên, vừa vận đối diện với chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ mới vừa đi vào phòng học.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đang làm gì!" Giáo viên Lý đẩy mặt nghiêm túc, một tiếng lạnh nhạt gọi ra tên đầy đủ của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Trong nháy mắt, cả lớp ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gây phiền phức

"Cái gì, cô ta chính là nhị tiểu thư vô học nhất nhà họ Nguyễn kia?"

"Không thể nào... Cô ta trông rất đẹp mà, cùng Nguyễn nhị tiểu thư trong tin đồn không giống nhau lắm."

"Xi, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Tôi nghe nói đầu óc của Nguyễn nhị tiểu thư có vấn đề, hơn nữa đặc biệt thô tục... Các người nghe cô ta mới vừa nói liền biết rồi."

"Phải đó, cô ta ở nhà họ Nguyễn khiến cho người người oán trách. Hại bà chủ Nguyễn sinh non, hại chết chị gái của mình, còn đổ kị em gái, cướp người đàn ông của em gái... Không biết đáng ghét bao nhiêu."

"Thì ra cậu cũng nghe tin đồn kia... Ôi, sao còn để người như thế học cùng lớp chúng ta chứ, thật là ghê tởm mà..."

Tiếng thảo luận nổi lên không dứt, không chút che lấp truyền ra trong phòng học.

Những người khác căn bản không sợ những câu nói này sẽ bị Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được, cũng không để ý chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ sẽ tức giận.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, học sinh mà Lý Tú Lệ đặc ý nhất, chính là Nguyễn Thi Thi.

Cô ấy chỉ có thể càng ghét thiếu nữ trước mắt này hơn bất luận người nào.

"Nguyễn Mạnh Mạnh tôi cho cô biết, nói này là Trí Học, không phải thành phố Nhất Trung của các người, tốt nhất cô chó mang thói quen nuôi từ bên ngoài vào đây cho tôi!"

Từ trước đến giờ luôn khoan dung kiên trì đối với học sinh - Lý Tú Lệ, lần đầu tiên giống như vậy, không chút lưu tình quát mắng một học sinh ngay ở trước mặt bạn học cả lớp.

Nếu như thay đổi thành người khác, đi tới một hoàn cảnh mới, đối diện với những người bạn học khác chỉ chi chò chò và chủ nhiệm lớp căm ghét rõ ràng, chỉ sợ đã luống cuống tay chân từ lâu.

Nhưng mà, Nguyễn Mạnh Mạnh không phải người bên ngoài.

Cô không những không có rụt rè, trái lại hất cằm lên, không hề tránh né trực tiếp đối diện với ánh mắt chán ghét của Lý Tú Lệ.

"Giáo viên Lý, mới vừa nói thôi tục là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Nhưng tâm trạng tôi kích động, chuyện này có nguyên nhân. Bởi vì tôi phát hiện, tuy rằng tôi không học ở Trí Học này, nhưng Trí Học lại có rất nhiều tin đồn không tốt liên quan tới tôi. Bất cứ người nào, đối mặt với lời nói xấu như vậy, cũng sẽ biểu hiện ra oán giận giống như tôi vừa này."

Nếu đổi thành chuyện khác, cô sẽ không để ý đến ai, cũng lướt giải thích.

Nhưng chuyện này liên quan đến việc Nguyễn Kiều Kiều nói xấu cô, càng liên quan tới chị cô, cô tuyệt đối không thể cứ thế quên đi.

"Cây ngay không sợ chết đứng, nếu như cô thật sự chưa từng làm, căn bản không cần quan tâm những lời đồn đại kia. Huống chi, không có lửa làm sao có khói..."

Bởi vì Nguyễn Thị Thi chết, Lý Tú Lệ có cái nhìn phiến diện rất lớn đối với Nguyễn Mạnh Mạnh, hoàn toàn không tin cô.

"Tôi..."

Nguyễn Mạnh Mạnh còn muốn tranh luận, ngoài cửa phòng học đột nhiên xuất hiện hai nam một nữ.

Trên người ba người này mặc đồng phục học sinh, trên cánh tay mỗi người đều mang một băng đeo tay.

"Là người của Hội Học Sinh, ba người kia đều là chó săn của Nguyễn Kiều Kiều." Mộ Cảnh Hành nhìn người tới, lập tức nhắc nhở Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ba học sinh đứng ở cửa, đều là người của lớp 1, cũng đồng thời là nòng cốt của Hội Học Sinh.

"Mạnh Mạnh, người đi đầu kia gọi là Diệp Phong, chính là anh họ tôi. Anh ta vẫn luôn thăm mếu Nguyễn Kiều Kiều, bây giờ lại đây khẳng định không tốt lành gì, cậu phải cẩn thận..."

Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhú mày, quay đầu nhìn lại, vừa vặn là Diệp Hân Đình ngồi ở phía sau cô.

Lý Nhất Phạm ngồi cùng bàn với anh ta, lúc này cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô.

Không giống những người khác, hai người này là bạn tốt của Mộ Cảnh Hành, cũng không bởi vì cô là "Nguyễn Mạnh Mạnh" trong truyền thuyết, liền đối với cô sản sinh bài xích.

"Cảm ơn, tôi biết rồi." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu với bọn họ, khẽ mỉm cười, quay lại.

Căn bản không biết, sau khi cô quay đầu, hai nam sinh phía sau đều không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Cửa phòng học, Lý Tú Lệ đã tự mình đi ra ngoài, thấp giọng trò chuyện với người của Hội Học Sinh.

Cô ta vừa nói, vừa thỉnh thoảng nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh trong phòng học, biểu cảm trên mặt từ lạnh lùng trở thành càng ngày càng nghiêm túc tức giận.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đi ra đây cho tôi!" Chi chốc lát sau, Lý Tú Lệ đột nhiên lớn tiếng quát Nguyễn Mạnh Mạnh trong phòng học.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không bỏ qua, ba người đứng phía sau Lý Tú Lệ, khỏe mỗi hiện lên độ cong như thực hiện được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Bị Nguyễn Mạnh Mạnh dạy dỗ

Trên hành lang ngoài cửa lớp 13.

"Cậu nói tôi bắt nạt bạn học trong trường?" Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ mũi mình, cho rằng nghe lầm.

"Đúng, mấy người Cảnh Hường Kính đã nói rồi, chính là cô ra tay đánh bọn họ. Hiện giờ sáu người bọn họ, hai người bị trật khớp cánh tay, bốn người bị gãy cánh tay hoặc xương đùi, cô còn có gì để nói!"

"Xì xì..." Nguyễn Mạnh Mạnh không từ tế nở nụ cười.

Hoàn toàn không để ý ba người học sinh đứng trước mặt mình, biểu cảm có bao nhiêu khó coi.

Vừa này cô còn không biết "Cảnh Hường Kính" là ai, bây giờ ngược lại rõ ràng, chỉ sợ chính là tên béo bắt nạt Mộ Cảnh Hành kia.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhếch môi lên, quay đầu đi khẽ mỉm cười với Diệp Phong, "Vị bạn học này, ý của cậu là nói... Ngày đầu tiên tôi chuyển trường đến Trí Học, vào trường học không tới một canh giờ, chỉ có một mình tôi đánh sáu bạn học không quen biết. Đồng thời lấy một địch sáu, còn đánh cho sáu bạn học kia bị trật khớp cánh tay, cánh tay và xương đùi bị gãy?"

Giọng Nguyễn Mạnh Mạnh mềm mại, đáng đáp của cô càng là xinh đẹp động lòng người.

Nhìn thấy đáng đáp của cô, khỏi nói là bạn học ở trong phòng học xem trò vui cảm thấy không thể, chính là hai người "Hội Học Sinh" theo Diệp Phong cùng nhau tới đây, cũng cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ bằng một nữ sinh nhỏ yếu đuối như Nguyễn Mạnh Mạnh, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện đó?

Tuy rằng trong lòng có hoài nghi, nhưng vì thay Nguyễn Kiều Kiều trút giận, hai người theo Diệp Phong cũng không định thay Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

"Một mình cô đương nhiên không thể, cô là chủ mưu, Mộ Cảnh Hành là tông phạm. Bọn Cảnh Hường Kính đã nói rồi, cô và Mộ Cảnh Hành quen biết, các người cùng nhau đánh bọn họ."

"Diệp Phong, có phải cậu bị bệnh hay không. Tiểu Gia tôi còn cần đi vơ vét người khác? Người vơ vét rõ ràng chính là tên béo Cảnh Hường Kính kia!"

Mộ Cảnh Hành vẫn ở trong góc tường nghe ngóng rốt cục không nhìn được, vén tay áo lên đi ra ngoài.

Kết quả mới vừa đi tới cửa, liền bị chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ trùng trùng về, "Đi, nơi này không có chuyện của cậu, cậu đi vào cho tôi."

Lý Tú Lệ tuy rằng chán ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng đối với người trong lớp mình lại vô cùng bảo vệ.

Lớp 12 nghiêm túc như thế, lại là ngày đầu khai giảng, nếu như Mộ Cảnh Hành thật sự bị liên lụy vào chuyện vơ vét đánh người, nhẹ thì lập biên bản, nặng thì nói không chừng sẽ bị đuổi học.

Lý Tú Lệ nghiêm mặt: "Mộ Cảnh Hành tuy rằng nghịch ngợm, nhưng điều kiện gia đình của đứa nhỏ này không tệ, tâm địa cũng tốt, cậu ta chắc chắn sẽ không tham dự vơ vét. Diệp Phong, chuyện này Hội Học Sinh các người điều tra rõ ràng một chút, tôi thấy nhất định là một ít người vừa chuyển trường lại đây, mang bầu không khí không tốt bên ngoài trường học vào theo."

"Giáo viên Lý phân tích rất đúng, Hội Học Sinh chúng em đã làm ra quyết định. Loại học sinh mất hết tên tuổi như Nguyễn Mạnh Mạnh này, sẽ mang đến tai bay và gió đến cho trường học, Trí Học chúng ta kiên quyết không thể để yên. Vừa rồi em đã đại biểu Hội Học Sinh trình đơn lên hiệu trưởng, đuổi học Nguyễn Mạnh Mạnh."

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Lý Tú Lệ: "Giáo viên Lý, nếu như chuyện này thuận tiện, hi vọng cô cũng có thể thay chúng em làm chứng"

Chương 36: Lệ thiếu đến rồi

36. Chương 36: Lệ thiếu đến rồi

"Chuyện này..." đáy mắt Lý Tú Lệ, lóe qua một chút do dự.

Cô bối vì chuyện Nguyễn Thị Thi mà cảm ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng đuổi học đối với một học sinh ảnh hưởng quá lớn, bây giờ lại là lớp 12...

Nếu như có thể, lập biên bản cảnh cáo đã đủ rồi.

"A, chỉ bằng mấy người, liền muốn đuổi học tôi?" Nguyễn Mạnh Mạnh ở một bên nghe được đối thoại, quay về Diệp Phong, con lên một nụ cười trào phúng.

Cô vốn là xem thường việc đến học trường Trí Học.

Nếu không có chuyện này, ước gì bị Trí Học đuổi học.

Nhưng bây giờ, chuyện này sau lưng có tác phẩm của Nguyễn Kiều Kiều, cô là điên rồi, mới sẽ để cho Nguyễn Kiều Kiều toại nguyện!

"Hừ, Nguyễn Mạnh Mạnh... Cô sợ là không biết, ở Trí Học chúng tôi, Hội Học Sinh nắm giữ quyền giám sát và đốc thúc. Chỉ cần chúng tôi phát hiện có người làm trái quy tắc, tình tiết ác liệt, thì có quyền trực tiếp báo cáo với hiệu trưởng!"

Khuôn mặt Diệp Phong đặc ý, giống như một gậy sau, liền có thể nhìn thấy hình ảnh Nguyễn Mạnh Mạnh quỹ xuồng dập đầu xin tha với mình.

"Há, hóa ra là như vậy." Nguyễn Mạnh Mạnh gật gù, ý trào phúng nơi khóe môi càng sâu.

"Tôi còn tưởng rằng Hội Học Sinh Trí Học lại hại bao nhiêu, thì ra ở trong tay những người các người, cũng chỉ là nơi dùng để cáo trạng và dâm thọc."

"Cô, cô nói cái gì..."

Sắc mặt ba người nhất thời lúng túng, đặc biệt Diệp Phong đi đầu, bị Nguyễn Mạnh Mạnh chọc tức đến đỏ mặt tía tai.

Trong đám bạn học lớp 13 vậy xem ở một bên, ngược lại có mấy phần không ngừng cười trộm.

"Phụt.. Nguyễn Mạnh Mạnh này vẫn đúng là dám nói hết ra những lời tôi giấu trong lòng đã lâu."

"Phải đó, Hội Học Sinh đều là người mấy lớp phía trước nhậm chức, mỗi ngày sẽ nhìn xem mấy lớp phía sau chúng ta, con mắt đều héch đến đỉnh đầu, bị ghét là đúng!"

Những người kia nói chuyện âm lượng không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể bị Diệp Phong nghe được.

Diệp Phong thân là nòng cốt của Hội Học Sinh, bình thường ở trường học điều vô dương oai, căn bản xem thường học sinh lớp phía sau.

Bây giờ, bị Nguyễn Mạnh Mạnh làm mất mặt trước mặt mọi người, lại bị người mà từ trước đến giờ anh ta xem thường cười nhạo, trong lòng tức giận có thể tưởng tượng được.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, Kiều Kiều là em gái cô, cô ấy thân là Phó hội trưởng Hội Học Sinh vốn nên tránh hiềm nghi trong chuyện lần này. Nhưng cô ấy vì cô, lại chủ động cầu xin hiệu trưởng! Chúng tôi nể mặt Kiều Kiều, vốn đã định nghiêm trị một mình cô liền buông tha cô... A, có điều bây giờ, chính là Thiên Vương ông đẩy đến rồi, cô cũng đừng hòng ở lại Trí Học!"

Diệp Phong dứt lời, tiến lên, chuẩn bị trực tiếp bắt lấy Nguyễn Mạnh Mạnh đưa đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân chính tề, đột nhiên từ cửa phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy hai đội người vệ sĩ mặc tây trang đen, đeo cà vạt đen, xem ra lại như trong phim truyền hình, từ cửa cầu thang xếp thành hai hàng, đi vào.

Sau đó, một đôi chân dài, xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Người đàn ông đi giữa hai đội vệ sĩ, thân hình thon dài mà kiên cường, cao gần 1m90, làm anh nắm giữ phong thái tự phụ đủ để khinh thường người khác.

Một thân Tây phục được thiết kế năng, phác hoạ cơ bắp tỉ lệ hoàn mỹ của anh đến vô cùng hoàn hảo.

Từ khi người đàn ông này xuất hiện, toàn bộ không khí trong hành lang đều đọng lại.

Con người lạnh nhạt lãnh lạnh như chim ưng của anh, mang theo ánh sáng không hề che giấu chút nào, khiến người ta không dám nhìn thẳng, lại bởi vì anh lạnh lùng, giống như nhiễm phải cảm giác tình dục.

Nhưng trí mạng nhất chính là, ánh mắt của anh.

Loại ánh mắt mang theo quý khí từ lúc sinh ra kia, không vì là bất luận người nào mà dừng lại.

Bắt đầu từ giờ phút anh xuất hiện từ đó, cặp con người đen thẫm thủy lạnh trầm, mang theo một tia hừng hờ kia, liền vẫn dừng trên mặt một người.

Người đàn ông đi tới trước mặt thiếu nữ, dừng chân.

Một giây sau, Nguyễn Mạnh Mạnh xoa xoa mắt, thay đổi về dừng mãnh đối mặt người khác vừa nãy, cô tức khắc nhào vào ôm ấp của người đàn ông.

Hai tay nhỏ bé vòng trên eo anh, "Oa" một tiếng liền khóc lên.

"Ồ... Em không nên đến trường này, bọn họ bắt nạt em, bắt nạt em..."

Chương 37: Có anh cả cưng chiều

37. Chương 37: Có anh cả cưng chiều

Trên đường đến trường học, Lệ Quân Ngr đã quyết định, nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh liền phải tóm cô dự thi không tốt lại, trừng trị một trận.

Anh vốn là tới trường học bắt người.

Ai biết, vừa mới lại đây, liền bị thiếu nữ nhào vào lòng.

Một khắc tay nhỏ của Nguyễn Mạnh Mạnh ôm eo anh đó, toàn bộ bắp thịt phía sau lưng người đàn ông đều căng thẳng.

Nhưng không có phản xạ có điều kiện đập người ra ngoài, giống như đối mặt những người phụ nữ nhào vào trong ngực trước kia.

Trái lại là sau khi dừng lại trong chốc lát, ngay cả chính Lê Quân Ngu cũng chưa phát hiện, bàn tay của anh đã hiềm thấy, rơi vào trên lưng mảnh mai của thiếu nữ, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

"Ai oan uống em, đừng vội, từ từ nói." Tiếng nói từ tính đặc biệt của Lê thiếu, mang theo một chút lạnh lẽo.

Lúc anh ôm lấy Nguyễn Mạnh Mạnh, ánh mắt lạnh lùng khẽ nâng, nhìn về phía đám người Diệp Phong đứng sau lưng cô.

Chỉ là một chút, ánh mắt có uy thế mạnh mẽ và lạnh lùng kia, cũng đủ làm cho ba người Hội Học Sinh kia, đông lại thành băng.

Bọn họ dù sao cũng chỉ là học sinh, dù cho ở trường học hung hăng thế nào, cũng chưa từng trải qua quyền thế thật sự.

Lúc này không nhận được hai chân như nhũn ra, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

"Ồ, bọn họ oan uống em đánh người... Em... Một cô gái như em, làm sao có thể đá thương sáu nam sinh." Cái mũi nhỏ của Nguyễn Mạnh Mạnh hơi co rút, dụi đầu trong lồng ngực Lê Quân Ngu.

Giống như cô thật sự chính là nữ sinh nhỏ mềm mềm yếu yếu.

"Bọn họ xem thường em là học sinh từ thành phố Nhất Trung chuyển đến, em vừa mới chuyển trường ngày đầu tiên, liền đổ cho em một đồng tội danh. Em không học ở nơi này, em không xứng với Trí Học..."

âm điệu thiếu nữ mang theo tiếng khóc nức nở, tràn ngập oan ức.

Một đám bạn học vừa rồi còn nhìn thấy cô là đáp trả người như thế nào, không nể mặt Hội Học Sinh như thế nào, lúc này tất cả đều trọn mắt ngoác mồm nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh "Biểu diễn".

Đặc biệt là Mộ Cảnh Hành, miệng mở to đến mức lớn bằng trứng ngỗng.

Người khác không biết Nguyễn Mạnh Mạnh, anh còn có thể không biết hay sao?

Đây vẫn là Nguyễn Mạnh Mạnh anh quen biết, mọi việc đều thiếu gần, chỉ có thể cứng đối cứng với người ta sao?

Nhưng mà, chính là biểu hiện đông cứng như thế, xem ở trong mắt Lê Quân Ngu, lại mơ hồ làm anh có chút đau lòng.

Từ nhỏ đã không còn mẹ, bây giờ lại không còn chị gái, ở nhà họ Nguyễn bị người bắt nạt, hiện giờ một mình đi tới hoàn cảnh xa lạ, lại bị người ghét bỏ...

Thường ngày Lê Quân Ngu ghét nhất là nước mắt người phụ nữ, thời khắc này, lại chỉ cảm thấy nước mắt của Nguyễn Mạnh Mạnh, yếu điệu mềm yếu, mang theo một loại kích động khiến người ta muốn thay cô lau nước mắt.

Cánh tay trái nắm chặt, vòng lấy cơ thể mềm yếu của cô, Lê Quân Ngu cau mày thấp giọng dỗ: "Không khóc, bọn họ oan uống em, anh cả thay em lấy lại công bằng."

Rõ ràng chỉ là ba cô gắng kín đáo nhét phiền phức cho anh.

Nhưng thời khắc này, anh vậy mà nổi lên một loại dục vọng muốn bảo vệ thiếu nữ trước mắt này.

Bằng không, coi như là quản lý em hai, em ba, em tư vậy thôi.

"Nhưng, bọn họ là học sinh lớp 1, còn là người của Hội Học Sinh..." Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩng đầu lên, trong mắt hạnh tròn vo lộ ra ánh nước óng ánh.

Viền mắt và chớp mũi của cô đều hơi đỏ lên, bị cô dùng ánh mắt oan ức như vậy nhìn, ánh mắt đen nhánh lạnh lùng của Lê Quân Ngu, hơi tối sầm lại.

Bàn tay phải nhẹ nhàng xoa xoa trên đỉnh đầu mềm mại của cô, anh thấp giọng dỗ: "Không sao, em rất nhanh cũng sẽ là người của lớp 1 và Hội Học Sinh. Hội Học Sinh Trí Học, nên thay nhiệm kỳ mới."

Nói xong, cũng mặc kệ những người khác.

Cúi người ôm lấy cơ thể nhỏ mềm mại kiểu nhuyển của cô, ôm vào trong lồng ngực của mình, xoay người.

"Anh... Các người không thể đi, tôi còn muốn dẫn cô ta đến phòng làm việc của hiệu trưởng..." Diệp Phong bỗng nhiên hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thi nhau cáo trạng

38. Chương 38: Thi nhau cáo trạng

Diệp Phong tiến lên, muốn ngăn cản.

Những bước chân Lê Quân Ngu căn bản liên tục, trái lại là vệ sĩ anh dẫn đến, không chút lưu tình xông lên trước đẩy Diệp Phong ngã xuống đất.

"Nơi này là trường học, các người không thể đánh người!" Lúc này, Lý Tú Lê cũng hiểu ra, tiến lên ngăn cản.

Hai học sinh khác, bị một tiếng hô to này nhắc nhở, cũng đi lên hỗ trợ.

Đáng tiếc, bọn cận vệ đi ra giữ đến gậy gao, mãi đến khi bóng dáng Lê Quân Ngu và Nguyễn Mạnh Mạnh biến mất ở cửa thang gác, cũng không ai có thể tiếp cận.

Chỉ chốc lát sau, cho các hộ vệ rời đi, Diệp Phong mới tức giận tìm tới Lý Tú Lê.

"Giáo viên Lý, chuyện này có nhất định phải đi với em đến chỗ hiệu trưởng báo cáo. Nguyễn Mạnh Mạnh không tuân thủ quy định, tự ý đưa bạo lực vào trường học. Vừa này những người kia, chính là cô ta mang đến, còn có, em hoài nghi cô ta đang được người bao phủ. Cô ta và người đàn ông vừa này rõ ràng có quan hệ không đúng đắn, cô nhất định phải thay chúng em làm chứng!"

"Chuyện này..." Lý Tú Lê vẫn còn do dự, tuy rằng Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, Diệp Phong bên này có chút hùng hổ dọa người.

"Giáo viên Lý, đứng do dự. Quy định của Trí Học chúng ta không thể loạn, cô lên theo chúng em đi thôi!"

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh ngoan ngoãn dựa trong lồng ngực Lê Quân Ngu, khuôn mặt nhỏ liền chôn trong ngực cứng rắn của anh, đã nóng thành màu ửng đỏ.

Nguyễn Mạnh Mạnh mơ hồ...

Lê Quân Ngu xảy ra chuyện gì? Vì sao hờ một chút lại ôm kiểu công chúa?

Lúc anh ở nhà, rõ ràng rất lạnh nhạt với mình mà.

Nhưng vừa này, cô chỉ tùy tiện giả vờ khóc lóc tố cáo, anh lại còn tin thật!

Bây giờ Nguyễn Manh Manh kỷ thực đều ngổn ngang hơn ai khác.

Lúc cô ở nhà họ Nguyễn, xưa nay đều là đối tượng bị Nguyễn Kiều Kiều cáo trạng ngược lại.

Cô cũng quen rồi có chuyện gì cũng đều gắng gượng chống đỡ, không lộ một tia oan ức không chảy một giọt nước mắt, bởi vì dù cho cô khóc dù cho rơi nước mắt, cũng không sánh bằng Nguyễn Kiều Kiều.

Nhưng bây giờ, người đàn ông ôm cô, lại thật sự lại bởi vì viên mắt cô đỏ lên, và ngữ điệu mang theo tiếng khóc nức nở, mà tin tưởng cô...

Nguyễn Manh Manh có chút ngưng ngừng.

Cô không phải cố ý lừa gạt Lê Quân Ngự, chỉ là vừa nãy một khắc nhìn thấy anh đó, cũng không biết vì sao, đột nhiên liền làm như vậy.

"Cái kia... Anh có thể tha tôi xuống..." Nguyễn Manh Manh nhẹ nhàng kéo kéo cổ áo Lê Quân Ngự, rụt rè nói.

Cô khẽ nâng đầu lên, trông mắt óng ánh còn mang theo vệt nước mắt nhọt nhọt, xem ra trong suốt như vậy.

Lê Quân Ngự cúi đầu xuống, vừa vận xem tiến vào trong cặp mắt hạnh phúc ánh sáng long lanh mê người kia.

Chỉ cảm thấy thiếu nữ đang dùng ánh mắt bắt lực như vậy nhìn mình, lại như là thú nhỏ bị thương bắt lực cần che chở.

Hai tay thon dài ôm cô, không nỡ lòng thả ra, trái lại siết càng chặt hơn.

"Anh cả..." Nguyễn Manh Manh nhẹ nhàng kêu thành tiếng, "Em, em có thể tự mình đi."

Hai người dựa đến rất gần, nằm trong lồng ngực của anh có thể cảm giác được hơi thở hormone nam tính mãnh liệt.

Nguyễn Manh Manh cảm thấy cơ thể có chút mềm, ngay cả trái tim mạnh mẽ từ trước đến giờ cũng nhảy đến lung ta lung tung.

Cái cảm giác này quá kỳ quái, cô muốn chạy trốn.

Nhưng lại không biết, một tiếng "Anh cả" yêu điệu, mềm nhũn kia của cô, nghe vào trong tai người đàn ông lại đặc biệt được lợi.

Anh có ba em trai, lại ngay cả một người em gái cũng không có.

Chỉ cần cô ngoan, kỷ thực Lê Quân Ngự cũng không bài xích, có một em gái đáng yêu nghe lời.

"Chân em quá ngắn, theo không kịp." Tự nói với mình, anh chỉ là muốn ôm em gái nhiều hơn một lát.

Lê Quân Ngự dùng một cái cơ cực kỳ sứt sọc, lấp kín miệng thiếu nữ trong lòng.

Ngắn?

Chân cô ngắn?!

Cô cao một mét sáu lăm, vóc người ti lệ hoàn mỹ, ở trong đám nữ sinh không cao lăm, nhưng hai chân cũng tuyệt không tính là ngắn.

Nguyễn Manh Manh không nghĩ tới, có một ngày, mình lại biến thành "Chân ngắn nhỏ" trong miệng người khác.

Một mét chín ghé gớm sao!

Mặc quần áo cũng phải lằng phí mấy mét vải đó có biết không!

Trong lòng Nguyễn Manh Manh nổi lên lung ta lung tung trái tim màu hồng, bị người đàn ông chọc tức, triệt để tan vỡ hết.

Cô thẳng thắn đáng hoàng dựa trong lồng ngực của anh, xem anh đến cùng muốn làm gì.

...

Một lát sau, văn phòng hiệu trưởng, Nguyễn Manh Manh được Lê Quân Ngự nhẹ nhàng đặt trên ghế salon.

Anh đến thăm đột nhiên, trợ lý hiệu trưởng trước đó từng tiếp đón bọn họ, đã vội vội vàng vàng đi tìm hiệu trưởng lại đây.

"Chúng ta đến đây làm gì?" Nguyễn Manh Manh kéo lấy ống tay áo Lê Quân Ngự, nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông cup mắt, ánh mắt lướt biếng quuyến rũ, làm cho bên tai người khác nóng lên.

"Cáo trạng." Anh thấp giọng nói.

Cùng lúc đó, một bên khác.

Diệp Phong đã dẫn theo giáo viên Lý và đám người của tên béo, đi tới cửa phòng làm việc của hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 39: Nha khoát, cáo trạng thất bại

"Cái gì, còn có chuyện như vậy?!" Vương hiệu trưởng nghe xong Diệp Phong báo cáo, hai lông mày thừa thốt nhú chặt vào nhau.

Diệp Phong gật đầu, không quên thêm mắm dặm muối: "Đúng thế... Chúng em vốn là chỉ muốn đưa vị bạn học này tới phòng làm việc của hiệu trưởng, cho cô ấy ký biên bản, lại nghiêm túc phê bình. Ai biết, cô ấy không chỉ không phối hợp công việc của chúng em, còn cho vệ sĩ ngăn cản công việc của chúng em."

"Hiệu trưởng, ngài là biết đó, phần lớn học sinh Trí Học không giàu sang thì cũng cao quý, trong nhà chúng em ai mà không có mấy người vệ sĩ? Nhưng cô ta lại coi quy định nhà trường như không khí, công khai đưa bạo lực vào trường học!"

Diệp Phong rất hưng phấn, anh ta đã không thể chờ đợi được nữa nghĩ đến đi tranh công trước mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Tuy rằng Kiều Kiều là cô gái có tâm địa thiện lương, lại đơn thuần.

Nhưng anh có thể thấy, nhiều năm như vậy, Kiều Kiều bởi vì có một chị gái ác độc như Nguyễn Manh Manh, mà sống rất khổ cực.

Anh không thể bỏ mặc không quan tâm, không thể tùy ý Kiều Kiều bị Nguyễn Manh Manh bắt nạt.

Anh nhất định phải dựa vào cơ hội lần này, đuổi Nguyễn Manh Manh khỏi Trí Học!

Từ trước đến giờ Vương hiệu trưởng quan tâm danh dự của Trí Học, nghe được Nguyễn Manh Manh có hành động đưa vệ sĩ vào trường học, chỉ cảm thấy khó có thể tha thứ.

Hon nữa tên béo Cảnh Hường Kính ở bên cạnh, liên tiếp thêm mắm dặm muối.

Diệp gia và Cảnh gia đều là gia đình số một số hai ở thành phố S, mà học sinh gọi là Nguyễn Mạnh Mạnh kia, theo ông biết chỉ là một tiểu thư nhà họ Nguyễn không được sung ái.

Làm sai chuyện chính là Nguyễn Mạnh Mạnh, sau lưng không có gia tộc làm chỗ dựa cũng là Nguyễn Mạnh Mạnh, chuyện này không cần điều tra, Vương hiệu trưởng liền biết nên phán xét thế nào.

"Lẽ nào có lý đó, thầy tuyệt không thể để cho học sinh như vậy ở lại Tri Học chúng ta. Các em chờ, thầy đi gọi điện thoại đến phòng giáo vụ, bảo bọn họ lấy học bạ của Nguyễn Mạnh Mạnh ra."

Diệp Phong và Cảnh Hường Kính, còn có hai bạn học của Hội Học Sinh khác liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều lóe qua ánh sáng đắc ý.

Mà Lý Tú Lệ đứng ở một bên, thì lại sâu sắc nhìn lại lòng mây.

Cũng đã học lớp 12, vào thời điểm này muốn đuổi học một học sinh, thật sự tốt hay không?

...

Vương hiệu trưởng mới vừa dùng điện thoại nội tuyến gọi cho phòng giáo vụ nói chuyện xong, điện thoại di động đặt trên bàn liền vang lên.

ông liếc nhìn màn hình điện thoại di động, lập tức thay một bộ biểu hiện tôn kính.

"Vâng, là tôi... Đúng, là có chuyện như thế... Không không không, tôi làm sao có thể xử lý như vậy... đó đều là lời đồn. được, được, ngài yên tâm tôi nhất định sẽ làm việc công bằng... Đúng, ngài nói rất đúng, Tri Học chúng ta tuyệt không thể oan uổng bất kỳ một người học sinh nào. Phải, tôi biết rồi, tôi nhất định làm tốt... Vậy thì an bài xong xuôi."

Giám đốc tự mình gọi điện thoại tới, Vương hiệu trưởng nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng.

ông chẳng thể nghĩ tới, chỉ là một học sinh chuyển trường bình thường, lại có thể kinh động vị giám đốc từ trước đến giờ không quan tâm nhiều về mọi thứ.

Trên mặt Vương hiệu trưởng vẫn cười, giọng điệu cũng là cẩn thận từng li từng tí một nịnh hót nhất.

Thực tiếp đến cúp điện thoại, ông mới rốt cục thật dài thở một hơi.

"Hô..." Vương hiệu trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng không khỏi nổi lên một luồng suy nghĩ sợ hãi.

Trời ạ, còn thiếu một chút nữa thôi, ông đã muốn hủy học bạ của Nguyễn Mạnh Mạnh!

May là, may là ông vẫn chưa làm gì.

Bằng không, vị trí hiệu trưởng này của ông không những không gánh nổi, nói không chừng còn có thể đắc tội mỗi một nhân vật lớn đứng phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nghĩ tới đây, Vương hiệu trưởng ngẩng đầu nhìn về hướng đám người Diệp Phong đứng sau bàn làm việc.

đáy mắt đen nhánh vẫn đục, tràn ngập tức giận và oán giận.

"Hiệu trưởng, vừa nãy điện thoại..." Diệp Phong từ sắc mặt Vương hiệu trưởng, mơ hồ phát giác không thích hợp.

Nhưng chuyện này, nói rõ là Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, anh không biết, vẫn còn chỗ để hòa giải.

"Hừ, Diệp Phong... Hội Học Sinh các người thực sự quá làm tôi thất vọng rồi! Nguyễn bạn học học giỏi nhiều mặt, học nghiệp tốt đẹp, có thể từ thành phố Nhất Trung chuyển tới Tri Học chúng ta, thực sự là vinh hạnh của Tri Học chúng ta! Một bạn học ưu tú như vậy, các em dựa vào cái gì nói xấu trò ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Làm mất mặt còn chưa kết thúc

"Hiệu trưởng, em... Chúng em làm sao có khả năng nói xấu cô ấy. Cô ấy vừa chuyển đến trường học liền vợ vết bạn học, đã thương sáu bạn học, này đều là chuyện rõ như ban ngày!"

"Hừ, trò nói còn không thấy ngại, ngày hôm nay người ta vừa tới, tại sao phải vô duyên vô cớ vợ vết bạn học? Huống chi, một người nữ sinh như trò ấy, vì sao vợ vết sáu người nam sinh? Loại cỏ hoang đường này, cũng chỉ có người Hội Học Sinh các trò nghĩ ra được!"

Vương hiệu trưởng đập một cái trên bàn làm việc, tức giận đến râu mép đều đang run lên.

Vừa này ông thực sự là đầu óc hồ đồ, mới tin tưởng những người này.

"Không phải hiệu trưởng, kỳ thực người vợ vết không chỉ một mình Nguyễn Mạnh Mạnh, cô ta còn có đồng lõa, Mộ Cảnh Hành lớp 13 chính là đồng lõa của cô ta..."

Thái dương Diệp Phong tắt cả đèn là mồ hôi, làm sao cũng không hiểu, đang yên đang lành cáo trạng vì sao lại biến thành như vậy.

"Hừ, có người hỗ trợ thì thế nào? Đừng nói Nguyễn bạn học là nữ sinh, chính là hai tên nam sinh, có thể đánh thắng sáu người sao? Nói như trò, là đang chất vấn sự quyết đoán của tôi!?"

"Không, đương nhiên không phải." Diệp Phong thề thốt phủ nhận, sắc mặt đã kinh biến đến mức cực kỳ khó coi và bị động.

ánh mắt Vương hiệu trưởng nhìn anh hận không thể ăn anh, Diệp Phong cũng không biết vì sao mình đắc tội hiệu trưởng, cúi đầu xuống hi vọng hạ thấp cảm giác tồn tại, không còn uy phong vừa này.

Vương hiệu trưởng hung tợn quát anh một cái, vừa nhìn về phía tên béo đứng ở một bên, "Còn có trò, Cảnh Hường Kính. Nói, có phải là trò bắt nạt bạn học, còn trả đũa ngược lại!?"

"Hiệu trưởng, em thật sự không nói dối, em nói đều là sự thật..." Cảnh Hường Kính đều sắp khóc.

Mặc dù là anh vợ vết trước, nhưng người bị đánh thực sự là anh nà!

Anh nói đều là sự thực, sáu người bọn họ đúng là bị bạn học nữ mềm mại đáng yêu kia, một mình quật ngã!

"Cảnh Hường Kính, trò còn không nói thật! Xưa nay chỉ có trò bắt nạt bạn học, lúc nào có người từng bắt nạt trò? Đừng tưởng rằng có anh trai tôi, tôi liền không dám động tới trò. Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của trò nữa, tự đó đi xin lỗi với Nguyễn bạn học."

"Nhưng hiệu trưởng, rõ ràng chính là Nguyễn Mạnh Mạnh đã thương Cảnh bạn học..." Diệp Phong không nhận được, lại ngẩng đầu tranh luận.

Anh không thể cứ như thế tro mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, tránh được một kiếp.

Ai biết, lời còn chưa nói hết, liền bị Vương hiệu trưởng mạnh mẽ cắt ngang.

"Đừng tưởng rằng chuyện này chỉ có liên quan tới Cảnh Hường Kính, Diệp Phong, trò cũng không trốn được liên quan đâu!"

Nghĩ đến đàn dò trong điện thoại, Vương hiệu trưởng nghiêm mặt, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Trò, còn có hai người các trò..." Vương hiệu trưởng nhìn về phía Diệp Phong, lại nhìn về phía hai bạn học đứng phía sau anh.

"Các người nói xấu bạn học mới tới, đã nghiêm trọng tổn hại hình tượng trường học và Hội Học Sinh. Vì vậy, bắt đầu từ bây giờ, chức vụ của mấy người các trò ở Hội Học Sinh tạm thời đình chỉ, chờ các trò tự mình xin lỗi Nguyễn bạn học,

được trò áy tha thứ, mới có thể phục chức một lần nữa."

"Cái gì —— muốn chúng em nói lỗi cô ta?!"

Lần này, không chỉ là Diệp Phong, ngay cả hai người khác, cũng không nhịn được kêu sợ hãi.

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lê Quân Ngự.

Ngón tay anh thon dài, luồn vào tóc đen mềm mại xoả tung của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

động tác thân mật như vậy, rất dễ dàng khiến người ta nhìn ra, che chở và thân mật của người đàn ông đối với thiếu nữ.

Vào giờ phút này, hiệu trưởng đứng ở trước người bọn họ, chính là nghĩ như vậy.

ông ta xoa xoa tay, có chút sốt sắng, "Lê thiếu, ngại yên tâm, chuyện này tôi đã an bài xong xuôi, chắc chắn sẽ không xảy ra bất kỳ sai lầm gì."

Hiệu trưởng hơn năm mươi tuổi, mặc âu phục đeo cà vạt.

Bình thường ở trường học xem ra uy nghiêm không ngớt, lúc này đối mặt Lê Quân Ngự lại cúi đầu cong người, biểu hiện vừa thấp kém lại thấp thòm.

"Ngoại trừ chuyện chuyển lớp, phía Hội Học Sinh cũng phải nghiêm tra." Hai chân Lê Quân Ngự giao nhau, có chút lười biếng dận dò.

Một tay anh nhẹ nhàng xoa xoa tóc dài nhu thuận của Nguyễn Mạnh Mạnh, một tay hững hờ gõ lên tay vịn sô pha.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hiệu trưởng, hơi nheo lại, thoáng giương cằm lên, mang theo thái độ trời sinh hơn người một bậc.

"Vâng, nhất định nghiêm tra. Bây giờ nhóm người này, tất cả đều đổi đi."

"Không cần phiền toái như vậy." Tiếng nói trầm lạnh, lạnh lùng cắt ngang.

Lê Quân Ngự chếch mắt, tầm mắt lạnh lạnh rơi vào trên mặt trắng trẻo mồm mỉm của thiếu nữ.

Ánh mắt vốn sắc bén góc cạnh và thâm lạnh, liền lơ đãng trở nên mềm mại hơn.

Tay lớn âu yếm xoa xoa trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, anh lạnh nhạt nói: "Em gái tôi không tệ, để cho con bé đảm nhiệm hội trưởng hội học sinh lần tiếp theo."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Lê thiếu, sau này anh sẽ phải hối hận

"Em?" Vẫn thuận theo đóng vai em gái ngoan - Nguyễn Mạnh Mạnh, lúc này không kiềm được.

Cô nhìn về phía Lê Quân Ngự, ngón trỏ chỉ mình, khuôn mặt kinh ngạc.

Tuy rằng cô rất muốn nhìn thấy đáng về ăn quả đắng của Nguyễn Kiều Kiều, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn cướp vị trí hội trưởng hội học sinh.

để cho cô chơi game, trốn học thậm chí là tham gia giải đấu thể thao trường trung học lấy vinh quang cho trường cô có thể.

Nhưng loại chức vụ như hội trưởng hội học sinh này, chỉ thuộc về học sinh tốt, từ trước đến giờ không đáng gì tới cô.

Ai biết, hiệu trưởng nghe xong Lê Quân Ngự dận dò, lại là một chút do dự cũng không có.

Ông ta lập tức đáp: "Lê thiếu yên tâm, chuyện ngài dặn dò tôi nhất định làm theo. Trường học của chúng tôi có quy định, tuyển cử Hội Học Sinh được tổ chức trong tháng đầu tiên sau khi bắt đầu học kỳ mới mỗi năm. Chờ một tháng nữa, chức vụ hội trưởng Hội Học Sinh, liền giao cho Nguyễn bạn học."

"Ừm." Lê Quân Ngự gật đầu, mặc dù đối với thời gian có chút bất mãn, nhưng còn có thể tiếp nhận.

Anh giờ cầm lên, nhàn nhạt liếc nhìn hiệu trưởng, "ông đi xuống trước."

Rất rõ ràng, Lê thiếu đây là có chuyện, muốn nói riêng với em gái mình.

Mặc dù hết sức tò mò đối với vị Nguyễn bạn học này, không hiểu tại sao cô họ Nguyễn, nhưng lại được Lê thiếu chính mồm thừa nhận là "Em gái".

Nhưng hiệu trưởng không dám nhiều hỏi một câu, xoay người rời khỏi.

Lê Quân Ngự ở mặt ngoài xem ra, chỉ là quản lý lớn nhất của trường học Trí Học.

Nhưng trên thực tế thân phận của anh, cũng chỉ có hiệu trưởng biết.

"Chờ đã." Chính vào lúc này, giọng người đàn ông trầm thấp lần thứ hai vang lên.

Hiệu trưởng lập tức dừng bước lại, "Lê thiếu, còn có dặn dò gì?"

Lê Quân Ngự ép tiếng nói tới càng thấp hơn, giọng điệu so với vừa nãy còn lạnh hơn mấy phần, "Chuyện này, vẫn bảo mật. Xứ lý với Tam Thiếu, tứ thiếu giống nhau."

"Vâng, được, tôi rõ ràng... Lê thiếu cứ yên tâm." Hiệu trưởng lau mồ hôi, may là từ trước đến giờ mình kín miệng, chưa bao giờ để lộ chuyện hai vị công tử Lê gia học ở Trí Học ra ngoài.

Người nhà họ Lê từ trước đến giờ thích người biết điều.

Tuy rằng Lê gia là đỉnh cấp nhà giàu của nước S, quý tộc lánh đời, nhưng cũng rất ít người biết dung mạo của người nhà Lê gia này.

Duy nhất một người xuất hiện ở bên ngoài, chỉ có tính cách bất kham Lê nhị thiếu Lê Quân Đình.

Bây giờ nhìn lại, vị tiểu thư Nguyễn Mạnh Mạnh này cũng giống như Tam Thiếu và Tứ thiếu, mặc dù học ở Trí Học, cũng không thể để người ta biết thân phận người nhà họ Lê phía sau cô.

...

Hiệu trưởng vừa đi, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức cảm giác hơi thở của người đàn ông bên cạnh thay đổi.

Mới vừa rồi còn lười biếng tùy ý, dường như rất cung chiều cô, lúc này đã thu tay lớn khoát lên đầu cô về.

Lê Quân Ngự kéo dài khoảng cách với cô, hơi chếch mắt, đang dùng ánh mắt lạnh lùng lạnh nhạt xem kỹ cô.

Chỉ một thoáng, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng cảm giác được trong không khí có một luồng hơi thở lạnh lẽo, vây quanh mình.

Cô cảm thấy kỳ quái, giờ khuôn mặt nhỏ lên chủ động hỏi: "Anh có việc muốn nói với em?"

Cô vẫn ngoan ngoãn ngồi ở đó, dường như không dám trêu chọc đến anh.

Thực sự không hiểu, người đàn ông này vì sao trở mặt nhanh như vậy.

"Anh nói rồi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đối ngoại, anh có thể là anh trai em, cũng có thể thay em giải quyết hết thấy phiền phức."

Giọng nam trầm lạnh vang lên trong phòng làm việc trống trải.

Cực kỳ khác với giọng điệu vừa nãy dễ cô, bình tĩnh lạnh lùng đến lại như đang bàn luận giao dịch không thể tâm thương hơn.

"Thậm chí, chuyện của em và con gái rơi của nhà họ Nguyễn kia, chuyện em bị người ta vu oan, tất cả anh đều có thể giúp em giải quyết."

Nói đến đây, người đàn ông bỗng nhiên tới gần, ngón tay thon dài nắm cầm khóa kéo của Nguyễn Mạnh Mạnh.

ánh mắt nhìn cô, không còn nhu ý và đau lòng vừa nãy, chỉ có cảnh cáo lạnh lẽo thấu xương nhất.

"Thế nhưng... đừng chơi trò gian với tôi. Lớp tốt nhất, vị trí hội trưởng hội học sinh, tôi cung cấp hết thấy điều kiện hậu đãi cho em. Mà em, cần phải làm một tiểu thư Lê gia hợp lệ, để ba tôi và mẹ em yên tâm. Chỉ ít, bài kiểm tra một tuần sau, tôi không hy vọng lại xuất hiện bài thi hoang đường."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thiện cảm đối với Lệ Quân Ngự sụt giảm

Lại như coi chừng ba người em trai, không quản bọn họ làm gì sai, ở trước mặt người ngoài anh cũng đều dốc hết sức bảo vệ.

Nhưng đối với bên trong, anh nhất định phải quản giáo.

Lúc không có người ngoài ở đây, anh chính là anh cả nghiêm khắc hà khắc.

Nguyễn Mạnh Mạnh mới vừa rồi còn bởi vì Lệ Quân Ngự bảo vệ vô điều kiện, mà nổi lên cảm động.

Thậm chí bởi vì như vậy, hiếm thấy ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh, tùy ý anh nhẹ nhàng xoa như đối xử sủng vật.

Kết quả bây giờ, nghe được anh dùng loại giọng điệu không có nhiệt độ này, đồng thời nghiêm túc cảnh cáo mình.

Cả người cô, giống như bị người đội một chậu nước đá từ đầu đến chân.

"Ai cần anh bảo vệ! Chuyện của tôi tự tôi quyết định, không cần anh quơ tay múa chân."

Nguyễn Mạnh Mạnh quay cầm đi, từ trong tay anh tránh thoát.

Nhảy một cái đứng lên, bỏ qua cảm giác chua xót nơi đây lòng kia.

Trước đây không có Lệ Quân Ngự, cô vẫn ổn.

Cô không cần Lệ Quân Ngự chuyển lớp cho cô, không cần chức vụ hội trưởng học sinh gì đó, cũng lắm không học ở đây là được rồi, cô muốn quay lại thành phố Nhất Trung!

"Quơ tay múa chân?" Lòng này người đàn ông khẽ nhướn lên, trong con ngươi lạnh lạnh thâm thúy lóe qua một tia nguy hiểm.

Anh nhắc mắt nhìn về phía thiếu nữ, tiếng nói lạnh lẽo thấu xương: "Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ tôi mặc kệ em. Dù cho cả Tri Học đều đang đồn đại, nói em ác ý cướp đi vị hôn phu của em gái, nói em hại chết chị gái của mình, cũng không có quan hệ gì với tôi."

Lúc đang trên đường tới, Lăng Bắc đã gửi kết quả điều tra, báo cáo cho Lệ Quân Ngự.

Nếu không phải như vậy, anh cũng sẽ không ở lúc thấy viên mất thiếu nữ hồng hồng, khuôn mặt oan ức, nổi lên lòng trắc ẩn.

Nghe được hai chữ "Em gái", phòng bị nơi trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh xuất hiện vết nứt.

Chờ Lệ Quân Ngự nhẹ nhàng phun ra hai chữ "Chị gái" này, trái tim cô, liền triệt để dao động.

Hầu như là phản xạ có điều kiện, không chút do dự, lúc này cô thay đổi chủ ý.

"Được, tôi ngoan ngoãn nghe lời anh, tôi muốn tiến vào lớp 1, vị trí hội trưởng Hội Học Sinh này tôi cũng lấy."

Chỉ cần có thể làm cho Nguyễn Kiều Kiều ngọt ngào, có thể cướp đi thân phận đáng tự hào nhất của Nguyễn Kiều Kiều, cô chính là ngoan ngoãn nghe Lệ Quân Ngự, lại có sao đâu?

"Ừm, lúc này mới nghe lời." Lệ Quân Ngự đứng lên, như khen thưởng đưa tay phải rơi vào trên đầu thiếu nữ.

Ai biết, Nguyễn Mạnh Mạnh lại nghiêng đầu, né tránh.

Cảm giác sờ mềm mại tốt đẹp trong dự tính, thất bại.

Con người đen như chim ưng của người đàn ông, phút chốc hip lại.

"Em đang tức giận?" Hàn khí lạnh lẽo, lần thứ hai tóa ra trong không khí.

Nguyễn Mạnh Mạnh đứng ở đó giằng co hai giây, đột nhiên nở một nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

"Làm gì có, em làm sao dám tức giận anh cả." Nói xong, còn chủ động tới gần, hai tay nhỏ bé vòng lấy eo người đàn ông, dùng đầu nhỏ dùng sức dụi lại dụi trong lồng ngực của anh.

Toàn bộ một bộ cầu cung chiều, xoa lấy lấy lòng.

Đối với người đàn ông từ trước đến giờ rất ghét những phụ nữ khác đụng vào mình, ngày hôm nay lại bị Nguyễn Mạnh Mạnh đánh vỡ rất nhiều thông lệ.

Chỉ ít, cô đụng vào, không những không đáng ghét, còn cảm thấy vô cùng được lợi.

Tay lớn lần thứ hai rơi vào trên đầu cô, Lệ Quân Ngự lạnh nhạt nói: "Lúc này mới ngoan."

Nguyễn Mạnh Mạnh ở trong lồng ngực của anh "A ừm" một tiếng, giống như đang đáp lại.

Nhưng cô rõ ràng, lúc ôm lấy người này, được người này xoa xoa, cũng không cảm giác được loại hơi thở được người bảo vệ, ảm áp khiến cho người tìm đập thành thạch kia.

"Tôi sẽ để Lăng Bắc ăn bài giáo viên có tiếng dạy bổ túc cho em, bài thi em làm anh đã kiểm tra, cơ sở không tệ, nhưng có thái độ tiêu cực rõ ràng. Cuộc thi lần sau, không được như vậy."

Nguyễn Mạnh Mạnh lại "Ừm" một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu, không nói cho anh tại sao mình không làm đề tự luận.

Quên đi, dù sao nói rồi anh cũng sẽ không tin.

Vừa ở trong lòng, cảm giác tin tưởng nồng đậm đối với Lê Quân Ngự đã rơi xuống thấp nhất.

Anh bây giờ, lại biến thành "Anh cả" làm Nguyễn Mạnh Mạnh vừa chống cự lại chán ghét kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Người đầu tiên đến nói xin lỗi

Từ văn phòng hiệu trưởng Nguyễn Mạnh Mạnh đi ra, mới vừa đi trở về phòng học, vừa lúc ở ngoài cửa gặp được tên béo đang chờ ở chỗ này.

Nhìn thấy thân thể cao to nhưng cũng có chút cục mịch kia, cô nhẹ nhàng nhủ nhủ mày lại, tiếp tục đi về phía trước.

"Nguyễn bạn học..." Cảnh Hướng Kính vừa thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, liền không nhịn được nghênh đón.

Nhưng mới vừa muốn tới gần, trong đầu nhất thời lại lóe qua tư thế anh dừng "Lấy một dịch sáu" của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhất thời lại dừng bước.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý đến anh ta, trực tiếp đi qua bên cạnh anh ta.

Nói thật, bởi vì mới vừa rồi bị người nào đó bá đạo lạnh lẽo uy hiếp, tâm tình của cô bây giờ rất, không, tốt.

"Nguyễn bạn học, cô chờ một chút..." Tên béo hoành hành bá đạo quen rồi, ở trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh lại một chút cũng không dám lơ đãng.

Thấy bước chân cô liên tục, chỉ có thể như cô dâu nhỏ đi theo sau lưng.

"Nguyễn bạn học, tôi họ Cảnh tên Cảnh Hướng Kính, tập đoàn Kim Sư chính là của nhà tôi. um... Chúng ta cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết. Chuyện ngày hôm nay, kỳ thực là tôi nghe bọn họ nói vài câu giật gậy, liền đi tìm Mộ Cảnh Hành gây phiền phức. Cô xem, có thể cho chút mặt mũi hay không, chúng ta giảng hòa thế nào?"

Tên béo vừa mới dứt lời, bóng dáng bé nhỏ đi ở phía trước liền dừng bước lại.

"Giảng hòa? Tôi và cậu?" Nguyễn Mạnh Mạnh quay lại, mắt hạnh nhìn như thuần lương lóe qua một tia ánh sáng quý dị.

"Đứng đúng, chúng ta giảng hòa, liền coi như chúng ta không đánh nhau thì không quen biết kết bạn."

Tên béo căn bản không phát hiện ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, chỉ cảm thấy kết bạn được với em gái đáng yêu này thật tốt.

Tuy rằng đánh người đau, nhưng thực sự là nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

"Giảng hòa, xưa nay đều là đối với người có thực lực tương đương." Khóe môi Nguyễn Mạnh Mạnh cong cong, hai gò má lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt.

Cô dừng cảm chỉ trò tên béo, cười đến càng ngọt, "Cậu cảm thấy, thực lực của cậu và tôi được tính là tương đương sao?"

Tên béo sững sốt một chút, suýt chút nữa chết chìm trong nụ cười long lanh của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Anh ta sâu sắc hít vài hơi tức giận, mới lắp bắp nói: "Không, đương nhiên không tính, cô lợi hại hơn tôi hơn nhiều. Vậy... Tôi phải làm sao, cô mới bằng lòng kết bạn với tôi?"

Từ sau khi từng trải qua bản lĩnh của Nguyễn Mạnh Mạnh, một đám người tên béo liền cũng không nổi lên một chút chống đối trong lòng.

Nếu không phải là Diệp Phong uy hiếp anh, muốn nói chuyện này cho anh trai, thì vừa này anh mới sẽ không cùng đi cáo trạng với anh ta.

Có điều bây giờ tốt rồi, Diệp Phong tự thân khó bảo toàn, anh vừa vặn có thể mượn cơ hội tiếp cận em gái đáng yêu trước mắt.

"Kết bạn với tôi?" Nguyễn Mạnh Mạnh nở nụ cười, "Tôi không quen kết bạn với bại tướng dưới tay."

"Vậy, vậy coi tôi như đệ tử của cô đi! Nguyễn bạn học, sau này Cảnh Hướng Kính tôi chính là người của cô, lên núi đao xuống biển lửa, đều không tiếc!"

Trên mặt tên béo dâng lên một luồng nhiệt huyết, hận không thể dốc sức 'hết mình' vì Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng một bầu nhiệt huyết này, lại bị giọng mềm mại mang theo lạnh nhạt của Nguyễn Mạnh Mạnh cắt ngang: "đệ tử thì không cần, cậu đi xin lỗi Mộ Cảnh Hành, chuyện này chúng ta liền xóa bỏ."

Cảm kéo léo tình xảo của thiếu nữ chỉ về phía trong cửa sổ thủy tinh, ở ngay trong cửa sổ cách nhau một bức tường, đứng đây bạn học vậy xem.

Miệng mỗi người đều mở thành hình chữ "O".

Không thể tin được, quái vật khổng lồ trước mắt đang bày khuôn mặt oan ức này, vậy mà chính là tên béo Cảnh Hướng Kính hoành hành bá đạo ở trường học từ trước đến giờ.

Phải biết Cảnh Hướng Kính rất cao, phỏng đoán cân nặng đều khoảng một mét chín, chớ đừng nói chỉ là cơ thể khổng lồ kia của anh ta.

Nhưng mà, kính hải còn chưa hết.

Ở ngay trong ánh mắt khiếp sợ của hết thảy bạn học lớp 13, bọn họ nhìn thấy một tên béo hơn 200 cân, lấy tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, vọt vào phòng học, vọt tới chỗ ngồi trước mặt Mộ Cảnh Hành.

"Tên béo, mày... Mày muốn làm gì..." Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm lập tức bảo vệ Mộ Cảnh Hành, chỉ lo Cảnh Hướng Kính muốn trả đũa Mộ Cảnh Hành.

Ai biết, tên béo đột nhiên cúi đầu, quay về Mộ Cảnh Hành cung cung kính kính cúi đầu.

"Mộ Cảnh Hành, sáng sớm hôm nay là tôi không đúng, tôi ở đây tạ tội nói lời xin lỗi với cậu, xin cậu tha thứ cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chuyện lớp

Mộ Cảnh Hành tuy rằng đã sớm biết Mạnh Mạnh nhà bọn họ NB.

Nhưng cũng không dự liệu được, cô đã tiến hóa siêu phẩm đến cảnh giới NB như vậy.

Nhìn quái vật khổng lồ trước mắt thoáng ngẩn người, anh mới lấy lại tinh thần.

"Khu, kỳ thực mọi người đều là bạn học, một chuyện hiểu lầm, không có gì... Quên đi..."

"Mộ bạn học, vậy cậu chịu tha thứ cho tôi?" Tên béo vẫn là cúi lưng tới cực thấp, một cơ thể lớn như vậy, lại cúi người trước mặt Mộ Cảnh Hành.

"Đương nhiên tha thứ, kỳ thực chúng ta cũng không có..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy "Núi thịt heo" mới vừa rồi còn chặn ở trước chân, vèo một cái liền chạy ra phòng học, nhảy đến ngoài cửa.

"Vù vù..." Tên béo thờ hồng học, "Nguyễn bạn học, Mộ Cảnh Hành đã tha thứ cho tôi. Vậy sau này tôi chính là người của cô, sau này cô phải phụ trách tôi."

Cõi đời này, ngoại trừ anh trai ra, bây giờ Cảnh Hướng Kính khâm phục nhất chính là nữ sinh nhỏ trước mắt này.

"Nói sau đi." Nguyễn Manh Manh nhủ mây, vòng qua tên béo đi về hướng phòng học.

Cô chỉ nói xóa bỏ, nhưng không nói muốn nhận anh ta làm đệ tử.

"Ái, vậy chúng ta cứ như thế nói xong rồi nha... Chờ vết thương của mấy người bạn họ tốt một chút, tôi dẫn bọn họ lại đây gặp lão đại..."

*

Lúc Nguyễn Manh Manh lần thứ hai bước vào phòng học lớp 13, thái độ của bạn học trong lớp đối với cô, so với lần đầu tiên đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Kính điểm, khen ngợi, quý mến, đủ loại tâm mắt rơi vào trên mặt cô.

"Nguyễn Manh Manh, cậu thật là lợi hại mà... Ngay cả tên phiền toái Cảnh Hướng Kính này, cậu cũng có thể thu phục được..."

"Đúng vậy, Cảnh Hướng Kính ỷ vào gia thế mình thôi, đầu bắt nạt người lớp 13 chúng ta. May là có cậu, sau này anh ta khẳng định không dám bắt nạt chúng ta nữa."

Trí Học là một trường học mà tất cả mọi việc đều lấy thành tích học tập, bài vị để cố định địa vị.

Mỗi người lớp 1, đều là địa vị tối cao, cùng với hưởng thụ tất cả phúc lợi đãi ngộ của lớp tốt nhất.

Mà mỗi lớp ở phía sau, đều là học sinh có thành tích kém cỏi nhất tạo thành một lớp, có thể bị mười mấy lớp phía trước dễ dàng bắt nạt.

Cũng như lớp 13 bọn họ, xếp hạng cuối cùng trong toàn bộ khối 12.

Ngay cả Mộ Cảnh Hành - đứa trẻ có gia thế không tệ này, tình cờ cũng sẽ bị học sinh lớp phía trước bắt nạt.

"Xì, chỉ là thu phục một Cảnh Hướng Kính mà thôi, có gì mà đắc ý. Có ta đắc tội Hội Học Sinh, sớm muộn cũng bị đuổi học. Đến lúc đó, nói không chừng còn liên lụy lớp chúng ta."

"Phải đó... Các người đừng quên "Công tích vĩ đại" trong quả khư của cô ta. Cô ta đẩy mẹ kế đang mang thai xuống lầu, còn muốn cướp vị hôn phu của Nguyễn Kiều Kiều, thậm chí còn hại chết chị gái. Người ác độc như thế, các người tới gần cô ta, cẩn thận ngày nào đó bị cô ta hại cũng không biết."

Trong một mảnh hòa hợp, đều sẽ có một hai con chuột nhất khiến người ta khó chịu như vậy.

Nói chuyện quái gở, là ba nữ sinh trong lớp.

Ba nữ sinh đều có khuôn mặt đẹp đẽ, trước khi Nguyễn Manh Manh đến xem như là ua nhìn nhất trong lớp này.

"Manh Manh, cậu đừng quan tâm các cô ta, nếu tên béo đến xin lỗi rồi, chuyện người của Hội Học Sinh oan uổng cậu khẳng định không thành công, bọn họ không thể làm gì cậu."

Mộ Cảnh Hành và hai người bạn đi lại đây, thay Nguyễn Manh Manh ngăn ba ánh mắt tràn ngập địch ý kia.

Nguyễn Manh Manh lại không cần thiết chút nào lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ừm, bọn họ xác thực không thể làm gì mình. Đã quên nói cho cậu, ngày mai mình sẽ phải chuyển lớp."

"Chuyển lớp, chuyển lớp nào?" Mộ Cảnh Hành nghe được đầu óc mơ hồ.

"Chuyển tới lớp 1 đó." Nguyễn Manh Manh cười khanh khách nói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đi học bị #039;Làm khó dễ #039;

Lúc Nguyễn Manh Manh cười lên, tầm mắt vừa vắn rơi vào trên người các cô ta.

Cười như vậy, làm cho khuôn mặt đẹp vốn là thanh thuần của cô, tăng thêm một tia rung động lòng người.

Vài bạn học nam không hẹn mà cùng che ngực, tim đập đều giống như muốn nhảy ra ngoài.

Trong lúc đang lơ thiếu nữ lộ ra nụ cười long lanh xinh đẹp như vậy, lại như không hề hay biết vậy.

Dưới con ngời ánh nước long lanh của cô cảm giác thật tươi mát, trong suốt không có một chút tạp chất.

"Cô... Cô bớt khoái lạc..."

Bị khuôn mặt đẹp của thiếu nữ, nghiền ép đến nửa điểm khí thế cũng không dư thừa - Lô Văn Văn, run một tiếng hô lên một câu.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể từ lớp cuối thi được lên lớp 1, cô không thể có thực lực như vậy, trường học sẽ không tùy ý cô làm bừa!"

"Thật sao?" ý cười bên môi Nguyễn Manh Manh không giảm, "Nói như vậy, lần này xem như là tôi phá kỷ lục?"

"Cô... Da mặt cô thật dày!" Lô Văn Văn tức giận đến gợn chân.

"đương nhiên, tôi cảm thấy da dẻ tôi hẳn là tốt hơn cô một chút." Nguyễn Manh Manh dùng ngón tay chỉ chỉ da thật trắng nõn trong suốt có lúm đồng tiền, kẻo qua ánh sáng lộ lấy mẻ người.

Bạn học xung quanh thấy cảnh này, dồn dập phát ra tiếng cười không từ té.

Quả nhiên là không có so sánh sẽ không có thương tổn.

Lô Văn Văn vốn vẫn tính là sắc đẹp xuất chúng, ở trước mặt Nguyễn Manh Manh, bị nghiền ép đến không còn sót lại một chút cựa nào.

"Được... Cờ chờ đó! Nếu như ngày mai cô không vào được lớp 1, tôi xem cô còn mặt mũi nào tiếp tục ngồi ở trường học không!" Lô Văn Văn ném lại câu nói này, tức giận đến chạy ra phòng học.

*

Sau đó cả ngày, Nguyễn Manh Manh đều ở dưới sự che chở của Mộ Cảnh Hành, chơi điện thoại di động.

"Cô chú đáng yêu, 1 vạn tệ trong tài khoản ngân hàng của mình kia, là cậu gửi tới à?" Mộ Cảnh Hành nhân lúc giáo viên không chú ý, lén lút hỏi Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Úm" Thiếu nữ không ngừng đầu, ngón tay tinh tế trắng nõn, ở trên màn ảnh thao tác đến nhanh chóng.

Ở trường học không tiện mở miệng, tất cả dựa cả vào hai mắt, thì càng phải dựa vào thao tác thành thạo để thắng.

"Mình cho cậu tám ngàn, cậu lại gửi cho mình thêm hai ngàn nữa." Mộ Cảnh Hành không dám quấy nhiễu cô, hạ thấp âm lượng.

"Không có chuyện gì, nhiều tiền cho cậu tiêu vặt. Cậu cầm đi mua một ít thuốc canxi, sữa bột, đừng quên bồi bổ cơ thể."

Mộ công tử bột từ nhỏ bị cô bắt nạt đến lớn, đồ bỏ phòng hờ bên người chính là canxi và sữa bột.

Không bồi bổ nhiều một chút, chỉ sợ cái xương già của anh sẽ gãy nát mất.

"Nguyễn Mạnh Mạnh ——" chính vào lúc này, trên bục giảng truyền đến một tiếng điểm danh nghiêm khắc.

Cả ngày đều không quan tâm cô - Lý Tú Lệ, đột nhiên gọi tên của cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức điều khiển nhân vật trong màn hình di động, dùng một tuyệt chiêu gọn gàng cắt đầu đối phương.

Tiếp theo ấn xuống "Trở về thành", ném điện thoại di động vào ngăn kéo.

Cô đứng lên, vô cùng "Chăm chú" nhìn về phía giáo viên.

"Câu này, trò dịch đi."

Lý Tú Lệ là giáo viên Ngữ Văn, lớp 12 đẩy nhanh tiến độ học, bây giờ đang nói tới văn cổ điển.

Cả một tiết Nguyễn Mạnh Mạnh đều đang đánh nhau kiếm tiền, ngay cả nói đến chỗ nào cũng không biết.

"Phiên dịch câu này..." Bên cạnh truyền tới một giọng nhỏ nhẹ, ngón trỏ của Mộ Cảnh Hành, chỉ về một câu giảng nghĩa nào đó trong sách mở ra trên bàn cô.

Cô liếc nhìn, là một câu rất nổi tiếng trong (đăng vương các tự), "Phùng Đường dịch lão, Lý Quảng khó phonh".

Đang chuẩn bị lung tung phiên dịch một trận liền ngồi xuống.

Lý Tú Lệ đứng ở trên đài lại nói một tiếng: "Nếu như đáp không được hoặc là đáp sai, liền đứng nghe giảng."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bị người chặn ở cửa trường học

Mất hạnh phúc dễ của Nguyễn Mạnh Mạnh híh híp.

Nếu như đứng nghe giảng, trận sau còn đánh như thế nào?

Ngồi đến game mới đánh một nửa, cô lạnh nhạt nói: "Câu nói Phùng Đường dịch lão này hình dung già đến khó có thể đắc chí. Lý Quảng khó phonh, than thở công cao mà không có chức vị, vận mệnh sai lầm."

Ngữ điệu Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện không cao không thấp, giọng mềm mại mà dịu dàng, lại như dòng suối thấm lòng người.

Lúc cô trả lời, cặp mắt hạnh ánh nước kia vẫn đón ánh mắt nhìn kỹ của Lý Tú Lệ.

Lý Tú Lệ cau mày, "Vậy điển cổ phía sau thì sau, liền mặc kệ?"

"Giáo viên, em còn chưa nói hết đâu." Nguyễn Mạnh Mạnh cong môi, liền biết Lý Tú Lệ sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Cô không chút hoang mang nói: "Phùng Đường dịch lão này có điển cổ xuất từ (sử ký • Phùng Đường liệt truyện), Phùng Đường ở Hán Văn đế, Hán Cảnh đế thì không được trọng dụng, đợi đến thời Hán Vũ Đế thì được tiến cử, đã là hơn chín mươi tuổi, lúc này đã muộn."

"Mà Lý Quảng, thân là danh tướng thời Hán Vũ Đế, nhiều lần tác chiến với Hung Nô, kỳ năng quân sự xuất sắc, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng được phong chức."

đáp án rất hoàn mỹ, cả lớp 13 nghe được đều mở to mắt.

"Các người có thấy hay không, lúc cô ta trả lời, ngay cả chú thích cũng không nhìn."

"Đúng vậy, cô lại nói được tron tru tất cả, hơn nữa một chữ cũng không thiếu."

Lô Văn Văn xem thường, "Xì, này thì tính là gì, chỉ là trí nhớ tốt thôi."

Tuy rằng cô ta nói như vậy, nhưng bạn học chung quanh vẫn là nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh với con mắt khác.

Chỉ ít ở lớp 13 bọn họ, ngay cả loại học bằng cách trí nhớ tốt này, cũng không có bao nhiêu người có thể nhớ hết một chữ không sai.

Thế nhưng, dù cho Nguyễn Mạnh Mạnh đáp rất chuẩn, nhưng Lý Tú Lệ không có lập tức cho cô ngồi xuống.

Trái lại là dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, đánh giá trên dưới cô hai lần, mới vung tay lên, "Ngồi xuống đi."

Nguyễn Mạnh Mạnh không chút do dự ngồi xuống, hai tay luồn vào ngăn kéo, cầm điện thoại di động lên tiếp theo thao tác.

Lý Tú Lệ đứng trên bục giảng, lại có chốc lát thất thần.

Cô cúi đầu, nhìn về phía một tờ bài thi đang kẹp trong giáo án.

Đó là một tấm bài kiểm tra ngữ văn nhập học, viết tên "Nguyễn Mạnh Mạnh".

Nhìn bản dịch tiếng Trung cổ điển trống rỗng trên đó, lông mày của Lý Tú Lệ, nhu càng chặt hơn.

Bây giờ cô, càng ngày càng xem không hiểu cô gái tên là Nguyễn Mạnh Mạnh này.

(đăng vương các tự), rõ ràng đây là bài văn rất quen thuộc Nguyễn Mạnh Mạnh, tại sao cô ấy lại một chữ cũng không viết?

*

Lên lớp (chơi game một ngày), rốt cục cũng tới lúc tan học.

Nguyễn Mạnh Mạnh thu dọn xong túi xách, theo mấy người Mộ Cảnh Hành cùng nhau đi về phía ngoài cổng trường.

"Manh Manh, cậu về bằng cái gì, nhà bọn họ có cho người đến đón cậu không?" Mộ Cảnh Hành quan tâm Nguyễn Manh Manh.

Ban ngày, Nguyễn Manh Manh đã kể lại chuyện mẹ cô không chết, đồng thời tái giá cho Mộ Cảnh Hành.

Cô điều, cô không nói thân phận của Lê Quân Ngự, chỉ nói mẹ cô gả cho một nhà có tiền.

Tuy rằng Mộ Cảnh Hành cảm thấy mẹ cô quá đáng, nhiều năm như vậy đều mặc kệ cô và Nguyễn Thi Thi.

Nhưng bây giờ, chỉ ít có thể làm cho Nguyễn Manh Manh có một chỗ để ở, dù sao cũng tốt hơn đám người nhà họ Nguyễn kia.

"Mình nói với bọn họ tan học không cần đón, mình muốn qua nhà cậu trước."

"Đến nhà mình làm gì?" Nhà anh là một tòa biệt thự ở ngay sát vách nhà họ Nguyễn, đến lúc đó đụng tới người nhà họ Nguyễn thì rất phiền phức.

"Đi lấy trang bị của mình." Nguyễn Manh Manh lờm anh một cái, "Cậu quên rồi sao, lúc trước chị mình tịch thu hết thấy trang bị của mình, mình giấu một bộ ở chỗ cậu đó."

Notebook mà quán gia chuẩn bị cho cô có tính năng cũng không tệ lắm, nhưng bàn phím và chuột đều không phải cô quen dùng, hơn nữa tai nghe cũng không tốt.

"Tốt lắm, cậu ở nhà mình ăn xong com tối, lại về..." Lời còn chưa nói hết, một đám người đột nhiên chặn bọn họ ở cửa trường học.

Ở trong đám người chen chúc, như mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, chính là người đàn ông Nguyễn Manh Manh đã từng mê luyến rất nhiều năm——Cố Huyền.

Cô là người có vẻ kháng cao với sắc đẹp, bề ngoài của Cố Huyền vô cùng tốt, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn tiêu sái, mang theo một loại quý công tử tự phụ, nhưng cười lên lại có một tia dịu dàng của anh trai hàng xóm.

Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trước khi đột ngột mẹ con kia còn chưa vào cửa, anh đã từng là anh trai Cố Huyền đối tốt với cô nhất.

Mà bây giờ... Nhìn người đàn ông mình đã từng ái mộ, ôm Nguyễn Kiều Kiều như chim nhỏ nép vào người xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Nguyễn Manh Manh đột nhiên phát hiện, dường như dung mạo mà quá khứ từng mê luyến, cũng không tính là gì.

Sao với ngũ quan thâm thúy đẹp trai của Lê Quân Ngự, khuôn mặt của Cố Huyền quả thực là bình thường không có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chỉ trích

"Cố Huyền học trưởng, đó là Cố Huyền học trưởng kia..."

"Còn tưởng rằng sau khi học trưởng tốt nghiệp, sẽ không còn được gặp lại anh ấy. Không nghĩ tới ngày đầu khai giảng, liền có thể gặp anh ấy ở cổng trường học. Làm sao bây giờ, tôi thật kích động!"

"Cậu kích động cái gì, học trưởng là đến xem chị Nguyễn, cũng không phải đến xem cậu. Anh ấy đối với chị Nguyễn vẫn là tốt như vậy, thật hâm mộ bọn họ."

"Đúng vậy, bọn họ xem ra thật xứng đôi, quả thực chính là Kim Đồng Ngọc Nữ..."

Tiếng thảo luận không lớn không nhỏ, từ bốn phía truyền tới.

Mỗi người bạn học đi ngang qua, đều dễ dàng bắt gặp ánh mắt hâm mộ thán phục.

Mà đối với Nguyễn Manh Manh đứng ở trước mặt bọn họ, hoặc là không nhìn, hoặc là liếc tràn ngập địch ý.

Bởi vì ở Trí Học, ai cũng biết, hội trưởng, hội phó ở Hội Học Sinh hai năm, là một đôi "Thanh mai trúc mã" ân ái.

Còn Nguyễn Manh Manh...

Ngại ngần, đó là ai vậy?

Ở trong mắt những người khác, đó chỉ là một chị gái ác độc học trường ngoài, thi không đậu Trí Học, đồng thời mỗi ngày thích bắt nạt Nguyễn Kiều Kiều.

"Manh Manh, anh nghe Kiều Kiều nói em rời nhà trốn đi?" Cố Huyền nhìn thấy Nguyễn Manh Manh, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm chột dạ.

Trái lại một mặt như không có chuyện gì xảy ra vây quanh Nguyễn Kiều Kiều, một mặt giống như ưu tư quan tâm Nguyễn Manh Manh.

Anh và Nguyễn Manh Manh tuy rằng xoá bỏ hôn ước, nhưng theo lời giải thích của Cố Huyền, đó đều là quyết định của gia tộc, là bị bắt ép đi.

Anh đối với Nguyễn Manh Manh vẫn có tình cảm.

"Chuyện của tôi không có liên quan gì tới anh, xin tránh đường." Nguyễn Manh Manh thực sự không có tâm tình ở cổng trường học dây dưa với đôi "Cầu nam nữ" này.

Cô còn phải cấp tốc trở về kiểm tiền, kéo Mộ Cảnh Hành, liền muốn xông qua đoàn người đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, một giọng thanh thuần lộ ra tiếc hận ngăn cản cô.

"Chị gái, sao chị có thể nói như vậy với anh trai Cố Huyền? Dù cho chị bởi vì em, tức giận anh trai Cố Huyền. Nhưng bây giờ anh trai Cố Huyền chỉ là đang quan tâm chị, chị không nên không lễ phép như vậy."

Nguyễn Kiều Kiều nhu nhu nhược nhược tựa trong lồng ngực Cố Huyền, hai con mắt mê ly phủ một tầng sương mờ mông lung, lại như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên.

Về mặt của cô, giống như Nguyễn Manh Manh làm cho cô ta oan ức rất lớn.

Mà trên thực tế, Nguyễn Manh Manh cũng không hề nói một câu nhằm vào cô ta.

"Manh Manh, em đừng tùy hứng. Em là chị gái, vì sao trái lại không hiểu chuyện bằng em gái, em xem, Kiều Kiều đều sắp khóc vì em rồi."

Cố Huyền nhủ lòng may, khuôn mặt không đồng ý.

Dưới cái nhìn của anh, Nguyễn Manh Manh mãi mãi đều là người hồ đồ tùy hứng, không biết điểm dừng.

Thấy Nguyễn Manh Manh không trả lời mình, cho rằng cô còn như trước kia, sợ làm mình tức giận.

Cố Huyền thở dài, tình ý sâu xa nói: "Em ngoan ngoãn nghe lời, có biết một mình em ở bên ngoài không nơi nương tựa, nguy hiểm cỡ nào hay không?"

"Như vậy đi, anh dẫn em trở về, tự mình thay em đền tội với chú, dì. Em yên tâm, tuy rằng chuyện em đây đi xuống lâu rất nghiêm trọng, nhưng cũng may mẹ con bình an, đi cũng đồng ý tha thứ em. Em trở về xin lỗi, chuyện này coi như xóa bỏ. Sau này em phải nghe lời dạy bảo, không được hành động như vậy nữa."

Cố Huyền lại như mỗi một lần "Bảo vệ" cô như trong quá khứ.

Trí kỷ như vậy, dịu dàng như vậy, mãi mãi dùng một loại giọng điệu cô là đứa nhỏ cô phạm lỗi lầm, nhưng anh vẫn luôn bao dung nói chuyện với cô.

Giọng điệu như vậy, nghe vào trong tai Nguyễn Mạnh Mạnh lúc trước còn ái mộ anh, không chỉ không cảm thấy có vấn đề, trái lại cảm thấy là anh trai Cố Huyền đang quan tâm bảo vệ cô.

Nhưng bây giờ...

Sau khi Nguyễn Mạnh Mạnh tỉnh táo, chỉ cảm thấy mình trong quá khứ thực sự là đầu óc bị lừa dối, ngốc đến mức tận cùng.

"Muốn đến tội thì tự anh đi, tôi không làm sai bất cứ chuyện gì... Tránh ra." Trước kia nhìn thấy Cố Huyền liền không nhúc nhích nổi, lúc này Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ cảm thấy người này chương mắt đến cực điểm.

Cô tránh khỏi Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, liền muốn đi ra ngoài.

"Mạnh Mạnh, tại sao em lại biến thành như vậy?!" Cố Huyền nghiêng người, ngăn Nguyễn Mạnh Mạnh lại.

Một đôi lông mày anh tuấn, chăm chú nhíu lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh vốn muốn vọt thẳng ra đoàn người, đột nhiên dừng bước chân.

Cô cong môi, quay lại, khẽ mỉm cười.

Lúm đồng tiền nhọt nhọt làm cho cả người cô có vẻ nhu hòa xinh đẹp.

"Há, tôi không hiểu, đến tốt cùng tôi biến thành thế nào? Là biến đẹp, biến dạng, hay là trở nên không còn nghe lời anh răm rắp như trước đây, làm anh không quen?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cũng thật là tự mình cảm giác hài lòng

Nguyễn Mạnh Mạnh không chút lưu tình đáp lại, không chỉ Cố Huyền bất ngờ, càng làm cho anh ta cảm thấy mất hết mặt mũi.

Anh ta trầm mặt xuống, chỉ trích: "Nguyễn Mạnh Mạnh, trước đây em tốt xấu cũng không nhanh nhồm nhanh miệng như bây giờ. Chỉ ít anh giảng đạo lý với em, em còn nguyện ý nghe."

Ngũ quan anh tuấn của Cố Huyền lóe qua một tia buồn rầu.

Nếu không phải là ông Nguyễn bên kia vẫn cần dựa vào Nguyễn Mạnh Mạnh, anh căn bản chẳng muốn đi dỗ nữ sinh nhỏ tùy hứng lại điều ngoa này.

"Phụt, giảng đạo lý?" Nguyễn Mạnh Mạnh bật cười, một chút mặt mũi cũng không cho đối phương.

"Vừa thấy mặt đã tuôn một tràng, vậy cũng gọi là giảng đạo lý? Còn có, tôi và anh rất thân quen sao? Tôi dựa vào cái gì phải nghe lời anh?"

"Nguyễn Mạnh Mạnh, đã nói nửa ngày, em vẫn là chết cũng không hối cải." Cố Huyền mở miệng, lộ ra biểu cảm vô cùng đau đớn.

Nguyễn Kiều Kiều dựa ở trong lòng anh rốt cục rơi nước mắt, "Chị gái, trước đây chị không phải như vậy... Em biết, đều do em, đều là em không tốt. Nếu không phải là bởi vì em và anh trai Cố Huyền ở cùng nhau, chị cũng sẽ không ngay cả lời anh Cố Huyền nói cũng không nghe. Nhìn thấy chị biến thành như vậy, em thật sự rất khó chịu..."

"Thật khó chịu sao? Tốt lắm, cô và Cố Huyền chia tay đi, các người chia tay tôi liền trở về như trước kia" Nguyễn Mạnh Mạnh xem thường nói.

Lần nào Nguyễn Kiều Kiều cũng là như vậy, giả vờ làm ra một bộ dáng vẻ thương tâm gần chết, trên thực tế trong lòng không biết vui vẻ thành thế nào.

Nguyễn Kiều Kiều đang khóc đến nước mắt như mưa, nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh nói, suýt chút nữa ngay cả nước mắt cũng quên tiếp tục chảy ra.

Bảo cô và Cố Huyền chia tay?

Không đúng rồi, nội dung vở kịch không nên như vậy.

Nguyễn Mạnh Mạnh chết tiệt kia, cô ta yêu Cố Huyền như vậy, chán ghét mình như vậy.

Chỉ cần nghe được Cố Huyền và mình ở cùng nhau, nhất định sẽ không chịu được kích thích mà cãi lộn.

Cô ta sao lại thế...

"Chị gái, em..." Nguyễn Kiều Kiều lắp bắp.

"Như thế nào, đến cùng có nguyện ý hay không? Nếu các người lo lắng cho tôi, muốn khuyên tôi trở về, vậy thì chia tay nhanh lên một chút nha... Chỉ cần các người chia tay, tôi liền trở về."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đừng có khinh người quá đáng! Kiều Kiều tâm địa tốt mới luôn nhường cô, nếu như cô lại được vui đùa tiền, cần thận tôi làm cho cô không ở lại Trí Học được!"

Một bóng người, đột nhiên nháy ra.

Anh không cách nào khoan dung nữ thần của mình bị Nguyễn Mạnh Mạnh bắt nạt.

"Lại là cậu?" Nguyễn Mạnh Mạnh hí nhịt nhìn về phía Diệp Phong đột nhiên nháy ra, trong ánh mắt lộ ra ý trào phúng.

"Tôi nhớ tới sáng sớm hôm nay, cậu cũng mới nói lời giống như vậy, mà hiện tại tôi vẫn lành lặn ở Trí Học, đồng thời ngày mai vẫn sẽ đến lớp đúng giờ."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô khoan hãy đắc ý, sáng sớm hôm nay chị là bắt ngờ!" Diệp Phong có chút thiếu tự tin.

"Hay lắm, vậy để cho tôi xem thử, ngày mai sẽ có niềm vui bất ngờ xảy ra hay không." Đối với loại người này, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng mặc kệ anh ta.

"Mạnh Mạnh ——" đúng lúc này, Cố Huyền vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng.

Tiếng nói của anh trầm lạnh nghiêm túc, một đôi con ngươi đen thâm thúy nhìn chăm chăm Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhủu mày, nhìn về phía anh.

"Mạnh Mạnh... Anh không nghĩ tới hôn ước của chúng ta bị xóa bỏ, sẽ làm cho em bị tổn thương lớn như vậy. Trước đây dù cho em tùy hứng, nhưng ít ra không giống như bây giờ tốt xấu không phân... Nói thật sự, nhìn thấy em bởi vì đồ kị mà biến thành như vậy, anh rất đau lòng."

Cố Huyền cau mày, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh, nhìn qua lại như một người anh trai nhìn thấy em gái sa đọa, mà sáu sắc tự trách.

Anh tự mình cảm giác hài lòng, đến bây giờ vẫn cho rằng, Nguyễn Mạnh Mạnh phản loạn, ngộ nghịch, tất cả chỉ đều là vì muốn thu hút được sự chú ý của anh một lần nữa.

Nguyễn Mạnh Mạnh cau mày, đột nhiên cảm thấy trước đây mắt mình cũng thật là bị mù.

Vì sao lúc trước cô không phát hiện, Cố Huyền là một người tự yêu mình như thế?

ủa...

Suýt chút nữa ới hết com đã ăn đêm qua.

"Cố học trưởng, đau lòng nên đến khám khoa tim mạch, mà không phải ở đây chặn đường tôi. Điều kiện tôi đã nói rồi, không làm được chính là anh và Nguyễn Kiều Kiều. Vì vậy... Mời các người tránh ra, tôi phải về nhà."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, vì sao em vẫn cố chấp như thế!" Cố Huyền lớn tiếng trách cứ, hận không thể trực tiếp tóm Nguyễn Mạnh Mạnh lại.

"Rồi khỏi nhà họ Nguyễn, em cho rằng em có thể đi đâu? Không phải nhị tiểu thư nhà họ Nguyễn, em cho rằng thành phố S to lớn còn có chỗ cho em dung thân?!"

"Tin tin —— "

Cố Huyền vừa dứt lời, phía ngoài đoàn người đột nhiên truyền đến ba tiếng kèn vang dội.

Công Trí Học, nãy giờ xe cộ vẫn không ngớt.

Đặc biệt là giờ tan học, dù cho là xe quý báu của các nhà, cũng đều toàn bộ theo quy củ, đứng cách hơn 300 mét.

Nhưng bây giờ, nhưng có một chiếc Maybach bản limited, chẳng biết lúc nào đã ngừng ngay trước cổng trường học.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mạnh Mạnh ghé Lệ thiếu

"Đó là xe nhà ai vậy?"

"Không biết... Trước đây không hề thấy..."

"Chiếc Maybach kia cũng chưa từng thấy, không giống với mấy chiếc tôi thường thấy ở cửa hàng 4S."

"Phí lời, đó là bản limited, cả thế giới chỉ có ba chiếc, tôi thấy ở trong tạp chí đó."

"What... Vậy không phải rất hiếm có sao? Trường học của chúng ta còn có nhân vật lợi hại như thế, vì sao tôi chưa từng nghe nói!"

Cả thế giới chỉ có ba chiếc Maybach, có thể mua được còn cam lòng lấy ra dùng, chỉ sợ không phải phú hào bình thường.

Người có tiền trong Trí Học rất nhiều, nhưng có tiền đến có thể chơi như vậy, lại là hiếm như là mùa thu.

Tầm mắt của Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, cũng không nhận được dính trên chiếc xe sang trọng kia.

Đáy mắt tràn ngập hâm mộ, khao khát.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo tầm mắt của hai người, lơ đãng quay đầu đi.

Ánh mắt vừa vịn rơi vào, trên kính cửa sổ xe sẫm màu kia.

Chính vào lúc này, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt thâm thúy lạnh lùng.

"Ặc... Đó là minh tinh sao? Tại sao có thể có người đẹp trai như thế!"

"Tôi... Tôi không xong rồi, tôi cảm giác mình sắp không thể thở nổi!"

Xung quanh đã có vô số nữ sinh, phát ra tiếng thán phục.

Có người che miệng, có người ôm ngực, nháy nhót như nhìn thấy thần tượng minh tinh.

Mà người đàn ông ngồi sau xe, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

Ngũ quan tuần tú anh tuấn, giống như phủ một tầng sương lạnh.

Anh đột nhiên nhìn, tầm mắt man mát rơi vào trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh, dưới cảm nhẹ gương, tầm mắt lại dời đi chỗ khác, nhìn về phía Cố Huyền đứng bên cạnh Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tầm mắt anh vốn đã lạnh lẽo, trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Người đàn ông dùng một loại ánh mắt gần như kiểu căng, xem xét Cố Huyền từ trên xuống dưới một lần.

Mà bị loại ánh mắt ngạo mạn mang theo coi thường kia "Nhìn quát", Cố Huyền chỉ cảm thấy huyết dịch cả người giống như đều bị đông cứng lại.

Mặc dù biết ánh mắt của đối phương tràn ngập xem thường và hờ hững, nhưng Cố Huyền lại ngay cả dũng khí nhúc nhích cũng không có.

Anh chỉ có thể đứng ở nơi đó, làm như thần dân thấp nhất, chờ đợi quốc vương bệ hạ bố thí quan tâm.

"Anh yêu..." Chính vào lúc này, một tiếng giọng mềm mại cất giấu niềm vui bất ngờ, đột nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Dưới sự uy hiếp mạnh mẽ kia, cơ thể đã cứng ngắc từ lâu, Cố Huyền đột nhiên bị nói tiếng này gọi tỉnh lại.

Sau đó ngay lập tức, anh nhìn thấy cô gái trước đó chỉ có thể lộ ra nụ cười vui tươi với mình kia, cong khóe môi, mặt mày vui vẻ chạy về phía chiếc Maybach bản limited kia.

"Anh yêu, không phải bảo anh ở nhà chờ sao? Vì sao tự mình tới đón em..."

Nguyễn Mạnh Mạnh chạy đến bên cạnh xe, mắt hạnh trong veo chớp chớp, nhìn về phía người đàn ông có khí chất lạnh lùng, biểu hiện lạnh nhạt trong xe.

"Mạnh Mạnh, em đang làm gì?" Cố Huyền rút cục hoàn hồn, không nhận được mở miệng.

Nguyễn Kiều Kiều cũng kêu lên theo: "Chị gái, chị mau trở lại đi... Chúng ta lại không quen biết người ta, chị như vậy sẽ làm cho ba ba mất mặt!"

Người đàn ông trên xe xem ra cao quý lạnh lùng, chiếc xe sang trọng kia càng không phải người bình thường có thể có được.

Nguyễn Kiều Kiều tự hỏi, ngay cả cô cũng không nhất định có năng lực kết bạn với người đàn ông như vậy, chớ đừng nói chỉ là loại phụ nữ ngốc như Nguyễn Mạnh Mạnh này.

"Kiều Kiều, anh... Anh ta là..." Lúc này Diệp Phong đã sợ đến nói không ra lời, sự hoảng sợ lúc sáng sớm đối mặt người đàn ông này, vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Không khỏi mất mặt, sáng sớm cụ thể chuyện trải qua, anh vẫn gât Nguyễn Kiều Kiều.

Ở ngay lúc Nguyễn Kiều Kiều cho rằng, lập tức liền có thể nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh bị đối phương coi thường, mắt mặt trước mặt mọi người.

Cửa xe, đột nhiên từ từ mở ra.

Một bàn tay lớn duỗi ra, ôm Nguyễn Mạnh Mạnh vào trong xe.

"Âm——"

Cửa đóng lại, Maybach nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tin đồn bao nuôi

"Đi rồi đi rồi, còn nhìn cái gì..." Mộ Cảnh Hành phản ứng đầu tiên, kéo Diệp Hân Đình và Lý Nhất Phàm lại lớn tiếng ồn ào.

Anh một bên đi ra ngoài, một bên có ý riêng nhìn về phía Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều.

"Manh Manh đều bị anh yêu nhà cậu ấy đón đi rồi, chúng ta cũng mau về nhà đi. Bằng không lại đứng đây, mình sợ sẽ bị cái vị chua kia dìm chết!"

"Mộ Cảnh Hành, cậu nói cái gì!" Lúc này Cố Huyền lấy lại tinh thần, nghe được Mộ Cảnh Hành, không khỏi neho mắt.

"Tôi nói cái gì? Tôi không nói gì nha..." Mộ Cảnh Hành mở hai tay ra, rất là vô lại, "Tôi chính là người thấy được một mùi chua cảm thấy rất buồn nôn, sao vậy, sẽ không phải là từ trên người anh truyền đến chứ?"

Dứt lời, anh còn cố ý để sát vào, muốn đến gần người Cố Huyền ngồi.

"Mộ Cảnh Hành, Manh Manh hồ đồ, vì sao cậu cũng hồ đồ theo! Nếu các người còn như vậy, đừng trách tôi không nghĩ tình cũ!"

Cố Huyền lấy ra tư thế anh cả, mặt lạnh quơ trách Mộ Cảnh Hành.

Mới vừa rồi Mộ công tử bột còn cợt nhả, nhất thời xệ mặt xuống.

"Cố Huyền, mọi người đều không ngờ, đến tốt cùng là ai đang hồ đồ, anh và tôi đều rõ ràng. Anh mất mù thích Nguyễn Kiều Kiều— loại mặt hàng này là chuyện của anh, tôi bảo vệ Manh Manh là chuyện của tôi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Dù cho anh lấy hết người bên cạnh tôi đi, tôi cũng không la một tiếng. Nhưng ngày hôm nay Mộ Cảnh Hành tôi nói rõ ở đây, có việc gì thì tới tìm tôi.. Nếu như anh dám động một sợi tóc của Nguyễn Manh Manh, đừng trách Mộ Cảnh Hành tôi liều mạng với anh!"

Mộ công tử bột bình thường không nghiêm túc, lúc này lại hiển lộ ra một mặt thành thực bất chấp.

Nhưng có người một mực không nghĩ theo hướng đáng hoàng, muốn đẩy dư luận phát triển theo hướng khác.

"Cảnh Hành... Tôi thật hâm mộ Manh Manh có bạn thân tri kỷ báo vệ như cậu. Cậu so với tôi tưởng tượng, hình như rất yêu Manh Manh " Giọng Nguyễn Kiều Kiều uyển chuyển êm tai, nhưng cũng không phải tiếng người.

"Ha, thì ra ở trong mắt cô, một người đối tốt với ai chính là yêu người đó. Vậy ngày lễ ngày tết mẹ cô cứ đến nhà tôi tặng quà, tôi trở về, chắc phải nhắc nhở ba tôi chú ý một chút."

"Cậu..."

Không nghĩ tới Mộ Cảnh Hành lại nói như thế, Nguyễn Kiều Kiều suýt chút nữa bị tức đến phun máu.

Cô hít sâu một hơi, "Được, dù cho cậu không thừa nhận, nhưng cậu làm bạn bè của Manh Manh cũng không nên trơ mắt nhìn cô ấy tự cam đoạ lạc chứ?"

"Tự cam đoạ lạc?" Mộ Cảnh Hành lộ ra một loại biểu hiện không phải cô diễn rồi chứ, "Manh Manh tự cam đoạ lạc lúc nào?"

ánh mắt Nguyễn Kiều Kiều hơi tối lại, lộ ra một tia bi thương. "Ngày cô ấy đẩy mẹ tôi xuống lầu, kỳ thực cũng đã cả đêm không về. Mẹ tôi chỉ là nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô ấy, dạy dỗ cô ấy vài câu, liền bị cô ấy..."

Nói đến đây, vẻ đau xót trên mặt Nguyễn Kiều Kiều càng sâu.

"Tôi vốn cho là, Manh Manh chỉ là bởi vì chuyện anh trai Cố Huyền mà nhất thời nghĩ không thông, đêm đó mới sẽ đi ra ngoài chơi một chút. Nhưng vừa nãy, các người đều nhìn thấy, cô ấy lại.. Cô ấy lại tự cam đoạ lạc đến mức để người bao nuôi..."

Nói đến đây, Nguyễn Kiều Kiều cũng nói không được nữa.

Trở về nhào vào trong lồng ngực Cố Huyền, ôm anh, hai vai không nhịn được run run, dường như vô cùng bi thống.

Tiếp đến, nước chảy mây trời, động tác vô cùng trôi chảy, nhìn tới mức Mộ Cảnh Hành cũng trợn mắt ngoác mồm.

MN, diễn xuất của Nguyễn Kiều Kiều thực sự là càng ngày càng tốt.

Đương nhiên, trình độ mắt mù, cũng càng ngày càng sâu.

Không nói đêm đó, Nguyễn Manh Manh căn bản không phải đi "Tự cam đoạ lạc", trái lại là "Không ngừng vươn lên" tìm Lệ nhị thiếu mượn thứ nào đó.

Chỉ nói anh chàng đẹp trai mặt lạnh vừa nãy trên xe kia, rõ ràng đẹp để hơn Cố Huyền mấy trăm lần.

Đừng nói thân phận thật của anh ta chỉ là anh cả của Nguyễn Manh Manh.

Dù cho không phải.

Bằng vào loại tướng mạo kia, cũng chỉ có Nguyễn Manh Manh bao nuôi anh ta, chứ không có chuyện Nguyễn Manh Manh bị anh ta bao nuôi!

Đáng tiếc, ở Trí Học, mãi mãi đều là Nguyễn Kiều Kiều và Cố Huyền chiếm thượng phong.

Ý của dân chúng, lúc nào cũng nghiêng về hướng bọn họ.

Tuy rằng vừa nãy Lệ Quân Ngự xuất hiện, kinh diễm không ít nữ sinh.

Nhưng đối mặt Nguyễn Kiều Kiều khóc đến đầm đìa đáng yêu, lại so sánh Nguyễn Manh Manh kiêu căng hùng hổ vừa nãy, quần chúng từ trước đến giờ thích đồng tình người yếu, nhất thời ngã về phía Nguyễn Kiều Kiều.

Chỉ một đêm, tin đồn Nguyễn Manh Manh được phú hào bí ẩn nào đó bao nuôi, liền truyền khắp Trí Học.

*

Cùng lúc đó, trong Maybach nhanh chóng chạy như bay.

Người nào đó đang mặt lạnh, cầm lấy tay nhỏ nhu nhược không xương của Nguyễn Manh Manh, lạnh lùng nói: "Em yêu... Vì sao anh không biết, chúng ta là loại quan hệ này?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lệ thiếu, anh không phát hiện mình ghen sao

"Ha ha..." Nguyễn Manh Manh cười gượng hai tiếng, "đừng hẹp hòi như thế mà, anh biết tôi không phải có ý kia."

Cô làm như vậy để đánh vào mặt đối cầu nam nữ kia.

Ai biết, khuôn mặt Lệ Quân Ngự lại lạnh lùng như băng.

"Không biết."

Trông mặt lặng ngắt, lúc qua tia ghét bỏ, "Tại sao tôi phải biết em là có loại ý định nào?"

"Tôi..." Nguyễn Manh Manh tức giận đến ngực khó chịu, người này vẫn là rất khó mà thay đổi, không khoan dung một chút nào.

Cô hít sâu một hơi, thay đổi giọng mềm mại dịu dàng, "Lệ thiếu, anh hiểu lắm.. Vừa nãy tôi muốn nói chính là anh cả yêu dấu... Ừm, cũng như ba yêu dấu, mẹ yêu dấu, chị gái yêu dấu vậy, đều là một loại thân mật xưng hô đối với người nhà."

Nói, cô nhẹ nhàng chuyển động cổ tay, miến cứu tay nhỏ vô cùng đáng thương của mình từ lòng bàn tay Lệ Quân Ngự trở về.

Nhưng tay của người đàn ông, lại siết càng chặt.

"Đều là xưng hô thân mật đối với người nhà?" Giọng điệu người đàn ông trầm thấp, chữ "Đều" kia bị anh cắn rất chặt.

"Ừm, đúng vậy." Nguyễn Manh Manh còn không phát hiện nguy hiểm, không nghĩ ngờ gặt đầu với anh.

"Nói như vậy, em cũng sẽ xưng hô với A Triệt và Tiểu Tỷ như vậy?" Tiếng nói của Lệ Quân Ngự đã thấp đến điểm âm, ánh mắt tối tăm lúc qua tâm trạng độc chiếm ngay cả chính anh cũng chưa từng phát hiện.

Nguyễn Manh Manh phối hợp gặt đầu, mắt hạnh đẹp để vụt sáng, chỉ cho rằng Lệ Quân Ngự là bởi vì bị mình mạo phạm, vì vậy vẫn đang hờn dỗi.

Còn cố ý nêu ví dụ cho anh, "Đương nhiên, bọn họ cũng là em trai yêu dấu của tôi."

Ai biết, vừa dứt lời, cầm lại đột nhiên bị đau.

Tay phải Lệ Quân Ngự kéo lấy cổ tay cô, kéo nhẹ cô về phía trước.

Ngón trỏ trái và ngón cái, thì lại thuận thế nắm dưới cằm kéo léo tình xảo của cô, khiến cho cô gờ đầu lên.

Tầm mắt trầm lạnh, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đôi mắt hiện lên sự ngạc nhiên của cô.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, cơ thể nhỏ bé của Nguyễn Manh Manh, vì động tác hung hăng của anh và theo quán tính, va vào một cái ôm ấp rộng rãi mạnh mẽ.

Trên thân người đàn ông mang khí chất lạnh lẽo, trong nháy mắt thấp đến ngột ngạt.

Đối mặt loại khí chất này, Nguyễn Manh Manh thức thời từ trước đến giờ không dám lơ đãng.

Cô lập tức ngoan ngoãn nở một nụ cười ngọt ngào, gần như lấy lòng nháy mắt mấy cái với anh.

"Lệ, Lệ thiếu... Có chuyện từ từ nói... Chúng ta là người văn minh, động miệng không động tay."

Thiếu nữ trong lòng gờ đầu nhỏ lên, mắt hạnh trắng đen rõ ràng ánh nước dịu dàng, toả ra ánh sáng nhân nhật ngay cả bản thân cô cũng chưa từng phát hiện.

Cô dựa trong lòng ngực của anh, đáng đáp nhỏ khiếp đảm lại lấy lòng, cực kỳ giống con mèo con mà mẹ anh thích nhất khi còn nhỏ.

Con người lúc qua một tia hoang mang, Lệ Quân Ngự không nhận được đưa tay, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt qua thịt mềm trên cằm thiếu nữ.

Xoa như vậy, lại như đang khen thưởng mèo con ngoan ngoãn đáng yêu.

Nguyễn Manh Manh suy nghĩ từ việc người đàn ông này trong khoảnh khắc thả lỏng cơ bắp, cùng với động tác anh xoa mình, tám phần mười là coi mình thành một loại súng vật mà vuốt ve.

Từng nghe nói vuốt mèo, vuốt chó, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vuốt người!

Có điều, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nguyễn Manh Manh ở trước mặt người có thực lực tuyệt đối mạnh hơn mình, xưa nay đều là mặt ngoài nhận lúng túng, lén lút lại tìm cơ hội phản loạn.

Cô giống như ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Lệ Quân Ngự, tùy ý vị đại thiếu gia này coi mình là súng vật mà "chà đạp", trong lòng lại là nghĩ những thứ khác.

Lệ Quân Ngự xoa nhẹ một lát, tựa hồ đối với loại cảm giác này rất là thoải mái, lúc này mới híp mắt đen nhánh, lạnh nhạt nói "Sau này không cho kêu loạn, đi thôi, dẫn em đi ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thuyền nhỏ Hữu nghị nói lật liền lật

"Ăn cái gì? Món nước Pháp, món Thái Lan, món cay Tứ Xuyên hay là món Việt?"

Vừa nghe đến được ăn, con mắt trong veo của "Mèo con", lúc đến cảng dụ người hơn vừa nãy.

ánh mắt Lệ Quân Ngự hơi tối, liếc cô, phun ra năm chữ: "Em thích gì?"

"Cái gì cũng được, chỉ cần không phải đồ thanh đạm."

Nguyễn Manh Manh thích cay, khẩu vị mạnh.

Nghĩ đến Lệ Quân Ngự giàu có, dẫn cô đến một nhà hàng sang trọng hơn những nhà hàng cô đã từng ăn qua, trong lòng thêm món cay liền gọi đồ ăn mãnh liệt.

Ai biết...

Sau một tiếng, lúc Nguyễn Manh Manh nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng món ăn cuối cùng đem lên, một món hầm rất tinh tế thì nội tâm của cô đã không nói gì ghen ghét.

Trái qua nấy món ăn phía trước tàn phá, nội tâm của cô không nói gì ghen lại.

Nhưng, vẫn là không nhận được hỏi: "Lần này, lại là món gì?"

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng bày món hầm rất tinh tế kia ra trước mặt cô, mở nắp lễ phép giới thiệu: "Đây là món đặc sắc nhất của cửa hàng của chúng tôi, nổi chung nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích."

Nổi chung nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích?!

Nguyễn Manh Manh vừa nghe cái tên này, liền biết không tốt.

Vừa nhìn vào trong, quả nhiên, một bó cái ngồng trắng nõn nhỏ, lằng lằng nằm trong canh loãng trong suốt thấy đáy.

Mặt trên còn nhẹ nhàng đặt vài miếng jăm-bông cắt đến cực nhỏ, cho thấy kỹ năng cắt dao hoàn mỹ của đầu bếp.

Đây chính là cái gọi là "Nồi chung nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích"!!!

Nhân viên phục vụ bụng thức ăn cho hai người xong, mới vừa lui ra phòng riêng, Nguyễn Mạnh Mạnh liền khuôn mặt oán giận nhìn đối diện về mặt lạnh nhạt người đàn ông.

"Đã nói không muốn đồ thanh đạm rồi mà, tại sao dẫn tôi tới quán cơm Hoài Dương? Ăn ở Hoài Dương cũng thôi đi, chí ít cũng có thể gọi một chút thịt kho tàu chứ, những thứ này đều là món gì, cho người ăn sao?"

Một bàn canh rau nhạt nhẽo, lại là món đặc sắc nhất của cửa hàng.

Muốn cô nói, xài nhiều tiền như vậy, còn không bằng cô trở về ăn cái trắng luộc nước sôi!

Trong lòng đối với bữa ăn này chờ mong bao nhiêu, chịu đả kích liền lớn bấy nhiêu.

Cô đã nói mà, vì sao Lê Quân Ngự lại vô duyên vô cớ tới trường học đón cô tan học, còn không hiểu ra sao dẫn cô tới đi ăn cơm.

Ha ha, thì ra đều ở đây chờ cô, cô ý dẫn cô ăn cơm, lại không cho cô ăn thịt!

Lê Quân Ngự giống như không nghe được chất vấn của Nguyễn Mạnh Mạnh, ung dung thong thả ăn xong đồ ăn của mình, mới dùng khăn lau miệng, ngược con người lên.

Tầm mắt tối om om, trong nháy mắt nhìn hướng cô, mang theo hàn ý lạnh lẽo.

"Không thích?"

Tiếng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông, vang lên trong phòng riêng trống trải.

"Bữa ăn hôm nay một người đã 12,800, hai người chính là 25,600. Ai mời khách, người đó gọi món ăn. Em tính tiền bữa ăn này, chúng ta lập tức đổi chỗ khác."

"2, 25,600...?"

Mắc như thế, sao không giết người luôn đi!

Nguyễn Mạnh Mạnh nhất thời kinh hãi.

25,600, nếu cô không ngồi chơi game chừng mấy ngày trời, còn nhất định phải là vận may rất tốt, ông chủ hào phóng, đơn đặt hàng nhiều, mới có thể kiếm lời nhiều như vậy.

"Chỉ mấy món canh rau nhạt nhẽo này, cũng đáng 25,600? Lê thiếu, anh không phải là bị người ta lừa chứ?"

Cô tốt xấu cũng xuất thân là nhà có tiền, nhưng xa xỉ như thế nào đi nữa, cũng không có ăn một bữa cái trắng luộc liền đi hơn hai vạn.

Lê Quân Ngự nhui mày, ánh mắt màu mực lạnh lùng hơi ám trầm, "Em đang chất vấn tôi?"

"Không, không dám..." Bị ánh mắt của anh nhìn chằm chú đến tim đập đều chậm nửa nhịp, lúc này Nguyễn Mạnh Mạnh đổi giọng.

"Thường thức và ánh mắt của anh đương nhiên là tuyệt nhất, nếu em nói đều do ông chủ tiệm này quá không có tâm. Cái nhà hàng nhỏ rách nát như thế, chính là bỏ ra chút tiền trang trí, làm một phòng riêng có cảnh mặt hồ, rồi tăng giá tiền thức ăn lên. Kỳ thực nấu món ăn rất bình thường, căn bản không đáng số tiền này."

"Ha, thật sao?" Môi mòng của người đàn ông nhẹ nhàng khấp mở, phun một tiếng lạnh lẽo.

Chẳng biết vì sao, giọng nói kia Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được hãi hùng khiếp vía.

"Xem ra tôi phải nói với nhà bếp một chút, cần phải tăng chất lượng món ăn lên. Bằng không, bị người nể thành ông chủ không có tâm, liền không tốt."

"Nào có người dám mắng Lê đại thiếu anh, sợ không phải là không muốn sống... Sống..." Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên hiểu ra.

"Chờ đã, anh chính là ông chủ tiệm này!?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Không thể buông tha dũng sĩ thắng

"Ưm." Lê Quân Ngự hừ lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến gặt đầu.

Biểu cảm bình tĩnh, khỏe mới thậm chí còn mang theo ý cười như có như không.

Nhưng độ cong lạnh lẽo này, xem ở trong mắt Nguyễn Mạnh Mạnh, lại cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Lần này Nguyễn Mạnh Mạnh xem như là biết, cái gì gọi là không làm không chết.

Chẳng trách vừa nãy khi bước vào nhà hàng, quản lý ở ngoài cửa con mắt đều sắp mọc trên đỉnh đầu kia, lại một mực cung kính với Lê Quân Ngự.

Lúc đó cô còn tưởng rằng, đối phương là biết thân phận Lê Quân Ngự, cho nên mới biểu hiện chân chó.

Bây giờ nhìn lại, cô thật ngốc!

Lê gia ngoại trừ Lê nhị thiếu thích công khai ở bên ngoài ra, những người khác ở thành phố S đều khá là khiêm tốn.

Quản lý nhà hàng bình thường, sao có thể quen biết Lê Quân Ngự?

Bây giờ Nguyễn Mạnh Mạnh cực kỳ hối hận, tự mình lại đâm đầu vào chỗ chết.

"Cái kia... Tôi, tôi đến phòng rửa tay một chút..." Cách một cái bàn tròn lớn, cũng có thể cảm giác được từ trên thân người đàn ông tỏa ra hàn khí.

Cô cảm thấy nếu ở lại tiếp, sợ là không có cách nào vui vẻ giao lưu.

Nhân lúc trước khi Lê Quân Ngự chưa nổi giận, Nguyễn Mạnh Mạnh liền chạy trốn.

Nhìn bóng mèo con chạy trời chết, ngón trỏ tay phải và ngón cái của Lê Quân Ngự vô thức vuốt nhẹ một cái.

ý cười nơi khóe môi dần dần sâu sắc thêm

Vậy mà anh, lại thật muốn xoa cảm mềm mại của thiếu nữ này.

*

Nguyễn Mạnh Mạnh chạy ra ngoài phòng riêng, mới vừa đẩy cửa ra, bên tai liền vang lên một giọng nói.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài có nhu cầu gì sao? Có thể phục vụ cho ngài, là vinh hạnh của tôi."

Nguyễn Mạnh Mạnh bị giọng nói này làm sợ hết hồn.

Ngẩng đầu nhìn lên, quần lí nhà hàng mặc trang phục chỉnh tề, đứng thẳng tắp, lại vẫn canh giữ ở ngoài cửa.

Giống như cô vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều duy trì trạng thái sốt sắng cao độ.

"Khụ, cái kia... Phòng rửa tay ở đâu?"

"Ồ bên kia, tôi dẫn ngài đi." Quân lí binh thường nghiêm túc thận trọng, lúc này rất nhiệt tình.

Nguyễn Mạnh Mạnh đáng thương, cũng không khước từ anh ta ân cần phục vụ.

Theo ở phía sau, mới vừa đi tới chỗ ngoặt hành lang, liền nhìn thấy hai bóng người quen thuộc từ trong phòng rửa tay đi ra.

Một phụ nữ trung niên, đỡ một bà già.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhận ra, phụ nữ trung niên là chị dâu của Tần Phương - Lý Bình.

Bà già được cô ta đỡ kia, chính là mẹ của Tần Phương, bà Tần.

Lúc trước mẹ Tần cũng từng ở nhà họ Nguyễn, nhưng bởi vì tay chân không sạch sẽ, bị Nguyễn Thị Thi đuổi tới họ Lâm.

Bây giờ, Nguyễn Thị Thi qua đời, Tần Phương sinh con trai, bà lại được đón trở về.

Mẹ Tần và Lý Bình không thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, đang vô cùng phấn khởi thảo luận.

"Mẹ, nơi này không tệ chứ? Chờ trở về, chúng ta hãy nói với Tần Phương, đãi tiệc mừng thọ của mẹ ở đây. Nơi đẳng cấp như thế này, hàng xóm trước đây nhìn thấy, khẳng định rất hâm mộ đó."

"Nhưng món ăn ở đây, mẹ đã xem qua... Mắc như vậy..."

"Sợ mắc cái gì, dù sao cũng là nhà họ Nguyễn trả tiền. Tần Phương chúng ta sinh cháu quý cho nhà họ Nguyễn, bây giờ nhà họ Nguyễn còn không phải cái gì cũng chiều theo Tần Phương sao."

Lý Bình dùng sức khuyến khích mẹ Tần.

"Lại nói Nguyễn Triệu Thiên là con rể của mẹ, anh ta tự mình mở miệng nói, muốn làm đại thọ sáu mươi cho mẹ nở mặt nở mày rạng rỡ. Mẹ chọn nhà hàng bình thường, vậy không phải phụ lòng con rể của mẹ sao!"

"Đừng đúng đúng, con nói đúng lắm, con rể hiếu thuận của mẹ là nên cho nó cơ hội biểu hiện..."

Hai người càng nói càng vui, giống như đã thấy ngày đại thọ sáu mươi của mẹ Tần, thân bằng bạn tốt tham gia tiệc mừng thọ thì ánh mắt hâm mộ ghen tị vậy.

Ai biết, vừa mới đi về phía trước hai bước, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh kéo tới.

Sau đó ngay lập tức, Lý Bình bị tát một bạt tai lớn.

"Ai cho phép các người lăng phí tiền của ba tôi! Chỗ mắc như thế, chính tôi còn chưa từng tới, bà lại còn dám giết giấy đãi đại thọ của mẹ bà ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bình hoa nện ở trên đầu

Một tát này của Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng không dùng toàn lực, nhưng cũng dùng ba phần sức lực.

Bị một bạt tai của cô tát xuống, Lý Bình chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay cả mình ở đâu cũng không biết.

Ngược lại mẹ Tần ở một bên phản ứng nhanh, trước đây lúc ở nhà họ Nguyễn, bà không ít lần đấu với Nguyễn Mạnh Mạnh.

Biết Nguyễn Mạnh Mạnh chưa bao giờ ra tay với người già và trẻ nhỏ, liền cầm túi xách hàng hiệu trên tay, nện trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lần trước bà mới dùng cái túi xách này nện đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đến vỡ đầu chảy máu, lại tới một lần nữa, quả thực là quen tay làm nhanh.

"Cái con nhỏ không có giáo dục này, ai cho mày đánh con gái tao, ai cho mày đánh con gái tao! Ba mày đồng ý cho tao tiền tiêu thì sao... Ai bảo mày là con gái, ai bảo mày vô dụng, đáng đời ba mày không cần mày!"

"Bà nói bậy, ba tôi đã nói con trai con gái đều giống nhau, ông ấy không có không cần tôi!" Nguyễn Mạnh Mạnh tiếp được túi da mẹ Tần đập tới, kéo từ trong tay bà ta một cái, mạnh mẽ ngã xuống đất.

Cô không ra tay với người già, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không tự vệ.

"Con nhỏ đề tiện đáng chết này, mày lại dám vút túi của tao!" Nhìn thấy túi hàng hiệu của mình bị ném, mẹ Tần tức giận đến giờ chán.

Trong miệng, thì càng ác độc.

"Hừ, tao nói thật cho mày biết, ba bà mày đã không thương mày. Bây giờ mỗi ngày bà mày ngoại trừ đi làm, chính là về nhà chơi với đứa trẻ. Ôi, ba bà mày không biết thích Tiểu Vũ nhà chúng ta nhiều thế nào, trong lòng nào còn có vị trí của mày, ước gì mày ở bên ngoài chết quách đi cho rồi."

"Không thể, ba tôi không phải người như vậy!"

"Xì, vì sao không phải? Chuyện mày ở bên ngoài để cho người ta bao nuôi, theo người ta làm loạn bà mày đều biết. Bây giờ bà mày chỉ cảm thấy mày là nỗi sỉ nhục của nhà họ Nguyễn, hận không thể không sinh đứa con gái là mày. Tự mày ngấm lại, mày đi ra ngoài lâu như vậy, bà bà mày có từng gọi cho mày một cú điện thoại hay không? Có quan tâm tới mày ở đâu, sống có tốt hay không?"

Mẹ Tần, làm Nguyễn Mạnh Mạnh không có cách nào phản bác.

Cô ngơ ngác đứng sờ đứng ở đó, đến nửa giây không bình tĩnh nổi.

Đúng vậy, từ lúc cô rời nhà trốn đi, bà bà cô đứng thực ngay cả một cuộc điện thoại quan tâm cũng không có.

Người bà nói yêu Mạnh Mạnh nhất, muốn cả đời làm sáu gạo với cô, lại nhẫn tâm chẳng quan tâm cô.

Cô vẫn lừa mình dối người tự nói với mình, không cần nghĩ bậy, không cần đoán bậy.

Nhưng khi tất cả mọi thứ, bị người nhà họ Tần vô tình đâm thủng thì hiện thực lại có vẻ tàn khốc như vậy.

Mẹ Tần thấy Nguyễn Mạnh Mạnh đứng sờ đứng ngốc ở đằng kia, lập tức cảm thấy có cơ hội để lợi dụng được.

Bà ta nhìn bốn phía một cái, thấy trên hành lang đặt một bình hoa tính xào.

Ba bước cũng thành hai bước, cầm lấy bình hoa, xoay người liền đập trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Rầm —— "

Tiếng bình sứ phá nát vang lảnh lảnh truyền ra ở hành lang, khuôn mặt bà Tần sợ hãi, nhìn bóng người cao to đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt người đàn ông lạnh lẽo, đẩy mặt chết chóc, suýt chút nữa dọa cho trái tim của bà nháy dưng.

Tiếp đó, mẹ Tần không dám tin tưởng quay đầu, xem về hướng tay phải của mình.

Bà... Vừa nãy vì sao bà...

Vì sao lại cầm bình hoa, đập về hướng đầu mình!

Vừa nãy tất cả xảy ra quá nhanh, bà căn bản không có thấy rõ.

Trái lại là quân lí đang chuẩn bị tiến lên thay Nguyễn Mạnh Mạnh đỡ một kích kia, nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Anh thấy rõ ràng, là Lệ thiếu đột nhiên xuất hiện, căn tay phải bà ta một cái.

Tay phải của bà ta liền tự mình thay đổi phương hướng, đập bình hoa về hướng trên đầu mình.

"A... Máu, máu!!!" Mẹ Tần chưa từng thấy nhiều máu như vậy, bà duỗi tay lần mò, cả đầu đều là chất lỏng ướt nhẹp.

Cuối cùng Lý Bình từ trong một trận trời đất quay cuồng lấy lại tinh thần, nhìn rõ ràng đáng về mẹ Tần, sợ đến suýt chút nữa lại ngất đi.

"Mẹ, mẹ... Mẹ như thế nào, choáng váng đầu không ngất? Xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!"

Nhiều máu như vậy, chất lỏng màu đỏ, từ trên đầu bà chảy xuống.

Đây là người già đã sắp tới sáu mươi tuổi, sao có thể chịu được mất máu nhiều như vậy!

"Bảo cảnh sát, nói cho cảnh sát giá tiền của bình hoa kia."

để lại câu nói này, Lệ Quân Ngự ôm lấy Nguyễn Mạnh Mạnh còn ngơ ngác đứng tại chỗ, chưa hoàn hồn, bước nhanh rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Mặc kệ cô hay là đổ dành cô

Nguyễn Mạnh Mạnh liền dựa trong lồng ngực Lệ Quân Ngự, biểu hiện vẫn có chút chất phác, đáng về lại như bị làm cho khiếp sợ không bình tĩnh nổi.

Lệ Quân Ngự cúi đầu xuống, nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ của thiếu nữ đang sưng sỏ.

Lông mày đen phút chốc nhu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng tuyệt đẹp phù sương lạnh người sống chó gần.

Anh ôm Nguyễn Mạnh Mạnh bước nhanh đi ra ngoài nhà hàng, toàn thân đều lộ ra hơi thở ác liệt.

Dọc theo đường đi nhân viên phục vụ tránh không kịp, đều bị khí chất mạnh mẽ toà ra trên người Lệ Quân Ngự làm cho sợ đến lạnh cả sống lưng.

May là còn có một quân đốc nhảy bèn, nhìn thấy Lệ Quân Ngự đi ra, lập tức thông báo tài xế ngoài cửa.

Chờ lúc Lệ Quân Ngự đi tới cửa, chiếc Maybach xa hoa màu đen đã vững vàng đứng dưới bậc thang.

Lệ Quân Ngự cất bước lên xe, ôm thiếu nữ trong ngực đặt vào ghế ngồi bằng da thật ở bên trong.

đóng cửa xe lại, không khí bên trong xe nháy mắt ngọt ngào đến điểm âm.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, đầu óc em có vấn đề sao? Cái bình hoa lớn như vậy nện xuống, em không biết trốn?" Lệ Quân Ngự tức giận, cũng ít khi lộ tâm trạng ra ngoài như vậy.

Anh quen thuộc sắc mặt giận vui như một không thay đổi, cho dù núi Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc.

Nhưng vừa nãy hiểu kỳ Nguyễn Mạnh Mạnh đi quá lâu, lo lắng cho vật nhỏ này nên tự mình đi tìm cô, lại nhìn thấy một màn nguy hiểm kia, lại làm cho trong lòng anh bỗng dưng thất bại.

Một tia hoảng loạn không hiểu sao vọt lên kia, làm tâm trạng Lệ Quân Ngự khó chịu.

Anh chán ghét loại cảm giác không cách nào khống chế này.

Lệ Quân Ngự dè lại một tiếng trách cứ, giữa hai lông mày thậm chí cất giấu một tia lệ khí.

Tài xế hầu như chưa từng thấy Đại thiếu gia nổi nóng, từ lâu sợ đến run bẩy bẩy, búp ở chỗ tài xế ngồi, cực lực giảm thiểu cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Mà bị Lệ Quân Ngự răn dạy Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng cô không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô giống như con búp bê đẹp đẽ nhưng không có linh hồn, ngồi ở đằng kia, ánh mắt ngơ ngác nhìn một góc, giống như không nghe thấy anh nói chuyện.

Quen thuộc đáng về Nguyễn Mạnh Mạnh nghịch ngợm gây sự, đối nghịch với mình, nhìn thấy cô lộ ra biểu hiện trống rỗng như vậy, trông mắt đen như mực của Lệ Quân Ngự từ từ trầm lạnh.

"Bình hoa vừa rồi, nhiều nhất trị giá hai triệu. Em ngoan ngoan nghe lời, bảo đảm sau này không tái phạm chuyện ngu xuẩn như thế, anh sẽ cho người nói với cảnh sát bình hoa kia là đồ cổ, trị giá ít nhất 20 triệu."

Nguyễn Mạnh Mạnh...

"Anh đếm ba tiếng, em lại không mở miệng, anh sẽ bảo người buông tha hai người kia."

Vốn chỉ muốn uy hiếp, ai biết cũng không cần anh đếm.

Vừa dứt lời, Lệ Quân Ngự liền nhìn thấy cánh mi đẹp đẽ của Nguyễn Mạnh Mạnh chớp chớp.

Một giọt nước mắt óng ánh long lanh, không hề có điểm báo trước từ viên mắt thiếu nữ nhỏ xuống.

Lông mày Lệ Quân Ngự căng thẳng, lạnh lùng nói: "Khóc cái gì mà khóc, thu nước mắt lại."

Anh dạy dỗ mấy em trai, xưa nay đã như vậy.

Khóc là hành động của kẻ yếu, chỉ có kẻ mềm yếu mới sẽ dùng nước mắt giải quyết vấn đề.

Cho rằng răn dạy như vậy, có thể làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh thu hồi nước mắt.

Ai biết, chờ anh nói xong, nước mắt của thiếu nữ không những không dừng lại, trái lại càng chảy càng nhiều.

Một giọt một giọt, óng ánh long lanh, giống như phát sáng lẫn khỏi viền mắt.

Từ trước đến giờ Lê Quân Ngự chán ghét người yếu đuối, ánh mắt lạnh lùng lóe qua một tia phiền chán.

Anh ngược lại muốn xem xem, cô có thể khóc bao lâu!

Lê Quân Ngự quyết lạnh nhạt Nguyễn Mạnh Mạnh, loại hành động khóc sụt nưót của nữ sinh nhỏ này, không thể nuông chiều.

Nhưng anh nhìn nhìn, nhìn thấy thiếu nữ khóc đỏ cả vành mắt, khóc đến đỏ cả chóp mũi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt óng ánh long lanh, trong lồng ngực càng nổi lên một loại tâm trạng kỳ quái.

Năm ngón tay thon dài của người đàn ông kéo cả vạt, ánh mắt khê biến, trong lòng có loại phiền muộn khó có thể dùng lời diễn tả được.

Anh chéch mắt nhìn về phía trước chỗ điều khiển, vừa vật từ trong kính chiếu hậu bắt gặp ánh mắt dò xét của tài xế.

"Cậu, xuống xe." Giọng nam trầm lạnh, ngọt ngọt giận tái đi.

Tài xế lập tức cời đai an toàn, lấy tốc độ nhanh nhất rời đi.

Không có mệnh lệnh của thiếu gia, đánh chết anh, anh cũng không dám lên xe!

Chờ tài xế xuống, không có người thứ ba ở đây, Lê Quân Ngự nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh khóc.

Tiếp đó, gương mặt tuấn tú lạnh nhạt, nhấc mèo con ngồi chéch bên trong lên, ôm vào lòng của mình.

"Được rồi, ngoan, không khóc..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hiếm thấy dễ người

Tay lớn của người đàn ông che trên lưng nhỏ của thiếu nữ, không nhẹ nhàng vỗ vỗ, an ủi nữ sinh nhỏ được anh ôm vào trong ngực.

Giọng thành thực của đàn ông, khăn khăn hơi trầm xuống.

Tuy rằng vẫn lạnh lẽo, nhưng cũng nhiều hơn một loại sức mạnh có thể khiến người ta không hiểu sao an lòng.

Anh chưa bao giờ dễ dàng ai, ngay cả đối với mấy em trai cũng cực kì lãnh khốc.

Không nghĩ tới có một ngày, anh lại sẽ giống như bây giờ, dễ dàng một cô gái nào đó.

Kỹ thuật dỗ người của Lê đại thiếu có chút tệ, chỉ có thể khô cứng nói vài câu kia.

"Không có chuyện gì, tất cả có anh cả."

Môi mông khê mở, tiếng nói trầm thấp nặng nề, êm tai đến đòi mạng, "Anh cả thay em trừng trị các cô ta."

Bị tiếng nói trầm thấp từ tình như vậy đổ một hồi lâu, Nguyễn Mạnh Mạnh mới chậm rãi từ trong lồng ngực của anh ngược đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ vô cùng đáng thương, bị nước mắt ướt nhẹp, làm cho như mèo mướp nhỏ.

Nhưng đôi mắt hạnh bị nước mắt thấm ướt này, lại sáng đến lạ kỳ.

Lúc nhấc mắt nhìn anh, có thể ở trong con người phản chiếu ra gương mặt của anh.

Giống như toàn thể giới, cũng chỉ còn lại một mình anh.

Ánh mắt như thế, làm Lê Quân Ngự bất giác hô hấp khó khăn.

"Ba ba em... Ba ba em có phải là thật sự không cần em nữa không?" Nguyễn Mạnh Mạnh ngược đầu lên, mắt long lanh, hàm răng trắng như tuyết khê cắn bờ môi hồng nhạt.

Khuôn mặt nhỏ khóc ướt nhẹp kia, tràn ngập bất lực và bất an sau khi chịu hết oan ức.

ánh mắt người đàn ông rõ ràng sâu sắc.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, anh phảng phất như từ trên người thiếu nữ, nhìn thấy hai em trai lúc tuổi còn nhỏ thì mất đi mẹ.

"Đừng sợ, sẽ không đâu." Tay lớn xoa trên đầu tóc cô, một bên động viên một bên nhẹ nhàng nhấn cô vào trong lồng ngực.

Cái đại não có giá trị không nhỏ của Lê Quân Ngự, từ trước đến giờ chỉ dùng để tính toán đầu tư thu mua, lúc này lại phải dùng dao mổ trâu cắt cỏ gãi thay cô phân tích mâu thuẫn gia đình.

"Người vừa nãy đánh em, có quan hệ rất tệ với em." Anh dùng chính là câu trần thuật, mà không phải một câu hỏi.

"Ừm, bà ta là mẹ của mẹ kế em, luôn miệng nói là bà ngoại em, kỳ thực chả là cái cóc khô gì... Bà ngoại em họ Miêu, ở trong nhà cũ số 185 đường Già Sơn, căn bản không phải bà ta!"

Mèo con dường như khôi phục tinh thần, không uể oải giống như vừa nãy, chỉ ít lúc mắng người, giọng vang dội rất nhiều.

Con người Lê Quân Ngự hip lại, lại xoa xoa cô, vuốt lông cho cô.

Dự định tạm thời không tính đến việc mèo con làm tiểu thư Lê gia, lại có tật xấu thuận miệng nói lời thô tục.

"Vi vậy, lời bà ta nói rất có thể là đang cố ý kích thích em, em không nên tức giận vì loại người này."

"..." Nguyễn Mạnh Mạnh đại ra, vừa nghe Lê Quân Ngự phân tích như thế, dường như thực sự là có chuyện như vậy.

Đầu nhỏ dụi dụi trong lồng ngực ấm áp của anh.

Tự Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không phát hiện, cô đã theo bản năng chui vào trên người Lê Quân Ngự, muốn tìm vị trí càng thêm ấm áp, càng thêm tin cậy trong lồng ngực của anh.

Từ trên người đàn ông này tỏa ra cảm giác an toàn, đang vô thức hấp dẫn cô.

"Nhưng, bà ta nói cũng không nhất định đều là giả." Giọng của thiếu nữ rầu rĩ, mang theo một loại nhát gan bình thường rất ít khi biểu hiện ra.

"Ba ba em, xác thực đã rất lâu không đi tìm em. Bà già kia nói không sai, ba em thật sự không cần em nữa... Từ sau khi em rời đi, một cú điện thoại ông ấy cũng không gọi cho em"

Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn làm bộ không thèm để ý, kỳ thực, cô rất để ý rất để ý.

Tuy rằng bây giờ mẹ cô không chết, tuy rằng bây giờ ba cô có mẹ kế có con trai dường như xa lánh đối với cô.

Nhưng trong cuộc sống rất dài rất dài lúc trước, ba người cô quan tâm nhất trong sinh mạng chính là chị gái, ba ba và ông nội.

Cô cũng không để ý cái nhìn của người ngoài, thậm chí không để ý mắt lạnh của bà nội, đi đối với cô.

Bởi vì đối với cô mà nói, những người kia đều không quan trọng.

Nhưng, cô rất quan tâm ba cô.

Cũng như chị gái đã nói, cô là cô gái thẳng thắn thô to.

Người như vậy, không dễ dàng bị người ngoài thương tổn, nhưng thường thường lại dễ dàng vì người trong lòng mình thật sự quan tâm làm cho thương tích khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Lệ Quân Ngự cho cô niềm vui bất ngờ!

Nghĩ đến chị gái đã rời khỏi của mình, ông nội bệnh nặng, còn có ba ba dần dần xa cách, tầm mắt liền trở nên càng ngày càng mơ hồ.

Sau khi lớn lên, cô rất ít khóc, ở trước mặt người khác đều là cắn chặt hàm răng, không muốn rơi nước mắt.

Nhưng bây giờ, ở trong ngực ấm áp này, trải qua hết thảy tâm tình tiêu cực đè ép mấy ngày nay, đều giống như trong nháy mắt này bạo phát.

Nguyễn Mạnh Mạnh ôm Lệ Quân Ngự, ở trong lòng ngực anh làm cơn khóc lớn, hầu như muốn trút hết thảy oan ức đều khóc lên.

Mãi đến khi chỉ chốc lát sau, nước mắt hoàn toàn thấm ướt âu phục quý báu của Lệ Quân Ngự, cô mới dần dần ngừng lại tiếng khóc.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, khóc không giải quyết được vấn đề."

Lệ Quân Ngự ôm cô, giọng điệu không tính nghiêm khắc, nhưng trông mắt lại lộ ra hàn ý nguội lạnh.

Anh một mực chờ đợi Nguyễn Mạnh Mạnh bình tĩnh.

Nước mắt thiếu nữ, làm anh kiên nhẫn hiếm thấy đổ cô.

Nhưng không có nghĩa là, anh có thể bỏ mặc cô mềm yếu.

Tuy rằng lúc đầu chỉ coi cô là kẻ thua cuộc lâu năm, tiểu thư vô dụng không còn dùng được.

Nhưng bây giờ, cô trở thành em gái của Lệ Quân Ngự anh, anh liền nên quân giáo cô.

"Nếu như em có nghi vấn đối với ba em, biện pháp tốt nhất là mặt đối mặt chính mồm hỏi rõ ràng, mà không phải ở đây suy nghĩ lung tung."

Anh lấy ra khăn tay sẫm màu mang theo bên người, thay cô lau chùi nước mắt trên mặt.

"Thu hồi nước mắt, làm việc em nên làm."

Con mắt đẹp đề của Nguyễn Mạnh Mạnh còn mang theo hơi nước, nhưng vừa nãy sau khi khóc lớn một hồi trút hết xong, tâm trạng rõ ràng ổn định không ít.

Cô nhận khăn tay, bắt trí bất giác có chút đỏ mặt.

Cô lại ở ngay trước mặt Lệ Quân Ngự khóc lâu như vậy, còn... Còn ngồi trên đùi anh, ôm anh, dựa vào trong ngực anh...

Muốn lui xuống, lại sợ biểu hiện như vậy quá mức rõ ràng.

Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể làm bộ không đáng kể tiếp tục ngồi trong lòng ngực anh, một bên dùng khăn tay lau mặt, một bên như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Làm việc em nên làm... Là cái gì?"

"Thứ nhất, làm cho hai người phụ nữ vừa nãy chịu khổ. Thứ hai, tìm cơ hội nói rõ ràng với ba em. Thứ ba, cải thiện bản thân, làm người nhà họ Nguyễn hối hận."

Lệ Quân Ngự nhanh chóng phản tích ra, ba bước phương án giải quyết.

Đối với anh mà nói, xảy ra vấn đề không đáng sợ.

Đáng sợ chính là biết rõ có biện pháp giải quyết, lại không đi thực hiện.

Một, hai, ba...

Thái dương Nguyễn Mạnh Mạnh giật giật, Lệ Quân Ngự này vì sao phiền toái như vậy, chuyện gì cũng thích một, hai ba lập ra kế hoạch cứng nhắc.

Trong lòng yên lặng nhỏ nước bọt, tiếng nói trầm lạnh của Lệ Quân Ngự, lần thứ hai truyền đến.

"Chuyện thứ nhất, anh thay em giải quyết. Chuyện thứ hai, tự em tìm cơ hội giải quyết. Chuyện thứ ba, ngược lại có thể lập tức tiến hành."

"Lập tức..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhắc mắt, dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, "Anh có biện pháp lập tức làm bọn họ hối hận?"

"Không." Mối mong của người đàn ông khế mỡ, phun ra mấy chữ lạnh lạnh, "Anh có biện pháp, làm em lập tức cải thiện bản thân."

"Hả?" Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩn ngang.

Sau đó ngay lập tức, cô liền bị người đàn ông kéo từ trong lòng xuống, ném đến một bên ghế ngồi.

Sau đó, Lệ Quân Ngự gọi tài xế về.

"Về nhà họ Lệ." Người đàn ông lạnh lùng dặn dò.

Tài xế không dám hỏi nhiều một câu, lái Maybach sẫm màu, chạy như bay.

*

Hơn nửa canh giờ, Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn người trung niên mặc đồ như học giả cao tuổi sống đứng trước mặt cô, chải tóc chia ba bảy, đeo một chiếc mắt kính gọng đen, cằm đều suýt chút nữa rơi xuống.

"Chuyện này... Đây chính là cái anh gọi là, cải thiện?" Cô trở về, hai mắt hạnh phúc đề, tỏa ánh sáng kính ngạc.

Lệ Quân Ngự đứng bên cạnh cô, lại trầm mặt, không lên tiếng.

Trái lại là Lăng Bắc phụ trách tìm người, tiến lên một bước.

"Tiểu thư, vị này chính là giáo viên Tào, tương lai sẽ phụ trách dạy môn toán học cho cô. Giáo viên Tào có năng lực xuất chúng, đã từng đảm nhiệm tổ trưởng tổ toán học trường trung học phổ thông Trí Học, cũng từng ba lần tham dự công

tác ra đề thi đại học. Có anh ta chỉ đạo, thành tích toán học của cô nhất định sẽ tăng lên không ít."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Kết thúc hữu nghị!

"Ngoại trừ giáo viên Tào ra, chúng tôi còn thay cô mời giáo viên dạy ngữ văn, Anh ngữ, vật lý, hóa học tốt nhất nước S. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày sau khi tan học cùng với kỳ nghỉ cuối tuần, bọn họ đều sẽ thay phiên dạy cho tiểu thư cô."

Giọng điệu Lăng Bắc nói chuyện, vô cùng tự nhiên.

Giống như căn bản là không nghĩ tới, học bù đối với một học sinh trung học mà nói, là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Hơn nữa, còn là đồng thời bù hết tất cả môn học!

Phải biết, thi đại học nước S đã sớm văn lý không phân.

Nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay, cô tổng cộng phải học bù chín môn.

Chín môn lận đó!

Điều này sẽ chiếm hết thời gian rảnh rỗi của cô, hiếm thấy Trí Học cho học sinh dầy đủ không gian tự chủ, không cần tự học buổi tối.

Cô vốn chuẩn bị dùng thời gian nghỉ ngơi mỗi đêm, nhận hóa đơn chơi game kiếm tiền.

Nhưng bây giờ sắp xếp như vậy, không phải là dùng mong có thời gian kiếm tiền sao?

"Không được, em không đồng ý." Nguyễn Mạnh Mạnh mím môi kháng nghị, "Em không cần học bù."

"Không cần?" Người đàn ông vẫn im lặng rất cục mớ miệng, giọng điệu man mát, chếch mắt nhìn sang, cất giấu mơ hồ không vui.

"Vừa nãy người khóc bù lu bù loa là ai?" Anh lạnh lùng hỏi.

"Nếu như em không muốn lại bị bắt nạt, liền ngoan ngoãn đi học cho anh. Chỉ ít như vậy, mới sẽ không bị em gái kế của em xem thường."

Nguyễn Kiều Kiều không phải em gái cô!

Nguyễn Mạnh Mạnh phản bác ở trong lòng.

Cô chán ghét người khác coi Nguyễn Kiều Kiều như em gái của cô, càng ghét Lê Quân Ngự nhắc tới chuyện khiến cô đau lòng rơi nước mắt, lúc này làm cho cô cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng càng làm cho cô tức giận không chỉ việc này.

Có một số việc, cô căn bản không có cách nào nói với Lê Quân Ngự.

Đệt!

Cô thật muốn chửi tục!

Cái thằng nguốc Lê Quân Ngự này, anh thì biết cái đêch gì!

đáy mắt thiếu nữ lóe qua sự phẫn nộ, làm cho con mắt vốn thủy tinh của cô càng thêm lóe sáng.

Lê Quân Ngự có thể rõ ràng nhìn từ đáy mắt cô thấy ẩn giấu ánh lửa.

Anh phất chốc nhũn chặt lông mày, giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn mà uy nghiêm: "Vừa nãy bà già kia được đưa đến bệnh viện, trên trán khâu mấy mũi, nhưng thương thế không nghiêm trọng lắm. Nếu như anh không tìm bà ta phiền phức, bà ta rất nhanh sẽ có thể sinh long hoạt hổ xuất viện."

Nói đến đây, giọng điệu người đàn ông hơi dừng, "Nghe nói, bà ta muốn làm tiệc mừng thọ ở Ngự Đường, em nói anh có nên đồng ý hay không?"

MN, Lê Quân Ngự thực sự là quá đê tiện!

Nguyễn Mạnh Mạnh không nghĩ tới, người đàn ông này lại có thể sử dụng thủ đoạn đê hèn như vậy uy hiếp mình.

"Được, em đi học! Thế nhưng Lê Quân Ngự, anh tuyệt đối không thể bỏ qua bà già quý quái kia. Còn có, càng không thể để cho bà ta làm tiệc mừng thọ ở nơi đó, bằng không em không dễ yên cho anh!"

Lê Quân Ngự cong môi, "Một lời đã định."

Khóe môi anh nổi lên độ cong, làm Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định trong lòng, muốn kết thúc hữu nghị với Lê Quân Ngự.

Anh vừa mới tạo thiện cảm trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh, lại biến mất hầu như không còn.

Nguyễn Mạnh Mạnh tức giận nhắc túi sách lên, không nhìn Lê Quân Ngự một chút nào nữa, đặt túi sách trên bàn sách một cái.

"Giáo viên Tào, chúng ta bắt đầu học bài đi."

Thấy thiếu nữ ngoan ngoãn nghe lời, Lê Quân Ngự dẫn theo Lăng Bắc, lui khỏi phòng.

Chờ sau khi hai người rời đi, toàn bộ trong phòng ngủ, chỉ còn lại Nguyễn Mạnh Mạnh và giáo viên dạy bổ túc số học cho cô.

"Tiểu thư, bộ đề thi này là tôi căn cứ độ khó chương trình học hiện nay của cô mà ra. Như vậy, trước tiên cô làm một lần, để tôi hiểu rõ trình độ của cô."

Giáo viên toán học như học giả cao tuổi, đưa một bộ bài thi tới trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không nhìn đề thi, trái lại nghiêng đầu đi.

Cô nhìn giáo viên, cong khóe môi, lúm đồng tiền đáng yêu làm nét cười của cô cực kỳ ngọt ngào xinh đẹp.

"Giáo viên, thầy có từng thấy nắm đấm sắt bao giờ chưa?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhẹ nhàng hỏi.

"Cái, cái gì?" Giáo viên nhắc nhắc mắt kính gọng đen, hoài nghi mình nghe lầm.

"Tôi nói... Thầy có từng thấy, nắm đấm sắt bao giờ chưa?"

Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh cầm lấy trên bàn sách bày đặt làm bằng đồng vật trang trí, tùy ý sờ một cái.

Trên mặt người đàn ông trung niên vốn chất phác, nhất thời hiện ra biểu hiện khủng bố.

Anh lại tận mắt thấy một nữ sinh nhỏ yếu điệu, cầm vật trang trí bằng đồng, nắn bóp biến hình.

"Tôi... Tôi..." Người đàn ông trung niên trung thực, sợ đến nói không ra lời.

"Giáo viên, phần bài thi này thầy thay tôi viết đi, không thể hoàn toàn đúng, có lẽ đúng một nửa là được rồi." Nguyễn Manh Manh đẩy bài thi qua.

Tiếp theo ở ngay trước mặt anh ta, từ trong túi xách lấy điện thoại ra.

Đăng nhập game, "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ" lần thứ hai login.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Không có gì là tiền không giải quyết được

Nguyễn Manh Manh mấy ngày nay vội vàng đánh đại luyện đơn tử, lúc này mới có thời gian xem thông báo với tin nhắn.

Kết quả mới vừa đăng nhập vào game, liền thiếu chút nữa bị bạn tốt tử phương nhấn làm hoa mắt.

Gần hai trăm tin nhắn bạn tốt, tất cả đều là đến từ một ID "bảo bảo thiên hạ vô địch".

Nguyễn Manh Manh thái dương hơi nhức, nhớ tới cái ID này.

Thời điểm bắt đầu chơi lại game, ở trong trò chơi ngược chết hai cái tay mơ.

Còn nhớ rõ lúc ấy đánh xong, lúc sau có hai ID là "mỹ nam cười ngọt ngào", "bảo bảo thiên hạ vô địch" tay mơ thêm năng vào danh sách bạn tốt. (trong game này thêm vào danh sách bạn tốt như add trên facebook í mấy bạn)

Bất quá, năng một chút cũng không quan tâm lắm

Không nghĩ tới nhiều thời gian trôi qua lâu như vậy, "mỹ nam cười ngọt ngào" vẫn luôn tìm năng.

Nhưng thật ra tên gia hoá "bảo bảo thiên hạ vô địch", cư nhiên mỗi ngày đều gửi cho năng lời kết bạn, sau bao ngày đã phát hơn hai trăm.

Thật đúng là gia hoá bám riết không tha.

Hướng về phía điểm nghị lực này, Nguyễn Manh Manh rốt cuộc tiếp thu.

Nguyên bản cho rằng đối phương lúc này không nhất định đang online, ai ngờ vừa đồng ý kết bạn xong, khung chat liền xuất hiện.

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Oa oa oa, đại thần, người tốt cuộc thống qua bạn tốt..... Bảo bảo mỗi ngày điểm mấy chục lần xin, tay đều mới muốn rụng rồi!"

"Có việc cứ nói!" Nguyễn Manh Manh nhìn tin nhắn, cảm thấy đứa nhỏ này ngữ khí quá khoa trương, tám phần là học sinh tiểu học.

(học sinh tiểu học: Trong trò chơi riêng xưng hô, cùng truyền thống học sinh tiểu học không giống nhau, mang nhất định trêu chọc nghĩa xấu, chỉ đối phương kỹ thuật kém, tâm tính bướng, thái độ ngạo mạn).

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Ta lần trước phát tin tức cho người, người quên mất sao? Ta muốn người dẫn giúp ta thượng vương giả, giá cả tùy người."

"....."

Nguyễn Manh Manh rất muốn nói cho đứa nhỏ này, năng thật sự đã quên.

"Đại đánh đúng không? Người ở hào

hoàng kim tam, hiện tại là mùa giải sơ, đại luyện đến vương giả ít nhất cũng năm ngàn khối."

Nguyễn Manh Manh nói chính là sự thật, mùa giải sơ cao phân đoạn khó đánh, hơn nữa năng lại là cường đạo nhiều nhất.

"Hào, chúng ta trai đôi tài khoản WeChat, ta đem tiền chuyển cho người." (WeChat là như ATM zậy đóaaa)

"Ừầy, kia phiền toái, người đưa mật mã tài khoản cho ta." Có tiền kiếm, Nguyễn Manh Manh vẫn là thực khách khí.

"Mật mã tài khoản! Người vì cái gì muốn mật mã tài khoản của ta? Người không phải là kẻ lừa đảo ấi?!" "Bảo bảo thiên hạ vô địch" đột nhiên khẩn trương lên.

Nguyễn Manh Manh vô ngữ, "Người muốn ta cho giúp người đánh, người không cho ta mật mã tài khoản, ta như thế nào thượng hào?"

"Ai nói muốn người đại đánh, ta là muốn người mang ta theo đánh, mang theo ta đánh!!! Người khai hào mang ta thượng vương giả....."

Nguyễn Manh Manh hôn mê.

Nàng không nghe lầm đi, muốn năng mang học sinh tiểu học lên thượng vương giả?

Này so với chuyện năng đánh mười cái hào đại luyện còn khó hơn.

"Ta không tiếp bồi luyện, hoặc là người cho ta tài khoản đại luyện, hoặc là người tìm người khác." Nàng quyết đoán cự tuyệt, dẫn người thượng phân quá lãng phí thời gian.

"Không được, ta chính là muốn người dẫn ta thượng phân, ta chỉ tin tưởng người. Ta muốn dựa vào đôi tay

chính mình, đường đường chính chính đánh đi lên!"

"Manh chủ thiên hạ vô địch": "Dựa vào đôi tay của người? Ta bồi người đánh, còn không phải rất tốn thời gian sao, người nằm mơ."

"Người tiếp, ta đưa năm vạn!" "Bảo bảo thiên hạ vô địch" không vô nghĩa, trực tiếp lấy tiền ra trao đổi.

Thấy Nguyễn Manh Manh không đáp, lại gửi thêm: "Không được liền mười vạn!"

Nguyễn Manh Manh: "....."

Tình cảnh này, làm nàng không khỏi nhớ tới một câu.

Không có gì là tiền giải quyết không được, nếu năm vạn không được, vậy mười vạn.

Nghĩ đến trình thám xã bên kia yêu cầu thêm một khoản tiền, năng thờ dài

"Ta chỉ có thể mỗi ngày bồi người 2 giờ, có thể hay không thượng vương giả, xem lại chính thực lực của người."

Chỉ cần hần không làm loạn kéo chân sau, muốn thượng vương giả, Nguyễn Manh Manh vẫn là có tin tưởng.

"Hào, một lời đã định. Người yên tâm, bốn bảo bảo có toàn anh hùng, toàn lân da, mạnh nhất khắc vẫn, bảo đảm giết được tất cả đối thủ."

Ha ha.....

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, nếu trò chơi này chỉ xem ai anh hùng nhiều, làn da hào, khắc vân cường, کیا hần liền sẽ

không đến bây giờ cũng chỉ là cái trình độ hoàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tra quot;Mạnh chủ thiên hạ vô địchquot;

Hai giờ sau.

Mạnh chủ thiên hạ vô địch: "Hào, hôm nay không sai biệt lắm, ta muốn nghỉ."

Lệ Quân Ngự an bài cho nàng học bù mỗi đêm hai tiếng rưỡi.

Nàng sợ Lệ Quân Ngự hoặc Lăng Bắc thời điểm đến đón mình sẽ thấy như thế này, nên cần thiết ứng phó một chút.

"Bảo bảo thiên hạ vô địch": "Lại chơi thêm 1 giờ không được sao, ta mới tiến vào trạng thái, vừa rồi giết người rất hăng, nếu người lại đánh thêm 1 giờ nữa, ta cho người thêm tiền."

Tiểu hổ hào này thật là vô nhân tính, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng hần đánh hai giờ, liền phát hiện đối phương có 2 tính cách.

Một là lăm nhăm, hai là thô hào. "Thêm tiền" rất nhanh đã trở thành câu cửa miệng của hần.

"Không được, ta muốn nghỉ." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền offline.

*

Ở một phòng trong Lệ viên xa hoa, Lệ Quân Ti về mặt khó chịu ngồi ở trên giường.

Hần đưa điện thoại di động hướng trên giường lớn nằm "Xuy, cư nhiên thật là off."

Lệ Quân Ti bảo bảo không vui, có chút cảm xúc.

Từ ngày cùng anh ba giải tán, hần liền thua liền miễn mấy ngày đêm.

Nếu không phải đêm nay có đại thần này đánh giúp thì chiến tích của hần đã sớm bại trận.

Vốn dĩ tướng sẽ thắng nhiều hơn, ai biết đối phương cư nhiên đến lúc đó liền đi.

Quá không cho mặt mũi, tốt xấu hần cũng là kim chủ!

Lệ Quân Ti lạnh khuôn mặt nhỏ, mở cửa phòng ngủ ra, hướng thư phòng đi.

"Anh....." Thấy Lệ Quân Ngự quả nhiên ở thư phòng, trên mặt lạnh nhạt thối lui của Lệ Quân Ti liền thay vào gương mặt tươi cười.

"Tiểu Ti, không gõ cửa liền tiến vào, là biểu hiện vô lễ biểu."

Ngồi ở sau bàn công tác, Lệ Quân Ngự sắc mặt đạm mạc, cho dù đối mặt với em trai cũng không có một chút ít nhu ý.

Lệ Quân Ti mím môi, nhìn đến Lệ Quân Ngự trên mặt đều là sương lạnh, biết chính mình lại phạm sai lầm.

"Anh, em lần sau sẽ không....."

Cả nhà hần ai đều không sợ, duy nhất chỉ sợ Lệ Quân Ngự.

Cổ tình, hần từ nhỏ liền thích nhất Lệ Quân Ngự, muốn thân cận hần, liền không thể không hoàn toàn dựa theo quy tắc của hần yêu cầu cho mình.

Lệ Quân Ti vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt, đi đến cạnh bàn bày ra về mặt ông cụ non, nghiêm trang nói: "Anh, em có việc tìm anh."

Nghe được lời này, Lệ Quân Ngự buông bút trong tay, ngược mắt nhìn hần.

Đôi mắt thâm thúy đen kịt, làm bằng hữu Lệ Quân Ti hơi hơi run tay.

"Tác nghiệp làm xong?" Giọng nam trầm thấp, từ tính mà lãnh túc.

"Àn, làm xong."

"Khóa ngoại bài tập?"

"Cũng làm..... Trường học hôm nay còn có khai giảng thí nghiệm, em là môn phân." Khoé môi nhỏ của tiểu Ti giờ lên, hy vọng Lệ Quân Ngự có thể khen ngợi hần.

Chính là, Lệ Quân Ngự chỉ gật gật đầu.

Ngón tay thon dài theo thói quen gõ gõ ở trên mặt bàn, lãnh đạm nói: "Nói đi, lại nhìn trúng cái gì, vẫn là tiền tiêu vật không đủ dùng sao?"

Tiểu Ti giờ lên khoe môi, nhỏ đến khó phát hiện bây giờ lại run rẩy khép chặt.

Hần cúi đầu, che lại đáy mắt thất vọng.

"Không phải, là chuyện của bạn học em. Hần gần đây chơi một trò chơi trên di động của công ty anh, lại bị một người trong trò chơi khi dễ. Em muốn giúp hần hỏi một chút, có thể hay không từ công ty của anh tìm được tin tức chân thực. Nếu là có thể, nói Lăng Bắc tìm cho em tư liệu thì tốt rồi."

Hiện tại chơi trò chơi đều phải thật danh chính thực, tiểu Ti nghĩ sẽ dào ra được thân phận thật sự của "Mạnh chủ nhất thống thiên hạ".

Thêm tiền đều không bởi hần chơi, hần tức giận!

Lệ Quân Ngự thật sâu nhìn Lệ Quân Ti, chỉ một cái liếc mắt lại làm phía sau lưng tiểu Ti lạnh cả băng.

Anh hần chỉ cho hần chơi game trong những kỳ nghỉ, sau khai giảng liền không được chơi.

Hần nói như vậy, hần là sẽ không lời đi?

May mắn, Lệ Quân Ngự chỉ là nhìn hần vài giây, liền đưa ra một tờ giấy: "Đem tên lưu lại."

Lệ Quân Ti âm thầm hô khẩu khí đi qua, ở tờ giấy lưu lại 6 chữ "Mạnh chủ nhất thống thiên hạ."

.....

Hai phút sau, Lê Quân Ti rời đi, Lê Quân Ngự gọi Lăng Bắc tới.

"Đi đến trung tâm số liệu tra ID này."

"Vâng, Lê thiếu." Lăng bắc tiếp nhận tờ giấy, liếc mắt nhìn qua có chút chần chờ, "Đây là..... ID của con gái?"

Lê Quân Ngự lãnh đạm gật đầu, đáy mắt đen nhánh hiện lên một mặt hung ác nham hiểm, "Tiểu Ti khả năng võng luyến, tôi muốn có tư liệu người này thật kỹ càng tí mi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bồi tiền hoặc là ngồi tù

Cùng lúc đó, ở trung tâm bệnh viện Tân Phương đang ở cử.

Tần mẫu ôm Tần Yên không buông tay: "Tần Yên à, con không thể để cảnh sát đem mẹ mang đi a! Trên đầu mẹ còn đang có vết thương, chuyện này cùng mẹ căn bản không quan hệ, đều là Nguyễn Mạnh Mạnh không nương giảo, không biết lễ phép kia hại ta a....."

"Mẹ, mẹ đừng sợ..... Trương Bình đang đi tìm Tần Phương ở trên lầu. Em gái có bản lĩnh, nó nhất định có biện pháp."

"Ai da uy, nó có biện pháp nào a..... Kia chính là hai ngàn vạn..... Ai da....." Tần mẫu càng nói càng muốn khóc.

Bà đôi này cũng chưa thấy qua hai ngàn vạn bao giờ, lúc này cảnh sát cư nhiên nói với bà, nếu bà không bồi thường hai ngàn vạn, phải bắt bà đi ngồi tù.

"Mẹ à, mẹ khóc ngơ giọng thôi! Con nói với cảnh sát bên ngoài là mẹ còn hôn mê, bị bọn họ nghe được liền không hào."

Nghe Tần Yên nói, làm Tần mẫu lập tức đem tiếng khóc nuốt trở về.

Ai ngờ, bà vừa mới tiêu âm, cửa phòng bệnh đã bị người từ bên ngoài đẩy ra.

"Triệu, Triệu Thiên, sao con lại tới đây?" Nhìn Nguyễn Triệu Thiên đột nhiên xuất hiện, Tần mẫu có điểm ngốc.

Nguyễn Triệu Thiên từ trước đến nay chỉ đem mẹ của Trần Tinh Chi xem là mẹ vợ, đối với người mẹ vợ này như bà căn bản không để trong lòng.

Thẳng đến khi Tần Phương có mang thai, mới cho bà về mặt có chút ôn hoà.

Cũng không biết hẳn hiện tại đến đây, có thể hay không đáp ứng giúp mình.

"Ta như thế nào tới, ta còn muốn hỏi bà như thế nào trụ được!" Nguyễn Triệu Thiên nhìn đến Tần mẫu trên đầu cuốn băng vải, chẳng những không có hỏi nhiều một câu, ngược lại lạnh giọng quát lớn.

"Bên ngoài cảnh sát nói bà ở Ngự Đường nháo chuyện, đem bình hoa quý giá hai ngàn vạn đập nát. Bà nói, hảo hảo là một lão thái thái, chạy đến Ngự Đường làm gì? Liền tỉnh bỏ qua, bà phát điên cái gì, muốn đem bình hoa hướng trên đầu mình đánh!?"

"Ta..... Ta không phải....." Tần mẫu luống cuống, không cẩn thận tuôn ra lời nói thật, "Đều là Nguyễn Mạnh Mạnh không tốt, nó mắng ta, ta mới dùng bình hoa đánh trên đầu nó, ai biết....."

"Cái gì?" Nguyễn Triệu Thiên hai mắt mở to, "Bà dám lấy bình hoa đánh trên đầu Mạnh Mạnh!"

Là con gái bảo bối của hắn, chính mình còn thương tiếc không dám đánh một chút, nhưng lão điều phụ này cư nhiên dám dùng bình hoa đánh nàng!

Nguyễn Triệu Thiên mấy ngày nay tuy rằng nghe Tần Phương nói, tính toán muốn gọi Nguyễn Mạnh Mạnh về, giáo huấn nàng một chút cho nàng không thể tùy hứng như vậy.

Nhưng lại từ trong lòng, yêu thương đứa con gái bé bỏng này.

"Triệu Thiên, ta giáo huấn đứa nhỏ kia cũng là vì giúp con cùng Tần Phương hết giận a. Con không biết, miệng nó là nói như thế nào về các con."

"Ta không muốn nghe!" Nguyễn Triệu Thiên căn bản không tin chuyện ma quỷ của Tần mẫu.

"Ta hiện tại liền đi ra ngoài cùng cảnh sát nói chuyện, hai ngàn vạn này Nguyễn gia sẽ không trả. Cho bọn họ lập án, nên tức khắc bắt người!"

Tần mẫu cùng Tần Yên bị dọa sợ, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Tần mẫu đang chuẩn bị cầu tình, bỗng một đạo âm thanh giả nua đột nhiên từ cửa phòng bệnh truyền đến.

"Triệu Thiên, con như thế nào cùng bà thông gia nói chuyện như vậy? Bà thông gia là vì tiểu Vũ mới có thể ra tay giáo huấn cái nha đầu chết tiết kia!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ho Lê Quân Ngự kinh hi?

Tần Phương còn đang ở cử, không tiện xuống lầu, khiến cho Trương Bình phải gọi Nguyễn lão thái thái đến cứu hoà.

Nguyễn lão thái thái trong miệng nhắc tới tiểu Vũ, chính là con gái mới sinh ra của Nguyễn Triệu Thiên tên đầy đủ Nguyễn Minh Vũ.

"Chuyện ở Ngự Đường, chị dâu của Tần Phương đã nói cho ta hết rồi. Là Nguyễn Mạnh Mạnh bắt hiếu kia mở miệng nguyên rủa tiểu Vũ, bà ấy mới có thể tức giận đến động thủ. Theo ta, chuyện này bà thông gia một chút sai đều không có, toàn bộ là do nha đầu Nguyễn Mạnh Mạnh chết tiết kia."

"Mẹ, loại này lời nói mẹ cũng tin?" Nguyễn Triệu Thiên quay đầu lại, nhìn mẹ mình đang được Trương Bình đỡ tiến vào, cường chế tức giận.

Hắn cưới Tần Phương là nhìn trúng Tần Phương tuổi trẻ quyến rũ sẽ hiểu ý người.

Đối với nhà mẹ đẻ Tần Phương, chị dâu cùng mẹ vợ thông gia ham giàu sang phú quý lại không có hảo cảm.

"Vì cái gì không tin....." Nguyễn lão thái thái hừ lạnh nói, "Nha đầu chết tiết kia đều có thể đẩy Tần Phương xuống lầu, hận không thể làm Tần Phương một thí hai mệnh, nó còn có cái gì không dám làm ra!".

"Mẹ, Mạnh Mạnh đối với Tần Phương có khúc mắc, nhất thời xúc động đẩy nàng đi xuống lại không phải cố ý. Nhưng nó cùng tiểu Vũ liền mặt cũng chưa thấy qua, tiểu Vũ chỉ còn là đứa con nít, Mạnh Mạnh lại là con gái của con, con tin tưởng nhân phẩm của nó, nó tuyệt đối không thể nguyên rủa tiểu Vũ."

"Con..... Con có phải hay không đến lời nói của mẹ đều không nghe xong!" Nguyễn lão thái thái nóng nảy.

Nguyễn Triệu Thiên tỉnh tỉnh cũng đi theo lên.

"Mẹ, người cũng đừng quá bất công, Mạnh Mạnh nói như thế nào cũng là cháu gái của mẹ. Bà ta lấy bình hoa đánh trên đầu Mạnh Mạnh, đó là chuyện muốn mạng người! Mẹ nếu là muốn giúp họ, vậy chính mình thay họ chỉ trả hai ngàn vạn kia đi, ta mặc kệ!"

Nói xong, liền cũng không nghe Nguyễn lão thái thái nói, phải tay rời đi.

*

Nguyễn Triệu Thiên vừa đi, Nguyễn Lão thái thái cũng khó xử.

Nguyễn gia là có tiền, đặc biệt là mấy năm nay Nguyễn Thor Thor tiếp nhận công ty, bắt đầu làm tân truyền thông cùng phát sóng trực tiếp ngôi sao, càng kiếm lời không ít.

Nhưng muốn bà hát đệm, thay Tần Phương cùng gia đình họ nói chuyện thì có thể.

Khi cần phải lấy ra hai ngàn vạn trợ cấp lỗ thủng này, lại như muốn cắt từng miếng thịt trên người bà.

"Bà thông gia à, hiện tại chuyện này nên làm cái gì bây giờ a? Ta..... Ta không thể ngồi tù a....."

Nguyễn Lão thái thái không tỏ thái độ xuất tiền túi, ai cũng không dám đứng ra xử lý vụ này, Tần mẫu chỉ có thể nước mắt lưng tròng trông mong nhìn bà.

"Chỉ yên tâm, Nguyễn gia chúng ta còn không tệ như thế, tuyệt không sẽ để chị ngồi tù."

Tần mẫu là bà ngoại của Nguyễn Minh Vũ, chưa làm tiệc đầy tháng của cháu, tuyệt không có thể cho bà ngoại đi ngồi tù.

"Các người gọi điện thoại tới Kiều Kiều. Ta nghe nói Cố gia cùng ông chủ Ngự Đường giống như có điểm giao tình, nói Kiều Kiều đi hỏi Cố Huyền một chút, xem có thể hay không nhờ Cố gia can thiệp, đem chuyện này áp xuống đi."

*

Ngày hôm sau, Nguyễn Mạnh Mạnh lại dậy trễ, bởi vì tối hôm qua sau khi kết thúc "học bổ túc", nằng lại "ôn tập chính khóa" thật sự ôn tập đến khuya.

"Tiểu thư, tuy rằng cô chăm chỉ học là chuyện tốt, nhưng cũng không thể nóng lòng nhất thời. Cô vẫn là còn nhỏ, hẳn là đi ngủ sớm một chút."

Ở trên xe thương gia, Lăng Bắc ngồi ở ghế phụ nghiêm trang khuyên Mạnh Mạnh đang ngủ gà ngủ gật.

"Ngô....." Nguyễn Mạnh Mạnh đánh cái ngáp, "Không có việc gì, không nghiêm túc một chút thì như thế nào không làm thất vọng anh trai đối với tôi kỳ vọng. Đưa một danh sư đến kèm tôi học, tôi cũng không thể phụ công, có phải hay không?"

Lăng Bắc vừa nghe, tức khắc có chút cảm động.

Tiểu thư thật là trẻ nhỏ dễ dạy, hơi chút chỉ điểm liền có tiến bộ, xem ra ở Nguyễn gia, chỉ là bị người Nguyễn gia xem nhẹ.

"Đúng rồi, tôi hôm qua cho cô đi học ở Tào Lão sư, ông ta đánh giá thực hảo về cô. Ông nói cô đi học nghiêm túc, phản ứng nhạy bén. Đại thiếu gia nghe xong thật cao hứng, hẳn chuyện lời đến là mong chờ cô có một thành tích tốt hơn ở lần kiểm tra sau."

"Khu..... Là, phải không?" Nguyễn Mạnh Mạnh buồn ngủ, xem như bị dọa tỉnh.

"Đúng vậy, tiểu thư cố lên! Tôi tin tưởng cô nhất định có thể cho đại thiếu gia một kinh hi!"

Nguyễn Mạnh Mạnh: "....."

Kính hi?

Sợ không phải, mà là kính hách nga!

□□□□□□

Fb: Giang Thuỳ

Chuyện ngoài lề: ở bên trên chính là tên facebook của mình, các bạn có thể add giao lưu với mình trên đây nhé ♥□□ hoặc có thể nhắc, hỏi thúc mình up truyện nếu như mình bận quên mất. ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ảnh cáo trước lúc chuyển lớp

Trường học tư nhân Trí Học, ban 13.

Lư Văn Văn đang đắc ý dáo dạt đối với Mộ Cảnh Hành khiêu khích: "A, còn nhìn cái gì mà nhìn a, giờ tự học Nguyễn Mạnh Mạnh còn không có tới, cô ta lần này xác định bị trường học khai trừ rồi."

"Cô biết cái rắm, Nguyễn Mạnh Mạnh hiện tại nói không chừng đã ở trong ban 1 học bài rồi!" Mộ Cảnh Hành hung hăng trừng mắt với Lư Văn Văn một cái.

"Ha, các người nghe một chút, Mộ Cảnh Hành cư nhiên đến bây giờ còn tin chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển ban!"

Lư Văn Văn che miệng, cùng người bạn tốt bên cạnh cười đến hoa chi loạn chiến.

"Tôi còn là lần đầu tiên nghe nói, học sinh chuyển trường đặc tội với Hội Học Sinh còn có thể tiếp tục ở Trí Học đứng chân. Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng bị kẻ có tiền bao dưỡng, nhưng lại kiêu ngạo cũng quá kiêu ngạo với Hội Học Sinh a..... Hừ, trừ phi, kim chủ kia của cô ta nguyên ý nhét tiền vào, thay cô ta bãi bình chuyện này!"

"Cô! Mẹ nó đánh rắm!" Mộ Cảnh Hành nổi giận, nếu không phải hẳn khinh thường cô ta là nữ sinh, lúc này khẳng định muốn ở trên mặt Lư Văn Văn đánh mấy quyền.

Mẹ nó, cũng không biết ngày hôm qua đám kia người là như thế nào truyền.

Tuy rằng ngày hôm qua thời điểm tan học là Nguyễn Mạnh Mạnh cố ý làm trò trước mặt Cố Huyền cùng Nguyễn Kiều Kiều nên mới kêu người ta là "anh yêu". Nhưng vị kia soái ca tốt xấu vẫn là diện mạo trẻ trung tuấn tú, khuôn mặt so với mình tinh còn muốn đẹp hơn, tràn ngập soái khí.

Trong suy nghĩ của Mộ Cảnh Hành, nhiều nhất chính là bị người ta hiểu lầm, cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh yêu đương, có bạn trai là phú nhị đại.

Nếu bị người ta hiểu lầm như vậy, hẳn thật ra cảm thấy khá tốt, ít nhất có thể làm một ít người đối Nguyễn Mạnh Mạnh kiêng kỵ lại, có thân phận bạn trai, không có tơ tưởng với nàng.

Ai biết, hôm qua như vậy mà lại có rất nhiều người không nhìn thấy diện mạo của vị soái ca kia.

Kết quả hôm nay sáng sớm đến trường học, liền đồn thổi Mạnh Mạnh bị lão nam nhân bao dưỡng, vẫn là nam nhân mặt rỗ già nua xấu vô cùng.

"Hừ, nó dám ở trước mặt nhiều học sinh như vậy kêu kim chủ "anh yêu". Chính nó đều không biết liêm sỉ, chẳng lẽ còn sợ chúng ta nói?"

"Đúng vậy, Văn Văn nói đúng." Lư Văn Văn vừa nói xong, người bạn tốt cũng ồn ào hòa theo vào.

"Thành phố S chúng ta, nếu là nam nhân thô hào xấu xí lại có mặt rỗ cũng chỉ có lập nghiệp về than đá. Nhân gia hoàng lão bán chắc cũng hơn 50 tuổi, có con cái lại có vợ. Nguyễn Mạnh Mạnh bị hoàng lão bán bao dưỡng, quả thực là ném đá vào mặt Trí Học chúng ta. Người như vậy, cần bản không tự cách lưu lại Trí Học!"

Bà nữ sinh ghé vào một chỗ, người một câu ta một câu, làm cho Mộ Cảnh Hành ôm một bụng tức không có biện pháp cho các ả ta cái nhìn thiện cảm.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh đột nhiên chạy nhanh từ cửa lớp ào vào lớp học.

"Xong rồi, xong rồi, đây là tin tức lớn....." Người chạy vào lớp bọn họ là học sinh ban toán học khóa đại biểu.

"Tôi vừa rời ở tổ văn phòng toán học nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh!"

"Tổ văn phòng toán học.....Có ra như thế nào sẽ ở đó?" Mộ Cảnh Hành cùng Lư Văn Văn đều cả kinh.

"Tôi thấy..... Tôi thấy Cao Lão sư đang cùng cô ta nói chuyện, cô..... cô ta giống như thật sự muốn chuyển đến ban 1!"

*

Tổ toán học, văn phòng của tổ trưởng toán học, cao tam ban 1. Chủ nhiệm Cao Hán Thu đang cùng Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Ông là tổ trưởng tổ toán học, cũng là chồng của Lý Tú Lệ chủ nhiệm ban 13.

Cao Hán Thu dạy toán học, Lý Tú Lệ dạy ngữ văn, đều đã từng là giáo viên của Nguyễn Thọ Thọ, cho nên hẳn cùng Lý Tú Lệ giống nhau, đối Nguyễn Mạnh Mạnh không có hảo cảm

"Nguyễn Mạnh Mạnh, ta mặc kệ cô dùng biện pháp gì chuyển tới nhất ban 1..... Nhưng ở lớp học của ta, cô liền phải nghe theo yêu cầu của ta. Cao tam ban 1 đều là học sinh ưu tú nhất, cô đi học làm cái gì ta sẽ không quản, ta đối với cô chỉ có một yêu cầu, tuyệt không ảnh hưởng tới các đồng học khác!"

(Cao Hán Thu theo mình thấy vẫn giống tên của phụ nữ hơn, nhưng mà hay nên kệ, sẽ giữ nguyên =))))))

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 64: Ô biết Tào lão sư sao?

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn vị trước mắt này, hơn bốn mươi tuổi không tính già nhưng cả người đều lộ ra nghiêm túc đúng chuẩn người dạy toán khô khan, trong lòng thật sự cảm thấy không thú vị.

Nàng chuyển trường không phải do tự nguyện, kết quả Lý Tú Lệ cùng ông lão này lại đối với nàng có thù oán giống nhau, so với chủ nhiệm Trương trước kia của nàng so ra còn kém xa.

"Cao lão sư, lời nói của ông tôi đã biết." Nguyễn Mạnh Mạnh nhàn nhạt trả lời một câu.

Mạnh Mạnh lười nói chuyện với những người này, dù sao đi học cô cũng chỉ chơi trò chơi, chỉ cần người khác không tới làm phiền nàng liền hảo.

"Cô biết liền hảo." Cao Hán Thu gật đầu, "Cô tới lớp học đi, chính mình tìm một vị trí mà ngồi."

"Cảm ơn lão sư, tôi đi đây."

Nguyễn Mạnh Mạnh xoay người, đang muốn rời đi, Cao Hán Thu đột nhiên gọi lại nàng.

"Làm sao vậy, Cao lão sư?" Nàng quay đầu lại.

Cao Hán Thu hít hít mũi, dùng biểu tình rất là nghiêm túc cảnh cáo: "Ta còn muốn nhắc nhở cô một chút, nghe nói cô cùng Nguyễn Kiều Kiều quan hệ không tốt. Ta mặc kệ các hai người ở nhà có mâu thuẫn gì, nhưng ở trường học hai người đều là bạn học chung lớp, tuyệt đối không được lên quát tháo đầu đá."

"Nguyễn Kiều Kiều là học sinh có thành tích ưu tú, tư tưởng đơn thuần, cô tâm tư đều đặt ở học tập cùng công tác Hội Học Sinh. Cô không giống các học sinh bên ngoài khác, loang quanh lòng vòng như vậy. Nếu cô ở lớp học có ý ảnh hưởng đến học tập của Nguyễn Kiều Kiều, ta nhất định sẽ tự mình hướng hiệu trưởng đề nghị đem cô chuyển ban."

Cao Hán Thu ở Trí Học một khối kim tự chiều bái, lời hắn nói với hiệu trưởng vẫn là có chút phân lượng.

Nghe được Cao Hán Thu nói, con người xinh đẹp của Nguyễn Mạnh Mạnh lóe lóe.

Lại là một câu Nguyễn Kiều Kiều "đơn thuần, tốt đẹp", tất cả chỉ là vẻ bề ngoài, lừa bịp đồ ngốc.

Nguyễn Mạnh Mạnh đáy lòng cười lạnh, mặt ngoài lại quy quy củ củ đáp: "Cao lão sư người hảo yên tâm, chỉ cần nó không tới trêu chọc tôi, tôi cũng không rảnh nhàn hạ thoải mái đi trêu chọc nó."

Thời gian của nàng thực quý giá đi.

"Tốt nhất là như vậy, cô đi đi." Cao Hán Thu biểu tình lãnh đạm, đối với thái độ của Nguyễn Mạnh Mạnh thập phần bất mãn.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới hắn, mới vừa đi một bước, đột nhiên quay đầu lại.

"Nga, đứng rồi Cao Lão sư, có chuyện tôi cũng muốn hỏi ngài một chút. Ngài biết Tào Lão sư, Tào Vi Bình sao?"

Cao Hán Thu nhăn lại mi, biểu tình nghiêm túc không tự giác mềm mại vài phần, "Ông là giáo sư từng dạy ta, rồi thành phố S đã nhiều năm"

Tào Lão sư đã về hưu từ lâu, cũng không ở thành phố S, ngay cả Cao Hán Thu muốn đi bái phỏng, cũng tìm không thấy người.

Nguyễn Mạnh Mạnh bĩu môi, nguyên lai tới hôm qua Lão Nhân kia cũng không khoắc lác, ông thật đúng là đã dạy ở Trí Học, còn đã từng dạy qua cho kim bài giáo viên Cao Hán Thu.

Nghe như vậy, nàng cuối cùng cũng biết ngày hôm qua lúc "nhỏ" nhân gia Tào Lão sư làm bài toán học tác nghiệp, giống như có điểm không phúc hậu.

Tính tính dù sao ông là Lão sư của Cao Hán Thu.

Trước kia ông phê chữa toán học của Cao Hán Thu, sau này Cao Hán Thu thay ông phê chữa toán học tác nghiệp, nhưng thật ra rất thích hợp.

"Có hỏi cái này để làm gì? Cô cũng biết Tào Lão sư?" Cao Hán Thu thấy Nguyễn Mạnh Mạnh không đáp lời, nhịn không được hỏi.

"Không, tôi như thế nào sẽ biết Tào Lão sư. Tôi chính là nghe người ta nói, tùy tiện hỏi một chút."

Nguyễn Mạnh Mạnh nói xong liền đi ngay, căn bản không cho Cao Hán Thu cơ hội tiếp tục hỏi chuyện.

Hừ, nàng mới không nghĩ làm Cao Hán Thu biết ân oán phận tính.

*

Cùng lúc đó, trong phòng học ban 1.

Một nhóm đồng học đều vây quanh ở chỗ ngồi Nguyễn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, vừa rồi tôi thật sự thấy Lão sư Cao đang nói chuyện với chị gái cô. Chị cô có phải hay không thật muốn chuyển tới lớp chúng ta a?"

"Đúng vậy Kiều Kiều, ban 1 chúng ta bình quân phân từ trước đến nay là lớp giỏi nhất, cả thành phố S khi ra đề thi chung cũng là ưu tiên đề chúng ta tối cao nhất, chị cô nếu tới đây không phải là muốn kéo chính thể trình độ của lớp chúng ta suy sụp chứ?"

"Thực xin lỗi, chuyện này ta..... Ta cũng không biết....." Nguyễn Kiều Kiều bị các bạn học vây quanh, hai tròng mắt phảng phất tím thui, một dạng khuôn mặt nhò thành tú ngoan ngoãn thoảng chốc có thể chảy xuống hai hàng thanh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 65: Bịa đặt

"Chỉ của tôi đã sớm đã không ở trong nhà..... Nàng, nàng sinh hoạt cá nhân ở bên ngoài, tôi quản không được, cũng không biết với thành tích của nàng, vì cái gì có thể chuyển trường đến Trí Học, vừa chuyển tới lớp chúng ta....."

Nguyễn Kiều Kiều cắn môi dưới, trên mặt lộ ra biểu tình áy náy.

"Thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới bạn trai của chị ấy sẽ lợi hại như vậy, thực xin lỗi....." Trong mắt Nguyễn Kiều Kiều toàn bộ là áy náy đối với bạn học.

Nhưng bàn tay trong tay áo giáo phục lại tức giận nắm chặt lại, các đốt ngón tay bởi vì dùng quá nhiều lực mà trở trắng bệch.

Nguyễn Kiều Kiều bên ngoài biểu hiện có bao nhiêu áy náy, nội tâm liền có bao nhiêu phẫn nộ.

.....

Ngày hôm qua nam nhân kia xuất hiện cư nhiên có bản lĩnh đem Nguyễn Manh Manh đưa vào ban 1 Trí Học Nguyễn Manh Manh, cô ta dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì bị đuổi ra Nguyễn gia còn có thể gặp may mắn, có được ưu tiên mọi chuyện tốt nhất hết thảy!

Nam nhân tuần nọ bắt phạm đi siêu xe toàn cầu chỉ có một chiếc, còn có quyền thế có thể tùy ý xếp lớp.

Trí Học bọn họ là trường cao tam tốt nhất thành phố S thậm chí là toàn bộ S quốc, có thể đem loại phế vật Nguyễn Manh Manh chuyển tới Trí Học, còn có thể chuyển tới ban 1 có thể thấy được nam nhân kia có bao nhiêu đại quyền thế.

Nghĩ đến Nguyễn Manh Manh có được thịnh thế nọ nhan, cho dù không muốn thừa nhận, Nguyễn Kiều Kiều cũng biết chính mình so với Nguyễn Manh Manh thua kém biết bao nhiêu.

Nguyễn Manh Manh, mày nhất định là dùng gương mặt kia câu dẫn nam nhân!

Hừ, bắt quả không quan trọng, Nguyễn Manh Manh chỉ được về bề ngoài, bên trong lại không biết cách giữ nam nhân. Mặc kệ kết giao bao nhiêu bạn trai, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ bị Nguyễn Kiều Kiều cô cướp đi.

Tựa như Cổ Huyền giống nhau.

"Kiều Kiều.....Cô, cô đừng khóc. Kỳ thật chuyện này cùng cô không quan hệ, chúng ta không phải đang trách cô!".

Bị âm thanh đồng học khuyên bảo, đánh gãy suy nghĩ của Nguyễn Kiều Kiều.

Diệp Phong thấy Nguyễn Kiều Kiều nước mắt lưng tròng, không nhìn được đau lòng nói: "Kiều Kiều, cậu chính là quá thiện lương, Nguyễn Manh Manh kết giao với người ta, chắc gì đã là bạn trai? Ai không biết nam nhân kia kỳ thật chính là kim chủ bao đường cô ta Một nữ sinh chỉ mới mười mấy tuổi đã bị lão nam nhân bao đường, thật là không biết liêm sỉ!"

Diệp Phong tới hôm qua trở về, suốt đêm ở Tieba tìm thụy quần tạo thế.

Hắn mở miệng, lập tức liền có người phụ họa.

"Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, tối hôm qua ở trường học chúng ta có người tung tin nóng, người đàn ông nam khu đảo than đá là lão bản bao đường Nguyễn Manh Manh, họ Hoàng."

"Nga, Hoàng lão bản! Ta biết, có mặt rồi còn què chân đứng không? Nghe nói hắn với hiệu trưởng chúng ta quan hệ thực hảo....."

Bởi vì những lời này, tất cả mọi người đều thảo luận từ chuyện trường học Tieba tới những chuyện bát quái khác.

Chỉ chờ lát sau, liền lan truyền tin đồn cho rằng Nguyễn Manh Manh thật sự bị Hoàng lão bản đảo than đá bao đường

Thậm chí có người nói, "Tôi và các người phân tích xem, thời điểm sơ trung điểm số của Nguyễn Manh Manh rất lang thang. Tôi phát hiện, lúc cô ta học sơ trung, hằng ngày đều mong Cổ học trưởng đi qua phía sau núi rừng cây nhỏ thô lộ. Kết quả, cô ta đột nhiên làm trò trước mặt Cổ học trưởng, coi áo khoác ra, các người biết như thế nào không, bên trong của nó cái gì cũng chưa mặc!".

"Nha, không phải chứ?!". Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, nghe tin bát quái như vậy tức khắc cười thành một đoàn.

"Đương nhiên là thật sự. Nghe nói cô ta còn hỏi Cổ học trưởng, đáng người thế nào, đẹp hay không đẹp!".

"Ha ha ha ha ——" mọi người ồn ào cất tiếng cười vang.

"Bạn học người biết rõ ràng như vậy, hẳn là lúc ấy đang đứng trốn nhìn lên nha?" Đúng lúc này, một đạo âm thanh mềm mại nhu nhu đột nhiên từ trong đám người truyền ra tới.

"Kia đương nhiên không phải, bạn tôi cũng là nghe người khác nói." Nam sinh luôn mồm bát quái kia thực tùy ý vẩy vẩy tay.

"Nga, nói cho đồng học của người đi, lúc ấy nhất định ở hiện trường bằng không như thế nào sẽ cái gì đều biết."

"Hắn là không thể nào, loại sự tình này ai sẽ đến gần mà xem." Nam sinh kia còn không có giác ra vấn đề, ngược lại là đám người nghe bát quái chung quanh sôi nổi quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới phát hiện.

Đề tài trung tâm, nữ chính Nguyễn Manh Manh, không biết khi nào cư nhiên đã đi vào phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Xoa bỏ tin đồn

Nguyễn Manh Manh đứng ở phòng học cửa, mang theo vẻ mặt xem náo nhiệt cười, dù bận vẫn ung dung nhìn bọn họ.

Những người khác tức khắc an tĩnh lại.

Sau lưng nói bậy người ta còn bị người ta đáp trả một cách khéo léo, ít nhiều vẫn làm cho bọn họ cảm thấy trên mặt nóng lên.

Nguyễn Manh Manh mặc kệ những người khác, đi từng bước một đến trước mặt nam sinh bịa đặt vừa rồi.

Nhìn chăm chăm hắn, bỗng nhiên chớp chớp mắt với hắn.

Đôi mắt hạnh trong veo, tựa như đá quý thuần khiết nhất, tản ra sức hút mê người sáng rọi.

Lông mi dày như cánh quạt nhỏ, con ngươi nồng đậm năng lượng, nếu bị đôi mắt long lanh kia nhìn chăm chú liền có thể dễ dàng làm người sa vào trong đó.

Chưa bao giờ ở khoảng cách gần như thế nhìn qua một khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm như vậy.

Bị Nguyễn Manh Manh đưa sát vào nhìn chăm chăm, trên mặt nam sinh liền đỏ lên.

"Người nói, tôi nếu thật muốn câu dẫn Cổ Huyền, coi ra quần áo hỏi hắn, tôi đẹp hay không đẹp sao?".

Nguyễn Manh Manh thanh âm thực nhu mì, xứng với dung nhan yêu kiều của nàng, quả thực là dụ hoặc trí mạng.

Bị nàng hỏi chuyện, tìm nam sinh tức khắc chậm nửa nhịp.

Trong nháy mắt này, hần bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý.

Trước mắt là thiếu nữ xinh đẹp dạng ngồi, chỉ cần nàng nguyên ý, nàng đại khái có thể dễ như trở bàn tay bắt lấy tâm của nam nhân nào đó trên đời này.

"Không, không cần....." Đầu óc không kịp tự hỏi, trong lòng liền buột miệng thốt ra.

"Cảm ơn." Nguyễn Manh Manh câu môi, bên miệng má lộ ra má lúm đồng tiền xinh xắn, mắt cười cong cong.

Nàng chân chính cười lộ lên, liền không giống ngày thường ngoan ngoãn nhu mĩ.

Phảng phất như là hoa hồng nở rộ, tươi đẹp không gì sánh được, kiều mỵ đến mức làm người ta căn bản vô lực kháng cự.

Ngay cả giọng nói của nàng mềm mại nhu nhu cũng phảng phất mang theo ma lực, dễ dàng có thể bắt được nhân tâm.

Mọi người ở đây đột nhiên biết được một đạo lý.

Dung mạo tinh tế, xinh đẹp khác cốt ghi tâm như vậy, vì cái gì còn muốn cời quần áo đi câu dẫn một người nam nhân?

Chỉ có nữ nhân không có đủ nhan sắc, mới có thể dùng da thịt đi câu dẫn người ta.

Những người khác tức khắc nói không nên lời, trong lòng đã ảm ảm không tin tin đồn về chuyện rừng cây nhỏ.

Mà Nguyễn Manh Manh nói xong câu này, liền lướt qua nam sinh kia, trực tiếp hướng bàn học đi đến.

Từ đầu tới đuôi, không có bất luận một đồng học nào dám ra tiếng ngăn cản.

Ngay cả Nguyễn Kiều Kiều, cũng bị biểu hiện vừa rồi của Nguyễn Manh Manh chấn động đến nói không nên lời.

"Ài, từ từ..... vị trí kia không thể ngồi!" Nhìn đến Nguyễn Manh Manh ngồi vào bàn cuối còn trống, nam sinh vừa nãy nhịn không được mặt đỏ ngấn càn nằng.

Hần hiện tại..... Hiện tại có điểm luyến tiếc, lại hại cô gái trước mắt như tiền nữ giống nhau.

"Vì cái gì?" Nguyễn Manh Manh nhướn mày.

Toàn bộ phòng học, chỉ có đây cuối cùng là có trống hai chỗ ngồi.

"Đó là vị trí của Càng Quân Triệt, hần không thích có người ngồi bên cạnh."

Nam sinh Hạ Văn Hiến đỏ mặt, hần cảm lòng không đậu vì Nguyễn Manh Manh giải thích.

Càng Quân Triệt?

Nguyễn Manh Manh méo miệng, đột nhiên cảm thấy tên này có điểm quen tai.

"Hạ Văn Hiến, cậu mặc kệ cô ta. Cô ta thích ngồi chỗ nào thì ngồi, hà tất vì cô giải thích nhiều như vậy." Diệp Phong là người đầu tiên hoàn hồn, đối Hạ Văn Hiến nói.

Những người khác lúc này cũng soi nôi lấy lại tinh thần, có người thậm chí còn dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn Nguyễn Manh Manh, tựa hồ là chờ xem lát nữa nàng như thế nào đắc tội nam thần.

Nguyễn Manh Manh nhưng thật ra không sao cả, nhìn ra được nam sinh có tên là Hạ Văn Hiến đối với chính mình có hảo cảm, liền hỏi hần: "Trừ bỏ hai chỗ ngồi này, lớp học không còn chỗ nào khác sao?".

"Không, không có....." Không nghĩ tới Nguyễn Manh Manh sẽ chủ động hỏi mình, Hạ Văn Hiến trên mặt đỏ ửng đến mang tai.

"Ngạ, kia cảm ơn, tôi ngồi ở đây." Nói xong, Nguyễn Manh Manh liền ở vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Dù sao hai chỗ ngồi này đều là trống không, tùy ý chọn một cái là được.

Hạ Văn Hiến đang muốn nói, nếu không hần cùng nàng đối cũng có thể, bỗng cửa phòng học đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc giáo phục, diện mạo tuấn mĩ thiên âm nhu mỵ, ngũ quan lạnh lùng từ ngoài cửa đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Mọi người hỗn độn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhìn thấy người đi vào phòng học là Càng Quân Triệt, một nửa nữ sinh trong lớp đều đồng loạt đỏ mặt.

Có mấy người tỏ chất tâm lý không tốt, còn dị thường thờ dốc vì kinh ngạc, che lại ngực, dè dặt trái tim đang nháy loạn bùm bùm.

Ngay cả Nguyễn Kiều Kiều, cũng ngược mắt nhìn thiếu niên tuấn tú đang dần dần đến gần.

Nhìn thấy ngũ quan tinh xảo tuấn mỵ, đôi mắt sâu thăm thuy, mũi cao thẳng tắp, nhịn không được âm thầm động tâm.

So với Cố Huyền, Càng Quân Triệt rõ ràng có được vẻ ngoài xuất chúng hơn.

Hơn nữa hần ở Trí Học, là thiên tài sống.

Tuy rằng không bằng Nguyễn Thor Thor, nhưng ở độ tuổi 16 đã nắm vững kiến thức cao tam.

Nguyên nhân chính là như thế này, diện mạo tuấn mỵ, chỉ số thông minh siêu cao, Càng Quân Triệt đã sớm ở Trí Học có danh hiệu là nam thần.

Nam nhân như vậy, không thể nghi ngờ là ưu tú hơn người.

Nhưng đáng tiếc, Nguyễn Kiều Kiều nắm rõ ràng một điều, mặc kệ đối phương bên ngoài có bao nhiêu xuất chúng, cô cũng không thể cùng hần ở bên nhau.

Bởi vì họ "Càng" này, không chừng ở thành phố S đều chưa ai biết đến.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ S quốc, cũng không nghe nói qua có đại gia tộc họ "Càng".

Mục tiêu của Nguyễn Kiều Kiều thật rõ ràng, cô chỉ kết giao với nam nhân có chất lượng tốt, gia thế hiển hách.

Chỉ biết gả cho nam nhân sinh ra cao quý danh môn chi hậu.

Càng Quân Triệt không phải danh môn vọng tộc, liền tính đối phương lớn lên ưu tú, cô ta cũng chường mắt.

Thời điểm Nguyễn Kiều Kiều âm thầm đánh giá, Càng Quân Triệt lại đối với những người chung quanh nhìn chăm chú không chút nào quan tâm.

Đôi mắt kia hơi hơi nheo lại, tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mái tóc ngắn hỗn độn càng làm hẳn thêm cuồng dã.

Mang theo một tầng sương lười nhác, dường như vừa mới tỉnh ngủ, tàn mạn tùy ý.

Tối hôm qua chơi game đánh quá muộn, tiểu Ti tên kia cứ nhiên lên tầng cao mới.

Làm cho hẳn là anh trai, hơn nữa cùng Lê Quân Ti cắt đứt quan hệ càng làm cho Lê Quân Triệt thập phần khó chịu.

Đáng tiếc, hẳn thức suốt đêm, liền đi học đều muộn.

Trò chơi chẳng những không đánh đi lên, ngược lại còn rút một đoạn ngắn.

Hai mắt mê mang, Lê Quân Triệt giống thường ngày đi đến chỗ ngồi của mình.

Thình lình phát hiện, cứ nhiên có người dám ngồi ở vị trí chính mình.

Hắn tuy rằng mới mười sáu tuổi, nhưng đi truyền gen Lê gia, thân cao ưu thế, tuổi còn trẻ đã 1 mét 83.

Trên cao nhìn xuống về phía người chiếm chỗ mình đang cúi đầu ở cặp sách tìm kiếm cái gì đó, hỗn nhiên bắt hẳn đối diện với cái gáy của nàng.

Còn người hẹp dài mị hoặc của Lê Quân Triệt híp lại, tức khắc không vui.

"Cút ngay." Âm thanh réo rất dễ nghe, mang theo từ tính nhân nhạ.

Chỉ tiếc, ngữ khí ác liệt hỗn loạn không chút nào che dấu chán ghét.

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này đang cúi đầu tìm đi động trong cặp sách.

Nàng tối hôm qua ngủ sớm thật là lợi hại, đem điện thoại đặt ở ngăn tủ sặc, sáng nay đi học gấp, cũng không biết có mang theo hay không.

Tím đến sứt ruột, đột nhiên nghe được một đạo âm thanh mang theo nồng đậm không vui từ đỉnh đầu truyền đến.

Cút ngay?

Ni mã!! Cứ nhiên có người dám cùng nàng nói như vậy!

Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩng đầu, đang muốn hướng người nọ phát giận.....

Dung nhan xuất sắc của thiếu niên thình lình xuất hiện ở trước mắt.

"Cậu.....cậu....." Mắt hạnh chớp chớp, nàng hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

"Kẹo bông gòn?" Thấy rõ khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Nguyễn Mạnh Mạnh, mỹ thiếu niên môi mòng khê mở, lăm lăm.

Lời nói quen thuộc, hơn nữa tuyệt thế mỹ nhan kia, làm nhan cầu Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức xác định thân phận người trước mắt.

Nàng không khỏi đứng lên, "Lê....."

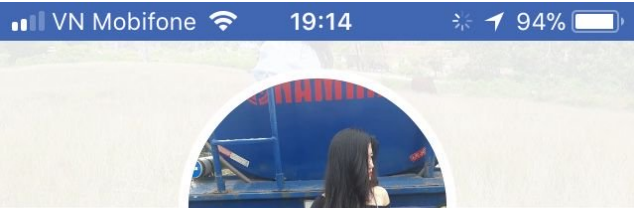
"Ngồi xuống, tôi với cô là bạn cùng bàn mới, Càng Quân Triệt." Lê Quân Triệt thuận thế ngồi ở bên cạnh Mạnh Mạnh, động tác nước chảy mây trôi, không chút nào kéo dài, như căn bản không để bụng bên cạnh mình có thêm một người nữ sinh.

Thấy Nguyễn Mạnh Mạnh còn thất thần, hẳn thậm chí chủ động duỗi tay, đem Nguyễn Mạnh Mạnh túm đến chỗ ngồi.

Căn bản không để bụng, chỗ ngồi kia là trên thực tế là của hắn đã bị một nữ sinh chiếm mất.

.....

Chỉ một thoáng, toàn bộ người cao tam ban 1 đều hỗn độn!

Giang Thùy

em là thanh xuân, nước mắt, nỗi đau,
mơ...

[Chỉnh sửa](#)

-
[Thêm tin](#)
-
[Chỉnh sửa
trang cá n...](#)
-
[Nhật ký
hoạt động](#)
-
[Khác](#)

Đây là facebook cá nhân của mình, các bạn có thể add giao lưu hoặc hỏi thúc truyện ra tiếp nếu mình bận quên mất hoặc ra truyện quá lâu ♥️❏ vì một số vấn đề nên mình không check tin nhắn ở đây được ạ, nhưng yên tâm vì mình vẫn đọc được hết nhc ♥️❏

Chương 68: Giấu diếm thân phận

Toàn bộ ban 1 đều biết, Càng Quân Triệt trời sinh tính cách lạnh nhạt, không thích cùng người ta thân cận, càng không thích người ta tới gần mình ngồi chung một chỗ.

Bởi vì hắn, cơ hồ không ai dám dễ dàng tới gần chỗ trống cuối cùng ở gần cửa sổ.

Nhưng hiện tại, nơi đó bây giờ lại có một nữ sinh mới chuyển tới đang yên vị.

Mà nữ sinh chuyển lớp kia, còn bị nam thần tự mình túm ngồi xuống, thậm chí ở cùng nàng hòa hòa khí khí..... Nói chuyện phiếm?

Giờ này khắc này, ngay cả Nguyễn Kiều Kiều đều trừng lớn mắt, không dám tin tưởng nhìn một màn này.

Cô ta không thể chịu đựng được, cũng không hiểu Càng Quân Triệt vì cái gì sẽ tiếp thu Nguyễn Manh Manh!

Hắn vì cái gì không cho Nguyễn Manh Manh một câu mắng mỏ, vì cái gì không đem Nguyễn Manh Manh đuổi đi?!

"Cậu như thế nào sẽ ở đây? Cậu rõ ràng mới 16 tuổi." Nguyễn Manh Manh mở to mắt, đề thấp âm lượng hỏi hắn.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, bạn cùng bàn mới của mình cư nhiên sẽ là "thích ngọt cuồng ma" Lê Quân Triệt.

Gia hỏa này ngày đầu tiên gặp mặt, liền đem nàng trở thành kẹo bông gòn, còn hỏi Lê Quân Ngự có thể hay không ăn nàng.

Bị Lê Quân Ngự cự tuyệt, liền đối với nàng hờ hững.

Hai người ở nhà, cơ bản không cùng nhau nói chuyện.

Không nghĩ tới, bọn họ hiện tại lại ngồi cùng bàn.

Lê Quân Triệt đem cặp sách bỏ vào ngăn kéo, không quá tình nguyện mở miệng: "Trên đời này có một từ, kêu là 'nhảy lớp'. Còn có, ở trường học gọi tôi là Càng Quân Triệt, tôi cùng tiểu Ti không nghĩ muốn làm người khác phát hiện ra thân phận."

"Cậu là nói, em trai tôi cũng ở Trí Học?"

Nguyễn Manh Manh có rất nhiều đề hỏi han, trên khuôn mặt tuấn tú của Càng Quân Triệt chất đầy không kiên nhẫn.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ làm người ta biết thân phận mình, kia sẽ mang đến quá nhiều phiền toái, chỉ có thể giải thích.

"Tiểu Ti ở sơ trung bộ, lớp 7."

Lê Quân Ti rõ ràng mới 8 tuổi, sơ trung bộ, bảy năm cấp, đó cũng chính là nhảy lớp!

Nguyễn Manh Manh vô ngữ, vì cái gì người Lê gia đều là quái vật?

"Lê Quân Triệt....." Nguyễn Manh Manh muốn hỏi một chút hắn, Lê Quân Ti ở sơ trung bộ học lớp nào.

Nếu có thể, nàng thừa dịp nghỉ trưa, đi sơ trung bộ tìm xem nó.

"Gọi tôi là Càng, Quân Triệt!". Đáng tiếc, lời nói còn chưa nói xong, đã bị mỹ thiếu niên bên cạnh dè nặng giọng đánh gãy.

Lê Quân Triệt nhướng mày, đôi mắt phượng sơ với nữ nhân còn xinh đẹp hơn hơi hơi lơ lên, tán mạn mang theo vài phần uy hiếp.

"Tôi cảnh cáo cô, ở trường học không cần giả bộ cùng tôi rất quen thuộc. Tôi cho cô ngồi ở đây, hoàn toàn là nể mặt bà tôi. Tôi muốn ngủ, không cho nói, không được phát ra tiếng, không được quấy rầy tôi."

Nói xong, hai chân thon dài của hắn tùy ý giao thiệp, thay đổi tư thế thoải mái, liền ghé vào trên bàn trực tiếp bắt đầu ngủ.

Biểu hiện rất rõ ràng, ý tứ không muốn cùng Nguyễn Manh Manh tiếp tục giao lưu.

Nguyễn Manh Manh hơi hơi nhúu mày, không thể hiểu được thái độ của Lê Quân Triệt.

Rõ ràng lần đầu tiên ở nhà, khi nhìn thấy nàng, còn chủ động duỗi tay chọc vào má nàng.

Một bộ dáng rất muốn cùng nàng giao bằng hữu.

Kết quả tới trường học, lại trở nên lạnh nhạt như vậy.

Bất quá không sao cả, dù sao năng đi học cũng là chơi game, mới lười quản hắn.

*

Thời điểm Cao Hán Thu tiến vào lớp, nhìn thấy một loạt ba cánh tượng.

Lớp học từ trước đến nay không thích nghe giảng, thích đi học ngủ, nhưng khi kiểm tra lại luôn là điểm cao nhất lớp, Càng Quân Triệt.

Bây giờ vẫn thường lui giống mọi hôm, đang ghé vào trên bàn ngủ ngon lành đến trời đất tối tăm.

Mà ở bên cạnh hắn, thân ảnh nhỏ xinh có vẻ mặt nghiêm túc đang cúi đầu, nhìn chăm chăm cái bàn phía dưới.

Tư thế kia, động tác kia, vừa thấy chính là biết chơi đi động!

Cao Hán Thu nhướng mày, thái dương hung hăng trêu động.

Ông không nghĩ tới, Càng Quân Triệt cư nhiên sẽ đồng ý cho Nguyễn Manh Manh ngồi ở vị trí kia.

Bất quá, nhìn Nguyễn Manh Manh, trong lòng Cao Hán Thu lại xẹt qua một tia khó chịu.

Tuy rằng chính miệng mình nói cho qua, mặc kệ Nguyễn Manh Manh đi học làm gì, chỉ cần nàng không quấy rầy người khác liền mặc kệ nàng.

Nhưng xem bộ dáng nàng cúi đầu "chuyên chú nghiêm túc" này, trong lòng như thế nào muốn bốc lên nộ khí!

Thật muốn đi qua, đem đi động của nàng tịch thu!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 69: Phạt đứng

Cao Hán Thu không vừa mắt Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng cố tình bởi vì chính mình từng nói qua, không thể làm gì với nàng.

Ông chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy, bắt đầu giảng bài của mình.

Mà thời điểm Nguyễn Mạnh Mạnh cảm đi động ở bàn học chơi game, bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh suy yếu.

"Cho ta....." Ngón tay trắng nõn thon dài đột nhiên cầm cổ tay nàng

Hắn dùng sức túm, làm hại Nguyễn Mạnh Mạnh trượt tay, đem đi động thả ngay ra học bàn.

"Giữ thế, cậu muốn làm cái gì? Đừng túm chặt tôi như vậy!".

"Khó chịu, cho ta....." Trên làn trắng nõn của thiếu niên tuấn mỷ lộ ra một nét hồng, mắt phượng như mộng như tình nhìn nàng

Bộ dáng kia nhìn qua thật khiến muốn người ta phạm tội, tựa như bị người hạ được, nhiễm màu đỏ ửng.

Nguyễn Mạnh Mạnh hoảng sợ.

Đứa nhỏ này không phải là phát sốt đi!

Nàng thuận thế sờ trán hắn, phát hiện nhiệt độ trên người Lê Quân Triệt nóng đến đến dọa người.

Đang chuẩn bị báo cáo lão Cao, đột nhiên nghe được một tiếng hét lớn:

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đang làm cái gì!".

Rốt cuộc lúc này Cao Hán Thu đã bắt được nhược điểm của Mạnh Mạnh, lạnh giọng răn dạy: "Ta nói rồi, cô đi học muốn làm gì ta mặc kệ. Nhưng ta tuyệt không cho phép cô ảnh hưởng đến bạn học nào trong ban 1."

"Cao lão sư, ông nghĩ sai rồi....."

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy vô ngữ, rõ ràng là Lê Quân Triệt đột nhiên phát sốt không thoải mái, nàng bắt quá là quan tâm đồng học.

Hon nữa, là Lê Quân Triệt "quấy rầy" nàng trước!

Nàng muốn giải thích, nói cho Cao Hán Thu biết tình huống của Lê Quân Triệt.

Kết quả cúi đầu, lại gây ngấn cả người.

Vừa rồi hắn còn ghé vào trên bàn, ánh mắt nồng lung, sắc mặt ửng đỏ nhưng lúc này như người không có việc gì, ngồi đến háo.

Da thịt phiếm hồng sớm đã khôi phục thành trắng nõn, cả người nhìn qua thanh tĩnh mà lãnh đạm.

Còn có thể như vậy?

Nguyễn Mạnh Mạnh tức khắc nhận ra, Lê Quân Triệt là muốn chơi nàng!

"Cò còn dám giáo biện, cô nhìn mình xem, bởi vì cô mà ảnh hưởng đến chuyện học của người khác. Nếu cô không muốn nghe khóa, vậy đứng ở bên ngoài đi. Đi, ở trên hành lang phạt đứng, đến lúc tan học!"

Cao Hán Thu không cho Nguyễn Mạnh Mạnh bất luận một cơ hội giải thích nào.

Hon nữa Lê Quân Triệt đột nhiên trở nên háo, Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không thể nào giải thích.

Haz, cứ xem như nàng xui xẻo.

Nguyễn Mạnh Mạnh hung hăng trừng mắt nhìn Lê Quân Triệt, không nói một lời đi ra ngoài.

Ai ngờ, nàng chân trước mới ra phòng học, sau lưng Lê Quân Triệt liền đứng lên.

"Quân Triệt, làm sao vậy? Có phải hay không còn có chuyện gì bất mãn? Nếu là không thích ngồi cùng Nguyễn Mạnh Mạnh, cậu có thể nói ra, lão sư cho nàng đổi chỗ ngồi."

Càng Quân Triệt thành tích thực háo, đặc biệt là toán học, liền tiếp lấy thưởng.

Cao Hán Thu đối với hắn rất là ưu ái, cơ hồ là tận dụng hết khả năng của mình thỏa mãn hắn.

"Không cần." Mỹ thiếu nam ngũ quan tinh xảo mặt vô biểu tình, lãnh đạm nói: "Tôi cũng đi ra ngoài phạt đứng."

"Cậu..... Phạt trạm?" Cao Hán Thu hai mắt mở to, cho rằng chính mình nghe lầm.

Không chừng là Cao Hán Thu, ngay cả mặt khác. đồng học cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Quân Triệt, cậu không có làm sai cái gì, không cần đi ra ngoài phạt đứng."

Cao Hán Thu an ủi Càng Quân Triệt.

Nhưng càng quân triệt lại không chút nào cảm kích, ngược lại trực tiếp nói

ra: "Vừa rồi là tôi chủ động tìm Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện, cũng là tôi chủ động quấy rầy nàng. Nếu yêu cầu nàng phạt đứng, tôi đây cũng nên phạt."

Dứt lời, cũng mặc kệ Cao Hán Thu cùng những người khác nghĩ như thế nào, sai ra chân dài, chính mình đi ra ngoài.

"Ta không nghe lầm đi, Càng Quân Triệt cư nhiên nói giúp cho Nguyễn Mạnh Mạnh?".

"Không có khả năng..... Bọn họ mới ngày đầu tiên gặp mặt, nam thần không có khả năng sẽ đối với Nguyễn Mạnh Mạnh nhất kiến chung tình!".

"Xong rồi xong rồi, nam thần đây là coi trọng Nguyễn Mạnh Mạnh! Cái này xảy ra sẽ có đến bao nhiêu nữ sinh thất tình a!"

"Mẹ ời, tám con háo đau, con cũng muốn cùng nam thần phạt đứng....."

Âm thanh các bạn học thảo luận tràn ngập toàn bộ phòng học.

Không khí học tập chuyên chú nghiêm túc từ trước đến nay của ban 1 lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này, tất cả mọi người đều rôm rả nói về tình huống mới xảy ra.

Nghe được các bạn học khe khẽ nói nhỏ, Nguyễn Kiều Kiều nhìn mi nhìn về hướng phía hành lang, lộ ra biểu tình lo lắng.

Thật giống như, ở lo lắng cho chị gái mình.

Mà không người nào có thể thấy được, ở góc độ này, bàn tay cô đã gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay sắc nhọn sớm đã đâm thủng thịt.

Giờ phút này, Cao Hán Thu đứng ở trên bục giảng hoàn toàn mộng bức.

Hắn hiện tại kêu Nguyễn Manh Manh trở về, còn có hay không chuyện khác sẽ xảy ra?.

Càng Quân Triệt, kia chính là học sinh làm ông đặc ý nhất, ông luyện tức không nỡ bắt hắn bị phạt đứng a!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tai tiếng với nam thần

Nguyễn Manh Manh đứng ở trên hành lang, lưng dựa tường, từ trong túi lấy ra di động.

A, đang trong giờ học nên bây giờ là lúc hành lang không có ai, nàng ở đây chơi game, còn mừng rỡ vì được tự do tự tại.

Ai ngờ, mới vừa lấy ra di động, liền nghe được tiếng bước chân.

Vừa ngừng đầu, liền thấy thân ảnh cao gầy của Lệ Quân Triệt từ cửa phòng đi tới.

Hắn nghiêng đầu, tầm mắt hai người vừa lúc ở trong không khí giao nhau.

Nguyễn Manh Manh hơi hép mắt, về mặt dễ phòng nhìn Lệ Quân Triệt.

Mà Lệ Quân Triệt dường như không có việc gì đi đến bên cạnh nàng, dựa vào tường, một tay cầm ở túi quần, thần sắc tàn mạn.

"Cậu như thế nào lại ra đây?". Vừa rồi thái độ nói chuyện của Cao Hán Thu rõ ràng là thiên vị Lệ Quân Triệt.

Nàng không tin Cao Hán Thu có thể để cho Lệ Quân Triệt, học sinh thiên tài nhảy lớp ra phạt đứng.

Lệ Quân Triệt không trả lời, liếc nàng một cái, từ trong túi quần mình lấy ra một cây kẹo que, bóc vỏ xong liền nhét vào trong miệng.

Cảm giác ngọt lịm nhảy mắt tràn ngập toàn bộ trên đầu lưỡi.

Đúng lúc này, Nguyễn Manh Manh nghe được một tiếng than thở thoải mái.

Cả người Nguyễn Manh Manh đều ngây dại.

Quay đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lệ Quân Triệt đang hưởng thụ cây kẹo ngọt một cách ngon lành.

Mỹ thiếu niên tuấn tú vốn là có làn da trắng nõn bây giờ lại ửng đỏ lên, biểu hiện này cùng biểu hiện vừa rồi trong lớp học hoàn toàn giống nhau!

Quả nhiên!

Vừa rồi ở phòng học, không phải nàng hoa mắt, nàng không có nhìn lầm!

"Nhìn cái gì mà nhìn....." Đúng lúc này, Lệ Quân Triệt nghiêng đầu nhìn qua, gửi cho nàng một ánh mắt lương bạc: "Không cần tự mình đa tình, tôi không phải tới bồi cô, tôi chỉ là ra đây ăn kẹo."

Hắn đam mê đồ ngọt, thời điểm muốn ăn mà lại không thể ăn liền sẽ có biểu hiện giống như người ta nghiện ma túy, khó có thể tự khống chế.

Thậm chí thân thể, đều sẽ gặp nạn chịu phản ứng.

Đáng tiếc, ở trường học, liền tính hắn là Càng Quân Triệt chứ không phải là Lệ Quân Triệt, cũng không nghĩ làm người khác biết, hắn là nam sinh thích kẹo ngọt như mạng.

Muốn duy trì cao lãnh nhân thiết, liền không thể tùy tâm sở dục ăn đồ ngọt.

"Ý của cậu là.....vừa rồi cậu ở bên trong, như vậy như vậy lại như vậy....."

Nguyễn Manh Manh nghĩ đến Lệ Quân Triệt sắc mặt ửng đỏ, đối chính mình nói với bộ dáng "tôi muốn, thật là khó chịu", liền hào cảm thấy thẹn nha.

"Kỳ thật chỉ là..... nghiện ngọt sao?".

"Biết liền hảo, không được nói cho những người khác." Lệ Quân Triệt ánh mắt thanh lãnh liếc tới, cắt gấu cánh cáo.

Vừa dứt lời, tiếng chuông tan học vừa lúc vang lên.

Lệ Quân Triệt thuận thế đem kẹo que cắn, dư lại plastic cùng vỏ bọc kẹo bên ngoài cuộn lại với nhau, nhét vào trong tay Nguyễn Manh Manh còn chưa lấy lại tinh thần.

Sau đó, nhấc chân rời đi.

Hắn chân trước mới vừa đi, Cao Hán Thu lập tức liền từ trong phòng học vọt ra.

Cao Hán Thu lo lắng cho Càng Quân Triệt, sợ đứa nhỏ này bị Nguyễn Manh Manh ra oai.

Ai ngờ, lúc hắn đi đến, chỉ thấy bóng dáng Càng Quân Triệt từ đằng xa.

Cùng với Nguyễn Manh Manh còn ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, một tay cầm di động, một tay cầm kẹo que cùng giấy gói kẹo.

"Nguyễn Manh Manh——"

Cao Hán Thu giận đến nỗi không thể chịu được hết to.

"Tôi là đang phạt cô đứng, không phải nói cô ra đây chơi game ăn kẹo!".

*

Đồng học Nguyễn Manh Manh ngày đầu tiên chuyển tới cao tam ban 1, liền đem chủ nhiệm lớp lão Cao tức giận đến huyết áp cao thiếu chút nữa ngất xỉu thuận thế truyền khắp toàn bộ trường học.

Nhưng có tin tức càng khoa trương hơn, lại là nàng cùng nam thần Trí Học-Càng Quân Triệt chỉ gian tai tiếng.

Nghe nói.....

Người không ăn đồ ngọt như Càng Quân Triệt vì muốn thân cận với Nguyễn Manh Manh lại cố ý đi cần tin trường học mua rất nhiều kẹo.

Mua xong liền mau chóng đặt trên bàn học của Nguyễn Manh Manh, cho nàng hưởng thụ.

Nghe nói.....

Nam thần chẳng những ở quầy bán quà vặt mua kẹo, còn đi nhà ăn trường học, định toàn bộ học kỳ đến giờ ngọ sẽ mua đồ ngọt cho nàng.

Trí Học là trường học tự nhân, chỉ cần học sinh có tiền, cơm trưa có thể tùy ý ăn bãi.

Nam thần muốn toàn bộ học kỳ giờ ngọ đều mua đồ ngọt, nói cách khác, kế tiếp một học kỳ sau, hắn rất có thể sẽ mua thêm cơm trưa cho Nguyễn Manh Manh!

Chỉ cần tưởng tượng đến chuyện này, mặt khác nữ sinh ở Cao Trung Bộ liền ghen ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, ghen ghét đến ngứa răng.

Niên hạ đệ đệ, cũng thực đáng yêu có được không!

Huống chi, nam thần còn tuấn tú soái ca như vậy!

Mà trải qua một ngày bị Lê Quân Triệt "tàn phá", Mạnh Mạnh thật vất vả về đến nhà lại đối mặt với vấn đề khác.

Giờ này khắc này, ở trước mặt nàng là Lăng Bắc đang tuyên cáo ý định mới của Lê Quân Ngự.

"Thiếu gia tạm thời xuất ngoại một tuần, trước khi đi còn cố ý dẫn dò tiểu thư phải háo hão học tập. Cho nên từ hôm nay trở đi, thời gian mỗi đêm học bổ túc của cô sẽ tăng thêm bốn giờ."

Lăng Bắc vừa dứt lời, Nguyễn Mạnh Mạnh liền nhìn thấy Tào lão sư đang đứng phía sau lưng hắn, buông xuống bà vai đang run lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Đích thân gặp đối tượng

Trong phòng, chỉ còn lại có hai người là Tào lão sư cùng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Bởi vì thành tích toán học của nàng kém cỏi nhất, nên Lê Quân Ngự cố ý cho nàng học bổ túc hai tiếng mỗi ngày, hai giờ còn lại thay phiên các môn học khác.

"Tào lão sư.....hôm nay là toán học tác nghiệp. Chủ nhiệm của tôi hào hiệp toái, đây là mấy đề thi do ông ấy ra, ngài nhìn xem, làm một nửa liền hảo."

Nguyễn Mạnh Mạnh từ cặp sách rút ra tập đề hôm nay, Cao Hán Thu trước khi rời đi đã phát cho mỗi người năm bộ bài thi.

Cao Hán Thu nói chính là mặc kệ nàng, nhưng bài thi lại phân chia cho nàng đầy đủ.

Thậm chí còn nghiêm khắc cảnh cáo, nàng nhất định phải làm đang hoàng, không thể qua loa cho xong.

Tào lão nhân đỡ gọng mắt kính, khó xử tiếp nhận bài thi.

Lão nhân yên lặng ở trong lòng thở dài..... Ai, kẻ có tiền đúng là muốn trời được trời.

Cố tình, công tác này, còn không phải hẳn tương không làm là có thể không làm.

Thấy Tào lão sư bắt đầu cầm bút làm, Nguyễn Mạnh Mạnh liền lấy ra di động, bắt đầu hành trình mỗi đêm lệ hành kiểm tiền.

Vừa mới online tài khoản "manh chủ nhất thống thiên hạ", "bảo bảo thiên hạ vô địch" đã phát lời mời tham gia đồng đội.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhún đồng ý, hai người liền chung chí tuyền.

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Người như thế nào hiện tại mới onl, ta đội người cả đêm, người ngày hôm qua hạ tuyền thời điểm một phần không kém, hôm nay thượng tuyền lại còn đến trễ."

Vừa mới vào đội, lời nói của kim chủ lão bản oán giận liền đã gửi qua.

Nguyễn Mạnh Mạnh liếc mắt nhìn thời gian, "Hiện tại mới 6 giờ rưỡi, vừa vận tốt, ta không đến trễ."

"Nói bậy, hiện tại đã qua 6 giờ rưỡi, quá 45 giây, người có hay không về quan niệm thời gian?"

Kim chủ lão bản tựa hồ còn thực tức giận, nói xong câu này còn gửi cho nàng icon một phát nổ mạnh qua.

Nguyễn Mạnh Mạnh vô ngữ, "Hào hảo hảo, ta đến muộn 45 giây, ta bồi cho người là được..... Ta đêm nay bù cho người 1 phút."

Mặt khác trong một gian phòng, Lê Quân Ti về mặt kiểu ngao nhìn chăm chăm màn hình di động.

"Hừ, rõ ràng đến muộn, thái độ còn không tốt. Đến trễ 45 giây mà bồi ta 1 phút, thật là keo kiệt..... Chờ Lăng Bắc đem thân phận của người tìm ra, đến lúc đó, nhất định đem người bắt tới trước mặt ta, mỗi ngày đều phải chơi với ta!"

Tuần nọ shota nhìn chăm chăm màn hình, tự nói lầm bầm.

Hoàn toàn không biết, anh mình đã sớm tìm ra manh mối, sẽ gặp đối tượng hẳn "võng luyến".

*

Cùng lúc đó trên phi cơ tư nhân, Lê Quân Ngự đang dùng điện thoại vệ tinh nghe Lăng Bắc báo cáo công tác.

"Thiếu gia, chuyện ở công ty đều hết thật bình thường. Đến nỗi hai vị thiếu gia cùng tiểu thư, biểu hiện bọn họ thực hảo, không có loi lỏng việc học. Mạnh Mạnh tiểu thư còn nói, chờ cuối tuần có điểm thành tích kiểm tra, nhất định sẽ cho ngài kính hi. Nhìn ra được trong thời gian này tiểu thư thực nỗ lực!"

Lê Quân Ngự " ần " một tiếng, ngữ khí đậm mạc.

Cảm thấy, đối với tin tức này cũng không có nhiều để ý.

Nhưng trong đầu, lại lo lắng hiện lên một khuôn mặt có má lúm đồng tiền tươi cười ngọt ngào.

Hắn hơi hơi nhíu mày, áp xuống đáy lòng đang nhớ đến Tiểu Nãi Miêu kia, lạnh giọng hỏi: "Đối tượng tiểu Ti võng luyến, điều tra thế nào rồi?"

"Nga, về chuyện này, số liệu trung tâm bên kia vừa lúc di chuyển công tác. Chúng ta mới mua cơ phòng phục vụ hoà khí, nguyên lai số liệu ở cơ phòng yêu cầu tạm thời phong ấn. Sau đó....."

"Cho tôi biết thời gian cụ thể." Lê Quân Ngự không có kiên nhẫn nghe quá trình, hắn chỉ cần kết quả.

Lăng Bắc lập tức hồi phục: "Một tuần. Số liệu trung tâm nói, một tuần sau là có thể hoàn thành số liệu, một lần nữa kiểm chứng."

Một tuần.....

Lê Quân Ngự ánh mắt thâm lãnh, hiện lên một mặt hung ác nham hiểm.

Cũng hảo, một tuần sau, hẳn vừa lúc về nước.

Đến lúc đó, hẳn muốn đích thân gặp người kia, xử giục em trai hắn võng luyến.

"Đúng rồi đại thiếu gia, tôi đã thay ngài chuẩn bị quà sinh nhật cho Càng Trạch thiếu gia, đã đưa đến Châu Âu."

Âm thanh của Lăng Bắc vang lên đánh gãy suy nghĩ của Lê Quân Ngự.

"Không biết là ngài tự mình đưa tới lâu đài cổ hay vẫn là tìm người khác thay ngài đưa đi?"

Đạo này toy lười quá các chế à □ làm sao cho toy hết lười đây huhu □ nhưng sẽ cố gắng ra truyện đều đều cho các chế nhaa ♥□□ bên toy cũng có ra một số truyện, trong lúc chờ chương mới có thể sang đọc nèee ♥□♥□♥□ chúc các chế cuối tuần hẹn hò vui vẻ □

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 72: Lại thêm một xui xẻo tới

Càng Trạch thiếu gia trong miệng Lãng Bắc là con trai của cậu Lệ Quân Ngu.

Lập tức liền mất 10 tuổi, bởi vì nguyên nhân nào đó bị bệnh tự kỷ, không yêu cùng người thân cận.

Họ "Càng" ở S quốc không phải là danh gia vọng tộc, anh em mấy người Lệ Quân Ngu vì che giấu tung tích nên bên ngoài thường lấy họ "Càng" là họ của mình.

Kỳ thật, họ này là họ của phu nhân Lệ gia, cũng chính là mẹ ruột Lệ Quân Ngu, Càng Tuyết Tâm.

Lệ phu nhân trước đây của Lệ gia họ Càng, tên Càng Tuyết Tâm.

"Càng" là họ gia tộc của bà, dùng theo tiếng Trung.

Nhưng trên thực tế thân phận của bà là đại tiểu thư quý tộc Châu Âu, tên tiếng anh đầy đủ là Phù Lôi Nhà.

Nàng là công tước ái nữ, có một em trai 13 tuổi tên Càng Đình.

Lệ Quân Ngu lần này đi Châu Âu công tác, trừ bỏ xử lý công sự ở ngoài, chính là đi lâu dài cơ gặp cậu Càng Đình, dự sinh nhật của em trai họ Càng Trạch 10 tuổi.

"Không cần, lễ vật cho tiểu Trạch tôi sẽ tự mình đem đến. Hải từ kia sợ người lạ, đề người khác đưa quà đến, nó sẽ thấy không được thích."

Càng Trạch bị tự kỷ, cũng chưa mẹ quan hệ ác liệt, trừ bỏ cùng gia tộc Kim, cháu ngoại quan hệ hảo, cũng chỉ nguyện ý nói cùng hần mấy câu.

Lãng Bắc nghe vậy, liền không dám hỏi nhiều.

Tuy rằng hần rất muốn rất muốn hỏi lại một câu, đại thiếu gia lần này qua đây, có hay không cũng sẽ thuận tiện ở Châu Âu gặp mặt tất cả người thân một chút?

Rốt cuộc, hần biết, công tước Lôi Đình Đốn chính là vẫn luôn thực lo lắng cho tình huống của cháu ngoại.

Lệ Quân Ngu không biết tâm tư thù hằn, cau mày nói: "Đêm đó ở khách sạn, manh mối tra thế nào?"

Không nghĩ tới thiếu gia sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, Lãng Bắc lập tức thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc báo cáo:

hội báo: "Đã thấy được mặt, tuy rằng cô ta thành công tránh thoát camera theo dõi nhưng camera ở cửa khách sạn là không có biện pháp tránh đi. Chúng tôi đã kêu người đi điều tra chiếc xe buổi sáng hôm qua rồi đi kia."

"Chỉ là..... Lượng công việc có chút nhiều, ít nhất cũng nửa tháng."

Đối mặt với con mồi, Lệ Quân Ngu từ trước đến nay đều có kiên nhẫn, dù tư cách là một thợ săn.

Nếu con mồi đã ở trong tầm tay, thì chậm rãi ăn từng chút một, hần không vội.

*

Vừa kết thúc xong một "cuộc chiến game thủ", Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn không được hất xì.

"Hất xì....." Thời tiết tháng chín trời không lạnh, nàng như thế nào lại hất xì được chứ.

Không phải có ai đang mắng nàng đi?

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn xem thời gian, vừa đúng 8h31 phút, nên kết thúc đại luyện.

Nàng gửi cho "bảo bảo thiên hạ vô địch" một icon chào tạm biệt, tiếp theo liền nhanh chóng offline.

Chỉ thấy trên nền chat một icon vẫy tay, làm tiểu shota bên kia màn hình kêu trời kêu đất không ai thấu.

Trong thư phòng, Tào lão sư sớm đã làm xong bài thi của Nguyễn Mạnh Mạnh, đang từ từ nhàn nhã uống trà.

Hai giờ, thật sự quá nhàm chán, loại đề này không cần nói nhiều là có thể làm khó được học sinh, nhưng với ông, chỉ cần bốn mươi phút là có thể hoàn thành toàn bộ.

"Tào lão sư, xin chào." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa lấy bài thi ở trước mặt Tào lão sư, Lãng Bắc cũng vừa lúc đó gõ cửa tiến vào.

Đi theo phía sau Lãng Bắc là một lão nhân tóc đã bạc nửa đầu, nhìn thấy Tào Vi Bình đang ngồi uống trà, lão nhân kia còn lộ ra vẻ tươi cười.

"Lý lão nhân cư nhiên cũng tới." Tào Vi Bình ở trong lòng âm thầm lắc đầu.

Đáng thương a đáng thương, lại một người không biết thuyền này là thuyền tặc mà tự thân dấn vào.

"Tào lão sư, vất vả cho ông." Lãng Bắc không biết nội tình, mang theo lão nhân phía sau đi vào trong.

"Không vất vả, đại tiểu thư thiên tư thông minh, học tập cũng thực khắc khổ, ta thoáng giảng qua một chút là có thể hiểu rõ bài học. Dạy tiểu thư, thật sự không tính là vất vả."

Quá nhẹ nhàng, không đến một giờ làm xong bài thi, thời gian còn lại ông liền ôm chén trà ngủ gà ngủ gật.

Có thể không thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 73: Những người đang ngồi đều là rác rưởi

"Có thể làm người quen cũ như lão Tào đây mở miệng tán thưởng, đại tiểu thư nhất định là hải từ có thiên phú phi thường. Có thể dạy học sinh như vậy..... Ta cầu mà không được."

Lão nhân tóc bạc từ sau lưng Lãng Bắc đi ra, dùng một loại ánh mắt thương thức, nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

Lãng Bắc đứng lúc giới thiệu: "Vị này chính là Lý lão sư, Lý Quang Vinh. Ngài ấy ở thành phố này nổi danh với tài dạy học đẳng cấp, trước đây ở Tri Học đảm nhiệm chức tổ trưởng tổ vật lý. Về hưu đã nhiều năm nhưng đại thiếu gia vì tiểu thư, một lần nữa mới ngài đến đây."

Lão sư vật lý, Lý Quang Vinh khi nghe Lăng Bắc giới thiệu xong lại tiến lên một bước.

Nguyễn Mạnh Mạnh "ngoan ngoan lễ phép" gọi một tiếng: "Lão sư hảo."

Lý lão gật đầu, rất là vừa lòng.

Lại không biết, Tào lão nhân ở bên cạnh thấy một màn như vậy trong lòng liền yên lặng vì ông chăm cây nến.

Một lát sau, Lăng Bắc cùng Tào lão sư rời khỏi phòng.

Lý Quang Vinh ngồi xuống, lấy ra giáo trình bản thân đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Một bàn tay nhỏ, ấn trên vật trang trí ở bàn đồng hồ: "Lý lão sư, ngài gặp qua lâu niên đại nắm tay chưa?".

.....

Đêm đó, Nguyễn Mạnh Mạnh lại thành công, có thể thay nạng bãi binh vật lý tác nghiệp lão bằng hữu.

*

Ngày hôm sau, ở khóa tự học, Nguyễn Mạnh Mạnh đang ở hết sức chuyên chú chơi game.

Mỹ thiếu niên bên cạnh thừa dịp không ai chú ý, từ trên bàn sờ soạn viên kẹo mềm ném vào trong miệng, xong xuôi liền ghé vào trên bàn nằm.

Tất cả đồng học còn lại thì hết sức chuyên chú làm bài tập.

Toàn bộ phòng học, đều đắm chìm vào một loại an tĩnh, không khí êm dịu.

Đúng lúc này, một tiếng gầm vang lên, đánh vỡ sự an tĩnh này.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô lần ra đây cho ta!". Cao Hán Thu áp lực cực đại, giọng điệu tức giận vang vọng toàn bộ hành lang.

Từ trước đến nay không giận mà uy, Cao lão sư phong độ nho nhã lại một lần nữa bị Nguyễn Mạnh Mạnh chọc giận!

Nguyễn Mạnh Mạnh thờ dài, aizzz, Cao Hán Thu này như thế nào liền có thể mất uy nghiêm như vậy? Liền không thể làm mỹ nam tử an tĩnh sao?

Nàng đem trò chơi ngưng lại, yên lặng ở trong lòng cấp vài vị đồng đội nói lời xin lỗi, đem điện thoại hướng túi xách bỏ vào rồi đứng lên.

Nhìn thân ảnh của Nguyễn Mạnh Mạnh đã rời đi, những người khác tức khắc kịch liệt thảo luận.

"Kiều Kiều, chị có lại chọc chuyện gì? Ta chưa từng thấy qua Cao lão có tính tình như vậy đại, cô nói xem, Nguyễn Mạnh Mạnh có thể hay không bị khai trừ a?".

"Nếu là khai trừ thì tốt rồi.....Cô ta ở lớp chúng ta thật là chán ghét..... Ảnh hưởng không khí học tập.....".

Nguyễn Kiều Kiều nghe được những người khác nói xong, trên mặt liền hiện ra sự áy náy, hối lỗi.

"Tôi, tôi cũng không biết. Các bạn đừng nói như vậy, chị của ta kỳ thật cũng không phải có ý, nàng trước kia cũng nỗ lực học tập, nhưng..... Hiệu quả luôn là không lý tưởng....."

Nguyễn Kiều Kiều mở miệng, vừa nghe là biết thay Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Nhưng tâm tư lại cái giấu hàm ý khác, kỳ thật chính là đang nói, Nguyễn Mạnh Mạnh đã từng nỗ lực học tập nhưng bởi vì đầu óc quá tạp chất, cho nên thành tích mới không thể đi lên.

Nói cách khác, chính là nói Nguyễn Mạnh Mạnh trời sinh vụng về, chỉ số thông minh không đủ.

Diệp Phong nghe được Nguyễn Kiều Kiều nói xong, không có hảo ý trào phúng: "Xùy, còn không phải là đầu óc không tốt, chỉ số thông minh thấp sao.....tôi nói, Nguyễn Mạnh Mạnh này chỉ số thông minh không bằng chúng ta, liền không nên tồn tại ở ban 1."

Diệp Phong hiện tại là hy vọng duy nhất làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh thôi học. Bằng không, chờ cuối tuần Hội Học Sinh chính thức triển khai công tác, bị người khác phát hiện hẳn cần nói lời xin lỗi với Nguyễn Mạnh Mạnh thì thật mất mặt.

Kia sẽ làm mặt mũi hần như quét rác!

Hắn cố ý đề cao giọng: "Lão Cao hẳn là nhân lúc còn sớm đem Nguyễn Mạnh Mạnh khai trừ, lớp chúng ta cần bản là không nên thu dụng loại người có chỉ số thông minh không đủ rác rưởi này!".

"Chỉ số thông minh không đủ làm rác rưởi..... Người đang nói ai?" Đúng lúc này, một đạo âm thanh đậm đặc đột nhiên từ phía sau Diệp Phong truyền đến.

Trong giọng nói người nọ, mang theo khiêu khích rõ ràng.

Diệp Phong quay đầu lại, nhướng mày nói: "Ai chỉ số thông minh thấp, người đó chính là rác rưởi!".

Vừa dứt lời, Diệp Phong đã bị chính câu nói của mình vả vào mặt.

Hắn há miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn ánh mắt thanh lãnh phía trước, mái tóc ngắn hỗn độn, hiển nhiên là mỹ thiếu niên vừa tỉnh ngủ.

Khuôn mặt kia không chút biểu tình, viết nhàn nhạt chữ không vui.

Diệp Phong nhìn đến càng quân triệt cong cong khóe môi, phảng phất ở trào phúng hần ngu xuẩn.

Toàn cao tam ban 1, thậm chí là toàn bộ Trí Học Cao Trung Bộ, còn không có người nào dám nói mình so với Càng Quân Triệt có chỉ số thông minh cao hơn.

Nói cách khác, lời Diệp Phong vừa nói, là nói Càng Quân Triệt trước mặt và các đồng học đều là rác rưởi.

Mặt khác, tất cả đồng học đều ngây dại!

Ai cũng không nghĩ tới, một người không quan tâm chuyện của người khác, luôn an nhàn như Càng Quân Triệt sẽ giúp Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Chẳng lẽ nói, nam thần thật sự coi trọng Nguyễn Mạnh Mạnh?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Đào hổ Cao Hán Thu (1)

"Bang ——"

Trong văn phòng, Cao Hán Thu phẫn nộ đem một chồng bài thi ném đến trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô giải thích cho tôi, chuyện bài thi là như thế nào? Tôi ra đề tác nghiệp, cô chính là dùng loại thái độ có lệ này làm!".

Cao Hán Thu biểu tình phẫn nộ tột đỉnh, mặt đều bị khí tức làm đỏ lên.

Hoàn toàn không giống bình thường luôn luôn nghiêm cần, không làm mất phong độ tổ trưởng toán học.

"Bài thi có vấn đề?". Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy kỳ quái, nhặt lên một bài trong đó.

Cao Hán Thu nói năng làm có lệ, không phải a.

Bài thi này đều là Tào Lão nhân làm, tuy rằng năng yêu cầu chỉ làm một nửa nhưng bài thi hẳn không có lệ như ông ta nói.

Mở bài thi trong tay ra, Nguyễn Mạnh Mạnh quét mắt nhìn.

Xem nào, chỗ trống được hơi được lấp đầy, đại đề cũng có làm chút, chỗ trống còn rất ít, rất bình thường, không thành vấn đề.

Nàng ngược mắt, nhìn về phía Cao Hán Thu có lẽ giận không thể át kìa, lộ ra một tia nghi hoặc: "Cao lão sư, trình độ tôi cũng chỉ có thể tới ngang đây. Tuy rằng chỉ có thể làm một nửa bài thi, so ra kém hơn bạn học cùng lớp nhưng tôi cũng là nghiêm túc hoàn thành. Không thể nói là có lệ đi?".

"Haha, đến bây giờ cô còn cãi bướng!" Cao Hán Thu cười lạnh, từ trong tay Nguyễn Mạnh Mạnh lấy bài thi ra.

Chỉ vào một đại đề trên bài thi, phần nộ quát: "Cô trình độ không đủ, làm không được những đề mục khác có phải hay không? Hảo, vậy cô cùng ta giải thích một chút, bao nhiêu đề còn lại là cô như thể nào làm được?".

Cao Hán Thu nhìn qua phi thường kích động, từ thái dương hấn gần lên gần xanh, có thể thấy được hấn đang cố nén phần nộ.

Chính là, Nguyễn Mạnh Mạnh thật sự cảm thấy kỳ quái, nàng làm không có làm qua đề nào, bất quá là một lần tác nghiệp mà thôi.

Cao Hán Thu kích động đến như vậy sao?

Nàng biết, bình thường dưới tình huống hiện tại này, ít nhất nàng hẳn là tiếp nhận bài thi, đem mấy đề kia nói rõ ràng, trả lời vấn đề Cao Hán Thu.

Chính là, nàng không có biện pháp làm như vậy.

Nàng nói ra, căn bản không ai sẽ tin tưởng nàng.

Ở trên đời này, cũng chỉ có chị gái cùng Mộ Cảnh Hành tin tưởng nàng.

Cho nên, nàng không có biện pháp tiếp nhận bài thi, không có biện pháp trả lời vấn đề của Cao Hán Thu.

Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể đứng không nhúc nhích, chờ Cao Hán Thu tiếp tục tức giận.

Quả nhiên, nhìn thái độ của nàng như vậy, Cao Hán Thu đã tức giận đến quá giới hạn.

Ông cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh là cố ý cùng mình đối nghịch.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô thành thật trả lời đi, đề này có phải hay không sao càng quân triệt? Ngày thường làm đề tác nghiệp cũng muốn nhìn bài Càng Quân Triệt, riêng chuyện này đã làm ảnh hưởng hoàn toàn việc học của bạn bè. Người như cô, ta nhất định sẽ không tiếp tục cho lưu lại ở cao tam ban 1!".

Cao Hán Thu như điên rồi, áp lực trong giọng nói cực đại phần nộ.

Ông trợ mắt nhìn học sinh mình yêu thương nhất bị Nguyễn Mạnh Mạnh ra oai.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Nguyễn Mạnh Mạnh hại chết Nguyễn Thor Thor, hiện tại lại gây tai họa cho Càng Quân Triệt, ông liền hận không thể ngay lập tức đem Nguyễn Mạnh Mạnh đuổi ra cao tam ban 1.

"Cao lão sư, ông đến tốt cùng đang nói cái gì?". Nguyễn Mạnh Mạnh sắc mặt lạnh lùng, có chút không cao hứng.

Không thể hiểu được chỉ vì một đạo đề mà gọi nàng tới, trắng trợn mắng nàng liền không nói, hiện tại còn quy chụp nàng không ra gì, làm ảnh hưởng đến mọi người.

Liền không nói bài thi này là Tào Lão nhân làm.

Chỉ sợ không có Tào Lão nhân, chính nàng tùy tiện viết vào, không làm đại đề là được, cũng không cần phải đi chép bài người khác.

Một phần tác nghiệp mà thôi, nàng khảo thí đều không sao, như thể nào sẽ đi chép bài.

"A, cô còn muốn giáo biện. Nội dung của đề này đều vượt qua chương trình khoa học của chúng ta, cô làm sao biết đáp án này phải dùng định lý chứng minh ba điểm cộng tuyến. Cả lớp trừ bỏ cô, chỉ có Càng Quân Triệt dùng định lý này để chứng minh."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dàng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 75: Đào hổ Cao Hán Thu (2)

Nói cách khác, Cao Hán Thu ti mi chuẩn bị đề khó ở mức độ cao, cả lớp chỉ có Nguyễn Mạnh Mạnh với Càng Quân Triệt làm được.

Bởi vậy, Cao Hán Thu hoàn toàn có lý do tin tưởng Nguyễn Mạnh Mạnh sao chép đáp án của Càng Quân Triệt.

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe vậy, nhẹ nhàng nhún mày.

Loại đề này, ở trong mắt Tào Lão nhân đại khái không tính là đề khó.

Nàng nói ông ta tùy tiện làm, lão nhân kìa chỉ sợ là làm thiếu, kết quả liền dùng định lý giải đề Cao Hán Thu chuẩn bị ti mi.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, ta có thể thu nhận học sinh vô năng, nhưng tuyệt không cho phép học sinh gian lận, càng không thể tiếp nhận loại học sinh có thói quen xấu hay sao chép bài của người khác!".

Ban 1 lớp ông, tuyệt đối không thể xuất hiện người như vậy.

Sự tồn tại của Nguyễn Mạnh Mạnh đã kéo thấp tổ chất cùng thành tích ban 1 bọn họ.

Ông hiện tại càng ngày càng khó chịu đựng được Nguyễn Mạnh Mạnh, cảm thấy nàng cứ tiếp tục ngốc ở trong lớp sẽ dạy hư tiền đồ học sinh ban 1.

"Cao lão sư, tôi nghĩ ông hiểu lầm....." Nguyễn Mạnh Mạnh thở dài, ngữ khí lạnh nhạt mang theo bất đắc dĩ.

"Tôi không chép bài tác nghiệp của ai, cũng không cần phải chép của ai. Nếu tôi thật sự muốn làm đề này, tất nhiên sẽ có người dạy tôi cách làm."

"Ai dạy cô làm?". Cao Hán Thu nheo lại hai mắt.

"Lão sư của gia đình tôi a....." Nguyễn Mạnh Mạnh đáp, "Tựa như này đề, chính là lão sư dạy tôi làm."

"Lão sư của gia đình?". Sắc mặt giận dữ của Cao Hán Thu dần dần chuyển sang đỏ bừng.

Giây tiếp theo, hóa thành tiếng quát chói tai: "Chớ má, cái gì là lão sư gia đình? Kiến thức cơ sở cô còn chưa nắm vững, vì sao lại dạy cô dùng loại phương pháp này giải đề! Đi, cô gọi điện thoại cho người nhà cô, ta muốn đích thân nói chuyện với bọn họ!"

Cao Hán Thu tuy rằng chỉ muốn giáo huấn Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng nghe nàng nói như vậy lại càng thêm phần nộ rồi.

Học sinh của ông có rất nhiều gia đình

điều kiện ưu việt.

Ông ghét nhất chính là đi học không nghe giảng, sau đó gia trưởng tự cho là đúng đem tiền rao lên giá thật cao để mời người gọi là danh sư đến dạy bổ túc.

Cao Hán Thu cho rằng, đi học nghe giảng mới là quan trọng nhất.

Cá nhân ông, phi thường phản cảm chuyện học bỏ túc ngoại khoá.

Vừa nghe nói Nguyễn Mạnh Mạnh nói vậy, cư nhiên sẽ tự hiểu năng gọi giáo viên ngoài về.

Cao Hán Thu lập tức quên chính sự, ngược lại cùng gia đình giáo viên của Nguyễn Mạnh Mạnh nổi lên phản nộ.

"Cao lão sư, người nhà của tôi đang đi nước ngoài công tác, bên kia là buổi tối nên không tiện lắm. Nếu không, ông trực tiếp cùng lão sư kia nói chuyện đi?".

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn Cao Hán Thu chớp chớp mắt, hoàn toàn nhìn không ra, năng là đang đảo hớ cho Cao Hán Thu nhảy.

"Háo, cô gọi điện đi, ta cùng hẳn nói chuyện." Cao Hán Thu cũng không nể Nguyễn Mạnh Mạnh, ngồi một chỗ, híp mắt nhìn năng.

Đợi lát nữa, ông nhất định phải làm tên gia hoả lừa tiền kia chủ động xin từ chức.

Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, lấy ra đi động gọi cho Tào lão nhân.

Một lát sau, đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh quen thuộc của lão nhân: "Ủy..... Đại tiểu thư, cô tìm tôi có việc?"

Không biết vì cái gì, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy lúc Tào lão nhân nhận được điện thoại năng, trong giọng nói còn mang theo sự run rẩy nhẹ nhẹ.

Năng âm thầm kiểm điểm, chẳng lẽ gần đây đem Tào lão nhân khi dễ quá thảm?

"Khu khu....." Nguyễn Mạnh Mạnh hắng giọng, "Lão sư, là chuyện này..... chủ nhiệm dạy toán của lớp tôi là Cao Hán Thu, đối với việc hôm qua ngài chỉ dạy tôi làm nan đề có chút ý kiến. Ân, Cao lão sư bên này muốn cùng ngài nói chuyện."

Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn là cho Tào lão nhân nặt mũi, không có làm trò trước mặt Cao Hán Thu nói những đề đó đều là do Tào lão nhân làm.

"Gì? Thăng nhãi ranh kia muốn nói cái gì?". Tào lão nhân tức khắc nghiêm túc lên.

Trong lòng lại nghĩ là, sẽ không bị học sinh của mình phát hiện những đề đó đều là do ông làm đi?

Nói như vậy, thật là làm ông mất mặt a!

"Tôi cũng không rõ lắm, nếu không, ông trực tiếp nói chuyện đi." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền đem điện thoại đưa qua.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lễ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Về sau phải đối tốt với tiểu sư muội

"Là, là....." Một lát sau, về mặt Cao Hán Thu đang cầm điện thoại đã hoàn toàn chấn động.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói già nua trung khí nhưng đầy quen thuộc, còn không ngừng ở đầu dây truyền tới.

"Người cái thằng nhãi ranh này, chính mình ra đề mục siêu cương còn trách người khác dùng phương pháp siêu cương giải! Như thế nào, lão sư ta về hưu đến dạy cho gia đình người khác, có phải hay không phạm pháp? A, người còn muốn giáo huấn ta có phải không?".

"Không không không, con làm sao dám giáo huấn ngài." Cao Hán Thu đã sớm từ trên chỗ ngồi đứng lên, giờ phút này lại thành thành thật thật nghe Tào lão nhân dạy bảo.

"Ta nói cho người biết, tiểu sư muội" Mạnh Mạnh (*có nghĩa là CHT và Mạnh Mạnh cùng học 1 thầy giáo nên ông này mới xưng hô như này, chứ nếu thay từ tiểu sư muội thành em gái thì mình thấy không đúng lắm í) là học trò của ta, người không nên gây phiền toái với nó. Còn cô, về sau giáo bài tác nghiệp có cái gì không hiểu ta sẽ dạy, không được khi dễ!".

Tào lão nhân nói như vậy, trên thực tế là vì chính mình suy nghĩ.

Hắn không muốn buổi tối mỗi ngày đều ngồi làm mấy bài thi toán học cao trung nhặt nhều.

"Tiểu, tiểu sư muội....." Nghe được Tào lão nhân nói như vậy, Cao Hán Thu thật là muốn chết tâm.

Lớp học không ai chứa đựng được Nguyễn Mạnh Mạnh, cứ tưởng sẽ đuổi được năng, ai ngờ cư nhiên trở thành tiểu sư muội của hắn.

Trời xanh a, vì sao người lại tàn nhẫn như thế?!

Cao Hán Thu khóc không ra nước mắt, nhưng Tào Vi Bình là lão sư hắn kính trọng nhất, thậm chí có thể nói không có Tào Vi Bình thì không có Cao Hán Thu ngày hôm nay.

"Lão sư ngài nói đi đầu vậy, con như thế nào sẽ khi dễ Tiểu sư muội....."

Tuy rằng trong lòng đối với chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh hại chết Nguyễn Thọ Thọ như cũ khó có thể tiêu tan nhưng Cao Hán Thu lại không dám nhắm vào Nguyễn Mạnh Mạnh.

*

Sau một lát, lệnh người giặt mình một màn, phát sinh ở sở hữu cao tam (1) ban đồng học trước mặt.

Chỉ thấy vừa rồi chủ nhiệm Cao Hán Thu còn hận không thể ăn Nguyễn Mạnh Mạnh cư nhiên tự mình đem thiếu nữ trở về.

Chẳng những tự mình đưa về, lúc Nguyễn Mạnh Mạnh trở lại chỗ ngồi, Cao Hán Thu còn có ý ở trước mặt cả lớp giải thích một lần.

"Khu, chuyện vừa rồi chỉ là một chút hiểu lầm, là ta trách lầm Nguyễn đồng học, hiện tại đã giải quyết xong. Nguyễn đồng học từ ngày chuyển đến lớp chúng ta vẫn luôn có biểu hiện tốt đẹp, an phận thủ thường. Ta lúc trước có thành kiến với năng thật là thái độ là không đúng. Các bạn học, các người về sau cũng nên tiếp xúc chung với Nguyễn đồng học, xem năng như một phần tử của ban 1 cao tam."

Cao Hán Thu sau khi nói xong, còn vỗ vỗ bả vai Nguyễn Mạnh Mạnh mới rời khỏi phòng học.

Để lại một đám đồng học ngờ ngác sững sờ tại chỗ.

Không phải đầu..... Vừa rồi, thật là Cao lão sư xưa nay nghiêm túc bán khác sao?

Cao lão sư vừa rồi tức giận thành như vậy còn tưởng rằng Nguyễn Mạnh Mạnh lần này xác định vững chắc xong đời, phải bị chuyển lớp hoặc thôi học.

Không nghĩ tới, thái độ Cao Hán Thu cư nhiên thay đổi còn nhanh hơn lật sách!

Diệp Phong gấp đến độ bốc hỏa, những người khác cảm thấy kinh ngạc, mà Nguyễn Kiều Kiều quay đầu lại, thật sâu nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh liếc mắt một cái.

Đáng giận.....

Nguyễn Mạnh Mạnh đến tốt cùng có cái vận cứt chó gì, vì cái gì người như Cao Hán Thu cũng có thể thu phục?

Nguyễn Kiều Kiều càng ngày càng cảm thấy, Nguyễn Mạnh Mạnh không đơn giản như mình nghĩ. Nhớ tới ngày đó ở cổng trường nhìn thấy nam nhân kia, Nguyễn Kiều Kiều cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh nhất định đang che giấu cái gì đó.

*

Thời gian nghỉ trưa, nhà ăn trường học, lầu hai ghế dài.

Nguyễn Mạnh Mạnh đang cùng Lê Quân Triệt ngồi đối diện nhau.

Từ ngày nọ với Lê Quân Triệt cùng lớp, nàng liền biến thành tấm lá chắn của hắn.

Dù sao ở trước mặt Mạnh Mạnh không cần ngại ngùng, Lê Quân Triệt mua rất nhiều kẹo và đồ ngọt không chút nương tay.

Tựa như hiện tại, rõ ràng trên bàn đều là pudding caramel hắn mua với mỹ danh kỳ vì là vì Mạnh Mạnh thích ăn.

Nhưng trên thực tế, đều bị Lê Quân Triệt một mình nuốt hết vào.

"Lê Quân Triệt, cậu không phải là người không có ý tứ như vậy chứ? Chẳng lẽ cậu không cảm nhận được ánh mắt chung quanh chúng ta.....Tôi cảm thấy bọn họ muốn nhào đến thật nhanh ăn thịt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lê Quân Ngự, có rắc mau thả

Đối diện với khuôn mặt tuần tú có giá trị dung nhan cao như thế này, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy chính mình muốn ăn không ít.

Nhưng tiền đề là, chung quanh không có nhiều người như hỗ hình mỗi như vậy.

"Người bọn họ muốn ăn chính là cô, cùng tôi có quan hệ gì?".

Lê Quân Triệt tay phải chống cằm, tay trái dùng thìa xúc pudding đưa vào trong miệng.

Bọn họ ngồi ở bên cạnh cửa sổ, từ phía bên phải nhìn qua, căn bản nhìn không thấy Lê Quân Triệt vừa mới ăn xong một ngum đồ ngọt.

Đề tiện!

Nàng là bị hắn liên lụy, hắn cứ nhiên làm ra bộ dáng như chuyện không liên quan đến mình!

"Kia hào a, vậy cậu về sau một mình đi ăn điểm tâm ngọt. Tôi đi rồi, đừng lại tìm tôi cùng nhau ăn cơm!"

Mỹ thiếu niên một chút cũng không đáng yêu, nàng luôn luôn như lá chắn bảo vệ, hào tửu giúp hắn che lấp việc hắn nghiện đồ ngọt, thế mà cứ nhiên một câu cảm ơn đều không nói ra.

"Àn, cô đi đi." Lê Quân Triệt lạnh nhạt nâng mắt, "Tôi sẽ nói cho anh cả, cô đi học rất nghiêm túc, mỗi ngày đều ở lớp chăm chỉ khác khổ đánh, du, diễn."

"Cậu....."

Tiểu tử thúì, cứ nhiên lấy cái này uy hiếp nàng!

Chính là, Nguyễn Mạnh Mạnh không thể không thừa nhận uy hiếp này thực hiệu quả.

Nàng nhưng không muốn bị Lê Quân Ngự tịch thu đi động.

Một lần nữa ngồi lại chỗ cũ, nàng tức giận nhìn biểu tình an nhàn vui vẻ thoải mái của mỹ thiếu niên.

Đáng giận!

Nguyễn Mạnh Mạnh tức giận, nhưng lại không có biện pháp đáp trả Lê Quân Triệt.

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

Một chuỗi số xa lạ ở trên màn hình sáng lên.

Mạnh Mạnh chính mình sinh hồn đổi, tiếp cuộc gọi liền tức giận nói "Ái, có chuyện mau nói, có rắc mau thả!"

Điện thoại kia đầu trầm mặc quý dị, hai giây sau, một đạo âm thanh lãnh đạm trầm ổn mới dần dần vang lên.

"Là tôi, Lê Quân Ngự."

"Anh anh, anh cả.....?" Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy giọng nói của mình có điểm phiêu.

Lê Quân Triệt ngồi ở đối diện nàng khi thấy dãy số kia hiện lên, nháy mắt đã biết thân phận của người gọi tới.

Hắn một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung thương thức thiếu nữ kẹo bóng gòn đang có phản ứng khiếp sợ.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh có biểu hiện ngốc lỉnh như vậy so với lúc bình thường có chút bất đồng.

Dường như, chỉ có ở trước mặt anh hắn mới có thể lộ ra phản ứng đáng yêu như thế.

Còn không biết chính mình bị người ta quan sát, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức sửa miệng, "Ha ha..... anh à, tôi vừa rồi không phải có ý tứ kia. Tôi..... tôi cứ tưởng có tên nào quấy rầy. Cái kia, bên kia hiện tại đã là nửa đêm đi. Haha..... Thật vất vả a, lúc này còn muốn gọi điện đến quan tâm tôi"

Trời biết, nàng hiện tại có bao nhiêu chán ghét Lê Quân Ngự.

Tên gia hỏa này tìm cho nàng một đồng lõa sư học bỏ tù, chiếm dụng thời gian của nàng, làm nàng liền phi thường phi thường chán ghét hắn.

Biết hắn xuất ngoại công tác, nàng thiếu chút nữa mua pháo mớ tiệc ăn mừng.

Đáng tiếc, lúc nàng chân chính đối mặt với Lê Quân Ngự, lại không có dũng cảm biểu hiện bất mãn ra ngoài.

"Tặng ca." Lê Quân Ngự nhàn nhạt đáp

một câu, "Về sau, thêm một tiết thực nữ lễ nghi vào chương trình học."

Nam nhân ngữ khí thanh lãnh đạm mạc, không phải đang thương lượng, mà là trần thuật.

Bị ba trao bao vây, Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng lại không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn "ăn" một câu.

"Mặt khác, quốc nội truyền tin tức lão thái thái ở Ngự Đường dùng binh hoa đánh cô đã phát ra. Tội danh là cố ý thương tổn, cùng tội cố ý phá hư tài sản người khác. Nhắc nhở cô một câu, nếu bọn họ tìm cô giảng hòa, không cần để ý tới."

Liền tỉnh Tần lão thái thái có thể lấy ra hai ngàn vạn bồi thường, cũng bởi vì tội danh cố ý định thương tổn Nguyễn Mạnh Mạnh, bị đóng lại một thời gian.

Mặc kệ nói như thế nào, dám ở địa bàn hân động thù người của hân, ít nhất cũng phải ăn chút đau khổ.

"Cái gì, bà ta đã bị bắt đi sao?"

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tin tức tốt, mặt hạnh hiện lên ánh sáng.

"Cô yên tâm, tôi lại không ngờ..... Bọn họ tìm tôi cầu tình cũng không được, tôi khẳng định sẽ không đáp ứng giảng hòa."

Tần mẫu có thể lấy binh hoa đánh nàng, đó chính là muốn giết chết nàng.

Nàng lại không phải thánh mẫu, như thế nào sẽ tha thứ cho loại lão độc phụ!

"Ân, ở trường học nghe lời, khảo thí thật tốt, chờ tới cuối tuần trở về kiểm tra tiến độ của cô."

Nói xong, đều không đợi Nguyễn Mạnh Mạnh đáp lại, liền ngắt điện thoại.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm đi động ngăn người, do dự sau một lúc lâu, vẫn là đem Lê Quân Ngự ra thăm mắng vài câu.

Mới vừa buông đi động, một âm thanh tiếng nói mềm mại như nhát bỗng nhiên truyền tới.

"Chị.....chị không ngại chứ? Em đến đây muốn nói chút chuyện, không phải để nghe lén chị."

Không biết khi nào, Nguyễn Kiều Kiều đã xuất hiện ở bên cạnh bàn bọn họ.

Đang dùng một khuôn mặt điềm đạm đáng yêu muốn nói lại thôi, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Xem Nguyễn Kiều Kiều diễn trò

Chị?

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tiếng gọi điềm đạm đáng yêu của Nguyễn Kiều Kiều thiếu chút nữa đem com trưa vừa mới ăn vào nhổ ra.

Nàng ngẩng đầu, thực không khách khí liếc nhìn Nguyễn Kiều Kiều.

"Có gì thì ở đây nói, đơn độc nói gặp mặt cô, tôi sợ mình sẽ nôn ra mất." Nguyễn Mạnh Mạnh ngữ khí nói chuyện không lưu tình chút nào, ngay cả âm lượng cũng không nhỏ.

Đồng học chung quanh chỉ cần thoáng để ý liền có thể nghe được đoạn đối thoại của hai chị em họ.

Có đồng học nhăn lại mặt, cảm thấy thái độ Nguyễn Mạnh Mạnh thật quá phẫn, quá khi dễ người.

"Chị....." Nguyễn Kiều Kiều nhút nhát nhìn nàng mới cái, tựa hồ là bị thái độ của Nguyễn Mạnh Mạnh làm tổn thương, hốc mắt phỉếm hồng.

Cô hít hứ mũi, ủy khuất nói: "Chị vì cái gì luôn là dùng loại thái độ này cùng em nói chuyện? Không chừng là với em, chị cũng có thể nói chuyện với ba mẹ, bà nội với thái độ như thế này..... Nếu không phải bởi vì thái độ của chị, bà ngoại cũng sẽ không bị phát bệnh."

"Tôi làm bà ngoại phát bệnh?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhủ này, nhưng thật ra vẫn chưa phản ứng lại kịp.

"Nguyễn Kiều Kiều, có phải hay không đầu óc cô bị thổi rữa như đậu hủ? Tôi khi nào thì chọc giận bà ngoại phát bệnh?"

Nàng gần một năm nay cũng chưa gặp lại bà ngoại.

Năm đó Trần Tinh Chi nhảy xuống biển tự sát, Trần gia với Nguyễn gia liền cắt đứt liên hệ.

Tinh ra nàng cùng Nguyễn Thor cũng rất ít có thể nhìn thấy ông ngoại bà ngoại.

"Như thế nào không có..... Mấy ngày hôm trước ở Ngự Đường, chị nói những lời đại nghịch bất đạo chọc tức điên bà ngoại. Bà ngoại nghĩ là chị muốn giáo huấn chị một chút, chị ngược lại còn bắt lấy nhục điểm, nhân cơ hội báo nguy."

Nguyễn Kiều Kiều nhấp môi, tựa hồ ở trong đáy lòng cố nén bất mãn với Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Hiện tại rốt cuộc như ý nguyện của chị, bà ngoại bị chị làm hại, bị cảnh sát bắt vào sở. Chị à, bà ngoại là người lớn tuổi, sao chị có thể nhẫn tâm nhìn bà chịu khổ?"

Nói đến đây, đáy mắt nữ sinh thanh thuần ngoan ngoãn phủ lên một tầng hơi nước mỏng.

Lệ quang trong hốc mắt như tùy thời đều có thể rơi xuống.

Từ góc độ người ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy Nguyễn Kiều Kiều điềm đạm đáng yêu, chịu nhiều ủy khuất

Trái lại Nguyễn Mạnh Mạnh, tuy rằng khuôn mặt kiều mỹ động lòng người nhưng tâm tư lại cực kỳ độc ác.

Cư nhiên đem bà ngoại của mình chọc giận đến sinh bệnh!

Còn ác nhân cáo trạng, đem bà ngoại đưa đến sở cảnh sát!

Tuy rằng không rõ Nguyễn gia đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe những lời Nguyễn Kiều Kiều nói này giờ, họ cũng tự cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh quả thực là người không có hiếu tâm, tội ác tày trời.

Mọi người âm thầm khinh thường, Nguyễn Mạnh Mạnh lại đặt nhiên nở nụ cười.

"A, Nguyễn Kiều Kiều, cô thật là điên rồi. Nơi này là nhà ăn trường học, có nghĩ đây là sân khấu, chuyên cho cô trình diễn tình khổ?"

Nguyễn Mạnh Mạnh phát hiện, nàng hiện tại càng ngày càng không kiên nhẫn để ý tới Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Kiều Kiều chỉ có duy nhất một kỹ xảo, cũng không biết dùng mấy trăm lần rồi.

Ở trước mặt người nhà từng dùng qua, ở trước mặt người ngoài cũng dùng qua, hiện tại lại dùng tới trường học rồi.

Hào a, nếu Nguyễn Kiều Kiều thích nguy trang thành kẻ yếu, thích trước mặt người ngoài diễn kịch, ra vẻ nhu nhược thì cô ta cũng thật quá đáng thương.

Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên đứng lên, đập mạnh xuống bàn.

"Tới tới tới, tất cả mọi người đều lại đây. Lời nói vừa rồi của Nguyễn Kiều Kiều chắc các người đều nghe được đi, có phải hay không rất muốn nghe bát quái?"

Nguyễn Mạnh Mạnh nhón chân, đối với đồng học chung quanh vẫy tay.

Nguyễn bản những đồng học dựng lỗ tai nghe lên đều ngầy ngẩn cả người.

Ngơ ngốc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, không rõ ràng câu nằng vừa nói chính là nói mát.

"Điều thất thần làm gì, mau tới đây nha..... Hôm nay, chúng ta coi như ở trước mặt những bạn học nói chuyện rõ ràng, đỡ phải nghe trộm, lại nghe không rõ, trong lòng ngửa ngáy."

Nguyễn Mạnh Mạnh tự nhiên hào phóng, thái độ khí khái thoải mái khiến cho những đồng học tò mò.

Bọn họ xác thật rất muốn nghe bát quái, cũng không rành lo nghĩ làm như vậy tốt hay không tốt, tất cả đều dừng cảm đi qua, đem Nguyễn Kiều Kiều, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Lê Quân Triệt ngồi không nhúc nhích vây quanh ở trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Trước mặt mọi người đánh Nguyễn Kiều Kiều (1)

"Chỉ việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết. Có chuyện gì thì chúng ta vẫn là nên âm thầm nói đi..... Không cần đem những đồng học khác liên lụy vào."

Nguyễn Kiều Kiều không nghĩ tới Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ đột nhiên ra chiêu này.

Tuy rằng cô không đoán được Nguyễn Mạnh Mạnh kế tiếp muốn nói gì, nhưng trong lòng đã âm ỉ bắt an.

"Vì cái gì muốn nói lên? Cô vừa rồi không phải luôn mồm chỉ trích tôi sao, nga, tôi đã biết, ý của cô là nói tôi ở trong nhà Nguyễn gia làm việc xấu?".

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, lúm đồng tiền kiêu diễm loé sáng thiếu chút nữa khiến quần chúng vây xem hoa mắt.

"Hào nha, nếu tôi làm việc xấu trong nhà mà không sợ mất mặt, vậy cô sợ cái gì? Tôi tới tới, các bạn học..... Tất cả mọi người đều lại đây, ghé sát vào nghe tôi nói a....."

Nguyễn Kiều Kiều muốn ngăn cản Nguyễn Mạnh Mạnh, cô biết Nguyễn Mạnh Mạnh tuyệt đối sẽ không nói ra những lời gì hay.

Chính là, hôm nay cô lại có ý một mình đến đây.

Nguyễn bản là muốn dùng khổ nhục kế, đáng về cô đơn chiếc bóng đáng thương sẽ lấy được đồng tình từ mọi người.

Kết quả hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên đem sự tình nháo lớn, khiến cho chung quanh cái cộ ồn ào.

Nguyễn Kiều Kiều từ xa xưa tới nay đều giữ hình tượng thanh thuần, thiện lương, uyển chuyển nhu nhược, là một học sinh tốt chăm ngoan.

Tất cả mọi người đều biết Nguyễn Kiều Kiều không nói dối, hơn nữa nói chuyện luôn là khinh nhu, phi thường có lễ phép.

Làm cô có giọng điệu nói chuyện như Nguyễn Mạnh Mạnh, căn bản không có khả năng.

"Chỉ, chị không cần....."

"Tôi, nghe đại gia nghe nói....."

Âm thanh hoạt bát kiêu mẽ của Mạnh Mạnh rất dễ dàng áp lợ Nguyễn Kiều Kiều.

"Vừa rồi Nguyễn Kiều Kiều nói, có phải hay không làm cho các người rất tức ki? Các người có phải hay không rất muốn biết, tôi là như thế nào chọc giận bà ngoại sinh bệnh, lại là như thế nào hại bà ngoại đến sở cảnh sát?".

Đám quần chúng gật đầu như gãi tôi.

Bát quái chỉ nghe được một nửa, tâm ngửa ngáy, quả thực rất muốn biết.

"Hào hào hào, tôi đây hiện tại liền nói cho các người biết. Chuyện là cái dạng này, có một đôi vợ chồng, nguyên bản là vợ chồng rất ân ái, người vợ sinh ra hai đứa nhỏ nhưng bởi vì hai đứa nhỏ kia đều là con gái nên lão thái thái không cao hứng, muốn ôm cháu trai, cho nên liền thuê hầu gái bỏ lên giường người chồng."

"Đáng tiếc, một năm sau, hầu gái kia lại sinh hạ ra một con nhóc. Bất quá, hài tử đều đã sinh ra, lại có biện pháp nào, cũng không thể nhét trở lại có phải không? Cho nên, từ đó trở đi người đàn ông kia liền có hai gia đình. Một là nguyên bản sống trong gia đình đáng hoàng, một cái khác là bao dưỡng ở bên ngoài."

"Trời ạ, còn có loại sự tình này? Lão thái thái cùng tiểu tam kia cũng không phải người....."

"Đúng thật là, từng thấy qua tiểu tam nhưng chưa từng thấy qua người mẹ nào có thể tìm tiểu tam cho con mình!".

Đám quần chúng ăn dưa nhin không được lên án công khai.

Lại không phát hiện, Nguyễn Kiều Kiều

đứng ở trong đám người trên mặt đã không còn một chút huyết sắc.

Nguyễn Kiều Kiều nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được Nguyễn Mạnh Mạnh dám vứt hết mặt mũi Nguyễn gia, nói ra chuyện này trước mặt bản dân thiên hạ.

Cô cảm thấy yết hầu của mình thật khô khốc, muốn nói gì đó cứu vớt lại, nhưng cố tình lại không nói nên lời.

"Đúng, thật sự chính là có chuyện thất đức như thế. Không chỉ là như vậy, tâm cơ của tiểu tam kia cũng rất sâu, vì lấy lòng lão thái thái, cũng có thể tự mình quý xuống giúp lão thái thái rửa chân, đem lão thái thái nịnh hót đến vui vẻ."

Ăn dưa quần chúng A: "Ta ngất, rửa chân..... Chuyện như vậy cũng thật sự sẽ làm ra được sao?".

Ăn dưa quần chúng B: "Quả nhiên là tiểu tam, thủ đoạn 666!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Trước mặt mọi người chỉ trích Nguyễn Kiều Kiều (2)

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe vậy, có ý liếc mắt nhìn Nguyễn Kiều Kiều.

Thấy trên mặt Nguyễn Kiều Kiều xanh trắng đan xen, hai tay gắt gao nắm chặt không khỏi cười lạnh.

Thật ra, nếu đối lại là Nguyễn Thor Thor, chị ấy sẽ khinh thường làm những chuyện này mà ngược lại sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa hơn.

Mà chính Mạnh Mạnh, lại nhiều lần nể mặt Nguyễn Kiều Kiều, cho cô ta mặt mũi với con đường lui.

Bất quá hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định sửa đổi thói quen.

Nàng muốn làm cho Nguyễn Kiều Kiều biết, trên đời này không phải chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay mình, có thể tùy ý đổi trắng thay đen.

"Bởi vì quan hệ này, lão thái thái đối xử với tiểu tam cùng với đứa nhỏ kia rất tốt. Nhưng lại vô cùng khắt khe khó tính với người vợ cùng hai đứa bé gái kia. Tám năm sau, người vợ thật sự chịu không nổi sự ghê lạnh này nên đã nhảy xuống biển tự sát. Mà tiểu tam lại không biết trời biết đất, ngênh ngang theo theo đứa nghiệt chủng vào nhà, trở thành nữ chủ nhân của gia đình."

Nói đến đây, Nguyễn Mạnh Mạnh dừng một chút, ngược mắt nhìn về phía những người khác.

"Như vậy hiện tại, vấn đề là.... Đại gia ơi, lúc này người vợ đi lại hai đứa nhỏ, là hẳn là kêu mẹ của người vợ là bà ngoại hay là vẫn nên gọi mẹ của tiểu tam là bà ngoại?"

Ấn đưa quần chúng lập tức đáp lại: "Như thế nào có thể nhận mẹ của tam làm bà ngoại? Đương nhiên là gọi mẹ của người vợ tự sát kia là bà ngoại a....."

"Đúng vậy, nếu là kêu mẹ tiểu tam là bà ngoại, kia cũng nhận giặc làm cha có cái gì khác nhau?"

Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Nguyễn Kiều Kiều mặt đã sớm không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt.

Nàng hướng Nguyễn Kiều Kiều chớp mắt, nghiêng đầu nói:

"Nghe được không, em gái yêu quý của tôi.... Không phải tôi không tôn trọng bà ngoại có mà thật sự là bởi vì bà ngoại có hoàn toàn không đáng để tôi tôn trọng. Rốt cuộc, mẹ cô ta là tiểu tam, mà tôi.... Là con gái thứ hai của người vợ đã tự sát năm đó."

Từ từ.....

Đồng học ở đây đột nhiên phát hiện tình huống không đúng.

Nếu nói, Nguyễn Mạnh Mạnh là một trong hai đứa bé kia....

Đó chính là nói.....

—— Nguyễn Kiều Kiều chẳng phải là con gái của tiểu tam sao?!

Ấn đưa quần chúng hoàn toàn chấn động, nguyên bản ngay cả Lê Quân Triệt biểu tình tán mạn lãnh đạm cũng nhin không được nheo mắt nhìn về hướng Nguyễn Kiều Kiều.

Toàn Trí Học mọi người đều biết, Nguyễn gia có hai người con gái.

Một người là con gái lớn Nguyễn Thơ Thơ, một người là con út Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Thơ Thơ từ khi bước chân vào Trí Học đã trở thành học sinh ưu tú, thiên tài nhất.

Mà người sau, tuy rằng không có thiên phú cao, nhưng thành tích học tập khá tốt, cùng đồng học ở chung hòa hợp, tổ chức hàm dưỡng làm người khác bội phục.

Mặc kệ là lão sư hay đồng học, thường thường đều khen Nguyễn Kiều Kiều cùng Nguyễn Thơ Thơ giống nhau, là niềm kiêu ngạo của Nguyễn gia.

Nhưng hiện tại, nghe Nguyễn Mạnh Mạnh vừa nói như vậy, mọi người mới đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Nguyên lai Nguyễn Kiều Kiều với Nguyễn Thơ Thơ căn bản là không phải là cùng một mẹ sinh ra.

Nói cách khác, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Thơ Thơ mới là chị em chân chính!

Mà Nguyễn Kiều Kiều, cô ta chỉ là con gái của một tiểu tam.

Vẫn là một đứa con riêng!

"Nguyễn Kiều Kiều là con riêng? Không có khả năng đi..... Nếu là như vậy, học tỷ Thơ Thơ vì cái gì phải đối tốt với Nguyễn Kiều Kiều?"

"Đúng vậy, cái này đúng là không có lý..... Nguyễn Mạnh Mạnh học ở một trường học bình thường, Nguyễn Kiều Kiều lại được đi học ở Trí Học. Thấy thế nào đều không đúng a?"

"Có cái gì không đúng." Nguyễn Mạnh Mạnh câu mỗi, cười đến châm chọc.

"Chị của tôi với tôi cùng Nguyễn Kiều Kiều không phải chung người giám hộ, nàng tuy rằng so với tôi lớn tuổi hơn, nhưng cũng không có khả năng quản được chuyện tôi đi học ở đâu. Tôi đã nói rồi, lão thái thái thích tiểu tam cùng với đứa nghiệt chủng đó, có bà ta ở nhà ra oai, đứa con riêng kia đương nhiên có thể cướp đi hết thảy vinh hoa phú quý."

Nói cách khác, Nguyễn Mạnh Mạnh từ nhỏ đi học ở ngôi trường bình thường, không được hưởng thụ áo kim sa khăn lụa, nguyên bản đều là do Nguyễn lão thái thái bất công thiên vị.

Huống chi, sau lưng còn có mẹ kế giờ trò.

Mọi người suy nghĩ cẩn thận điểm này, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Kiều Kiều.

Nghĩ đến Nguyễn Mạnh Mạnh việc xấu đồn loan lộ, lại nhìn Nguyễn Kiều Kiều sống trong nhung lụa lớn lên bao năm nay, tức khắc liền cảm thấy tiểu tam quả thực là loại sinh vật quá khi dễ người!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 81: Vẫn là tha thứ cho Nguyễn Kiều Kiều đi

"Không phải, không phải như thế....." Nguyễn Kiều Kiều ra sức lắc đầu, nước mắt lưng tròng nhìn đồng học.

Cô rốt cuộc cũng chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, bề ngoài ngụy trang sáng lạn hoàn mỹ bị người ta vô tình xé nát làm lộ ra xuất thân hèn mọn đáng si nhục.

Sự việc này bất thành linh xảy ra làm cho Nguyễn Kiều Kiều hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào cho phải.

Cô có thói quen luôn cao tại thượng, chịu nhân xưng tán.

Thói quen luôn là có một đồng hồ hoa sứ giả, tràn ngập chính nghĩa bằng hữu thay cô giải quyết mọi vấn đề rắc rối.

Giống như bây giờ vào tính huống yếu thế, trước đây chưa từng phát sinh.

"Không phải như vậy, vậy là như thế nào? Nguyễn Kiều Kiều, tôi vừa tới Trí Học ngày đầu tiên, liền nghe người ta nói, là cô nói cho bọn họ rằng chị của tôi là do tôi hại chết?"

"Em.....Em không có, em chỉ là..... Nói một ít chuyện." Nguyễn Kiều Kiều bỗng nhớ tới cái tin đồn kia.

Đó là khi người khác hỏi cô, cô lại cố ý bịa đặt nói sai sự thật.

Cô nói cho những người khác, Nguyễn Thơ Thơ bị tai nạn xe cộ đêm đó là do Nguyễn Mạnh Mạnh nháo muốn ăn vẹt quay Trần Kí.

Nói như vậy, thực dễ dàng làm người ta nghĩ lầm, chuyện Nguyễn Thơ Thơ chết cùng Nguyễn Mạnh Mạnh tùy hứng hồ nháo có quan hệ.

"Tình hình thực tế cái rắm!" Nguyễn Mạnh Mạnh không kiên nhẫn quát to xem thường.

"Chỉ của tôi đi mua vịt quay Trần Kí là buổi tối 6 giờ, chúng ta cả nhà ngồi ở trên bàn cơm ăn cơm chiều là buổi tối 7 giờ. Cô dám nói cho đồng học ở đây biết, chị của tôi qua đời đêm đó đến tận cùng là mấy giờ sau khi phát sinh tai nạn xe cộ?"

"Là, là....." Nguyễn Kiều Kiều khóc đến liều mạng, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, nhưng lại không hề là làm bộ.

Cô lúc này thật sự là bị Nguyễn Mạnh Mạnh dọa sợ cho khóc.

Nguyễn Kiều Kiều trước nay chưa thấy qua Nguyễn Mạnh Mạnh như vậy. Nguyễn Mạnh Mạnh thói quen chỉ biết bị động nắm chặt tay, lại sẽ không biện bạch.

Đối mặt với Nguyễn Mạnh Mạnh đã hoàn toàn thay đổi, cô cần bản chống đỡ không được.

"Cô không nói có phải hay không, vậy tôi nói".

Nguyễn Mạnh Mạnh quay đầu nhìn về phía ăn đưa quần chúng, "Chỉ của tôi đêm đó đột nhiên rời khỏi nhà là rạng sáng 12 giờ. Nàng qua đời ở thời gian là nửa đêm, cùng chuyện đồn đãi vì tôi muốn nháo ăn vịt mới xảy ra tai nạn xe cộ, căn bản không hợp lý."

Thiếu nữ nói xong, vừa rồi còn cao ngạo nâng cằm lên án, bây giờ lại dần dần hạ thấp xuống.

Tuy rằng không có nước mắt, nhưng tất cả mọi người có thể từ trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn thấy được sự tang thương, tâm tro vừa xẹt qua trong đáy mắt nàng.

Chân chính bị thương, không nhất định phải rơi nước mắt.

Chỉ là một ánh mắt bị thương như vậy cũng đủ để cho nhân tâm đau (cho ai chưa biết nhân tâm nghĩa là tình cảm, lòng người của số đông về một vấn đề chung nào đó)

Ai cũng không nghĩ tới, sự tình cư nhiên sẽ là như thế này.

Quá rõ ràng là bôi nhọ, quá ngu xuẩn bịa đặt, mà bọn họ ở đây đều đã từng tin tưởng từng vì câu chuyện giả dối bịa đặt này mà chán ghét Nguyễn Mạnh Mạnh.

Cơ hồ mỗi người, đều bỏ xuống thành kiến Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển từ Thị Trung tới.

Nghĩ vậy, một tia áy náy bất tri bất giác cảm rẽ đáy lòng.

"Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Tôi không phải cố ý làm các người hiểu lầm. Chuyện chị Thor thơ là có đồng học hiểu lầm nói..... Thực xin lỗi..... Chị à, chị không cần sinh khí..... Thật sự thực xin lỗi....."

Nguyễn Kiều Kiều từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, trước tiên lựa chọn xin lỗi (mềee, con quý này thông minh như hồ ly)

Tần Phương đã dạy cô, khi gặp chuyện hoàn toàn bất lợi với mình, nhất định phải lập tức xin lỗi trước.

Một bên xin lỗi một bên khóc, chỉ cần khóc như hoa lê đài vũ (nguyên văn là hoa lê dính hạt mưa nhưng toy lại thích câu này hơn =))))) làm người đau lòng, những người khác tự nhiên sẽ giúp cô nói chuyện.

Quả nhiên, nhìn thấy Nguyễn Kiều Kiều khóc, có người không đành lòng.

"Kỳ thật chuyện này nói không chừng là hiểu lầm, chuyện đều đã giải thích rõ ràng, nếu không liền bỏ qua đi?"

"Đúng vậy, Kiều Kiều hẳn là không phải cố ý..... Nàng khóc đến hao thương tâm a....."

"Người hại lại không phải cô, cô có cái gì phải khóc?" Đúng lúc này, một âm thanh lãnh đạm đột nhiên từ phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh truyền đến.

Mọi người ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, người nói chuyện thế nhưng là Càng Quân Triệt.

Mỹ thiếu niên một tay chống cằm, rất là tàn mạn lịch mắt, thay Nguyễn Kiều Kiều nói chuyện với đồng học: "Các người thật là rất kỳ quái..... Khóc đến ừy khuất liền phải tha thứ, kia nếu là như vậy, trên đời này cần cảnh sát làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Lệ Quân Triệt (Ngự) vì nàng mà ra mặt

"Càng Quân Triệt, cậu hiểu lầm..... Chúng ta không phải có ý tứ này....."

Mấy nữ sinh đồng tình với Nguyễn Kiều Kiều bị Càng Quân Triệt nói liền đỏ mặt.

Các cô chỉ là có thói quen đồng tình kẻ yếu, thật sự không có suy xét nhiều như vậy.

Tuần mỹ thiếu niên nâng lên hàm dưới góc cạnh rõ ràng, màu quang âm nhu, đôi mắt phương hẹp dài hơi lại, nhiễm một tầng sắc lạnh.

"Không phải ý tứ này, vậy cảm miệng." Lệ Quân Triệt nói chuyện không chút khách khí.

Sắc mặt thanh lãnh tuần tử, với thần sắc tàn mạn lãnh đạm ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Ngay cả Nguyễn Mạnh Mạnh đều ngây ngẩn cả người.

Không dự đoán được Lệ Quân Triệt sẽ đứng ra giúp nàng nói chuyện.

"Còn có người....." Mỹ thiếu niên sống mắt lưu chuyển, con ngươi so với nữ hài tử còn đẹp hơn dừng ở trên mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Trong khoảnh khắc, liền làm khắp cả người Nguyễn Kiều Kiều phát lạnh.

"Làm sai chuyện, liền phải nhận. Xin lỗi là phải thành tâm, đánh là phải nghiêm. Cô nếu thành tâm thực lòng nhận sai, nên hướng những người bị cô làm hiểu lầm giải thích, cho Nguyễn Mạnh Mạnh một cái công đạo. Lại ở trước mặt mọi người thật lòng xin lỗi nàng, làm mọi người biết rõ sự tình ngọn nguồn. Chứ không phải giống như bây giờ, rơi vài giọt nước mắt liền tưởng xong chuyện này."

Lệ Quân Triệt thái độ tuy rằng có chút ác liệt, nhưng lời nói ra lại rất có đạo lý.

Mặt khác, những đồng học vừa nghe xong tức khắc đều thanh tỉnh.

Đúng vậy, đã làm sai chuyện không phải khóc lóc, cùng người bị hại nói vài câu " thực xin lỗi " liền xong.

Trên thực tế, những lời đồn đã tạo ra nhiều thành kiến xấu, làm tổn hại nặng nề đến danh dự của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Kiều Kiều nếu thành tâm xin lỗi, ít nhất hẳn là ở trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh giải thích rõ ràng, hướng đồng học và lão sư của trường nói rõ ngọn nguồn, trả lại sự trong sạch cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Càng đồng học, cậu nói đúng..... Tôi, tôi sẽ tìm cơ hội giải thích rõ ràng....."

"Không cần tìm cơ hội, buổi chiều tan học có thể đem sự tình nói rõ ràng, lại hướng Nguyễn Mạnh Mạnh xin lỗi, chuyện này liền tính là xong. Thế nào, cô sẽ không chỉ là ngoài miệng nói cho hay chứ không dám làm đi?".

Lệ Quân Triệt liếc Nguyễn Kiều Kiều, ánh mắt thanh triệt nhưng đáy mắt lại lóe quý quang.

Đến thời điểm này, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại bị Lệ Quân Triệt một chiều "chiếu tướng" Nguyễn Kiều Kiều nào dám nói một chữ "không".

Cũng không dám nhắc lại chuyện bà ngoại, chỉ có thể căng da đầu đáp ứng.

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy kết thúc.

Đợi mọi người giải tán, Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi xuống, hưởng Lệ Quân Triệt đối diện nói: "Không nghĩ tới cậu trọng nghĩa như vậy, đa tạ..... Về sau muốn ăn bao nhiêu kẹo ngọt cứ việc mua, tôi yểm trợ cho cậu."

"Kẹo hết tôi sẽ mua, bất quá cảm tạ tôi thì không cần, người cô nên cảm tạ là người khác....." Khí lạnh trên mặt Lệ Quân Triệt rút đi, khôi phục lại thành mỹ thiếu niên tuấn tú vô hại.

"Àn?" Nguyễn Mạnh Mạnh không hiểu ý tứ hần.

Ngược mắt nhìn qua, vừa đứng lúc nhìn thấy Lệ Quân Triệt lấy tai nghe Bluetooth bỏ túi trên tai gỡ xuống.

Lệ Quân Triệt cảm lấy đi động, quơ quơ.

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới phát hiện, di động hần đặt lên bàn vẫn luôn ở trong trạng thái trò chuyện.

Trên màn hình, hình ảnh viết hai chữ "anh cả".

"Cậu, cậu với Lệ Quân Ngu nói chuyện với nhau.....?"

Lệ Quân Triệt gật đầu, ánh mắt hơi loé.

Hần cảm thấy nên chơi đùa một chút, liền kết nối cho anh hần xem hiện trường tiếp sóng Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Kiều Kiều tranh chấp.

Vốn chỉ là vì xem náo nhiệt.

Ai ngờ, anh hần tính cách lạnh nhạt thế nhưng lại nói hần giúp Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

"Vừa rồi những lời đó, đều là anh tôi nói, tôi chỉ thuật lại. Cảm đi, chính cô cùng anh ấy nói lời cảm tạ hào."

Nói xong, liền đem tai nghe Bluetooth nhét vào trong tay Nguyễn Mạnh Mạnh.

.....

Hoàn toàn không nghĩ tới Lệ Quân Ngu sẽ nghe được nằng cùng Nguyễn Kiều Kiều cãi nhau.

Cẩn thận nghĩ lại một chút, nằng vừa rồi giống như chưa nói cái gì khác người đi?

Nghĩ đến nam nhân kia đối với mình rất nhiều quân giáo, nằng không được nói cái này không được nói cái kia, bởi vì một câu thô tục liền bắt nằng đi học một khoá lễ nghi, Nguyễn Mạnh Mạnh liền cảm thấy đau đầu.

Nằng đoán rằng, Lệ Quân Ngu nói Lệ Quân Triệt giúp mình, chỉ sợ cũng sẽ răn dạy nằng, nói nằng ở trước công chúng cùng người ta cãi nhau, không có phong phạm thực nữ.

Ày, mặc kệ, trước xin lỗi hảo.

"Uy....." Nằng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói chính mình sai rồi.

Âm thanh trầm thấp của nam nhân liền từ điện thoại truyền đến, "Làm không tồi. Bất quá lần sau lại gặp phải loại sự tình này, không cần chính mình ra mặt. Nói cho anh cả, anh thay em bái bình."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lời xin lỗi của Nguyễn Kiều Kiều

"....."

Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới Lệ Quân Ngu sẽ nói những lời này với mình.

Hần từ trước đến nay không quen nhìn nằng thô tục hỏ nháo, không phê bình nằng, ngược lại còn khen ngợi nằng, làm nằng háo không quen.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng cần môi, cảm thấy nhịp tim đột nhiên trở nên có chút hỗn loạn.

"Anh..... Anh vừa rồi là khen ngợi tôi sao?"

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng như là bài Poker kia của Lệ Quân Ngu, Mạnh Mạnh cảm thấy thật huyền huyền.

Bạo quân Lệ Quân Ngu cư nhiên cũng sẽ biết khen ngợi người?

Hơn nữa, vẫn là ý tứ khen ngợi nằng cãi nhau với người ta chiếm thế thượng phong.

Bên kia đầu điện thoại, nam nhân hơi hơi nhu mày, đáy mắt lạnh băng hiện lên một tia sùng nịch ngay cả chính mình cũng không phát hiện.

"Àn, khen ngợi cô." Thanh tuyến của nam nhân như cũ quanh què, không có tiết lộ bất luận cảm xúc dư thừa gì.

"Ở nhà ngoan ngoan nghe lời bà sư, hảo hảo học tập, chờ tôi trở lại chúc mừng. Chuyện của Nguyễn Kiều Kiều với bà già kia cô không cần phải để ý tới, tôi sẽ xử lý."

Nguyễn bản không muốn vì chuyện Nguyễn Kiều Kiều và bà lão kia làm tiêu phí tinh lực, nhưng vừa rồi ở trong điện thoại nghe xong Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện năm xưa, Lệ Quân Ngu quyết định chính mình động thủ. (Anh đau lòng muốn sủng rồi đóaa ☹)

Quan câu lưu sớ tính cái gì?

Nếu bọn họ muốn sĩ diện, kia hần liền

khến cho Nguyễn Kiều Kiều với bà ta biết cái gì gọi là mặt mũi vút vào đồng rác.

"A, hảo đi....." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, tổng cảm thấy sự tình vẫn là không đúng.

Chờ đến lúc ngắt điện thoại, nằng mới đột nhiên phản ứng lại.

Lệ Quân Ngu vừa rồi nói, chờ hần trở về chúc mừng nằng..... Đây là muốn chúc mừng nằng làm bài kiểm tra có tiến bộ sao?

Nhưng, chính là, chờ điểm thành tích kiểm tra của nằng có thì khẳng định sẽ không làm Lệ bạo quân vừa lòng.

Nghĩ đến Lệ bạo quân khi biết thành tích của mình liền sẽ trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt lãnh lệ băng hàn, Nguyễn Mạnh Mạnh không khỏi đánh cái rùng mình.

Bằng không, hảo hảo làm?

Không, không được.....

Ài, dù sao đến lúc đó nằng liền nói là chính mình rất ngốc, có nỗ lực học như thế nào đều cũng không tốt lên.

Lệ Quân Ngu không có khả năng đem đầu óc nằng mở ra, sửa chữa lại cấu tạo đại não của nằng đi?

Hừ hừ.....

Nguyễn Mạnh Lạc quan tích cực (thần kinh đại điều), thực mau liền đem chuyện này ném ra sau đầu.

Một tiết cuối cùng của khóa học buổi chiều vừa mới kết thúc, âm thanh của nữ hài từ kiêu mềm mại đột nhiên từ vườn trường truyền tới.

"Các vị lão sư, các vị đồng học, buổi chiều hảo..... Tôi là phó hội trưởng Hội Học Sinh - Nguyễn Kiều Kiều, hôm nay mượn loa của trường muốn biểu đạt một điều, tôi chân thành tha thiết xin lỗi một vị đồng học....."

Âm thanh Nguyễn Kiều Kiều vừa mới vang lên, theo lời cô nói, tất cả ánh mắt đồng học trong lớp dần dần chuyển tới trên người Nguyễn Mạnh Mạnh.

Giữa trưa ở nhà ăn trường học phát sinh chuyện, có một số bộ phận người đã nghe được tin từ người trong lớp truyền ra.

Có người cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh làm quá, một chút việc nhỏ cũng cố ý thượng cường thượng tuyến, làm Nguyễn Kiều Kiều mất mặt trước toàn trường.

Có người lại cảm thấy Càng Quân Triệt nói rất có đạo lý, bởi vậy đối với Mạnh Mạnh sinh ra một chút áy náy.

Âm thanh Nguyễn Kiều Kiều vẫn tiếp tục.

Cô xin lỗi xem như phi thường thành khẩn, thái độ cùng ngữ khí có thể nói hoàn mỹ.

Quả thực xin lỗi một cách chuẩn mực như phim truyền hình.

"Tuy rằng lời nói lúc ấy của tôi chỉ là một lời nói vô tâm, nhưng rõ ràng lại thương tổn đến danh dự của đồng học Nguyễn Mạnh Mạnh. Tôi thật lòng xin lỗi, cũng lần nữa làm sáng tỏ chuyện chị và Nguyễn Thor Thor chết cùng chị Nguyễn Mạnh Mạnh không quan hệ."

Nguyễn Kiều Kiều ở Trì Học luôn luôn là giữ hình tượng tốt đẹp.

Thân phận có tuy rằng là một đứa con riêng, nhưng nhanh chóng có người liền đứng ra nói, sinh ra như thế nào không phải là chuyện mình có thể quyết định, nhân phẩm ra sao mới là quan trọng nhất.

Đại đa số đồng học tuy rằng chán ghét chuyện xưa của lão thái thái cùng tiểu tam, nhưng lại cảm thấy Nguyễn Kiều Kiều vô tội.

Cô cũng không quyết định được chuyện mình sẽ sinh ra hay là không, huống chi, Nguyễn Kiều Kiều ở trường học vẫn luôn là một người hoàn mỹ như vậy.

Âm thanh xin lỗi của Nguyễn Kiều Kiều vừa rồi rất khiêm tốn nhưng bỗng nhiên lại thay đổi.

"Tôi sai, tôi nhận, thẳng thắn không có gì phải giấu diếm. Nhưng tôi cũng hy vọng chị tôi có thể đừng cảm thừa nhận mình sai. Ở chỗ này, mượn loa từ trường học nói, đồng học Nguyễn Mạnh Mạnh có thể giống như tôi vậy, đứng ra cho bà ngoại tôi một câu xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Lệ Quân Ngự giúp nàng báo thù

Ở phòng học nghe được, Nguyễn Mạnh Mạnh tức khắc nhăn mi.

A, Nguyễn Kiều Kiều quả nhiên là Nguyễn Kiều Kiều, cô ta vĩnh viễn sẽ không để mình ở thế hạ phong.

"Chị à, trên đầu bà ngoại phùng hơn mười chấm, bà là người lớn tuổi nhưng dưới tình huống như thế vẫn bị mang đi đến sở cảnh sát. Tất cả là do chị nói bà lấy bình hoa đánh chị mà ra. Nhưng trên thực tế, bị bình hoa làm bị thương chính là bà ngoại, mà chị lại có thể bình yên vô sự ở trường học đi học như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Liền bởi vì chúng ta là người một nhà, ngay tình huống lúc đó em cũng không nghĩ cần truy cứu. Đây vốn dĩ chỉ là việc xấu trong nhà, việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết. Nhưng cố tình, chị lại muốn đem chuyện này nhào lớn....."

"Hôm nay giữa trưa ở nhà ăn, em chỉ muốn cùng chị nói chuyện. Em biết chị hận em cùng với mẹ em, nhưng bà ngoại là vô tội. Chị tiếc..... A....."

Nguyễn Kiều Kiều cười khổ một tiếng, trong tiếng cười kia có nhiều bất đắc dĩ cùng chua xót.

Mọi người thôn thức đồng tình, mà Nguyễn Mạnh Mạnh lại nghe không nổi nữa.

Nàng phát hiện, thời gian qua thật sự đúng là đã xem nhẹ da mặt dày của Nguyễn Kiều Kiều.

Loại chuyện đối trắng thay đen này cũng chỉ có cô ta nói được.

Nguyễn Mạnh Mạnh không kiên nhẫn, bỗng chốc đứng lên.

"Cô đi đâu?" Âm thanh nhàn nhạt của thiếu niên truyền đến.

Lệ Quân Triệt túm chặt Nguyễn Mạnh Mạnh, cản nàng.

Anh hẳn đã nói qua, chuyện này không cần Nguyễn Mạnh Mạnh nhưng tay.

"Đương nhiên là đi gặp cô ta.....Miệng đầy lời nói dối, không một câu đúng đắn."

Nàng muốn đến trước mặt Nguyễn Kiều Kiều lấy microphone đem chân tướng nói sạch ra.

"....." Lệ Quân Triệt vô ngữ, trách không được anh hẳn lên đạn dò hấn coi chừng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn lai, bởi vì cái này.

Rõ ràng là bề ngoài mềm mại như kẹo bông gòn giống nhau nhưng tính cách lại xúc động như vậy.

"Chuyện này không cần cô can thiệp, đi, về nhà."

"Chính là, tôi....."

"Như thế nào, muốn tôi hiện tại gọi điện thoại nói cho anh cả?" Mỹ thiếu niên nhường mảy, một câu khiến cho Nguyễn Mạnh Mạnh tất hóa.

Tức giận..... Chính là lại lấy Lệ Quân Ngự ra hù dọa, nàng lại không có biện pháp.

Nàng chính là sợ Lệ Quân Ngự a, chỉ là qua điện thoại, cũng sợ.

Roi vào đường cùng, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể áp xuống lửa giận, không tình nguyện rời khỏi trường học, bỏ qua những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu với những lời chỉ trích khinh thường khác.

Mà đối với bóng lưng vô lực của nàng, ở trong mắt người khác lại trở thành kẻ chột dạ rụt rè không dám biện minh.

Bất quá nửa giờ sau, Nguyễn Kiều Kiều đã thành công lấy lại hình tượng nữ sinh ôn nhu hoàn mỹ.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh, lại lần nữa biến thành đối tượng bị mọi người bàn tán, chán ghét.

*

Trên xe, Nguyễn Mạnh Mạnh cúi kín thở dài một hơi.

"Ai....." Thanh danh của nàng lại một lần nữa bị Nguyễn Kiều Kiều bôi nhọ.

Mà nàng, còn cố tình không thể phản bác.

Chính mình sinh hồn đổi, đột nhiên tiếng chuông di động vang lên.

Nàng đưa mắt nhìn, là Mộ Cảnh Hành gọi đến

"Uy....." Buồn bã ịu xù âm ừ, nàng bấy giờ thật muốn đánh người.

"Mạnh Mạnh, cậu mau lên Weibo xem, con mẹ nó quá sáng khoái!"

Âm thanh Mộ Cảnh Hành hưng phấn từ ống nghe truyền tới: "Chính phủ Ngự Đường đăng tải video trên Weibo, cư nhiên @ "bình an S thành!"".

"Bọn họ đem video bà ngoại Nguyễn Kiều Kiều dùng bình hoa đánh cậu đăng tải trên Weibo. Hiện tại người trên mạng đều đang xôn xao chuyện này. Cái video kia còn bị chuyển phát đến trường học Tieba, toàn Trí Học đều rành mạch thấy là bà ngoại Nguyễn Kiều Kiều động thù muốn đánh cậu trước!".

Lời Mộ ăn chơi trác táng nói ra làm mất hạnh Nguyễn Mạnh Mạnh hơi mù mịt.

Nàng lập tức treo điện thoại, lướt Weibo xem tin tức.

Quả nhiên, đúng như Mộ Cảnh Hành nói.

Phía chính phủ Ngự Đường tung ra video trên Weibo, hơn nữa @ đại biểu công an của thành phố S "bình an S thành ". (cũng có thể hiểu như là tag ai vào cái gì đó nha mấy chế, như trường hợp này là tag cảnh sát vào =)))).

Hồ hạo cảnh sát điều tra việc này, cũng cường điệu nói ra người trong video có quan hệ gia đình với nhau.

Hiện tại ở trên Weibo, đề tài "mẹ con tức tam mưu hại vợ chính" "mẹ kế ngược đãi con".... tất cả đều nổi bật trên trang chủ.

Mà trường học Tieba.

"Nguyễn Kiều Kiều chân thành xin lỗi, hồ hạo Nguyễn Mạnh Mạnh đối mặt sai lầm."

Lướt xuống một chút, tin tức lại tiếp tục hiện ra, vừa đúng là video ghi lại chân tướng sự việc hôm đó.

Hai tin này xuất hiện bên nhau, vô hình trung chính là đánh trên mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Cái gọi là sự thật trong miệng cô ta căn bản không cần Nguyễn Mạnh Mạnh giải thích, liền tự sụp đổ.

"HaHa..... Lần này còn không đem mặt

Nguyễn Kiều Kiều đánh sưng lên!"

Nguyễn Mạnh Mạnh cười đến bụng đều đau, hướng ghế da thật dựa vào, trong đầu không hề dự liệu, đột nhiên hiện lên một đôi mắt đen thâm thúy thanh lãnh.

Lệ Quân Ngự.....

Đứng rồi, nàng nhớ ra rồi, ông chủ của Ngự Đường chính là Lệ Quân Ngự.

Nói cách khác, chuyện lần này là do Lệ Quân Ngự làm?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Bị Tiểu Nãi Miêu chọc cười

Ân sao sao sao.....

Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên có chút rối rắm.

Lệ Quân Ngự vì nàng mà ra mặt, còn giúp nàng cho Nguyễn Kiều Kiều một "kinh hi" lớn như vậy.

Mặt Nguyễn Kiều Kiều không chỉ là bị đánh sưng, thậm chí có thể nói là đánh thành nát bét đi. (cách nói của Mạnh tỷ thật sự là ba chấm =))))).

Dưới tình huống như vậy, theo đạo lý nàng hẳn là phải hảo hảo cảm ơn Lệ Quân Ngự.

Nhưng nghĩ đến hẳn không hỏi ý kiến nàng liền tự tiện làm chủ an bài một đồng chương trình học, chiếm dụng thời gian chơi game của nàng, lại cảm thấy người nam nhân này hư đến đáng giận.

"Hừ, không cần phải để ý đến hắn....."

Âm thanh mềm mại mang theo oán giận nhỏ nhỏ.

Nói là nói như vậy, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn là lấy ra di động, ấn vào dãy số "bạo quân" gửi một dòng tin nhắn.

*

Châu Âu, 10 giờ sáng.

Ngày mùa thu ấm áp, ánh mặt trời vàng nhạt trong trẻo từ cửa sổ sắt đất chiếu xạ vào, làm cho cả nhà ấm pha lê trồng hoa đều nhiễm một mảnh sương mù kim sắc.

Lệ Quân Ngự lúc này đang ngồi trên sofa da bò ở nhà ấm pha lê trồng hoa.

Một tay tiếp điện thoại, một tay khác dừng ở trên mái tóc đen mềm mại của tiểu nam hài, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Ở bên cạnh hắn, có một thân ảnh nhỏ nhỏ an tĩnh cúi đầu đùa nghịch trò chơi ghép hình.

Tiểu nam hài tướng mạo xinh đẹp đến mức có thể đủ sức hấp dẫn ánh mắt của bất luận kẻ nào.

Đôi mắt của hai người không sai biệt lắm đều là mắt phượng hẹp dài, nhưng không giống Lệ Quân Ngự đen nhánh thâm thúy, mà ngược lại giống như biển rộng, nhuộm một màu lam phiếm, vô cùng thần bí.

Lệ Quân Ngự không chút để ý xoa đầu hắn, tiểu nam hài lại không có phản ứng gì, chỉ là trầm mặc không nói, lặng lẽ chơi đồ vật của mình.

Trong điện thoại, Lăng Bắc đang báo cáo.

"Đại thiếu gia, tình huống ở quốc nội đại khái chính là như vậy. Bước tiếp theo, chúng ta có phải hay không nên hướng cảnh sát đồ áp lực?".

"Không cần." Lệ Quân Ngự ngừng khí lãnh đạm mà trầm thấp.

"Nói cho thím ba, vì nể mặt người, Ngr Đường đối với chuyện Tần lão thái thái đánh hư bình hoa không hề truy cứu."

"Không, không truy cứu? Thiếu gia, này....." Lăng Bắc bị lời nói của Lệ Quân Ngr làm cho hồ đồ.

Nếu là không truy cứu, vì cái gì lại đăng tải video Tần lão thái thái lấy bình hoa đánh người trên weibo?

"Nếu thím ba tìm chủ ba tới cầu tình, lại nói Tần lão thái thái cùng nhà mẹ đẻ cháu ngoại trai của thím có quan hệ thông gia. Vậy xem như cho chủ ba một ân tình, ra lệnh cục cảnh sát đem Tần lão thái thái thả, hai ngàn vạn kia cũng không cần bồi thường." (quan hệ thân sơ dây dợ rau má của truyện này có rất rất là rắc rối luôn, đầu ra nháy thêm một thím một chủ gì đấy làm toy đẩy hoang mang, còn quan hệ thông gia gì gì, đau đầu quá ☹)

"....." Lăng Bắc không dám lên tiếng.

Lấy hiểu biết của hắn đối với đại thiếu gia, đại thiếu gia chính là ghét nhất bị người ta uy hiếp nhất.

Tần lão thái thái kia quan hệ cũng thật rộng rãi, tìm được tam phu nhân cầu tình, chẳng khác nào là dùng mặt mũi

tam lão gia tới áp chế Lệ Quân Ngr.

Thiếu gia liền tính mặt ngoài nhượng bộ, nhưng..... Đại thiếu gia nhà hắn nhưng cũng không là nhà từ thiện, làm Lệ Quân Ngr vô duyên vô cớ nhượng bộ, tuyệt không dơ gián.

Quả nhiên, giây tiếp theo, liền nghe được âm thanh lạnh lẽo không chút tình cảm của Lệ Quân Ngr vang lên.

"Nói cho thím ba, vì mặt mũi của người, Ngr Đường nguyện ý cho Tần lão thái thái tổ chức tiệc mừng thọ. Ân..... Coi như Ngr Đường bồi tội lão thái thái, tổ chức thành ý an ủi."

Bồi tội?

An ủi?

Ai, ai tin? Đến ma quỷ còn không tin Lệ Quân Ngr thật lòng nghĩ như vậy.

Lăng Bắc dám cam đoan, "bạo quân đại nhân" ở thượng giới ăn thịt người không nhà xương nhất định là lại nghĩ ra cách tàn nhẫn hơn để đối đãi với bọn người kia.

.....

Cúp điện thoại, sắc mặt Lệ Quân Ngr càng thêm lạnh lùng.

Đúng lúc này, di động chợt rung lên.

Click mở tin nhắn, nam nhân khẽ nhíu mi liền không tự giác giãn ra.

【 Cái kia..... video trên Weibo chắc chắn là do anh làm. Ân, anh trai yêu quý, cảm ơn anh. 】

Ngờ khi ngưng ngừng, nhìn ra được Tiểu Nãi Miêu kia nghĩ rồi lại nghĩ, viết xoá rồi lại viết xoá.

Giữa những hàng chữ, lộ ra muốn nói lời cảm ơn nhưng lại mâu thuẫn ngưng ngừng.

Xem xong tin nhắn, Lệ Quân Ngr vừa rồi còn nhẹ nhấp khước môi, bây giờ lại cực kỳ thông thả hiện lên ý cười.

Như ẩn như hiện, như có như không.

Nhưng độ cong kia, so với nụ cười đậm nhạt lương bạc của hắn ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Cười thành thật như vậy, làm cả người hắn như bỏ đi lớp hàn băng bao phủ, thói quen tàn mát ra lãnh lệ khí trắng trong nháy mắt này biến mất.

Vẫn luôn cúi đầu trầm mặc không nói, tiểu nam hài đột nhiên ngừng đầu.

Lộ ra đôi mắt màu lam trong suốt.

Hắn vươn cánh tay nhỏ non nớt nhẹ nhàng kéo kéo ống quần Lệ Quân Ngr, yên lặng nhìn.

Mặc dù không nói lời nào nhưng Lệ Quân Ngr cũng có thể từ trong đôi mắt lam thanh triệt ấy nhìn ra hắn suy nghĩ cái gì.

Tiểu gia hòa tụy rằng bị tự ki nhưng lại cùng hắn phi thường ân ý.

Tiểu nam hài vươn ngón tay trắng nõn, ở trong lòng bàn tay hắn viết xuống một chữ "cười".

Theo sau đó, lại vẽ thêm một dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tra nam Cố Huyền

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

{ Tra nam chi người đàn ông không ra gì, vong ân bội nghĩa, làm điều tội tệ. Tóm lại là già đàn ông tội tệ, toy muốn tiêu đề ngắn gọn nên sd từ tra nam luôn =))) }

Thấy được thắc mắc của đứa nhỏ, nụ cười trên môi Lệ Quân Ngr bỗng chốc tắt ngấm.

"Tiểu Trạch, thời tiết tốt thì phải ra ngoài phơi nắng nhiều, đừng chỉ có ở mãi trong phòng."

Bàn tay to thoải mái ở trên đầu bé trai xoa xoa, ngữ khí của nam nhân lại khôi phục thành thanh lãnh đậm mạc thường ngày.

"Trò chơi ghép hình sao? Để anh nhìn xem....."

Con người xanh thẫm của bé trai nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú như điêu khắc của Lệ Quân Ngr, mắt chớp chớp.

Hắn rõ ràng có cảm giác anh họ cố ý nói sang chuyện khác.

Ân.....

Nguyên lai, Lệ Quân Ngr cũng có thời điểm trốn tránh nghĩ vấn của hắn.

Tiểu Càng Trạch suy nghĩ, cúi đầu, nhớ kỹ cái tên trong di động kia.

"Tiểu Nãi Miêu".....

Kia nhất định là người rất quan trọng đối với anh họ.

*

S quốc, phòng bệnh Tần Phương ở cũ.

Nguyễn Kiều Kiều đứng bên mép giường của Tần Phương khóc đến hai mắt sưng đỏ, mặt đầy ụy khuất.

"Mẹ, rõ ràng ông chủ của Ngự Đường là bạn thân thích với Cố gia. Vì cái gì bọn họ còn muốn phát video này ra ngoài? Mẹ nói đi, hiện tại con nên làm cái gì bây giờ..... Hiện tại Cố Huyền sẽ nghĩ con là người như thế nào? Còn có đồng học, lão sư sẽ đánh giá con ra sao?".

Nguyễn Kiều Kiều càng nghĩ càng giận, khóc đến thở hổn hển.

Nhiều năm như vậy, cô ở trường học giữ gìn thanh danh thật tốt, nhưng bây giờ hình tượng hoàn mỹ của cô cơ hồ đã bị hủy hoại chỉ trong một ngày!

Bị Nguyễn Mạnh Mạnh trực tiếp vạch trần thân phận, nói cô là con gái của tiểu tam, cô còn có thể nói thân bất do kỷ, chuyện được sinh ra là không có quyền lựa chọn.

Nhưng hiện tại, cô chân trước mới vừa nhò vào quan hệ Cố gia, cho rằng có thể thu phục được Ngự Đường, vu oan giả họa cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ai biết sau lưng, đã bị Ngự Đường phát ra video, hung hăng đánh vào mặt cô.

"Con, dựa nhờ này, chính là do con quá nóng vội. Mẹ không phải đã nói với con rồi sao, chuyện gì cũng đều phải nhẫn, cười đến cuối cùng mới chân chính là người thắng. Con nhìn mẹ đi, nhìn Trần Tĩnh Chi nhiều năm như vậy, cũng nhìn bà nội con qua nhiều năm, hiện tại..... Sinh hạ nhi tử, mẹ không phải cuối cùng cũng trở thành nữ chủ nhân của Nguyễn gia sao?".

Tần Phương một bên dạy dỗ, một bên vỗ vỗ tay cô.

"Yên tâm đi, đây chỉ là chuyện nhỏ. Chờ sau này khu con được gả vào đại gia tộc Cố gia còn không biết sẽ gặp ít nhiều chuyện lớn. Ngã một lần khôn hơn một chút, coi như đây là một bài học tiếp sức thêm cho con."

Nguyễn Kiều Kiều ngước mắt, trong đôi mắt ngập nước kia hiện lên một tia kinh ngạc.

"Mẹ, ý của mẹ là..... Mẹ có cách?".

Tần Phương cười, "Đương nhiên, loại chuyện này mẹ cân bản không để ở trong mắt."

Dứt lời, liền ghé sát vào, nói cho Nguyễn Kiều Kiều kế hoạch của mình.

*

Bên trong Lệ gia, Nguyễn Mạnh Mạnh vừa mới kết thúc xong một khoá "học bổ túc".

Suốt hai giờ, nàng đều chơi game.

Nhưng thực tế, tâm tư vẫn đề trên tin nhắn ở di động.

Cư nhiên nàng lại chờ Lệ Quân Ngự trả lời!

Đáng tiếc, hai giờ qua đi, Lệ Quân Ngự vẫn như cũ không có đáp lại gì.

Nguyễn Mạnh Mạnh trong lòng tức giận bất bình, cảm thấy Lệ Quân Ngự chính là làm lơ mình.

Đang muốn tiếp tục gửi thêm một tin nhắn qua, di động đột nhiên "ding" một tiếng.

Tương Lệ Quân Ngự nhắn lại, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức mở ra di động, không nghĩ tới lại là một tin nhắn từ WeChat.

Nàng đã đổi tên mới, thật lâu rồi còn chưa có ai nhắn từ Wechat cho nàng.

Huyền: 【Mạnh Mạnh, cô trước kia không phải như thế. Hiện tại sao lại có thể ác độc như vậy, cô có biết hay không Kiều Kiều bị cô chọc giận đến mức ngã bệnh?】

Oa!

Nguyễn Mạnh Mạnh sợ ngây người.

Từ lúc chị nàng qua đời, Cố Huyền cùng nàng giải trừ hôn ước, liền mấy trăm năm cũng không liên lạc với nàng.

Kết quả hiện tại, lên đây cốt ở WeChat, vẫn là mắng nàng.

Lệ gia mỹ nam như mây, kiến thức lại rộng, Nguyễn Mạnh Mạnh đã sớm không giống trước kia, đối với Cố Huyền thiên y bách thuận. (thiên y bách thuận nghĩa là trăm nghìn theo vạn lần thuận theo, nhưng toy thích để zậy cho nó hay =)))))

Nàng bĩu môi, trả lời tin nhắn.

Mạnh miêu miêu: 【 Anh xác định Nguyễn Kiều Kiều là bị tôi làm cho ngã bệnh? Để tôi xem, cô ta hẳn là làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, đạo đức bị khi đoan làm ngã bệnh mới đúng!】

Huyền: 【Cô sao lại có thể nói em gái mình như vậy? Mạnh mạnh, cô quá làm tôi thất vọng rồi!】

Mạnh miêu miêu:【Nga, vậy anh liền tiếp tục thất vọng đi, tôi không ngại!】

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dàng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Nguyễn Kiều Kiều bị bệnh

Cố Huyền sớm đã hình thành thói quen xem Nguyễn Mạnh Mạnh như cái đuôi nhỏ luôn ở sau lưng mình.

Trước nay đều là hắn nói một, Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ không dám nói hai.

Hắn hướng trái, Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ không hướng phải.

Ở trước mặt người ngoài bày ra vẻ cao ngạo tùy hứng của tiểu thư Nguyễn gia được nuông chiều, duy nhất ở trước mặt hắn lại ngoan ngoãn không có một chút tính khí.

Nhưng hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh lại cùng hắn lên giọng, thậm chí biểu hiện ra mặt địch ý với hắn.

Cố Huyền nghĩ nghĩ, nhàu mày trả lời.

Huyền:【 Mạnh Mạnh, tôi biết..... Cô hiện tại còn đang trách tôi lựa chọn Kiều Kiều. Chuyện này, tôi thật lòng xin lỗi. Tôi biết, cô vẫn luôn thích tôi, chính là chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.....】

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn tin nhắn Cố Huyền gửi qua, mắt tròn trắng.

Tôi chết đây!

Nàng trước kia như thế nào không phát hiện Cố Huyền là người tự luyến như vậy?

Đến lúc này, hắn vẫn cho rằng chính mình còn thích hắn!

Mạnh miêu miêu:【 nói tiếng người! Anh nếu là lại nói những chuyện linh tinh, tôi liền đánh chết anh! 】

Cố Huyền:.....

Huyền:【 khụ, kỳ thật hôm nay tôi tìm cô là muốn cô đứng ra giúp Kiều Kiều làm sáng tỏ một chút. Chuyện lần này đã ảnh hưởng đến cô ấy rất lớn, còn làm cô ấy ngã bệnh. Cô lại là đương sự, ra giải thích mọi chuyện chính là biện pháp duy nhất có thể làm bình ổn phong ba hiện tại. 】

Mạnh miêu miêu:【 nga, anh muốn tôi làm sáng tỏ cái gì? 】

Huyền:【 nói sự thật, Kiều Kiều cũng không biết chân tướng, cô ấy cũng chỉ là vì bà ngoại của mình. 】

Mạnh miêu miêu【 ý của anh là nói, Nguyễn Kiều Kiều cũng không biết chuyện phát sinh ở Ngự Đường nhưng vẫn như cũ đứng ra ở nói tôi xin lỗi bà ngoại cô ta? 】

Trong lời nói của Mạnh Mạnh cất giấu châm chọc, nhưng hiển nhiên Cố Huyền không hiểu được.

Huyền:【 không sai, Kiều Kiều là vô tội. 】

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, Nguyễn Kiều Kiều là vô tội, chẳng lẽ nàng không vô tội sao?

Nàng nhện không được đáp lại:【 a, cô ta nếu cái gì cũng không biết, kia vì cái gì muốn tôi xin lỗi bà ngoại cô? Nga, cô ta thật biết cách bịa đặt, bắt đầu từ một cái mạch, còn nội dung chuyện cũ đều tự biên tự diễn? 】

Huyền:【 Mạnh Mạnh, Kiều Kiều chỉ là tôn kính lão nhân, không giống cô.....】

Xuy, Nguyễn Mạnh Mạnh chịu không nổi nữa.

Cố Huyền này đã không phải là tra nam trong phạm vi bình thường nữa, hoàn toàn bị Nguyễn Kiều Kiều tẩy não thành não tàn rồi.

Nói thêm gì nữa, năng sợ chính mình sẽ ghen đến nội thương.

Nguyễn Mạnh Mạnh không tính toán tra tấn chính mình, trực tiếp tắt WeChat, đỡ phải tiếp tục nghe hắn xàm ngôn.

Ghen một bụng khí, đúng lúc này, di động lại vang lên, thông báo một tin nhắn vừa gửi đến.

Tâm tình bị dè nén, giờ phút này lại hoá lư không.

Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức click mở tin nhắn.

Đáng tiếc....Lúc nàng thấy rõ tin nhắn Lê Quân Ngự gửi qua, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

"Hào hào học tập?"

Lê Quân Ngự cư nhiên liền trả cho nàng bốn chữ: Hào, hào, học, tập!

Tiểu tâm can (tâm tư, đáy lòng) chờ mong tức khắc nhói lên.

Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không biết, nàng vì cái gì sẽ mất mát như vậy.

Nhưng vừa rồi trong nháy mắt kia, nghe được tiếng tin nhắn tiếng vang lên, cái cảm giác mong chờ không biết từ đâu đến lại lấp đầy ngực nàng, nó tồn tại rất chân thật.

Nàng tưởng..... Đại khái là nàng khó được một lần ngoan ngoãn, chủ động nói lời cảm ơn, muốn được Lê Quân Ngự khen ngợi đi.

Ấn, nhất định là như thế.

Mạnh Mạnh mỉm cười, thu thập lại tâm tình, đem tin nhắn kia tắt đi.

Không muốn trả lời, cũng không nghĩ sẽ trả lời, Lê Quân Ngự dù sao cũng chỉ là tùy tiện nhắn qua hỏi thăm rồi lại tiếp tục xử lý công việc dày đặc kia.

Con người xinh đẹp hơi hơi buồn xuống, chỗ sâu nhất trong mắt hạnh chợt lóe qua tia thất vọng.

Mà ở bên kia đại dương, có một nam nhân một bên làm xử lý văn kiện một bên đùa nghịch di động.

Thẳng đến khi đêm đã khuya, chờ đợi thật lâu âm thanh báo tin nhắn tới mãi chẳng vang lên. (tương tự về em biết bao nhiêu cho đủ □)

*

Ngày hôm sau, Nguyễn Kiều Kiều quả nhiên không có tới trường học.

"Các người biết gì chưa? Hôm nay Nguyễn Kiều Kiều xin nghỉ học, nói là bị bệnh."

"Xin nghỉ bệnh, không có khả năng đi..... Ngày hôm qua còn tốt, như thế nào sẽ ngã bệnh nhanh như vậy. Tôi còn muốn nhìn một chút, cô ta hôm nay tới trường học sẽ nói như thế nào."

"Ai biết a..... Bất quá tôi cảm thấy này bệnh cũng tới quá đúng lúc, nói bệnh liền bệnh. Cô ta nếu là không sinh bệnh, hôm nay tới trường học, như thế nào cũng phải cho Nguyễn Mạnh Mạnh một công đạo đi?".

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy..... Tuy rằng Kiều Kiều ngày thường rất tốt, nhưng chuyện lần này cũng thật quá đáng. Cái kia video tôi đã xem qua, rõ ràng là bà ngoại cô ta động thủ trước. Bình hoa lớn như vậy lại hướng đến trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đập xuống....."

Trong phòng học cao tam ban 1, biết được Nguyễn Kiều Kiều xin nghỉ bệnh, rất nhiều đồng học xúm lại thành nhóm khe khẽ nói nhỏ.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi ở bàn học cúi đầu đùa nghịch di động, làm bộ như không nghe thấy.

Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang đến.

"Đù rồi —— Kiều Kiều đã ngã bệnh, các người còn ở sau lưng nói mát (nói như khen nhưng thật ra là chê bai trách móc đó các chế). Các người như vậy, còn tính là bạn bè tốt sao?!".

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Cút

"Các người thật sự rất quá đáng!"

Diệp Phong - một trong những đám fan náo náo của Nguyễn Kiều Kiều đột nhiên đứng lên cùng những người khác tranh chấp.

"Chúng ta chỉ là chỉ tùy tiện thảo luận, Diệp Phong, cậu đừng nóng giận....."

Đều là đồng học chung lớp, tốt xấu gì Nguyễn Kiều Kiều với Diệp Phong cũng đều là bạn lâu năm của họ.

Bọn họ không giống Nguyễn Manh Manh, là người từ ngoài chuyển đến.

Ở chung lớp học một thời gian dài, tóm lại sẽ có cảm tình.

"Hừ, com có thể ăn bậy, lời nói không thể nói bậy, các người chẳng lẽ không biết bốn chữ "nhân ngôn đáng sợ" này viết như thế nào sao? Kiều Kiều mới xin nghỉ bệnh, nếu biết sau lưng bị các người nói mình như vậy, còn không biết sẽ chịu thêm bao nhiêu thương tâm!".

Lời của Diệp Phong nói làm các đồng học ngượng ngùng, từ sôi nổi chuyển sang trầm mặc.

Đúng lúc này, một tiếng cười khê rất nhỏ khó phát hiện từ phía sau phòng học truyền đến.

Bởi vì cả lớp đột nhiên an tĩnh lại, âm thanh tiếng cười này liền trở nên dị thường rõ ràng.

"Nguyễn Manh Manh, cô cười cái gì?"

Diệp Phong quay đầu lại nhìn về phía Nguyễn Manh Manh, khoé môi khê nhếch.

"Tôi?" Nguyễn Manh Manh vẫn tươi cười, mi mắt như cũ cong cong.

"Tôi không cười cái gì a, chính là cười có người chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn."

"Cô có ý tứ gì? Cô nói ai là quan châu, ai là dân chúng?" Diệp Phong cũng không ngu, lập tức tìm ra trào ý trong lời nói của Manh Manh.

"Tôi không có ý tứ gì, ai là song tiêu cầu, ai chính là châu quan lạc."

Người khác nói Nguyễn Kiều Kiều, đó chính là "nhân ngôn đáng sợ".

Nhưng thời điểm Nguyễn Kiều Kiều cùng với Diệp Phong tùy ý bịa đặt bởi họ năng, như thế nào không nói đến bốn chữ "nhân ngôn đáng sợ" này?

Ai song tiêu cầu, ai chính là châu quan, quả thực vừa nghe là hiểu ngay.

"Nguyễn Manh Manh, cô đừng cho là tôi không thể làm gì cô. Tôi khuyên cô đem những lời này thu hồi ngay đi, bằng không tôi sẽ không dễ yên cho cô!".

Nữ thần trong lòng hán ngã bệnh, riêng chuyện này đã làm cho Diệp Phong hoàn toàn mất lý trí.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Nguyễn Manh Manh có thể thoải mái ngồi ở trong phòng học, hán liền nhịn không được cất giọng chầm chọc mỉa mai.

Mà Nguyễn Kiều Kiều lại bởi vì quá hiểu thuận, vô tội liên lụy, Diệp Phong liền hận không thể thay nữ thần bị bệnh, giúp nữ thần lau nước mắt.

"Phốc, háo di..... Cậu nói đúng, tôi đích xác là nên đem những lời này thu hồi đi." Nguyễn Manh Manh nghiêng nghiêng đầu, con ngươi trong đáy mắt tràn ngập bốn cọt.

"Rốt cuộc, cầu cầu là động vật đáng yêu như vậy, tôi không nên nhục cầu."

"Nguyễn Manh Manh, cô....." Diệp Phong nhịn không được đưa lên nắm đấm tiến đến trước mặt Nguyễn Manh Manh.

Nguyễn Manh Manh không hề sợ sệt ngồi yên tại chỗ.

Nàng là đang chờ Diệp Phong qua đây.

Chỉ cần hán dám ra tay, nàng nhất định sẽ làm Diệp Phong hối hận đến mức sống không bằng chết!

Thời điểm Diệp Phong dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước mặt Nguyễn Manh Manh.

Vẫn luôn nằm ngủ say sưa trên bàn, Lệ Quân Triệt đột nhiên nâng lên khuôn mặt nhập nhèm vừa mới tỉnh.

Ánh mắt hơi lơ, mỹ thiếu niên liền đứng lên.

Hán tuy rằng mới 16 tuổi, nhưng thân cao một m78, so với Diệp Phong cao hơn một cái đầu.

Thiếu niên tay dài chân dài, cánh tay dài đuổi thân, tay phải nhẹ nhàng chắn ở phía trước Diệp Phong.

"Rác rưởi, ngươi ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta."

Thiếu niên từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt tuấn tú tràn ngập ghét bỏ, lạnh nhạt.

Hán kêu Diệp Phong là "rác rưởi", kêu đến cực kỳ thuận miệng.

Đồng học trong lớp đều còn nhớ rõ, cái danh "rác rưởi" này cũng là do Diệp Phong tự tìm lấy.

Ai kêu hán lần trước ở trước mặt Càng Quân Triệt nói đồng đặc "ai chỉ số thông minh thấp chính là rác rưởi".

"Càng Quân Triệt, chuyện này cùng cậu không quan hệ, cậu đừng xen vào việc người khác!" Diệp Phong khó thở công tâm, lại bị Càng Quân Triệt chửi một tiếng "rác rưởi" ngay vào mặt, lập tức gấp đến độ mất.

Lúc này, cũng không rảnh lo Nguyễn Manh Manh là nữ sinh, Càng Quân Triệt là học sinh lão sư xem trọng nhất.

Tóm lại, hán muốn đem ác khí trong lòng giải phóng ra ngoài!

"Ta nói lại lần nữa, ngươi..... Quấy rầy đến giấc ngủ của ta." Lệ Quân Triệt nheo lại con ngươi đẹp dài, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra hàn khí lạnh lẽo.

Từ góc độ Nguyễn Manh Manh nhìn qua, giờ khắc này Lệ Quân Triệt không giống ngày thường luôn bày ra vẻ mặt vô hại.

Ngược lại, có một khí phách rất giống Lệ Quân Ngu, lạnh lùng nguy hiểm.

"Càng Quân Triệt..... Cậu có biết hay không, Diệp gia chúng tôi....."

Diệp Phong còn chưa nói xong, Ánh mắt thanh lãnh của mỹ thiếu niên đã không chút để ý quét tới.

Chỉ thấy môi mỏng hần khe mở, âm thanh thâm trầm, thấp lãnh, phun ra một chữ ——

"Cút."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dàng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Đau lòng Manh Manh

"Diệp Phong, cậu đang làm cái gì?"

Âm thanh của nam nhân trung niên rỗng giân đột nhiên từ ngoài cửa phòng

học truyền đến.

Là Cao Hán Thu!

"Cao lão sư, tôi....." Diệp Phong lập tức thu hồi nắm tay.

"Câm miệng!" Nhìn trên khuôn mặt tuần tử của học trò báo bối trần ngập khó chịu, Cao Hán Thu lập tức đau lòng không thôi.

"Đi theo tôi qua chỗ khác nói chuyện, không được quấy rầy Quân Triệt nghỉ ngơi. Quân Triệt cùng các người không giống nhau, buổi tối mỗi ngày trở về đều phải học bài đến hừng đông, hẳn thật vất vả đến buổi sáng mới có thể ngủ được một giấc, ai cho cậu đánh thức hắn?!"

Nguyễn Manh Manh ngồi ở chỗ ngồi nghe lão Cao phê bình Diệp Phong một hồi không dứt, thật sự là xem đủ rồi.

Lệ Quân Triệt mỗi đêm trở về đều học đến hừng đông?

Vui đùa cái gì vậy.

Hắn mỗi đêm trở về liền ăn ăn ăn, ăn xong một bàn món điểm tâm ngọt mới có thể thoả mãn trở về phòng ngủ.

Hắn sẽ học bài sao?

Haha, toàn bộ Lệ gia rõ ràng chỉ có một mình nàng bị yêu cầu "học tập" mỗi đêm.

Bất quá, nghe lão Cao mắng Diệp Phong, nàng xem đến cao hứng.

Tâm tình tốt lấy tay chống cằm, mặt mày mỉm cười ở một bên xem diễn.

Ai ngờ, lão cao mắng xong Diệp Phong xong, tầm mắt vừa chuyển liền rơi xuống trên mặt nàng.

"Nguyễn Manh Manh, cô..... Cùng tôi đi văn phòng một chuyện."

Mở đầu ba chữ, ngữ khí tựa hồ còn có chút hung ác.

Nhưng nói xong mấy chữ cuối cùng, đã thay đổi ngữ khí, âm thanh nhẹ nhàng còn mang theo một chút ý vị hồng nhẹ.

Mặt khác những đồng học nghe được, lông tơ đều dựng thẳng lên.

Lão Cao đột nhiên thay đổi thái độ, khẳng định có âm mưu!

Nói không chừng là lừa Nguyễn Manh Manh đi văn phòng, sau đó hung hăng đánh mắng một trận.

Bởi vì video tối hôm qua, hiện tại đồng học cả lớp liền đối với thành kiến Nguyễn Manh Manh giảm đi không ít, còn có rất nhiều người tò mò đồng tình với nàng.

Bất quá Nguyễn Manh Manh không tìm không phôi, không chút nào để ý tới.

Đứng lên, liền cùng lão Cao rời đi.

.....

Hai người một trước một sau, mới vừa vào văn phòng, Nguyễn Manh Manh liền nhìn thấy vợ của Cao Hán Thu, chủ nhiệm ban 13 - Lý Tú Lệ đang đứng bên cạnh bàn công tác.

Nguyễn Manh Manh hơi hơi nháu mày, không hiểu lão Cao có ý tứ gì, như thế nào lại đem nàng tới gặp Lý Tú Lệ.

Chờ nàng đến gần, Lý Tú Lệ mở miệng trước.

"Manh Manh, chuyện lúc trước là Lý lão sư hiểu lầm con, Lý lão sư đến đây là để xin lỗi."

Cái gì, cùng nàng xin lỗi?

Nguyễn Manh Manh hoài nghi chính mình nghe lầm.

"Tiểu sư muội, cô không nghe lầm." Cao Hán Thu liếc mắt một cái liền nhìn ra Nguyễn Manh Manh suy nghĩ gì.

"Tôi kêu cô lại đây, kỳ thật là do vợ tôi muốn gặp cô. Qua đây, hai vợ chồng chúng ta đối với cô có thành kiến chủ yếu là bởi vì chúng ta cũng cùng những người khác giống nhau, nghĩ lầm cô hại chết Thor Thor."

"Đứa nhỏ Thor Thor kia, tuy rằng chỉ học với chúng ta hơn một năm nhưng lại là học sinh đặc ý nhất của chúng ta đời này. Khi nghe tin học trò mình yêu thương nhất đã chết, ngoài ý muốn đã làm chúng ta đau lòng vô cùng. Lúc trước nghe nói cô hại chết Thor Thor, cũng không nghĩ nhiều, liền đem tâm tình ghét bỏ, căm giận đó lên trên đầu cô....." (mình đề Cao Hán Thu xưng là tôi - cô nhưng Lý Tú Lệ với Manh Manh là ta - con cho tình cảm nháo)

Cao Hán Thu cùng Lý Tú Lệ giữ lại nàng nói xin lỗi nửa ngày.

Sự tình được nói rõ ràng, Nguyễn Manh Manh nhưng thật ra không thêm để ý.

Rốt cuộc bọn họ cũng chỉ là bị Nguyễn Kiều Kiều làm hiểu lầm.

Nhưng hai người lại không cho rằng như vậy. Bởi vì áy náy, đều muốn đền bù.

Cao Hán Thu nguyên bản bởi vì có quan hệ với Lão sư nhân, đem nàng trở thành Tiểu sư muội. Đối tốt với nàng, nàng có thể lý giải.

Nhưng Lý Tú Lệ, lại có chút khoa trương.

Bất lấy Nguyễn Manh Manh hỏi han ân cần, thậm chí còn rơi nước mắt.

"Manh Manh, con thật là không dễ dàng..... Lão sư trước kia không biết quan hệ Nguyễn gia phức tạp như vậy. Còn vẫn luôn dặn dò lão Cao vì tình thương đối với Thor Thor, phải chăm sóc Nguyễn Kiều Kiều thật tốt. Thẳng đến ngày

hôm qua, biết rõ chuyện này, lão sư mới biết được chính mình sai đến thái quá....."

Là phụ nữ, trong nhà cũng có con nhỏ, Lý Tú Lệ quả thực đối với Nguyễn Mạnh Mạnh vô cùng đau lòng.

Từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh, cùng chị gái sống nương tựa lẫn nhau, ở hoàn cảnh như vậy lớn lên, không biết đã bị mẹ kia đẩy đoạ thành cái dạng gì.

"Mạnh Mạnh, về sau con có việc gì khó khăn cứ việc nói với lão sư. Còn có, chuyện học tập con cũng phải cố gắng lên, không thể để cho chị gái mình mất mặt. Đứng rồi, bài thi ngữ văn lúc trước ta nhìn kỹ rồi, Mạnh Mạnh.....Con thành thật nói cho ta biết, những cái đề đó, có phải hay không có ý không làm?"

Nguyễn Mạnh Mạnh thái dương giật giật.

Oa, cư nhiên bị phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Cậu nam nữ

"Tôi....."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhấp môi, "Tôi sao có thể cố ý không làm. Lý lão sư, tôi chính là sẽ không..... Bất quá lão sư yên tâm, về sau tôi sẽ nỗ lực, tận lực đuổi kịp tiến độ."

"Con....."

"Được rồi, Mạnh Mạnh nếu đã nói như vậy thì hãy xem kết quả khảo thí ngày thứ 6 của nó. Tin tưởng nó nhất định sẽ phát huy ra thực lực."

Cao Hán Thu mở miệng, ngăn cản lời Lý Tú Lệ chưa nói xong.

"Tốt, cô về lớp học đi. Sắp tới còn khảo thí, đừng chậm trễ việc học. Diệp Phong nếu còn dám tìm cô gây phiền toái, trực tiếp nói với ta."

"Àn, tôi về lớp đây, cảm ơn lão sư."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghĩ thầm, Diệp Phong nếu là lại tìm nàng gây phiền toái, nàng còn cầu mà không được.

Vừa lúc có thể giáo huấn hẳn một chút.

Bất quá, lão Cao có ý tốt, vẫn là nên cảm ơn.

Chờ Nguyễn Mạnh Mạnh rời đi, Lý Tú Lệ nhận không được cất giọng cảnh nhắc:

"Anh như thế nào lại ngăn em, không cho em nói?"

"Đưa nhò kia cố ý không làm những đề đó khẳng định là có nguyên nhân. Để anh xem a, Mạnh Mạnh đang trong độ tuổi dậy thì, nguyên nhân hơn phân nửa là bởi vì gia đình, nói không chừng nó làm như vậy là vì hấp dẫn sự chú ý của ba mình!".

"Aiz, anh đừng đoán mò. Mạnh Mạnh nếu nói sẽ nỗ lực, vậy nó sẽ cố gắng. Đưa nhò kia là học trò của Tào lão nhân, có ông ấy dạy dỗ, Mạnh Mạnh sẽ không kém, chờ thứ sáu xem kết quả sẽ biết."

.....

Thực mau, đã tới ngày khảo thí.

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa mới đi đến cổng trường đã bị hai thân ảnh chán ghét chặn đường lại.

"Chỉ....." Nguyễn Kiều Kiều toàn thân suy yếu, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn bệnh cũng không nhẹ, cơ thể dựa hoàn toàn vào người Cố Huyền mới có thể đứng vững.

"Chỉ, thực xin lỗi..... Nhìn thấy video kia em mới biết được chính mình sai đến thái quá. Em, em cũng không nghĩ tới bà ngoại cư nhiên sẽ gạt em... Chị tha thứ cho em được không?"

Nguyễn Kiều Kiều hơi thở mong manh, thời điểm nói chuyện cơ hồ đều thở hỗn hển.

Đôi mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tựa hồ chỉ cần Nguyễn Mạnh Mạnh nói một chữ "không", nước mắt sẽ liên vờ để mà chảy ra.

Đáng tiếc, Nguyễn Mạnh Mạnh từ trước đến nay xem Nguyễn Kiều Kiều đóng vai đáng thương đã ngán tận xương rồi.

Cô ta chính là khóc đến chết, nàng cũng sẽ không nằng một chút lông mày.

"Được rồi, muốn khóc thì đi chỗ khác khóc. Nơi này là cổng trường, tất cả mọi người đều vội vàng ra vào, mới cô tránh ra, tôi còn phải đi vào khảo thí"

"Chỉ....." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa dứt lời, quả nhiên những giọt nước mắt từ trong hốc mắt của Nguyễn Kiều Kiều liên chảy ra.

Nước mắt từng giọt lăn xuống, tràn đầy thống khổ.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô như thế nào liên trở nên quá phận như vậy! Kiều Kiều biết hôm nay cô khảo thí, sợ tâm tình cô không tốt, ảnh hưởng đến việc làm bài nên cố ý đến đây xin lỗi cô. Cô không nhận thì thôi, vì cái gì còn muốn nói ra những lời nói vô tình máu lạnh như vậy?"

Cố Huyền chỉ trích, nói năng có khí phách, tựa như Nguyễn Mạnh Mạnh vừa làm ra chuyện tội ác tày trời.

"A, sợ tôi tâm tình không tốt, ảnh hưởng đến việc làm bài? Các người không biết việc cậu nam nữ hai người đứng trước mặt tôi sẽ làm tâm trạng tôi không tốt hơn sao?"

Tâm cơ trong lòng Nguyễn Kiều Kiều là gì, đừng tưởng rằng nàng không biết.

Tâm phần là sợ nàng lần này khảo thí không đủ tốt, cho nên "có lòng" đến ghé thăm nàng.

Hướng chỉ, Cố Huyền nào tàn sẽ nhìn không ra nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh lại là liếc mắt một cái liền đã nhìn ra.

Tuy nói Nguyễn Kiều Kiều thoạt nhìn ốm yếu, nhưng những sợi tóc hỗn độn trước trán lại mang theo mỹ cảm, sắc mặt tuy tái nhợt, nhưng sắc môi lại không trắng bệch.

Sẽ không làm người ta cảm thấy khó coi, ngược lại mang theo cảm giác nhu nhược thống khổ đáng thương.

Một tiểu bạch hoa trang như vậy, rõ ràng chính là có người cố ý giúp cô ta thu xếp.

Đáng tiếc, không phải ai cũng có tuệ nhãn như đước giống nàng. (ý tỷ là mất tỷ vạn tiền xuyên tâm á □)

Mất mũ chắc không chỉ là dừng lại ở Cố Huyền, ngay cả một ít đồng học vừa vận đến trường, lúc này cũng cùng nhau mù theo.

"Nguyễn Kiều Kiều kỳ thật cũng rất không dễ dàng, cô lại không phải cố ý....."

"Chính là cô ấy cũng là bị người trong nhà lừa bịp. Nguyễn Kiều Kiều đều đã xin lỗi, cô ta vì cái gì còn không tha thứ?"

"Xuy, còn có cái gì, đó là keo kiệt cùng ghen ghét. Không nghe cô ta kêu Nguyễn Kiều Kiều cùng Cố Huyền học trường là cậu nam nữ a. Nữ nhân a, không chiếm được nam nhân mình thích luôn là ghen ghét."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ngoài ý muốn xuất hiện

"Cô nói đúng, Cố Huyền học trường là nam nhân tốt, ai cũng muốn có được. Đừng nói hai người không phải cùng mẹ sinh ra, liên tính là cùng một mẹ sinh, nói không chừng đều sẽ trở mặt thành thù."

"Nguyễn Mạnh Mạnh thái độ kém như vậy, tám phần là tranh giành tình cảm."

Ám lượng mọi người nói chuyện cũng không thấp, Cố Huyền tự nhiên cũng sẽ nghe thấy.

Hắn không khỏi dắc ý.

Quả nhiên lời bọn họ nói cùng suy nghĩ của hắn đều giống nhau, biểu hiện Nguyễn Mạnh Mạnh mấy ngày nay chỉ là cố ý khiến cho hắn chú ý.

Vì muốn níu kéo đoạn tình cảm không hồi kết, nàng trở nên điêu ngoa tùy hứng, cho rằng như vậy liền có thể hấp dẫn sự chú ý của Cố Huyền anh.

Cố Huyền là người rất có tự tin, tuy rằng lựa chọn Nguyễn Kiều Kiều nhưng hắn cũng không ngại để cho mình có thêm một người ái mộ.

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn liền tốt hơn một chút, nhần nại tính tình: "Mạnh Mạnh, cô cũng coi như là người tôi nhìn lớn lên. Tôi biết, chuyện tôi với Kiều Kiều ở bên nhau, cô nhất thời không thể tiếp nhận. Bất quá cô yên tâm, cho dù có Kiều Kiều, nhưng tình thương của Cố Huyền ca ca đối với cô vĩnh viễn bất biến. Ngoan, cô cũng đừng cùng Kiều Kiều đấu đá lẫn nhau, nhìn chị em các người nháo thành như vậy, Cố Huyền ca ca sẽ cảm thấy tự trách."

Xuy.....

Nguyễn Mạnh Mạnh thật cảm thấy Cố Huyền hắn là nên đi kiểm tra đầu óc một chút.

Khi còn nhỏ, hắn rất bình thường a, đối với mình vẫn luôn che chở quan tâm.

Sau đó, Tần Phương vào được Nguyễn gia rồi mang Nguyễn Kiều Kiều đẩy đến cho hắn, thời điểm đó thái độ của hắn đối với nàng tuy rằng có chút phai nhạt.

Nhưng lúc đó Cố Huyền cũng là nam nhân đang trong độ tuổi trưởng thành, cùng con gái lĩnh đạm xa cách một chút cũng không có gì xấu.

Chính là hiện tại.....

Haha, Nguyễn Mạnh Mạnh hận không thể tự chọc hai mắt mình!

Đang chuẩn bị nói mấy câu kích thích cảm giác về sự ưu việt quá mức tốt đẹp Cố Huyền.

Phía sau đột nhiên vươn ra một bàn tay to, đặt trên vai trái của nàng.

"Đã đến giờ khảo thí, còn không đi vào?" Âm thanh từ tính trầm thấp truyền đến.

Lúc lời nói kia vang lên, trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh phảng phất như bị thứ gì hung hăng nắm chặt.

Nàng quay đầu lại, trái tim khẽ run rẩy.

"Lệ..... Lệ....."

Nhìn thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, đại não nàng có chút trống rỗng.

Đánh chết Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không thể tưởng tượng ra được Lệ Quân Ngự cư nhiên sẽ xuất hiện ở cổng trường!

Thân ảnh nam nhân cao lớn đỉnh đạc đứng lẳng lẳng bên trong đám người, trong khoảnh khắc liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Có người đứng sững nhìn chăm chăm, có người thấp giọng kinh hô.

Lần trước khi tan học, nam nhân ngồi ở bên trong xe, mọi người chỉ có thể thoáng nhìn.

Mà hiện tại, "lão bản than đá" trong truyền thuyết rất có thể bao đường Nguyễn Mạnh Mạnh lại lần nữa xuất hiện.

Khiến cho toàn bộ chấn động.

"Này..... Đây là hoàng lão bản trong truyền thuyết?"

"Không có khả năng đi, chân hắn không què, mặt cũng không đỏ, hơn nữa..... Hơn nữa hào soái a....."

"Đúng vậy, so với Cố Huyền học trường còn soái, soái hơn rất nhiều!!! Người kia là ai a? Nếu hắn là bạn trai của Nguyễn Mạnh Mạnh, Nguyễn Mạnh Mạnh còn ăn dấm cái rắm a, hắn so với Cố Huyền học trường còn đẹp trai hơn rất nhiều!"

Trong đám người, Lệ Quân Ngự như nghe không thấy lời của những người khác bát quái.

Đôi mắt đen thâm thúy lạnh băng chỉ duy nhất dừng lại trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Tiểu Nãi Miêu.

"Bên kia vừa lúc xong việc, liền tới đây xem cô." Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt nói.

Ngữ khí thanh lãnh đạm mạc, tuần nhan cực phẩm như điều khắc được bao phủ một tầng hàn khí.

Cổ tĩnh, ánh mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh lại cất giấu một tia ám áp không dễ phát hiện.

Kỳ thật là hắn cố ý tăng ca, rồi gấp gáp từ nước ngoài trở về.

Quốc nội gần đây có quá nhiều chuyện không hay xảy ra, hắn không tự mình trở về xác nhận nàng còn khoẻ mạnh thì vẫn luôn không yên tâm.

Quả nhiên, mấy ngày không thấy, Tiểu Nãi Miêu giống như gầy đi.

Sau khi về nhà liền phải nói quần gĩa chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon tạm bỏ cho nàng, không thể để nàng học hành đến mức bỏ quên thân thể mình được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 92: Vẫn là anh yêu nhà nàng tốt

Ngay lúc này, một giọng nói phi thường bắt mắt xen vào giữa hai người.

"Manh Manh, hần là ai?" Trong giọng nói Cổ Huyền cất giấu cảnh giác cùng bài xích.

So với Nguyễn Manh Manh, hần đích xác thích ở Nguyễn gia được sủng ái, cũng càng thích nữ nhân có mùi vị ngọt ngào như Nguyễn Kiều Kiều.

Nhưng này không đại biểu, hần có thể mặc kệ cho Nguyễn Manh Manh thích người khác.

Nguyễn Manh Manh vẫn luôn là cái đuôi nhỏ theo sau lưng hần, tuy rằng sau này không có khả năng kế thừa Nguyễn thị, nhưng khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn làm hần động lòng trắc ẩn.

Có năng theo đuôi, Cổ Huyền cho rằng giá trị con người mình lên cao như thuyền gặp nước.

Cho nên, hần tuyệt đối không cho phép tầm mắt Nguyễn Manh Manh từ trên người mình rời đi.

"Kiều Kiều quả nhiên nói không sai, Nguyễn Manh Manh, cô thay đổi..... Cô nói đi, có cùng người nam nhân này rồi cuộc là quan hệ gì? Cô có thể chuyển đến Trí Học có phải hay không là nhờ hần? Vì cái này cô liền chấp nhận bị hần bao dưỡng?"

Cổ Huyền nghĩ rất đơn giản, Nguyễn Manh Manh chính là không có năng lực chuyển đến Trí Học.

Nàng có thể vào được Trí Học, nhất định là dựa vào quan hệ nào đó.

Người nam nhân này xuất hiện gần đúng chỗ ngựa, hần nhất định chính là kim chủ sau lưng Nguyễn Manh Manh!

Lời nói của Cổ Huyền lập tức khiến cho đồng học chung quanh tò mò.

Trong trường học đã từng lan ra tin đồn Nguyễn Manh Manh bị Hoàng lão bán bao dưỡng.

Người nam nhân trước mắt này, tuy rằng vừa nhìn thấy liền không có khả năng là Hoàng lão bán chân què mặt rở trong lời đồn.

Nhưng bất luận như thế nào, một nữ sinh cao trung, cùng "kim chủ" nhắc lên quan hệ, tóm lại là không tốt.

"Buồn cười, Nguyễn Kiều Kiều là con riêng ở Nguyễn gia, cô ta có tư cách đến Trí Học đọc sách, mà tôi lại là nhị tiểu thư chân chính của Nguyễn gia, vì cái gì không có tư cách?"

Đôi mắt trong veo của Nguyễn Manh Manh lưu chuyển, cười khẽ quay đầu lại, ôm lấy cánh tay Lê Quân Ngự.

"Còn có, bao dưỡng là cái quý gì? Tôi cùng anh yêu nhà tôi thân mật, sao có thể là loại quan hệ này."

Nói xong, hất lên cằm nhỏ tinh xảo hướng khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt của nam nhân ngọt ngào cười.

"Anh yêu, anh nói có phải hay không?"

Đôi mắt long lanh như lưu ly loé sáng.

Cằm nhỏ tinh tế là lướt ngang một cách cao ngạo, giống như báo bối được nuông chiều đến kiêu căng.

Lời nói Nguyễn Manh Manh chứa rõ ràng khoe khoang cùng thách thức.

Mà Lê Quân Ngự từ trước đến nay luôn chán ghét bị người khác dùng ngữ khí khoe khoang cùng thách thức.

Nhưng rũ mắt, nhìn mắt hạnh lấp lánh cất giấu bất an cùng khẩn cầu, hần muốn vạch trần lời nói của nàng lại như thế nào đều nói không nên lời.

Nam nhân nhú mi lại, dưới đáy lòng yên lặng thờ dài.

Hừ, chỉ một lần này, trở về liền phải quán giáo lại nàng.

Trước mặt người ngoài, muốn cho cô gái nhỏ một chút mặt mũi.

Bàn tay lạnh lẽo từ trên vai ngọc Manh Manh di chuyển xuống vòng eo thon thả của nàng, rồi ôm lấy.

Thân thể mềm mại không xương của Manh Manh đã bị Lê Quân Ngự nhẹ nhàng ôm vào trong lồng ngực.

Không chút nào kiêng kỵ thân mật.

Đặt cằm lên mái tóc thơm mát của nàng dụi vài cái, nam nhân mới phun ra mấy chữ:

"Ừ, em nói cái gì chính là cái đó."

Ấm diệu như củ lạnh leo đậm nhạt nhưng lời nói lại mang theo nồng đậm sủng nịch.

"Không có khả năng, người cô thích rõ ràng là tôi!" Cổ Huyền sắc mặt khế biến, đáy mắt hiện lên rồi rầm.

Hần không thích Nguyễn Manh Manh, nhưng sớm đã thành thói quen được Nguyễn Manh Manh theo đuôi.

Vô pháp đoán trước!

Không thể chấp nhận, tiểu nha đầu vẫn luôn theo sau lưng mình cư nhiên sẽ đi tình biệt duyên.

Cổ Huyền tình nguyện bị Nguyễn Manh Manh trả thù.

Cũng không thể chấp nhận sự thật nàng không yêu mình!

"Manh Manh..... tôi không tin....." Cổ Huyền bất giác buông Nguyễn Kiều Kiều ra, muốn đi lên bắt lấy Nguyễn Manh Manh.

Ai ngờ, vừa mới đi tới phía trước một bước, đã bị ánh mắt băng hàn lạnh lẽo chặn trở về.

Nam nhân kia..... cướp đi Nguyễn Manh Manh.....

Hần chỉ là ngược mắt liếc nhìn Cổ Huyền một cái.

Khiến cho Cổ Huyền - người vừa mới bước vào vườn trường đại học, khắc sâu cảm nhận được, cái gì gọi là lạnh băng sợ hãi, hàn lâm đến xương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Tim đập rộn ràng là người cô thương yêu

Được gọi là "bạo chúa" trong giới kinh doanh, anh chỉ dùng một cái ánh mắt, liền làm cho Cổ Huyền mới bước vào xã hội, vội thu móng vuốt đang đưa về phía Nguyễn Manh Manh về.

"Anh Huyền, em thấy chóng mặt..." Nguyễn Kiều Kiều cũng không phải ngồi không, nhìn thấy nội tâm Cổ Huyền dao động, lập tức nũng nịu gọi anh ta lại.

Lúc này Cổ Huyền mới hoàn hồn, quay đầu đỡ lấy Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Kiều Kiều liền thuận thế ngã vào trong lòng ngực của anh, vờ như Cố Huyền vừa rời đi, liền đứng không được.

"Đứng là làm trò..." Nguyễn Mạnh Mạnh thấp giọng trào phúng, còn muốn tiến lên tiếp tục tranh cãi, bỗng một bàn tay lớn mát lạnh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

"Em cũng đừng chấp nhất nữa." Tiếng nói thấp lạnh từ tính của người đàn ông ở phía sau tai vang lên, "Không còn sớm nữa, em vào đi."

Anh là tôi đây để đưa cô đi thi.

Không phải làm chỗ dựa cho con bé này đi cãi nhau.

Ánh mắt sáng lấp lánh của Nguyễn Mạnh Mạnh, suy nghĩ một chút, thu lại bước chân vừa định tiến tới.

"Biết rồi... Em bây giờ đi vào đây."

Ở bề ngoài gât đầu đồng ý, trong lòng cô nghĩ dù sao có Lê Quân Ngự ở đây cô cãi nhau dù có tức giận thế nào cũng không thể ra tay đánh người, không bằng để lần sau vậy.

"Ngoan." Như đồ đánh mèo con, anh xoa nhẹ hai cái trên đầu cô, "Em đã cố gắng rất nhiều rồi, cố gắng thi cho tốt."

Chạy về đây chỉ vì để nói câu này.

Lăng Bác nói với anh, mèo con ở nhà rất nỗ lực học tập, gia sư các môn cũng khen cô tiến bộ rất nhiều.

Nghĩ đến một tuần này, cô ngày đêm cố gắng ôn luyện kiến thức, Lê Quân Ngự thân là anh cả, tất nhiên phải động viên tinh thần cho cô trước khi bước vào phòng thi.

Anh nhẫn nại như vậy cũng chỉ với cô, còn mấy đứa em trai tới bây giờ vẫn chưa từng được hưởng qua.

Tay phải của anh còn choàng lên eo, tay trái thì lại xoa lên mái tóc mềm mại của cô.

Khoảng cách của hai người trở nên rất gần.

Bị Lê Quân Ngự ôm vào trong ngực, Nguyễn Mạnh Mạnh mỗi lần hô hấp, đều sẽ ngửi thấy mùi hương phát ra từ cơ thể người đàn ông trước mặt, đặc biệt là hơi thở đầy nam tính của anh.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy đầu có chút mơ màng, tiếng tim đập "thình thịch" tần suất ngày càng tăng.

Từ trước đến giờ cô đối với sắc đẹp không có năng lực chống cự.

Hướng chỉ, trước mắt cô đây lại là khuôn mặt có thể nói là đẹp nhất thành phố này.

Tim đập càng lúc càng nhanh.

Nhanh đến mức cô cảm giác như nó sắp nhảy lên cổ họng của mình.

"Ưm... Em, em biết rồi..." Bối rối lấy bàn tay anh từ trên đầu xuống, chỉnh lại tóc của mình.

Cô hạ mắt, hiếm khi nạt nộ, "Em, cái kia... Em đi vào đây. Anh yên tâm đi, em sẽ cố gắng thi tốt!"

Nói xong, cô gái liền đeo cặp sách hướng cửa trường chạy vào.

Đồng phục nữ sinh là váy ngắn trần ngập thanh xuân, tươi trẻ, ở giữa không trung phát phơ nhẹ như những gợn sóng trong gió.

Sóng mắt Lê Quân Ngự bình tĩnh.

Chỉ là, nhìn bóng lưng Nguyễn Mạnh Mạnh đang dần xa, một ý nghĩ bỗng nhiên từ trong đầu lóe lên.

Váy đồng phục nữ sinh ở Tri Học, có cần ngắn quá như thế không?

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh chạy vào phòng học, ngồi vào chỗ ngồi, từng ngum từng ngum thờ dắc.

Tiểu rồi... Vừa này cô làm sao vậy...?

Tại sao tim đập nhanh như vậy, hơn nữa mặt còn rất nóng, có loại ảo giác không dám nhìn thẳng Lê Quân Ngự.

Cô sẽ không phải là bị bệnh đi!

Trong đời, cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Dù cho trong quá khứ đối mặt với Cố Huyền, đối mặt với các anh đẹp trai lúc nhỏ, cũng chưa từng "tâm hoảng ý loạn" như vậy.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi lên ghế, chôn đầu ở hai tay, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Một lát sau, cô rút cuộc tìm được mẫu chốt.

Đứng rồi!

Nhất định là bởi vì chột dạ.

Đột nhiên Lê Quân Ngự xuất hiện đưa cô vào phòng thi, còn chấp nhận làm chỗ dựa cho cô, động viên cô trước khi thi.

Nhưng cô, lại không có cách nào như ước nguyện của anh, đạt được thành tích như anh mong muốn.

Đúng, nhất định là như vậy.

Cô chỉ là đang hồ thẹn, cảm thấy không mặt mũi nào đối mặt, mới bởi vì chột dạ mà mặt đỏ tim đập.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Nguyễn Mạnh Mạnh rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chính vào lúc này, tiếng xôn xao ngoài cửa truyền vào.

Cô nhắc mắt nhìn lại, vừa vận nhìn thấy Nguyễn Kiều Kiều thân thể yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, được mấy bạn học tốt bụng dìu vào phòng học.

Nguyễn Kiều Kiều...

Cô ta cũng tham gia cuộc thi lần này?

*

Phía ngoài cửa trường, tiền cổ xong Lê Quân Ngự ngồi vào xe, đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

"Đại thiếu gia, số liệu trung tâm đã sớm được gửi đi... Mới vừa này, đã tìm ra được danh tính của "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ"..."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ, hả?

Thì xong, từ trên xe bước xuống, Nguyễn Manh Manh cảm giác mình đã rơi mất nửa cái mạng.

Bởi vì nghe Lệ Quân Ngự cổ vũ, cô liền dốc hết sức mình làm bài thi.

Nhưng... Vẫn không được.

Mỗi lần đều là như vậy, cái bệnh cũ kia luôn tái phát mỗi khi cô vào phòng thi.

Bây giờ cô chỉ muốn trở về phòng ngủ, ai kêu cũng làm lơ.

"Chú Triệu, con không ăn com tối, con mệt một chút nên về phòng ngủ một chút." Nguyễn Manh Manh thông báo với quản gia đang đứng chào cô ở trước cửa xong, liền đeo cặp sách lên lầu.

Chú Triệu muốn nói lại thôi, muốn gọi cô lại.

Nhưng nhớ tới dặn dò của Đại thiếu gia, lại không thốt nên lời.

"Manh Manh tiểu thư, không phải chú Triệu không muốn giúp con." Bác quản gia nghĩ.

Thật sự là đại thiếu gia nổi nóng lên, dù là ông chủ cũng không dám lấy cứng đối cứng đâu.

Haiz, chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện cho Manh tiểu thư thôi.

*

Nguyễn Manh Manh như bình thường đẩy cửa tiến vào phòng.

Ngày hôm nay là ngày thi nên Lệ Quân Ngự rũ lòng từ bi mà không xếp lịch học gia sư cho cô.

May là như vậy, ngày hôm nay cô đã dùng hết khả năng của mình rồi, thực sự quá mệt mỏi.

Mơ mơ màng màng bỏ túi sách xuống, cởi áo khoác đồng phục học sinh.

Ngón tay thon dài nắm lấy cúc áo bắt đầu gỡ từng cái.

Một cúc rồi lại một cúc đi xuống, áo sơ mi trắng liền triệt để mở rộng, lộ ra áo ngực hồng nhạt đáng yêu bên trong.

Vừa cởi vừa đi về hướng giường lớn, hai cái tay nhỏ bé vừa cởi xong cúc áo, đang chuẩn bị kéo chiếc váy màu xanh xuống.

"Nguyễn Manh Manh, em thử cởi thêm một thứ nữa xem!"

Một giọng nói trầm thấp nghiêm nghị, đột nhiên vang lên.

Ngữ điệu lạnh nhạt cất giấu một loại cảm giác không hiểu nổi.

Người đàn ông từ sớm đã ngồi ở bàn học, không hề có dự báo trước nhìn thấy hình ảnh thiếu nữ cởi đồ.

Tầm mắt nặng nề, lạnh lùng, đặt vào chiếc eo nhỏ như ản như hiện trong chiếc áo sơ mi đã cởi gần nửa.

Theo động tác dừng lại của Nguyễn Manh Manh, trông mắt âm trầm của người đàn ông không khỏi sâu sắc thêm.

Bởi vì lúc này, từ góc độ anh nhìn, vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu hồng nhỏ ôm lấy chỗ tư mật của cô gái.

Bụng dưới bỗng bùng lên ngọn lửa, nháy mắt đốt cháy lí trí của anh.

Mắt phượng Lệ Quân Ngự híp lại, cố gắng kìm chế xúc động của mình.

Mà Nguyễn Manh Manh vẫn còn trì độn đứng yên, một lúc sau, mới rốt cục phát hiện đáng người che bị che khuất trong bóng tối.

"Anh, anh... A!!!" Cô chậm nửa nhịp kêu lên sợ hãi, nhanh chóng nhảy lên giường, kéo chăn che khuất cơ thể mình.

"Lệ Quân Ngự, anh là tên biến thái! Ai cho anh quyền tự tiện bước vào phòng của em! Anh, anh đi ra ngoài cho em... Đi ra ngoài!"

Nguyễn Manh Manh bị kích thích thật lớn.

Cởi quần áo cởi đến một nửa, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, dù là ai cũng không bình tĩnh được.

Nhưng cô càng quát, sắc mặt Lệ Quân Ngự liền càng ngày càng khó coi.

Người đàn ông ngồi ở đằng kia, trên mặt âm trầm khó lường, giống như có thể chảy ra nước.

Cô hét đến khô cổ họng, Nguyễn Manh Manh phát giác tình hình không đúng.

Đến cuối cùng, giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp ngừng lại.

"Anh... Anh ở trong phòng em làm gì?" Cô trốn trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt hạnh có một tầng nước mỏng long lanh, đáng vẻ đáng thương, rất giống cô vợ nhỏ vừa bị bắt nạt.

Nếu như là thường ngày, Lệ Quân Ngự sẽ buông tha cho cô bé này.

Nhưng ngày hôm nay...

Nguyễn Manh Manh cảm giác được khí áp trên thân người đàn ông đột nhiên hạ thấp.

Sau đó ngay lập tức, cô nhìn thấy Lệ Quân Ngự đứng dậy, chân dài bước từng bước hướng cô đi tới.

Bóng dáng cao khoảng 1m9 càng thể hiện khí chất áp đảo người của mình.

Người đàn ông khẽ nhíu mày, biểu hiện lạnh lùng lạnh nhạt, tầm mắt âm trầm chăm chú nhìn mặt cô.

Bị ánh mắt như thể nhìn chăm chú, Nguyễn Manh Manh từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, vậy mà lại có cảm giác căng thẳng tội độ.

"Anh... Anh muốn làm gì... Anh, anh đừng tới đây..." Theo bản năng lui về phía sau, một mực thối lui về phía đầu giường, cô nắm chặt lấy chân.

Trời mới biết hành động bây giờ của cô, như cô gái bị lưu manh đùa giỡn vậy.

Nếu như lại thốt lên hai câu "Anh đừng tới đây, tới nữa em sẽ hét lên", vậy thì lại càng giống.

Chi tiếc, sự chống cự của cô lại bị anh làm như không thấy.

Lệ Quân Ngự chân dài, vài bước chân đã đi tới bên giường.

Cúi người xuống, hai cánh tay dài cường tráng chống hai bên đầu của cô.

Rầm, rầm hai tiếng, vừa vặn đầu cô áp sát lên đầu giường.

Đôi mắt anh trầm xuống, sắc bén như chim ưng, quan sát thật kỹ con mèo con dưới thân anh.

Làn môi mỏng cong lên, lạnh lùng phun ra vài chữ: "Sao hà Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Vậ mà là loại trùng phạt này

"Sao, cái gì mà cô chủ cái gì là thiên hạ? Lệ Quân Ngự, anh... Anh không nên tùy tiện đặt biệt hiệu cho em." Nguyễn Manh Manh nhìn sang bên khác, không dám nhìn thẳng gương mặt đẹp trai kia.

đôi này của cô, chưa bao giờ chặt vật như vậy.

Tất cả hô hấp đều là hơi thở quen thuộc lại xa lạ của người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Lệ Quân Ngự cup mắt, tầm mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt đỏ ửng của thiếu nữ.

Nhìn thấy hai bên má cô đỏ ửng lan đến bên tai, cô, xương quai xanh thậm chí là áo sơ mi trắng hơi mờ rộng, lộ ra...

Ánh mắt anh càng trở nên âm trầm hơn.

Ánh mắt lạnh lùng sâu không thấy đáy hơi nheo lại, nắm khớp xương ngón tay nắm chặt chiếc cảm kéo leo tinh xảo của thiếu nữ, không hề thương tiếc ép cô ngược mặt lên.

"Nguyễn Manh Manh, nghe..." Lệ Quân Ngự chăm chú nhìn cô, tiếng nói nghiêm túc lạnh lẽo, mang theo nồng đậm uy hiếp.

"Anh đã cảnh cáo em, ngoan ngoãn nghe lời không nên gây phiền toái, anh sẽ thương yêu em như em gái. Có điều, rất đáng tiếc, hành vi của em đánh vỡ quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa chúng ta. Nếu kết quả thi sắp tới không đạt tiêu chuẩn, anh liền dùng biện pháp trừng phạt em."

"Anh, anh thả em ra... Em không biết anh đang nói cái gì!" Nguyễn Manh Manh chán ghét cảm giác bị người uy hiếp, Lệ Quân Ngự nắm chặt cảm của cô, hành động uy hiếp làm cho cô cực kỳ phản cảm.

Nếu như là người ngoài, cô đã sớm tức giận, bẻ gãy cánh tay đối phương.

Nhưng bây giờ, cô không biết Lệ Quân Ngự chính xác đã tra được cái gì.

Chỉ là lớp vỏ bên ngoài không đáng kể, hay là càng sâu hơn.

Nhưng trước khi anh chưa ngã bài, cô quyết định tiếp tục giả ngu.

"Không biết anh đang nói cái gì?" Người đàn ông hít một hơi thật sâu, con ngươi lạnh như băng không có tình cảm, không hề che giấu sự nguy hiểm.

Cảm giác được nguy hiểm đang gần kề, Nguyễn Manh Manh liền muốn chạy trốn.

Nhưng trước khi cô tiến hành kế hoạch, trời đất bỗng nhiên quay cuồng.

Bàn tay người đàn ông rắn chắc giữ chặt lấy eo cô, thuận thế đưa cô xoay lại đây.

Sau đó ngay lập tức, cô cả người liền nằm nhoài trên đùi Lệ Quân Ngự.

"Bốp —— "

Cực kỳ lạnh lạnh truyền lên từ cái PP đang nhỏ lên của cô.

Cái tên bạo lực này, tên đàn ông đáng ghét này lại dám đánh nàng?

Như đập đồ thừa nhỏ, không có tôn nghiêm đánh, mông cô!

"Anh, anh, anh... Lệ Quân Ngự, anh dám đánh em!!!"

Nguyễn Manh Manh điên rồi, thật sự điên rồi, hất cảm lên hét vào mặt anh, lại như mèo rừng nhỏ lộ ra móng vuốt nhọn của mình.

"Anh nếu như còn dám đánh một lần nữa, em..."

Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy người đàn ông lại nhấc tay lên.

Bàn tay lần thứ hai hạ xuống, vỗ vào lớp thịt dày của cô!

Cái đánh này chính là trừng phạt, không có bất kỳ ý vị ái muội nào.

Dù là Nguyễn Manh Manh từ trước đến giờ không biết đau là gì, lúc này đều sắp chảy nước mắt rồi.

Cũng không đến nỗi đau đến muốn khóc, chủ yếu là quá si nhục, quá mất mặt...

Lệ Quân Ngự, tôi đây ngày hôm nay không để yên cho anh!

Nguyễn Manh Manh cũng tức đến mù quáng, trở tay liền muốn tránh thoát móng vuốt của anh, bốp nát cả tay người đàn ông chết tiệt này.

Nhưng từ trước đến giờ cô có lực đạo không hề nhỏ, bị Lệ Quân Ngự một tay kéo hai tay cô ra sau, không cách nào tránh thoát được.

Cô làm sao biết, cô chỉ là sức lực lớn, nhưng cũng không được huấn luyện đáng hoàng.

Không giống Lệ Quân Ngự, mỗi kỳ nghỉ mùa đông và mùa hè trước khi mẹ anh qua đời, anh phải học nhiều kỹ năng chiến đấu khác nhau tại căn cứ huấn luyện của gia đình Redington.

Đối với anh mà nói, một tay không chế Nguyễn Manh Manh, chỉ là chuyện nhỏ.

Người đàn ông giữ chặt mèo con đang giãy dụa, không cho có bất kỳ cơ hội chạy trốn.

Bàn tay to không chút lưu tình đánh vào mông cô, một bên đánh một bên dạy dỗ: "Đám giờ nắm đấm này! Uy hiếp giáo viên này!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nụ hôn đầu

Trên giường lớn xa hoa phong cách Châu Âu, đôi nam nữ đang làm chuyện xấu hổ.

Chỉ thấy người đàn ông lần thứ hai giờ lên tay lớn, đánh mạnh vào mông của cô gái nhỏ đang nằm sấp trên đùi.

"Vì sao lại không chăm chỉ học tập? Mỗi ngày bắt giáo viên làm bài tập giúp em, còn em lại chạy đi chơi game, hà?"

Thầy Tào... Thầy Lý... Còn có thầy Nhâm, thầy Hoàng, các người dám bán đứng tôi!

Nguyễn Manh Manh khóc không ra nước mắt mà.

Trong lòng tràn ngập cảm giác đau đớn khi bị đồng bọn phản bội.

"Chính mình không làm việc đáng hoàng thì thôi, còn dám dạy Tiểu Tỷ hồ đồ theo. Nguyễn Manh Manh, em trốn học bao nhiêu bữa, ngày hôm nay anh liền cho em mấy cái đánh."

Một, hai, ba, bốn, năm..

Nguyễn Manh Manh nhanh chóng ở trong lòng quỳnh lên một trận, lỗi cô phạm vào không thể đếm hết được.

Dù sao, cũng không biết đến cuối cùng Lệ Quân Ngự đánh bao nhiêu cái, mãi đến khi anh dừng lại, cô rốt cuộc tìm được cơ hội phản kích.

"Lệ Quân Ngự, anh khinh người quá đáng, hôm nay em liều mạng với anh!"

Thủ này không báo không phải em gái Lệ Quân Ngự, cô muốn lấy lại công bằng.

Nguyễn Manh Manh cũng nặc kệ Lệ Quân Ngự còn cầm hai tay, dè trên lưng cô.

Thực tiếp vùng vẫy, ngược đầu lên, đập mạnh vào cằm Lệ Quân Ngự.

Mẹ nó, uống cho cái mặt đẹp trai lạnh nhạt kia, thế mà lại làm hành động vô si như thế.

Đánh vào mông con gái, anh có biết chuyện này đối với một cô gái mà nói là vô cùng nhục nhã không!?

Cô cắn chặt hàm răng, quyết định đánh vào cái mặt đẹp trai của Lệ Quân Ngự, vì dân trừ hại.

Mà người đàn ông như đã biết được ý đồ của cô gái, bỗng dưng buông hai tay ra, bản năng ngã ra sau để tách ra.

Ai ngờ, vì Lệ Quân Ngự thả tay làm hai tay của cô đột nhiên được giải phóng, cơ thể Nguyễn Manh Manh liền mềm đi không ít.

Điều này làm cho sức lực cô tăng lên, vượt qua mong muốn.

Chỉ thấy thiếu nữ quần áo mở rộng, nhảy lên trên.

Nhảy lên cao, vượt qua người đàn ông ngồi ở trên giường.

Hai cái tay nhỏ bé theo bản năng nhún xuống hai bờ vai Lệ Quân Ngự, đẩy anh trở lại.

Sau đó ngay lập tức...

"Rầm——"

Tiếng động vang lên thật lớn, hai người thuận thế ngã vào trên giường lớn.

Nguyễn Manh Manh ở trên, Lệ Quân Ngự nằm dưới, cơ thể nhỏ bé yếu đuối bị người đàn ông đè chặt xuống giường.

Mà càng chết ở chỗ, bờ môi mồm mím mềm mại của cô đặt ngay trên làn môi mòng của anh.

...

Trong một thoáng, toàn bộ phòng ngủ trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí trở nên quý dị.

Nguyễn Manh Manh không nhúc nhích, cũng không dám động.

Cô có thể cảm giác được rõ rệt, bắp thịt rắn chắc của người đàn ông từ lòng bàn tay của mình.

Mà trong lòng..

Lồng ngực cô gắn sát với cơ ngực cứng rắn của người đàn ông, dán sát vào nhau, suýt chút nữa làm cho cô thở không nổi.

Cô cảm nhận được bờ môi bên dưới truyền đến cảm giác man mát.

Muốn đòi mạng mà... Cô thật sự hôn Lệ Quân Ngự!

Mẹ ơi, đây là nụ hôn đầu của cô!

"Em còn muốn đè bao lâu, ngồi dậy." Tiếng nói người đàn ông lạnh như băng, đột nhiên từ dưới thân truyền đến.

Anh không hề báo trước mở miệng, Nguyễn Manh Manh thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được, khoảng cách bờ môi hai người, ngay lúc anh nói, càng thân mật hơn.

"..."

Cô sợ đến lập tức ngồi dậy.

Vừa ngồi dậy trong nháy mắt, cô rõ ràng nhìn thấy, đôi mắt đen láy của Lệ Quân Ngự đột nhiên tối đi.

Theo tầm mắt của anh nhìn xuống, cô nhìn thấy bên trong áo sơ mi màu trắng mờ rộng, áo lót hồng nhạt vừa vặn quay về hướng người đàn ông, khoảng cách rất gần gương mặt tuấn tú ấy.

"A—— biến thái! Không được nhìn!" Nguyễn Manh Manh rít gào lên vội khép lại áo sơ mi, từ trên người anh nhảy xuống giường, trốn vào góc tường.

Mà Lệ Quân Ngự, thì lại mặt lạnh thuận thế ngồi dậy.

...

Ngay vừa nãy, xúc cảm bờ môi mềm mại đột nhiên biến mất.

Cơ thể nhỏ nhắn mềm mại cũng theo cô mà biến mất.

Lệ Quân Ngự nhủ mảy, anh không muốn thừa nhận.

Điều này thực sự làm cho anh có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Anh muốn hôn cô

"Nguyễn Manh Manh..." Lệ Quân Ngự đột nhiên gọi tên của cô, giọng nói trầm thấp, lười biếng mà từ tính.

Anh như là quý tộc từ trong bức tranh thời Trung Cổ bước ra.

Thời khắc này, ngồi nghiêng trước gương, đôi chân thon dài tùy ý duỗi thẳng, đôi mắt sâu lắng nhìn chằm chằm cô.

Nguyễn Manh Manh thậm chí hoài nghi, Lệ Quân Ngự có huyết thống từ nước ngoài, bằng không làm sao có khả năng như con lai như thế, ngũ quan sắc bén thâm thúy như thế.

Nghe được anh gọi cô, cô ngơ ngác nhìn sang.

Vừa vận nhìn thấy ngón trỏ thon dài người đàn ông, nhẹ nhàng vuốt nhẹ nước bọt còn vương trên môi.

"Nơi này..." ngón tay chỉ lên làn môi mông. Lệ Quân Ngự ngược cầm lên, đôi mắt lạnh lạnh nhìn cô, "Mới vừa bị em cưỡng hôn."

"Vi vậy, nếu như có biến thái, thì người đó là em chứ không phải anh."

"Em... vừa nãy em..." Mặt Nguyễn Manh Manh, oanh một cái lại đỏ, không thể cãi được lời nào.

Cô bất giác cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt sáng quắc của Lệ Quân Ngự.

Trên gương mặt, nóng rất, thậm chí có loại kích động muốn chảy máu mũi.

Cô cô cô... Cô bị sao vậy?

Miệng lưỡi khô, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Ngay cả bản thân cô cũng không phân biệt được, là bởi vì Lệ Quân Ngự chỉ trích cô cưỡng hôn hay là do chột dạ.

Hay là bởi vì nhìn thấy anh... Nhìn thấy anh lấy tay điểm lên môi, trong nháy mắt đó đẹp trai tà mị, khiến người ta không rời mắt nổi.

Xong!

Yêu cái đẹp thực sự là nhược điểm trí mạng mà!

Nếu nhìn Lệ Quân Ngự lâu hơn nữa, cô chắc mình có thể sẽ tắt thở mất!

Trong lúc Nguyễn Manh Manh không tìm được lời giải thích, không biết nên mở miệng như thế nào, giọng lạnh nhạt của anh lại vang lên.

"Cho em năm phút mặc quần áo tử tế, anh ở phòng sách chờ em."

*

Sau năm phút, Nguyễn Manh Manh tỉnh táo lại, xuất hiện trong phòng sách Lệ Quân Ngự.

Nguyễn Manh Manh lúc này đã thay quần áo khác, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lệ Quân Ngự.

Liếc mắt nhìn thiếu nữ ngoan ngoãn, Lệ Quân Ngự nghĩ, cô nhất định còn đang để trong lòng nụ hôn vừa nãy.

"Bắt đầu từ hôm nay, anh dạy em học bù." Giọng điệu trầm thấp lạnh nhạt vang lên, nhưng lại cứng rắn không cho từ chối.

"Cái gì?" Nguyễn Manh Manh kinh ngạc!

"Sao, có ý kiến gì?"

"Không, không có không có..." Bây giờ cô có chút chột dạ, làm sao dám có ý kiến.

Cảm giác sợ hãi khi cô cưỡng hôn anh đã dần văng cả cảm giác si nục khi bị anh đánh vào mộng để trừng phạt.

Lệ Quân Ngự thu hết biểu hiện của Nguyễn Manh Manh trong đáy mắt.

Ánh mắt lạnh lùng híp lại, cũng không nghĩ tới, chỉ là một cái hôn, liền khiến cho mèo con thu lại móng vuốt.

Thì ra, cô sợ cái này.

"Chỉ có điều... Anh trăm công nghìn việc, nếu như mỗi ngày đều dạy em học bù, có làm phiền anh không?" Nguyễn Manh Manh suy nghĩ một chút, tìm lý do từ chối.

"Không sao, nếu như anh không rảnh, sẽ nhờ các gia sư khác thay thế."

Nghe được lại có thể nhìn thấy "đồng bọn cũ", Nguyễn Manh Manh thở phào nhẹ nhõm.

Lệ Quân Ngự bận rộn như vậy, cô chắc chắn, anh sẽ không có nhiều thời gian rảnh đâu.

Ai biết, con giận này còn chưa triệt để hạ xuống, giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên.

"Vẫn là quy tắc cũ. Nếu như em ngoan ngoãn nghe lời, tất nhiên sẽ có thưởng. Nhưng nếu như dám giờ trò gian lận, không phối hợp..."

"Nếu không phối hợp, anh lại muốn đánh em hả?" Nguyễn Manh Manh nháy mắt, không nhận được hỏi.

"Không..." Lệ Quân Ngự lạnh nhạt phủ nhận.

Liếc mắt nhìn sang, trong tròng mắt đen lạnh như băng lóe lên tia sáng quý quyết "Anh liền hôn em."

Nguyễn Manh Manh tức thì che miệng lại, "Anh... Anh nói cái gì? Hôn em... Anh, anh, anh... Anh là anh hai của em đấy!"

"Ừm, cũng chả phải anh ruột." Người đàn ông gật đầu, giọng điệu bình tĩnh mà hờ hững.

"Anh... Anh..." Mẹ nó, cô lại cà lăm!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Bảo bảo vô địch thiên hạ là Lệ Quân Tỳ?!

Nguyễn Mạnh Mạnh gấp đến độ mặt đỏ một hồi lâu, mới thật vất vả tìm lại giọng của mình.

"Anh... Lệ Quân Ngự, anh làm sao có thể hôn em? Không được, tuyệt đối không được..." Lúc này Nguyễn Mạnh Mạnh là thật sự kinh hãi.

Làm sao lại có chuyện như vậy chứ!

Trốn học nên bị đánh mông, cô không tính toán với anh.

Bây giờ anh lại còn muốn hôn cô!

Là hôn đó... Khoan đã, cô có thể hỏi một chút, là hôn mặt, hay là... Hay là hôn môi không?

"Em đây là đang nghĩ ngờ năng lực của anh sao?" Dứt lời, Lệ Quân Ngự nhấc nửa người lên, nghiêng người sang cô thăm dò.

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú lạnh lùng đột nhiên phóng to trước mắt.

Nguyễn Mạnh Mạnh hết hồn đến suýt chút nữa từ chỗ ngồi ngã xuống.

"Anh hai, có chuyện gì thì từ từ nói, quân tử động khẩu không động thủ..."

Vừa mới dứt lời, cô liền muốn cắn lưỡi tự sát.

Bị ngu sao, cô đang nói cái gì thế, thế nào là "Động khẩu không động thủ"?

Lời này chẳng khác nào đang động viên Lệ Quân Ngự, nhanh hôn cô!

Mắt thấy gương mặt tuấn tú Lệ Quân Ngự đang ngày càng áp sát mình, trái tim Nguyễn Mạnh đập liên hồi, theo bản năng nhắm mắt lại.

Thình thịch, thình thịch...

Tím đập ngày càng nhanh, hô hấp đều rối loạn, cô không biết mình đang sợ cái gì, chỉ cảm thấy khắp toàn thân từ trên xuống dưới, hết thấy tóc gáy dường như đều muốn dựng thẳng đứng.

Nhưng mà, đợi một lúc, cũng không thấy cảm giác man mát trên môi như dự tính.

Một giây, hai giây, ba giây...

Thời gian như ngừng lại.

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn còn sợ hãi, lạnh lẽo mở một con mắt.

Ồ, không thấy gương mặt kia?

Lại mở con mắt còn lại, mới phát hiện Lệ Quân Ngự đã ngồi trở lại chỗ của mình, một tay chống cằm, môi mòng hơi cong lên, cười như không cười nhìn cô.

Trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia mang theo ý tứ trên tức rõ ràng.

Mẹ nó, lại trêu cô!

Đáng tiếc, trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh gương nanh múa vuốt, mặt ngoài cũng không dám tỏ mề.

Chỉ có thể ngồi yên, ngoan như con mèo nhỏ.

Lệ Quân Ngự rõ ràng rất hài lòng với kết quả của việc "giảng dạy" như vậy.

Mặt lúng lúng hơi nhũn, tay cầm lên một phần tư liệu học bù được đặt trên bàn sách đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lạnh nhạt nói: "Em trả tiền lại cho Tiểu Tỳ đi, chúng ta sẽ bắt đầu học bổ túc."

"Trả lại tiền cho Tiểu Tỳ?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhất thời nghe không hiểu.

Lệ Quân Ngự răn dạy cô không học hành dằng hoàng, dụ dỗ Lệ Quân Tỳ chơi game, cô căn bản không để ý tới.

Khi đó, cô đang bị Lệ Quân Ngự đánh mông, đang rất mất mặt, không để ý đến những cái khác.

"Lẽ nào em không nhớ em đã dụ Tiểu Tỳ cùng chơi game?" Lệ Quân Ngự nâng mí mắt, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh sững sốt nửa giây, đột nhiên tỉnh ngộ: "Không, không có... Đương nhiên không."

Cô cũng không phải đồ ngốc, trong nháy mắt liền hiểu ra.

VL, thì ra "Bảo bảo vô địch thiên hạ" chính là Lệ Quân Tỳ!

Nguyễn Mạnh Mạnh bị sự thật này làm cho chấn động.

"Vậy thì trả 10 vạn lại cho thẳng bệ. Thân là chi gái, em phải làm sao để xứng với tiếng chi đi chứ." Tiếng nói Lệ Quân Ngự trầm thấp, giọng điệu vô cùng cương quyết.

Rất rõ ràng, lệ đại thiếu không cho phép cô cãi lại.

Nhưng 10 vạn đồng lặn đó!

Cô phải trả lại tận mười vạn cho Lệ Quân Tỳ...

Sao cô lại xui xẻo như vậy, thật vất vả ôm cái ruong vàng từ kim chủ kia, không ngờ là của Lệ Quân Tỳ.

Trước đó Nguyễn Mạnh Mạnh một chút cũng không biết, kim chủ chính là Lệ Quân Tỳ.

Ở trong mắt cô, "Bảo bảo vô địch thiên hạ" chính là tên nhà giàu không có đầu óc.

Tuy rằng cô định giá cô cao một chút, nhưng cả tuần nay đêm nào cô cũng phải khổ sở chỉ dẫn nó chơi.

Kim chủ kỹ thuật kém, yêu cầu nhiều, thích BB, còn không muốn đích thân lên sân.

Còn Nguyễn Mạnh Mạnh là loại đại thần kỹ thuật tốt, dẫn theo Lệ Quân Tỷ, nhọc nhằn khổ sở đánh một tuần, cũng mới đánh tới đẳng cấp Bạch Kim.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Mạnh Mạnh càng đau lòng.

Vất vả cả tuần, cô lại dẫn theo học sinh tiểu học đi cày game...

À không, Lệ Quân Tỷ nhảy lớp, nên là học sinh trung học mới đúng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cô bỏ công sức, Lệ Quân Tỷ trả thù lao, những đồng tiền kia đều là cô tự thân vận động mà có, không thể cứ như thế giao ra.

Mặc kệ, Nguyễn Mạnh Mạnh cô sẽ không trả tiền lại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thì ra Lệ Quân Ngự ăn bộ này?

Nguyễn Mạnh Mạnh suy nghĩ một hồi, hỏi: "Cho nên, tài khoản trong game của em là do Tiểu Tỷ nói? Em ấy biết thân phận của em?"

"Nó không biết." Ánh mắt Lệ Quân Ngự lạnh lùng liếc qua cô, "Nhưng dù nó không biết, em cũng phải trả tiền lại."

"Khoan đã..." Nguyễn Mạnh Mạnh nắm lấy trọng điểm "Nếu Tiểu Tỷ không biết thân phận của em, vậy thì vì sao tài khoản của em lại bị tiết lộ ra ngoài?"

Mất phương hướng dài Lệ Quân Ngự híp lại.

Dùng hai giây, anh lại nói, trong giọng nói lạnh lẽo mang theo tự hào nói: "Rất đơn giản, bởi vì người sáng lập khoa học kỹ thuật Ngự Diệu là anh."

Con người Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng nhiên co rút lại, mắt hạnh đẹp đẽ không nhìn được trọn to.

Lệ Quân Ngự... Lệ Quân Ngự lại là người sáng lập khoa học kỹ thuật Ngự Diệu!

Đó là công ty game nổi tiếng toàn cầu đó nha.

Khoa học kỹ thuật Ngự Diệu, khoa học kỹ thuật Ngự Diệu... Đúng rồi, Ngự trong Lệ Quân Ngự.

Nguyễn Mạnh Mạnh ảo não, hồi hận, sớm biết, cô sẽ không đăng ký với thông tin nhận dạng của mình.

Khó trách sẽ bị Lệ Quân Ngự tra được!

Nghĩ tới đây, Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng nhiên hít sâu một hơi, nhấc mắt nhìn lại.

"Anh cả, em có thể xin anh một việc hay không... Không nên để cho Tiểu Tỷ biết thân phận của em, có được hay không?"

Đôi mắt của cô xuất hiện một tầng nước mỏng.

Ánh mắt khàn cằn nhìn về phía anh, có bất an và sợ hãi.

Ánh mắt như thế, làm mất phương Lệ Quân Ngự hơi khựng lại.

Trong tim của người đàn ông phút chốc xẹt qua một dòng điện nhẹ, như đồ vật bị chạm mạch.

Lệ Quân Ngự híp mắt, cố gắng bình tĩnh nói: "Có chuyện thì nói, không cho khóc."

Giọng điệu vẫn hờ hững đáng sợ, nhưng âm điệu lại bất giác trở nên hòa hoãn hơn.

Ngay lập tức Nguyễn Mạnh Mạnh từ trong giọng nói của Lệ Quân Ngự, phát hiện ra thái độ anh đã chuyển biến.

Ha ha, thì ra Lệ Quân Ngự dính chiêu này?

Dường như đột nhiên tìm được bí quyết, thiếu nữ chớp chớp mắt hạnh đẹp đẽ, vô cùng đáng thương nhìn anh.

"Em... Em không khóc..." Nguyễn Mạnh Mạnh quật cường háp háp mũi, cắn môi dưới.

"Em mới thật với anh là được. Khi lần đầu tiên đến, trong lúc vô tình em nhìn thấy Tiểu Tỷ đang chơi trò chơi kia. Anh biết đấy... Nó là em trai em, nhưng lại không cách nào thân nhau... Em đã không còn chị, nhìn thấy em trai, không nhìn được muốn gần gũi với nó..."

"Em sợ Tiểu Tỷ bài xích em, chỉ có thể ở trong game dùng thân phận lớn tiếp cận thẳng bé. Bây giờ, hai đứa bọn em thật vất vả và thành lập tiếng nói chung, lại trao đổi tin nhắn, tiến triển cũng không tệ lắm. Em sợ tùy tiện cho nó biết sự thật, thẳng bé sẽ càng xa lánh em..."

Phần sau, cũng không cần Nguyễn Mạnh Mạnh nói, Lệ Quân Ngự cũng rõ ràng.

Nguyễn Mạnh Mạnh và Lệ Quân Tỷ tuy là chị em cùng mẹ khác cha, nhưng tình cảm lại hết sức lạnh nhạt.

Hon nhra với tính cách Tiểu Tỷ, nếu như Nguyễn Mạnh Mạnh không từ trong game tiếp cận thẳng bé, chỉ sợ cũng không thể nói được mấy câu trực tiếp với nó.

Nghĩ tới đây, Lệ Quân Ngự nhún vai lỏng lẻo.

Nhấc mắt phát hiện cô gái đang giương lên đôi mắt to ngập nước, vô cùng đáng thương nhìn anh.

Nhất thời càng thấy bóng dáng nhỏ bé đáng thương của Nguyễn Mạnh Mạnh giống như mèo con hồi bé anh nuôi.

Im lặng chốc lát, Lệ Quân Ngự nói một câu cuối cùng: "Vây bỏ qua 10 vạn đồng đi, cứ coi như là quà ra mắt Tiểu Tỷ tặng cho chị gái."

Nguyễn Mạnh Mạnh thầm vui mừng.

"Vây... Nếu như không thế lui, cuối cùng vẫn phải tiếp tục chứ nhỉ? Em hẹn với thẳng bé, mỗi đêm 2 tiếng, dẫn nó đánh tới cấp Vương Giả." Nguyễn Mạnh Mạnh chớp chớp mắt, giọng điệu vui vẻ nháy nhót.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy mình thật thông minh.

Tùy tiện nghĩ một lý do, không chỉ có thể không trả lại tiền, nói không chừng còn có thể làm cho Lệ Quân Ngự buông thả, cho cô tiếp tục chơi game.

Lệ Quân Ngự nhấc lên đôi mắt lạnh nhạt liếc cô một chút, môi mỏng cong cong: "Không sao, trong lúc dạy em học bỏ tức, anh thuận tiện thay em đánh xong tờ khai rồi."

Cái, cái gì, Lệ Quân Ngự muốn thay cô chiến đấu?

Đánh giá Lệ Quân Ngự từ đầu đến chân ba lần, Nguyễn Mạnh Mạnh hoài nghi, lỗ tai của mình là nghe lầm đi...

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Một thân phận khác của Lệ Quân Ngự

Không phải Nguyễn Manh Manh xem thường Lệ Quân Ngự, cô chỉ là không tin nam thần mặc âu phục đeo caravat, Lệ Quân Ngự sẽ chơi game.

Còn là người cao thủ game có năng lực đưa Lệ Quân Tỳ tới đẳng cấp Vương Giả.

Nhưng nhìn thấy hình ảnh, Nguyễn Manh Manh liền được mở rộng tầm mắt.

Cô vậy mà nhìn thấy Lệ Quân Ngự lấy điện thoại di động ra, đăng nhập game ở ngay trước mặt cô.

Ngay khi anh đăng nhập, trên màn hình điện thoại di động truyền phát tin thể giới, một dòng chữ màu vàng chạy ngang.

(siêu cấp đại thần "Linh", đã đăng nhập game, mau cùng tôn thờ anh ấy đi!)

"Anh... Anh là "Linh"? Viễn cổ đại thần... Linh!" Nguyễn Manh Manh chỉ vào màn hình, kinh ngạc đến mức không ngấm mồm vào được.

Linh á, thần linh trong truyền thuyết!

Game đánh số 0, so với số cơ bản đầu tiên là 000001, còn là số 0 càng sớm hơn.

Trò chơi này trước khi thử nghiệm, đã hấp dẫn rất nhiều player chú ý, thử nghiệm thì một lần mở ra mười vạn tài khoản cho player chơi thử.

Trước khi trò chơi được thử nghiệm, nó thu hút một số lượng lớn người chơi, một đường từ thử nghiệm chơi đến kiểm tra nội bộ lại tới kiểm tra công khai, cho ra số lượng lớn người chơi xuất sắc.

000001 đến 100000, tổng cộng mười vạn người, mỗi người đều có đánh số đặc biệt của cá nhân.

Trong những người này có tuyến thủ chuyên nghiệp, bình luận game nổi danh một vùng.

Có thể nói, mười vạn người này hoàn toàn đặt vững nền tảng trò chơi.

Nhưng huyền thoại nhất không phải là điều này.

Truyền kỳ nhất là, năm đó trước đêm thử nghiệm, trong mười vạn người chơi game đã sinh ra một siêu cấp đại thần.

Đó là siêu cấp đại thần đầu tiên đưa nội dung của trò chơi lên các nền tảng phát sóng trực tiếp và trang web video.

Đánh số là 0, ID là "Linh", trong truyền thuyết viễn cổ đại thần —— linh!

"Anh vậy mà lại là Linh!" Đồng dạng một câu nói, Nguyễn Manh Manh đã nói ba lần.

Hon nữa, ánh mắt nhìn Lệ Quân Ngự, cũng trong lúc vô tình đã sáng rực lên.

Người hướng dẫn khai sáng cô đăng nhập vào game, nam thần số một trong lòng cô.

Nhìn thấy ID "Linh" này, thời gian giống như trở lại mấy năm trước.

Lúc cô lần đầu vào trang web của game, chính là thấy video của linh thần, từ thao tác linh động và khả năng phán đoán bình tĩnh, vượt qua phong cách chung của mọi người, mà suy nghĩ ra một phong cách riêng cho mình.

"Sau đó vì sao anh không tiếp tục, em nhớ lúc anh bắt đầu chơi game còn nhận được giải quán quân của nước S, vì sao về sau..."

Nguyễn Manh Manh kích động kéo lại Lệ Quân Ngự, bàn tay nhỏ mềm mại cứ như vậy đặt lên cánh tay của người đàn ông.

Lệ Quân Ngự nhắc mắt liếc có một chút, ánh mắt lạnh lùng. Nguyễn Manh Manh lập tức thoát khỏi trạng thái kích động vừa rồi, thu lại móng vuốt.

Vì sao cô đã quên, người đàn ông này còn có một thân phận khác.

Anh là Đại thiếu gia Lệ gia Lệ Quân Ngự, thân là người thừa kế Lệ gia, đương nhiên sẽ không lấy việc chơi game để làm kế sinh nhai.

"Nếu em biết "Linh", hẳn là không cần anh lại thể hiện đâu nhì." Lệ Quân Ngự thoát game, đóng lại điện thoại di động.

Tiếp đó, một bàn tay khớp xương rõ ràng xò ra trước mặt Nguyễn Manh Manh.

"Hà?" Cô ngốc ngốc nhìn anh, vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng kích động đột nhiên nhìn thấy thần tượng.

"đưa điện thoại di động đây." ánh mắt Lệ Quân Ngự lạnh nhạt.

Một tay khác thuận thể đặt bài tập trên bàn trước mặt cô, "Em có hai giờ làm xong bộ đề này."

Cái gì?

Nguyễn Manh Manh nháy mắt mấy cái, cầm rút xuống.

*

Trong thư phòng trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút xột xoạt viết trên tờ giấy.

Nguyễn Manh Manh đang "tập trung tinh thần" làm bài tập.

Mà một bên khác, người đàn ông ngồi trên ghế salông, hai tay cầm điện thoại di động, vốn là ánh mắt lạnh nhạt từ từ lạnh lẽo, thậm chí lóe lên một tia nhăm nhăm.

Bảo bảo vô địch thiên hạ: "Chết tiệt, cái đầu người vừa này rõ ràng là của tôi, cô có bị ngu không, ngay cả đầu người của ông chủ cũng muốn cướp!?"

Bảo bảo vô địch thiên hạ: "A a a... Mau mau, nhanh tới cứu tôi! Ai, ai bảo cô tốt? Tôi lập tức có thể giết ngược lại, cô chạy tới giết tên đó là có ý gì!"

Bảo bảo vô địch thiên hạ: "Tôi khinh, cô chỉ diệt được 4 tên còn một tên chạy thoát, vòng đơn giản như thế cô cũng không thể diệt hết, cô vậy mà được xưng là cao thủ sao, quá vô dụng!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bệnh cũ lại tái phát

Lệ Quân Tỳ ở trong phòng chơi game, đột nhiên lại nhận được thông báo đồng đội "Cò chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ" logout.

"Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại logout... Mau login đi chứ!" Bạn nhỏ Lệ Quân Tỳ cố gắng hết sức chống đỡ sự tấn công của phe địch, trong miệng nhắm nhĩm tỉnh.

Chính vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, dọa cậu nhảy dựng một cái.

"À?" Lệ Quân Tỳ lồm tiếng hỏi.

"Là anh, anh cả." Giọng người đàn ông lạnh như băng truyền vào.

Tay Lệ Quân Tỳ run lên, suýt chút nữa làm điện thoại đi động rơi xuống đất.

"A, chờ một chút, em đến đây."

Cậu một bên đáp lại, một bên luống cuống tay chân giấu điện thoại đi động vào ngăn kéo, dọn xong sách vở bài tập trên bàn, lúc này mới chạy đến cạnh cửa.

Ở sau cửa hít thật sâu mấy hơi thở, Lệ Quân Tỳ mở cửa, quay về phía người đàn ông sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị sau cửa, nở ra một nụ cười.

"Anh cả."

"Vì sao mở cửa chậm vậy?" Lệ Quân Ngu cụp mắt nhìn vào mắt cậu bé, sắc mặt lạnh lùng.

"A... Vừa này em ở trong phòng đeo tai nghe nhạc hơi to nên không nghe thấy tiếng gõ cửa." Bạn nhỏ Lệ Quân Tỳ bị khí chất mạnh mẽ của anh cả mình dọa đổ mồ hôi lạnh, ướt sũng cả người, mặt ngoài lại phải giả bộ bình tĩnh.

Lệ Quân Ngu gạt đầu, không nhiều lời, nhưng con mắt thâm thúy lại trầm trầm.

Lệ Quân Tỳ nhất thời cảm thấy trong mắt Lệ Quân Ngu chột lóe lên tia sáng lạnh như có thể xé nát mình.

Cậu, gần đây cậu biểu hiện rất tốt nha... Dường như không làm chuyện gì đắc tội anh cả nha.

Gấu Con làm sao biết, vừa này cậu ở trong game mắng một trận chính là đã đắc tội anh cả mình rất nặng rồi.

"Sắp báo cáo này đêm nay nhất định phải xem xong rồi viết bản tổng kết lại. Sau đó mỗi đêm trước khi ngủ, đều phải giao một bản tổng kết đến phòng sách của anh. Lãng Bặc sẽ đúng thời hạn giao bản báo cáo mới cho em."

Mặt Lệ Quân Ngu không cảm xúc đưa văn kiện cho Gấu Con.

Lệ Quân Tỳ tiếp nhận văn kiện, lật một chút, con người đẹp đẽ lập tức trợn lên như chiếc chuông đồng lớn.

"Chuyện này... Đây là bản báo cáo hơn nửa năm của công ty con ở nước Y sao?" Giọng nói của bạn nhỏ Lệ Quân Tỳ như đang run lên.

Đây là báo cáo của công ty con ở nước Y đó, hơn nửa còn là báo cáo trong 6 tháng cơ.

Anh cả nhà cậu thật sự biết em trai của mình năm nay mới 8 tuổi sao?

Cho cậu nhảy lớp học chương trình trung học cơ sở thì thôi đi, còn muốn cậu xem bài báo cáo công ty ở nước ngoài nữa chứ?!

"Không hiểu thì lên mạng tra hoặc là tìm sách chuyên ngành, không xem xong thì khỏi cần ngủ." Lệ Quân Ngu vỗ đầu em trai, đáy mắt lạnh lùng, không có bất kỳ sự thương hại nào.

Gấu Con là vì bài tập quá ít nên mới có thời gian làm trò như thế.

...

Nhìn bóng lưng anh cả không chút lưu tình đi xa, Lệ Quân Tỳ muốn khóc.

Xong rồi, lên cấp Vương Giả là không thể, đời này cũng đừng nghĩ lên cấp Vương Giả!

*

Bên trong thư phòng, Nguyễn Mạnh Mạnh đang bị đề toán học hành hạ đến choáng váng đầu óc.

"Biến đổi nguyên thức thành dạng đơn giản, rồi xét trường hợp $a \geq 0$ hoặc $a < 0$ ".

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng trầm thấp êm tai.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi sững sốt ngửa đầu ra sau, vừa vận dụng vào khuôn ngực rắn chắc.

"Anh, sao anh lại ở đây?"

Lúc này cô mới phát hiện, chẳng biết khi nào Lệ Quân Ngu đã lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau cô.

Cánh tay có lực chống đỡ ở trước bàn, khiến cô bị kẹt giữa bàn học và lồng ngực rắn chắc của người đàn ông.

"Tiểu Tỳ nó còn muốn..."

"Nó có việc bận nên đã log out trước rồi." Lệ Quân Ngu lạnh lùng nói.

Cái gì, lại logout?

Thằng bé kia mỗi đêm login sớm hơn cô, logout muộn hơn cô, đây là lần đầu tiên thằng bé logout sớm như thế.

"Được rồi, đừng phân tâm nữa, lấy đề ra làm như vừa này anh chỉ thử xem."

Giọng trầm thấp lại vang bên tai.

Lúc này Nguyễn Mạnh Mạnh mới hoảng hồn liền cảm thấy hai bên tai nóng lên.

Tay cầm bút run lên, cô vội vàng viết đáp án lên trang giấy.

Nhưng bất luận như thế nào cũng viết không nổi.

Muốn chết sao, như thế nào mà bệnh cũ lại tái phát vào thời điểm này chứ...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Vây anh chỉ có thể hôn em

"Úm..." Nguyễn Mạnh Mạnh cau mày, nhẹ nhàng đặt bút xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Lệ Quân Ngu, "Anh cả, không phải em không muốn viết, bây giờ em thực sự là viết không nổi."

Lệ Quân Ngự mím môi mỉm cười, tựa hồ rất bất mãn với biểu hiện của cô.

Giọng điệu lạnh nhạt: "Cho một lý do."

Con người Nguyễn Mạnh Mạnh đảo một vòng: "Kỳ thực chuyện anh là Linh quá bất ngờ mà thần tượng của em trong thế giới em là Linh... Vừa này ở trước mặt em đáng nhẽ tài khoản kia, anh không biết có bao nhiêu kích động đâu."

Nguyễn Mạnh Mạnh nói khếch đại, còn vỗ lồng ngực mình.

"Bây giờ tìm em vẫn còn dễ dàng, cần bản không thể bình tĩnh lại để học tập... Hay là chúng ta ngày hôm nay đến đây thôi, hôm sau lại học tiếp?"

"Thật không?" Ánh mắt Lệ Quân Ngự hơi lóe lên, lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Đúng vậy, em..." Cô ngừng một lúc rồi nói tiếp, đột nhiên phát hiện Lệ Quân Ngự khom lưng lại gần.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên tiến lại gần, phản chiếu trong đôi mắt cô.

"Thật sự rất thích anh?" Hai cánh tay dài có lực của Lệ Quân Ngự càng hạ xuống, thân thể nhỏ bé của Nguyễn Mạnh Mạnh liền bị vây càng chặt hơn.

Cô có thể dễ dàng cảm giác được hơi thở mát lạnh của anh thoảng thoảng bên tai.

Nguyễn Mạnh Mạnh thậm chí nhìn thấy, đôi môi người đàn ông nhếch lên mang vẻ tùy ý lại hấp dẫn cực điểm.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vì sao Lệ Quân Ngự lại đột nhiên hỏi cô vấn đề này?

Cô làm sao có khả năng thích tên bạo quân lãnh khốc này chứ, cô không phải là dạng bị cưỡng ngược đâu!

"Em, em làm sao có khả năng thích anh... Cần bản không thể..." Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không biết trong lòng chột dạ vì cái gì.

Đôi mắt với đôi mắt sâu không thấy đáy của Lệ Quân Ngự, ngay cả hô hấp cũng trở nên rối loạn.

Người đàn ông cau mày lại, "Nhưng em vừa mới nói rất kích động khi biết anh là "Linh"."

Hả?

Nguyễn Mạnh Mạnh nháy mắt một cái, có chút ngây ngốc.

Thì ra Lệ Quân Ngự muốn hỏi không phải là cô có thích bản thân anh hay không, mà là hỏi cô có phải là thích Linh không..

Khục, khụ khụ..

Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh vốn hơi nóng liền trở nên nóng hơn, ngay cả vành tai trắng nõn cũng nhiễm sắc đỏ.

Tương tự, mắt mắt... Thật mắt mắt...

"Hả, ra là anh nói Linh à... Em đương nhiên thích rồi, ừm... Linh chính thần tượng của em đó." Là thần tượng khai sáng trong game.

Loại thích này và thích ngoài thực tế, đương nhiên không giống nhau.

Bên ngoài Nguyễn Mạnh Mạnh giả vờ trấn tĩnh, kỳ thực trong lòng đang rất áo não.

Ngay lúc âm thầm hối hận, tiếng nói lạnh nhạt của người đàn ông lần thứ hai vang lên: "Nếu như vậy, em ngoan ngoãn đem bài tập này làm xong, anh sẽ đấu một trận với em"

Cái gì?

Lệ Quân Ngự đồng ý dùng thần phận Linh thần đánh một trận với cô!

truyền thuyết cổ xưa của ngành công nghiệp game, đại thần zero (Linh), chỉ có mỗi lần khoa học kỹ thuật Ngự Diệu ra mắt trò chơi mới, sẽ lại xuất hiện.

Từ game sớm nhất (dùng sĩ thành phố ngầm), (CXGO), (YX lên mình) đến bây giờ (Glory of the King), mỗi một game khoa học kỹ thuật Ngự Diệu ra mắt, đều là do Linh thần dẫn dắt phong trào.

Mà khoảng thời gian anh đáng nhẽ gần nhất cũng đã là hai năm trước, lúc (Glory of the King) vừa kiểm tra thử nghiệm.

Nguyễn Mạnh Mạnh là từ game (YX lên mình) mà lọt hố, gần đây đang chơi game điện thoại di động (Glory of the King), nhưng mặc kệ là trò chơi nào, Linh thần đều không thể nào bị xóa nhòa.

Bất kỳ người chơi cao cấp nào cũng đều muốn một lần phân cao thấp với Linh thần trong truyền thuyết.

Nguyễn Mạnh Mạnh tất nhiên cũng vậy.

Nhưng..

"Không, không được, anh cả... Những câu này, em thật sự không biết làm..." Cô cắn môi dưới, không dám nói ra.

Nhưng một giây sau, giọng Lệ Quân Ngự lạnh tanh lại làm cho đầu quả tim cô run lên.

"Thật không... Vậy anh chỉ có thể hôn em." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền cảm giác hai tay của mình bị người bắt lấy.

Cơ thể cao to của người đàn ông từ phía sau áp sát vào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Làm hay không làm?

"Anh, anh... Có chuyện gì thì từ từ nói..."

Nguyễn Mạnh Mạnh bình thường chưa từng kinh hãi như thế, nhưng hành động đột ngột áp sát của Lệ Quân Ngự làm cho cô ngay cả nói cũng phải lắp bắp.

Không thể không nói, mèo con đã bị Lệ Quân Ngự bắt bí đến không có lối thoát.

Toàn thân Nguyễn Mạnh Mạnh căng thẳng, chỉ cảm giác áo lót của mình đang áp sát vào lồng ngực rộng rãi cường tráng của Lệ Quân Ngự.

Khoảng cách gần như vậy.

Cô có thể cảm giác được rất rõ đôi môi mỏng đang nhếch lên của anh bên tai mình.

"Làm hay không làm?" Tiếng nói trầm thấp từ tính mạng đầy dụ hoặc vang lên.

Hỏi thờ nam tính của người đàn ông phà sau cô cô khiến cả người Nguyễn Mạnh Mạnh không mấy dễ chịu.

Tư thế ái muội cùng lời nói ái muội như thế, làm cho cô thể chống đỡ nổi.

"Trả lời anh." Giọng như cảm thấy như vậy là chưa đủ.

Người đàn ông "Ưm" một tiếng.

Anh nâng người dậy, thoáng vén áo lên, thân thể nam tính lộ ra làm cho cô không cách nào thoát khỏi sự mê hoặc này.

Xong xong, Nguyễn Mạnh Mạnh lần này là triệt để tước vũ khí đầu hàng.

Cả người cô mềm nhũn gục xuống bàn, nhắm hai mắt xin tha: "Đừng, đừng lại dựa vào đây, em đã nói rồi em không làm được mà! Em không phải cố ý không làm, mà em... em có bệnh..."

"Có bệnh?" Người đàn ông hơi nhàu mày, đẩy mắt xẹt qua tia hoài nghi.

Anh hoàn toàn không ngờ rằng, Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ tìm lí do như vậy.

"Thật sự, thật sự có bệnh... Cái kia, anh cả... Anh trước tiên ngồi dậy, em... Em nói cho anh nghe."

Lệ Quân Ngự híp mắt lại, nhìn cô lâu hơn một chút.

Nhưng vẫn là phối hợp buông tay cô ra.

Đứng dậy, một tay chống mặt bàn, lạnh nhạt nói: "Nếu như dám gạt anh, anh bảo đảm sẽ khiến em hối hận..."

Một câu nói đơn giản lại không hề che giấu ý tứ cảnh cáo.

Nguyễn Mạnh Mạnh nâng mắt nhìn Lệ Quân Ngự một chút, thoáng chốc liền bị ánh mắt trầm lạnh của anh dọa sợ đến muốn á khẩu.

Ánh mắt lạnh lẽo không giống như một người anh đang nhìn cô em gái của mình.

Trái lại như ánh nhìn của thợ săn với con mồi.

Nguyễn Mạnh Mạnh thậm chí có loại dự cảm.

Nếu như cô dám nói dối câu nào, tên bạo quân Lệ Quân Ngự này nói không chừng sẽ trực tiếp đè cô lên bàn học mà hôn cho tới khi cô không thể hô hấp được nữa.

"Ha ha, anh cả chứ nói đùa. Em chính là dù cho có lừa gạt những người khác, cũng không dám lừa anh đâu. Em thật sự bị bệnh... Chị em và bạn bè của em đều biết đó là tâm bệnh. Em cũng không phải cố ý trốn học, không làm bài tập về nhà mà thực sự là bị tâm bệnh kia hành hạ đến..."

"Tâm bệnh..." Lệ Quân Ngự hơi nhàu mày, câu tiếp theo trực tiếp xoáy vào trọng điểm: "Tâm bệnh gì?"

Nguyễn Mạnh Mạnh: "..."

Cô không muốn nói, thật sự không muốn nói.

Bởi vì nói ra chuyện này, ngoại trừ để làm trò cười thì cơ bản chẳng ai sẽ tin cả.

Nhưng xem sắc mặt Lệ Quân Ngự, nếu như không nói, chỉ sợ là sẽ không bỏ qua cho cô.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể thử nói sự thật với anh.

"Cái kia... Anh đã từng nghe nói chóng mặt chưa?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Biết Lệ Quân Ngự dễ dính chiêu này, Nguyễn Mạnh Mạnh cố ý đáng thương nhìn anh.

Quả nhiên, sắc mặt anh dần nguội lại, so với vừa nãy có vẻ tốt hơn một chút.

"Rồi." Anh gật đầu.

Nguyễn Mạnh Mạnh thừa thắng xông lên, "Thế còn sốc, anh đã nghe qua chưa?"

Lệ Quân Ngự: "Nói điểm chính."

Thấy chiêu tò vè dễ thương không có tác dụng, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể thờ dài nói: "Ài... Bệnh của em kỳ thực là do máu không lên não nên bị ngất. Em là... Em là mỗi lần nhìn đến toán thì sẽ muốn ngất."

Ngất toán?

Mắt phượng Lệ Quân Ngự tối như mực, nhất thời nổi lên một tầng sương lạnh.

Lời giải thích của Nguyễn Mạnh Mạnh, không thể nghi ngờ là đang si nhục trí thông minh của anh.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh còn đang mải mê giải thích, hiển nhiên là không phát hiện ánh mắt biến hóa của người đàn ông.

"Bình thường bên khoa học tự nhiên em còn có thể đoán được một số câu trắc nghiệm cơ bản, nhưng đối với đề tự luận khó cần những phương pháp giải toán phức tạp hơn, em sẽ bị chóng mặt khi nhìn mấy con số."

Vì mối liên quan này, cô ngay cả mấy câu đơn giản của các môn khác cũng không thể làm.

Nếu không, Ngử văn, Anh ngữ và tiếng Nhật cô đều đạt được điểm cao, nhưng đến các môn khoa học tự nhiên là thất bại hoàn toàn, thực sự làm người ta không thể hiểu nổi.

Ngoại trừ đề toán khó cùng các môn khoa học tự nhiên ra, cô còn xem không được số liệu báo cáo của công ty, cũng không tra được tài khoản của công ty.

Sau khi Nguyễn Thị Thi đột nhiên qua đời, dù cho giành được quyền thừa kế nhà họ Nguyễn, cũng không có cách nào tiếp nhận.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, lúc trước cô mới lén lút vào khách sạn ngủ cùng Lệ nhị thiếu để mượn tí « giống » để sinh con.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 104: Lần thứ hai cưỡng hôn

"Nguyễn Mạnh Mạnh..." Lệ Quân Ngự đột nhiên mở miệng cắt ngang lời cô.

"Em nghĩ dùng lý do này thì anh sẽ tin sao?" Ánh mắt lạnh lùng khẽ nhúc nhích, tối như mực, nhuộm một tầng ý lạnh.

Bị ánh mắt như thể nhìn chằm chằm, khiến trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh run rẩy từng hồi.

Nhưng, cô không có nói dối, mặc dù biết nói ra đáp án như vậy sẽ bị trào phúng, cô cũng không dám nói dối.

Mất hạnh hơi nhuận, cô quật cường hất cằm lên, nhìn thẳng Lê Quân Ngự.

"Em không cần biết anh có tin hay không nhưng sự thực chính là như vậy." Tâm bệnh này, nhìn từ bề ngoài rất buồn cười, nhưng trên thực tế chính là vết sẹo trong lòng cô.

Bây giờ cô có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra lấy vết sẹo ra cho người khác xem.

Nhưng khi đó, không biết trải qua bao lâu cô mới có thể bước ra khỏi bóng tối.

Nếu như không có chị gái, cô... Không thể một lần nữa dùng đôi mắt đầy lệ quan mà nhìn thế giới này.

"Há, thật không?" Đáy mắt Lê Quân Ngự xẹt qua một tia nhàn nhạt lạnh bạc, chớp mắt mấy cái, lại đột nhiên nhúc nhích môi.

Khóc môi cong lên hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Sau đó ngay lập tức, cả người anh sấp tới, nắm lấy chiếc cảm khéo léo của Nguyễn Manh Manh.

"Nếu như anh nói, anh sẽ hôn em bây giờ... có phải em sẽ không còn tái phát bệnh không?"

Anh bỗng nhiên dựa vào rất gần, môi mòng gần trong gang tấc.

Khoảng cách quá gần, khiến hơi thở nguy hiểm quanh quẩn ở giữa hai người.

"Anh... Anh đừng nhầm lẫn, em không có... A..." Lời còn chưa dứt, đôi môi man mát liền dính vào, trực tiếp chặn miệng nhỏ cô.

Hết thấy giải thích đều bị nụ hôn này nuốt lấy.

Năm ngón tay thon dài của Lê Quân Ngự, giữ chặt gáy cô, khóa chặt cô giữa ghế ngồi và cơ thể anh.

Lúc này trước mắt như tối sầm lại.

Thế giới của Nguyễn Manh Manh hoàn toàn bị phá hủy.

Lúc đầu căng thẳng, đến sau lại mềm cả người...

Cô hoàn toàn không biết mình đang ở đâu và mình đang làm cái gì.

Chỉ cảm thấy hô hấp không còn là của mình, môi lưỡi không phải là của mình, ngay cả trái tim đang đập liên hồi cũng còn thuộc về mình nữa.

Xúc cảm bờ môi mềm mại, ngọt ngào hơn so với tưởng tượng của anh.

Vốn chỉ là đang lợi dụng nhược điểm của Nguyễn Manh Manh áp chế cô, người đàn ông bất tri bất giác hôn càng sâu hơn.

Mãi đến một lát sau.

"Há mồm, hô hấp..." Tiếng nói trầm thấp từ tính của anh bỗng nhiên vang lên.

Nguyễn Manh Manh cảm giác được ngón tay của Lê Quân Ngự, nhẹ nhàng vuốt mặt cô, trầm thấp gọi cô.

A?

Cô bùng tỉnh, lập tức từng ngum từng ngum hô hấp.

Cô, cô, cô... Cô vừa nãy, lại bị hơi thở nam tính cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt của Lê Quân Ngự hấp dẫn khiến bản thân quên mất phải hô hấp.

Như cô dự đoán, anh thật sự... Thật sự đặt cô trước bàn, hôn đến không thở nổi!!!

"Anh... Anh làm sao có thể cưỡng hôn em như thế?!" Mất hạnh tròn xoe lên án nhìn Lê Quân Ngự, lần này là thật sự xuất hiện tầng nước mỏng.

Trong vòng một giây, mắt đi nụ hôn đầu, còn hôn hai lần, cô về Lê Quân Ngự dự định, nếu như cô không ngoan ngoãn nghe lời, có thể còn có nụ hôn thứ 3, thứ bốn thậm chí là vô số lần.

Dù là người gan dạ như Nguyễn Manh Manh, lúc này cũng bị dọa đến tâm loạn bất an.

"Bây giờ nhìn lại một chút, nói xem đề này có thể làm hay không?" Lê Quân Ngự căn bản không phản ứng với lời nói của Nguyễn Manh Manh, xoay lưng ghé dựa một cái, làm cho cô một lần nữa ngồi vào bàn.

Bàn tay lớn đẩy bài tập đến trước mặt cô, ngón tay thon dài chỉ vào đề.

Cúi người, cắn vành tai cô nói: "Nếu không, anh không ngại lại tiếp tục giúp em nhớ lại một ít đâu."

Tiếng nói khàn khàn, tràn ngập sự uy hiếp.

Mà Nguyễn Manh Manh bị ép đối mặt với bài tập, chỉ có thể xoa thái dương cầu xin: "Em... Em thật sự không lừa anh, loại đề này, em căn bản... Căn bản..."

Giọng đột nhiên dừng lại, mất hạnh thiếu nữ đột nhiên mờ lớn hết cỡ!

Bởi vì cô đột nhiên phát hiện, chữ viết cùng với con số mơ hồ trên bài thi, vậy mà trở nên rõ ràng hơn.

Những dòng chữ, con số vốn lộn xộn kia, tất cả đều trở nên rõ ràng hơn trong đầu của cô.

Cô lập tức cầm bút lên, không chút do dự, xoạt xoạt xoạt viết xuống đáp án...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Làm cho cô và Cố Huyền hợp lại

Nguyễn Manh Manh hạ bút như có thần trợ giúp.

Biến đổi nguyên thức, phân tích, gây dựng lại, lại đưa vào thử lại.

Mỗi một bước đều không hề chần chừ, độ chính xác cực cao.

Đây là câu hỏi khó, chia làm 3 phần nhỏ.

Lê Quân Ngự vừa nãy nhắc nhở, chỉ là câu hỏi nhỏ đầu tiên mà thôi.

Nhưng Nguyễn Manh Manh làm xong câu hỏi nhỏ thứ nhất nhưng lại không có dừng bút, trải lại tiếp tục di chuyển xuống.

Câu hỏi nhỏ thứ 2, thứ 3...

Xoạt xoạt xoạt xoạt ——

Trong phòng, giờ đây chỉ còn nghe thấy tiếng bút múa thành văn.

Văn chương viết ở trên tờ giấy, như nước chảy mây trôi, rất nhanh đã giải quyết được vấn đề mấu chốt của câu hỏi.

"Được rồi!" Nguyễn Mạnh Mạnh để bút xuống, tức giận hờ một cái.

Vào giờ phút này, cô dường như đã quên hình ảnh mới vừa nãy bị Lê Quân Ngự nhả vào trong ngực mà hôn.

Đầy đầu đều là cảm giác khoan khoái, thỏa mãn không thể diễn tả nổi.

Cái cảm giác này, rất lâu rồi không gặp.

Từ khi bệnh cũ kia tái phát trở lại, cô đã lâu rồi không có cảm giác vui sướng như vậy.

Nhớ lúc đầu, cô và chị gái đều được gọi là thiếu niên thiên tài.

Đáng tiếc sau đó, bởi vì sự kiện kia, cô từ đây mắc tâm bệnh, biến thành tên ngốc vô tri trong mắt mọi người.

"Đều đúng rồi." Chính lúc này, giọng trầm thấp nặng nề của Lê Quân Ngự từ đỉnh đầu cô truyền đến.

Người đàn ông liếc nhìn bài tập cô vừa viết, đôi mắt âm trầm hiện lên một dấu vết nghi ngờ.

Hai câu hỏi cuối cùng, anh không có hướng dẫn dù chỉ một chút, Nguyễn Mạnh Mạnh lại giải được chính xác.

Không chỉ như vậy, cô sử dụng phương pháp giải rất đặc biệt, mơ hồ vượt qua trình độ học sinh cấp 3 bình thường.

Máy cau lại, Lê Quân Ngự cup mắt, đang muốn thăm dò quá khứ Nguyễn Mạnh Mạnh, tại sao cô ý giấu tài.

Cô gái vốn còn đang ngồi yên trên chỗ ngồi của mình, lại nháy lên.

"Anh... Vừa nãy ai cho anh hôn em!" Mắt hạnh xinh đẹp của cô tròn tròn lên, bên trong còn có mọng nước ánh sáng long lanh.

Vừa rồi cô quá hưng phấn, chìm đắm trong cảm giác vui vẻ khi đã giải được đề.

Lúc này nghe thấy giọng Lê Quân Ngự, mới đột nhiên nhớ tới anh đang áp sát, vậy cô giữa bàn và ngực anh.

"Anh bắt nạt người! Lê Quân Ngự, anh thế nhưng lại thật sự hôn em!" Cô còn tưởng rằng anh chỉ đang uy hiếp.

"Anh... Tên bạo quân anh, em không thêm nói chuyện với anh nữa!"

Nói xong, sắc mặt thiếu nữ ửng đỏ, đẩy tên đáng ghét kia ra, bỏ chạy ra khỏi phòng sách.

Nhìn thấy vật nhỏ so với thô còn muốn nhanh hơn chạy trốn.

Con người người đàn ông hơi ngừng lại, khóe môi hiện, hiếm thấy hiện lên đường cong rõ rệt như có như không mỉm cười.

Liếc mắt nhìn vào bài tập chưa làm xong, tiếng nói trầm thấp cất lên: "Quên đi... Ngày hôm nay buông tha cho cô ấy vậy."

Con bé kia thích mềm không thích cứng, không thể bức cô cưỡng lên được.

Dù sao, nhược điểm của thiếu nữ đã bị anh nắm ở trong tay.

Sau này, thời gian còn dài, cứ chậm rãi mà dạy dỗ cô.

*

Nguyễn Mạnh Mạnh chạy về phòng rồi lao vào giường lớn, ôm gối ở trên giường lăn lộn, khuôn mặt vẫn đỏ bừng bừng không có dấu hiệu giảm đi.

Trời ạ, cô đây là bị làm sao?

Rõ ràng bây giờ nên nghĩ tại sao có thể đột nhiên làm được bài...

Thế nhưng vì sao trong đầu đều là gương mặt tuấn tú Lê Quân Ngự đang sát lại.

Còn... Còn có cảm giác rung động khi nghĩ lại hình ảnh anh hôn cô.

Dừng lại, cô không thể lại có những suy nghĩ không nên có này.

Đúng, muốn làm chính sự, cô phải thảo luận với Mộ Cảnh Hành chuyện cô vừa nãy đã có thể nhìn rõ con số phức tạp.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Mạnh Mạnh lấy điện thoại di động ra gọi cho Mộ Cảnh Hành.

Điện thoại vừa có tín hiệu bắt máy, đang chuẩn bị nói cho anh tin vui.

Âm thanh kích động của Mộ công tử từ đầu bên kia điện thoại truyền đến: "Mạnh Mạnh, mình đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây. Có chuyện không hay rồi... Ông cậu đã biết chuyện xóa bỏ hôn ước của cậu và Cố Huyền rồi, bây giờ ông đang nổi trận lôi đình ở nhà. Mình ở ngoài cửa nhà cậu đã nghe tiếng răn dạy của ông, có vẻ như ông muốn nói lại hôn ước giữa hai người!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 106: Về nhà họ Nguyễn

"Tái hợp lại với Cố Huyền sao?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhiu mày lại, theo bản năng chống cự.

"Đúng vậy, không phải là cậu thích Cố Huyền sao, bây giờ chuyện này đến tai ông rồi, lần này Cố Huyền khẳng định sẽ lấy cậu. Cậu sẽ được toại nguyện, có thể lật lại ván cờ với Nguyễn Kiều Kiều rồi, như vậy không phải là chuyện tốt sao."

Mộ Cảnh Hành kỳ thực là đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh trước đây xem Cố Huyền như anh trai, cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh thích anh ấy cũng không sao.

Nhưng khoảng thời gian này xảy ra chuyện, lại làm cho anh từ từ thấy rõ bản chất của Cố Huyền.

Mộ Cảnh Hành rất muốn khuyên Nguyễn Mạnh Mạnh vài câu, nhưng lại không cách nào mở miệng.

Bởi vì anh và Nguyễn Mạnh Mạnh, là bạn bè thân thiết nên biết rõ tình cảm Nguyễn Mạnh Mạnh đối với Cố Huyền.

Nếu như bạn thân có thể toại nguyện gả cho người đàn ông mình yêu, vậy anh cũng chỉ đành chúc phúc.

"Mộ công tử, cậu nói cái gì đó... Tuy rằng có thể ngược Nguyễn Kiều Kiều, nhưng mình không muốn dùng hạnh phúc của mình để đổi lấy đầu. Tên khốn Cố Huyền kia dù tự mình đưa đến tận cửa mình cũng không muốn."

"Cậu thật sự... Cậu thật sự không muốn sao?" Bên kia điện thoại, Mộ Cảnh Hân cố kìm nén sự vui vẻ của mình.

Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, "Đương nhiên, lúc chị mình còn sống, Cố gia biết mình thích Cố Huyền nên muốn cho hai đứa đính hôn. Kết quả chị mình vừa xảy ra chuyện, bọn họ liền xoá bỏ hôn ước phủ sạch quan hệ. Người như thế, dù cho có đẹp cách mấy mình cũng không cần."

Hướng chỉ, bây giờ cô nhìn người nào đó quen rồi nên nhìn lại Cố Huyền lại thấy bình thường.

Nghĩ tới đây, trong đầu vô tình xẹt qua gương mặt đẹp trai thâm thúy của ai kia, Nguyễn Mạnh Mạnh mặt lại đỏ lên.

May là, đầu bên kia điện thoại Mộ Cảnh Hành không nhìn thấy.

"Vậy làm sao bây giờ? Mình ở ngoài cửa còn có thể nghe được tiếng mắng của ông cậu, ông thương cậu như vậy, chắc chắn sẽ không để cậu chịu oan ức đâu."

Cả nhà họ Nguyễn trên dưới đều biết, ông Nguyễn thương nhất là hai đứa cháu gái.

Nếu không phải sức khỏe ông không tốt, luôn phải nằm viện, ngày tháng Nguyễn Mạnh Mạnh ở nhà họ Nguyễn còn thoải mái hơn cả bây giờ.

"Mình đã đồng ý với bọn họ, ngày mai trở về một chuyến, đến lúc đó mình sẽ tự mình nói với ông chuyện này." Nói đến tình trạng sức khỏe của ông, cô lại bỏ sung, "Cậu giúp mình qua nhìn một chút... Nói với ông đừng nóng giận, mai mình sẽ về thăm ông."

Hai người nói xong liền cúp điện thoại.

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh nhớ ông, không còn thời gian suy nghĩ đến những chuyện khác, ngay cả chuyện vừa xảy ra ở phòng sách, cũng tạm thời ném ra sau đầu.

*

Ngày hôm sau, vừa vặn là thứ bảy.

Cô dậy thật sớm, không thèm chào hỏi Lê Quân Ngự, lén lút bước ra cửa.

Ngồi ở trên xe taxi, lúc sắp đến nhà họ Nguyễn, điện thoại di động rung lên.

Nhìn vào màn hình xuất hiện bốn chữ —— "bạo quân hắc ám".

Bốn chữ này là do cô vừa đặt cho anh tối hôm qua.

Bạo quân Hắc Ám, bạo quân bán upgrade.

Đây là một BOSS lớn ở trong trò chơi (Glory of the King) này, bình quân một ngày bị player đánh chết mấy trăm ngàn lần.

Mà bây giờ, đối với Nguyễn Mạnh Mạnh mà nói, Lê Quân Ngự thế nhưng đã hóa thân thành bạo quân Hắc Ám.

Không tiếp.

Không chút nghĩ ngợi, cô liền cúp điện thoại.

Còn chưa vừa ý, cô trực tiếp tắt máy.

Dù sao Lê Quân Ngự tìm cô, tám phần mười là muốn bắt cô trở về học bù.

Nghĩ đến nội dung học bù, cả chân Nguyễn Mạnh Mạnh liền như nhún ra, cô mới không ngu ngốc chạy vào lưới đâu!

Vừa vặn lúc này, xe dừng lại trước cổng nhà họ Nguyễn.

Nguyễn Mạnh Mạnh trả tiền, xuống xe nhấn chuông cửa.

"Nhị tiểu thư, sao giờ này mà cô xuất hiện ở đây?" Chị Lý ra mở cửa, từ trước đến nay đối với cô và Nguyễn Thi Thi cũng không tệ.

Nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, đáy mắt hiện lên tia bất ngờ.

"Em đã đồng ý với bà nội, hôm nay trở về. Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

Cô mặc dù nói hôm nay muốn đi qua thăm ông nội, nhưng không nói thời gian cụ thể. Bây giờ mới tám giờ sáng, có cần sớm như vậy không?

"Đúng vậy, khách tới nhà là..." đáy mắt chị Lý xẹt qua một vết lo lắng, dè dặt giọng.

Đáng tiếc, lời còn chưa nói hết, giọng bà Nguyễn từ trong biệt thự truyền ra.

"Chị Lý, có phải là bên thân gia đến rồi không? Còn không mau mời thân gia vào nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nguyễn Mạnh Mạnh đã sớm bị phá thân

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe vậy, hơi hơi nhiu mày.

Thân gia?

Có thể làm cho bà Nguyễn kêu tiếng thân gia, sợ là chỉ có mẹ Tần Phương.

Nhưng Lăng Bắc đã từng đề cập với cô, Lê Quân Ngự có tính toán khác, đã thả mẹ Tần từ trại tạm giam ra.

Mẹ Tần phạm tội nên bị giam trong phòng giam, trên đầu bị thương, vào lúc này sợ là còn ở trong bệnh viện nằm không ra được.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Nguyễn Mạnh Mạnh nghi ngờ càng sâu.

Người bà nội cô đang đợi rốt cuộc là ai?

"Nhị tiểu thư, có mau vào đi, bà đang thúc dục..." Giọng chị Lý cất lên liền kéo tâm trí của Nguyễn Mạnh Mạnh về.

Cô gạt đầu, đi vào trong.

Đi bên cạnh chị Lý, nghe được chị nhỏ giọng nói: "Nhị tiểu thư, cẩn thận một chút."

Câu nói đó nghe rất nhỏ, rõ ràng là đang nhắc nhở cô chú ý.

Cẩn thận, cẩn thận cái gì?

Nguyễn Mạnh Mạnh đoán không ra, mãi đến khi tiến vào phòng khách, nhìn thấy người ngồi ở trong phòng khách, không khỏi neho lại mắt.

Trong phòng khách tổng cộng ngồi bốn người.

Bà Nguyễn, anh trai Tần Phương - Tần Cương, chị dâu Trương Bình, ngoài ra còn có một người trẻ tuổi khác.

Người trẻ tuổi kia, cô đã từng gặp một lần, là con trai của Tần Cương và Trương Bình, cũng chính là cháu trai Tần Phương, dường như gọi là Tần Lăng.

Xem tuổi, chừng hai mươi, tướng mạo mang theo đặc trưng của người nhà họ Tần, có thể cho là tuấn lãng, nhưng rơi vào ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh lại làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn quanh một vòng, không thấy ba cô, đáy mắt khó nén thất vọng.

Ba cô hẳn phải biết cô ngày hôm nay trở về, nhưng ông lại không ở nhà chờ cô.

"Hóa ra là cháu trở về... Trở về cũng không gọi điện thoại trước, thực sự là không hiểu quy củ!"

Bà Nguyễn vừa thấy mặt, liền trách cứ Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhìn ánh mắt thất vọng của cô, còn có ý xát muối vào vết thương: "Đừng tìm nữa... Ba mày biết ngày hôm nay mày trở về, đã cố ý ra ngoài rồi! Mày đẩy Tần Phương xuống lầu, suýt chút nữa hại chết con trai của nó, nó tất nhiên không muốn nhìn thấy mặt mày rồi!"

Bà Nguyễn có ý nói dối, Nguyễn Triệu Thiên biết Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ về, từ hôm qua liền bắt đầu thu xếp nhà bếp chuẩn bị món ăn yêu thích cho cô.

Sợ đi bây giờ không ở nhà, tất cả đều là Tần Phương giữ trò.

Nửa đêm hôm qua, Tần Phương đã nói bé trai ở bệnh viện không tốt, giục Nguyễn Triệu Thiên qua chăm con.

Đến bây giờ, vẫn chưa chịu cho Nguyễn Triệu Thiên về.

Mặc dù biết trong lời của bà Nguyễn có thêm nắm đậm muối.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn là cảm thấy đáy lòng hơi khó chịu.

"Thưa bà nội, con biết rồi... Vậy con đi thăm ông nội." Nguyễn Mạnh Mạnh lạnh nhạt đáp một câu, cũng không nói nhiều.

Cô đã quen thuộc thái độ bà Nguyễn từ lâu, sợ đi trở về là để thăm ông nội, những chuyện khác cô chẳng muốn tranh luận.

Ai biết mới vừa đi một bước, liền bị bà Nguyễn gọi lại.

"Con bé chết tiệt, ai cho mày đi... Ông của mày còn đang nghỉ ngơi, chưa thức dậy, mày đừng đi tới âm ỉ với ông ấy..." Bà Nguyễn thiếu kiên nhẫn chỉ chỉ sô pha, "Mày tới đây ngồi cho tao."

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhiu mày.

Cô ngược lại đã quên chuyện này, cơ thể ông nội không được khỏe, tối hôm qua lại nháo như vậy, sợ đúng thật là chưa thức.

"Nếu ông nội chưa thức, vậy con đi đây. Tối con lại tới..." Cô xoay người, chuẩn bị đi sang nhà Mộ Cảnh Hành sát vách.

"Làm càn, ai cho phép mày đi!" Bà Nguyễn vỗ mạnh một cái ở trên tay vịn sô pha.

"Mày tới đây ngồi, tao có lời muốn hỏi..." Thấy Nguyễn Mạnh Mạnh bất động, bà lại thêm một câu, "Nếu như mày không muốn ngồi lại, vậy bây giờ lập tức biến đi nhưng không được quay trở về thăm ông"

Một câu nói hung hăng uy hiếp Nguyễn Mạnh Mạnh.

Cô hít sâu một hơi, đi tới sô pha ngồi xuống.

Được, vậy thì nhìn, xem thư trong hồ lô của bà nội cô đựng cái gì.

Nguyễn Mạnh Mạnh không tin, bằng thân thủ của cô, bọn họ có thể làm gì mình!

Cô mới vừa ngồi xuống, Lý Bình ngồi đối diện, liền híp cặp kia mắt gian sao đánh giá cô.

Chốc lát, mới đối với bà Nguyễn nói: "Bà, chuyện này có bà làm chủ, ông Tần nhà chúng tôi là yên tâm 120%. Tần Lăng của chúng tôi bà cũng nhìn thấy, tuổi trẻ tài cao, mới vừa tốt nghiệp liền được công ty lớn mời vào làm, các cô gái muốn theo đuổi nó không ít."

"Đề thăng be cưới Nguyễn Mạnh Mạnh, mặc dù có chút oan ức, nhưng cũng không phải không được... Có điều, tôi nghe Kiều Kiều nói, Nguyễn Mạnh Mạnh sớm đã bị người dân ông khác phá thân. Chuyện này... Nếu như thật muốn cưới con bé, có thể đề cho con bé đi làm kiểm tra cơ thể trước hay không? Rước thứ đã bị xài rồi về nhà đã đủ uất ức, nếu như trong bụng của nó còn mang theo thêm cái gì đó, vậy Tần Lăng chúng tôi bị thiệt lớn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dàng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mạnh Mạnh tức rồi

"Úm... Có nói đúng, nên cho con bé chết tiệt này đi kiểm tra một chút. Có điều, coi như là trong bụng mang thai nghiệt chủng cũng không nghiêm trọng lắm, cứ xoa sạch là được rồi."

Bà Nguyễn vừa dứt lời, trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Ai cũng không thấy rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Dù sao, mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, liền nhìn thấy tay vịn sô pha kế bên Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi đã rơi trên mặt đất.

Thình lình, miệng Trương Bình và Tần mở ra to như cái trứng ngỗng.

Lúc này bọn họ mới nhớ tới, Tần Phương từng nói, Trần Tinh Chi để lại hai cô con gái đều cực kì lợi hại.

Một thông minh như thần đồng, một đứa thì sức lực lại mạnh như quái vật.

Mà Tần Lăng vừa nãy tùy tiện đánh giá khuôn mặt của Nguyễn Mạnh Mạnh, lúc này đã muốn choáng váng.

Tầm mắt của anh rơi vào bàn tay nhỏ xinh đáng yêu kia của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ngón tay ngọc nhỏ dài, mười ngón trắng nõn.

Tần Lăng vốn chính là đang YY, nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia trong tay, bức bách cô theo mình..

Nhưng bây giờ, lại nghĩ tới hình ảnh bàn tay nhỏ nhắn mịn màng kia nắm chặt bộ phận quan trọng của mình, liền có loại cảm giác đau đến không muốn sống.

Loại đau này, trong nháy mắt liền từ thân dưới tràn khắp cơ thể.

Hô —— đáng sợ, thật đáng sợ..

Cô gái như thế, ai dám cưới!

"Con bé chết tiết này, mày đang làm gì đó!?" Bà Nguyễn ngược lại một chút cũng không sợ Nguyễn Mạnh Mạnh.

Con bé chết tiết này tuy rằng sức lực lớn, nhưng xưa nay không dám ra tay với trường bối, ý vào điểm này bà liền không thêm nề nang cò.

"Sô pha trong nhà bị máy làm hư bao nhiêu cái rồi, những thứ đồ này không phải mua bằng tiền sao? Mấy ngời đáng hoàng cho tao, không biết kiểm chế bản thân làm trò cười trước mặt người khác mà! Tao cho mày biết, mày tốt nhất ngoan ngoãn đi làm kiểm tra, đừng để cho tao..."

Lời còn chưa dứt, một giọng già nua nhưng không thiếu phần uy nghiêm đột nhiên từ cầu thang lầu hai truyền xuống.

"Dưới lầu động tĩnh lớn như vậy, có phải là Mạnh Mạnh trở về? A Nam, bà lại đang dạy bảo cái gì, mỗi lần gặp mặt con bé đều la rầy đứa nhỏ, nào còn là phong thái chủ mẫu gia đình há!"

Tên đầy đủ của bà Nguyễn là Lý Nghi Nam, ở nhà họ Nguyễn, chỉ có duy nhất ông cụ mới có thể gọi bà là "A Nam".

Nghe giọng quen thuộc của ông, Nguyễn Mạnh Mạnh không thêm để ý đến bà Nguyễn, đứng lên, liền chạy lên cầu thang.

"Ông nội..." Cô chạy tới, đỡ lấy gậy của ông.

Ông Nguyễn năm nay sáu mươi chín tuổi.

Xã hội hiện đại, phần lớn các ông lão dù đã bảy mươi tuổi mà cơ thể vẫn còn cường tráng.

Nhưng cơ thể ông Nguyễn lại đặc biệt không tốt.

Có người nói, đều là do lúc còn trẻ ngày đêm không nghỉ gây dựng sự nghiệp.

Thời gian ông Nguyễn lần trước nằm viện, gần như đã ba tháng.

Nguyễn Mạnh Mạnh muốn gặp ông nội đều là bị bà Nguyễn ngăn cản, lúc này nhìn thấy ông, không nhận được liền đỏ cả vành mắt.

"Quý nhỏ, cuối cùng cũng nhìn thấy con... Đến, cho ông nội nhìn một chút." Ông Nguyễn thích nhất chính là Nguyễn Mạnh Mạnh.

Luôn nói, cô và mình lúc còn trẻ rất giống nhau trong đôi mắt tràn đầy linh khí.

Trên mặt phong sương của ông đầy ý cười.

Khi nghe tin tức đứa cháu lớn qua đời, suýt chút nữa thì ông đã mất nửa cái mạng.

Có điều cũng may, ông còn có đứa cháu gái nhỏ.

Chỉ là, ông mới vừa về nhà chưa được mấy ngày, liền nghe nói duyên phận của đứa nhỏ này bị người con gái khác phá hoại.

Lần này triệt để làm ông tức giận.

Tối ngày hôm qua, ông liền quở trách Nguyễn Kiều Kiều một trận, ngày hôm nay còn dự định gọi Cố Huyền lại đây, nói chuyện rõ ràng với anh ta.

"Ông nói gì vậy... Tôi sao lại là đang quở trách con bé, tôi chính là dạy dỗ con bé..."

Trước mặt ông lão bà Nguyễn không dám hung dữ với Nguyễn Mạnh Mạnh, lập tức đeo nụ cười lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Mạnh Mạnh của chúng ta làm cái gì cũng đều đúng

"Ông xem..... Con bé vừa rồi còn không biết khống chế lực đạo, đem sô pha trong nhà phá hư. Với lại..... Tôi là đang giúp nó thu xếp đối tượng xem mắt. Vừa rồi bị Tần Lăng nhìn thấy một màn như vậy, ít nhiều cũng không tốt."

"Cố cái gì không tốt!" Ông Nguyễn một mực bênh vực đến cực điểm, đem cháu gái bảo bối bảo vệ ở bên người.

Trong mắt ông Nguyễn không có đúng sai. Cháu gái bảo bối làm cái gì, thì chính là cái đó đúng!

Dứt lời, ánh mắt uy nghiêm của ông Nguyễn lộ ra điểm khôn khéo, dừng ở trên người Tần Lăng.

"Thu xếp đối tượng xem mắt.... Hừ, là tên nhóc này?"

Ông Nguyễn không chút nào che dấu sự khinh thường đối với Tần Lăng.

Bà Nguyễn vội vàng nói: "Tần Lăng rất ưu tú. Từng tốt nghiệp đại học ở trường danh tiếng, tuổi còn trẻ nhưng đã có thể làm việc ở Ngự Diệu, tiền đồ vô cùng rộng mở."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhủ nhủ mảy, hoài nghi chính mình nghe lầm.

Ngự Diệu?

Nói như vậy, Tần Lăng này ở trong công ty Lệ Quân Ngự làm việc?

"A, như thế nào là tiền đồ rộng mở, cũng chính chỉ là người làm công, như thế nào xứng đối với Mạnh Mạnh chúng ta!" Ông Nguyễn hất cằm lên, nhắc tới cháu gái ngoan, trên mặt đều là kiêu ngạo.

Lời ông Nguyễn nói, có chút đã thương người.

Nhưng ông không thêm quan tâm, cũng mặc kệ nói như vậy có thể hay không như đánh trên mặt của người Tần gia.

Tần Lăng nguyên bản còn làm ra bộ dáng cung kính hiểu chuyện nhưng nghe được lời ông Nguyễn nói, sắc mặt tức khắc trở nên xanh mét.

Hắn cắn răng, đáy mắt ẩn nhẫn oán khí.

Lại không biết người lão luyện đã từng trải đời mấy chục năm như ông Nguyễn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra được nội tâm của hắn đang vô cùng bất bình phẫn hận.

A..... tên nhóc thiếu kiên nhẫn.

Ông bất quá chỉ có ý kích thích một câu thử lòng nhưng đã bị người trẻ tuổi này ghi hận trong lòng.

Vừa thấy liền biết là người có lòng dạ hẹp hòi.

Cũng bởi vì vậy, ông Nguyễn lại càng thêm chúm mắt Tần Lăng.

Ngược lại nhìn về phía bà Nguyễn trầm giọng nói:

"Tôi nói rồi..... Mạnh Mạnh nhà chúng ta trừ bỏ Cố Huyền, không cần phải đi xem mắt! Bà đừng thay Mạnh Mạnh làm những chuyện vô ích đó."

Dứt lời, ông Nguyễn liền từ nắm tay Nguyễn Mạnh Mạnh lên.

"Đi, đỡ ông xuống dưới. Ông muốn nhìn xem, hôm nay ai có gan dám đoạt người trong lòng của cháu gái bảo bối!"

Nguyễn Mạnh Mạnh vốn đang cảm thấy ông nội là tốt nhất, có ông ở đây, trong nhà ai cũng không khi dễ được nàng.

Kết quả, nghe ông Nguyễn nói xong câu cuối, nàng thiếu chút nữa liền sặc.

Ông ơi ông à, cháu có nói thích Cố Huyền bao giờ đâu?

Cố Huyền có cái gì tốt, nếu..... nếu so với bạo quân kia, thì bạo quân còn mạnh mẽ tốt đẹp hơn hẳn nhiều. (ý ti nói bạo quân kia là anh Ngự đếiii =))))

Nguyễn Mạnh Mạnh đỡ ông ngồi xuống, đang chuẩn bị nói nàng không cần Cố Huyền, ai cũng đều không cần.

Chuông cửa, lại vào lúc này vang lên.

"Ông à..... Cố Huyền có nói qua hôm nay nó sẽ đến. Tôi biết ông đau lòng cho Mạnh Mạnh, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu không, ông chờ nó vào, nghe một chút nó nói gì."

Tối hôm qua, ông Nguyễn mắng Nguyễn Kiều Kiều đến sứt đầu mẻ trán, bà Nguyễn có liên quan nên cũng bị giáo huấn một phen. Bà suốt đêm báo Nguyễn Kiều Kiều gọi điện cho Cố Huyền, để vợ chồng son thương lượng thật tốt, sáng hôm sau lại đến, đặc biệt tới thuyết phục lão gia tử.

Chỉ là ai cũng không dự đoán được Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ đến sớm như vậy, vừa lúc gặp được.

Bà Nguyễn nhìn ánh mắt sùng nịch của ông Nguyễn luôn dừng trên người Nguyễn Mạnh Mạnh, trong lòng liền căt gấu ghen khuấy.

Nha đầu chết tiệt kia, cũng không biết bỏ bùa mê gì, lại làm lão nhân kia khăng khăng một mực bệnh vực nàng.

Chỉ cần tưởng tượng đến lão nhân kia ở trước mặt nhiều người, coi vợ của ông so ra còn kém hơn một tiểu nha đầu, bà Nguyễn liền càng thêm ghen ghét Nguyễn Mạnh Mạnh.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó, liền xuất hiện hình ảnh Cố Huyền dắt tay Nguyễn Kiều Kiều từ ngoài cửa đi đến.

Hello các chế, sau 1 thời gian khá lâu "vắng bóng" thì hôm nay toy chính thức trở lại và ra truyện đều đặn và thường xuyên hơn đây ☐☐ chính các comt tương tác giữa các chế với toy là động lực giúp toy ra truyện nên các chế hãy tích cực comt tương tác với toy để toy ra truyện nhanh hơn nhé ☐

Yêu.♥☐

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ông nội uy vũ thô bạo

Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều đi cùng nhau như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trông vô cùng xứng đôi.

Ngoài ra, theo bên hai người còn có mẹ của Cố Huyền, bà chủ Cố gia.

"Cố phu nhân, sao bà cũng tới... Đến đến, nhanh ngồi!" Nhìn thấy bà Cố, bà Nguyễn lập tức thay đổi thái độ.

Thế hệ trước của Cố gia và ông Nguyễn quan hệ rất tốt, hai nhà có thể nói là thân nhau mấy đời.

Có điều, từ khi Cố gia cưới được con gái của đại thế gia, thì sự nghiệp của Cố gia liền phát lên nhanh chóng, kéo ra một khoảng chênh lệch với họ nhà Nguyễn.

Cho nên nhìn thấy Cố phu nhân tự mình lại đây, dù là bà Nguyễn, cũng phải lấy lòng cười.

"Chuyện hôn nhân đại sự của con trai, tôi đương nhiên phải tự mình lo liệu rồi." Bà Cố không hổ là sinh ra trong gia tộc lớn, một cái nhủ mày một nụ cười, ngay cả tư thái ngồi xuống, đều tao nhã đến cực điểm.

"Làm khó bà rồi... Vì chuyện của tiểu bối, phải đích thân lại đây một chuyến. Có điều cũng đúng, việc kết hôn của Cố Huyền và Mạnh Mạnh, đối với hai nhà chúng ta mà nói đều là đại sự, cẩn thận hơn cũng tốt."

Ông tiếp nhận nói, nhìn thấy Cố Huyền bên cạnh Nguyễn Kiều Kiều, ánh mắt liền lạnh xuống.

Lời nói phát ra cũng dần theo thâm ý, rõ ràng là không vui.

Bà Cố tất nhiên nghe ra ý của ông Nguyễn.

Nhưng dù ông không vui, Cố gia cũng sẽ không vì dễ dãi ông vui vẻ mà cưới người không có tí giá trị như Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Thị Thi không còn, sau này họ Nguyễn chính là do chị em Nguyễn Kiều Kiều làm chủ.

Cố gia chủ yếu kinh doanh trong ngành giải trí, liên kết nhà họ Nguyễn có nền tảng vững chắc cùng với công ty truyền thông lớn mạnh liền như hổ mọc thêm cánh.

Cưới Nguyễn Kiều Kiều, chẳng khác nào cưới nửa cái họ Nguyễn.

Còn Nguyễn Mạnh Mạnh?

A, có ông Nguyễn che chở thì thế nào.

Cũng không nhìn một chút ông già kia cũng chỉ còn nửa cái mạng, còn có thể bảo vệ cô mấy năm?

"Ông, nếu đã nói đến chuyện này... Hai nhà chúng ta tuy rằng làm thân gia từ rất lâu, nhưng cũng không thể ghép loạn đôi uyên ương được. Chuyện kết hôn giữa Nguyễn Mạnh Mạnh và Cố Huyền nhà chúng tôi, đã sớm xóa bỏ, lần này tôi lại đây, là muốn thương lượng việc kết hôn giữa Cố Huyền và Kiều Kiều." Trên mặt bà Cố tràn đầy ý cười, giọng điệu ôn hòa mà uyển chuyển.

Không chút nào nhìn ra, đáy lòng bà là đang xem thường ông Nguyễn và Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Đã sớm xóa bỏ?" Lòng mày ông Nguyễn hơi ngừng lại, lộ ra uy nghiêm, "Hôn sự của hai đứa nó, đã được tôi và ông Cố thương lượng kỹ càng rồi. Bác vì sao chưa gì đã xóa bỏ?"

Nghe ông nhắc đến ông Cố, nụ cười trên mặt bà Cố liền cứng lại.

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Có điều, nếu bà đã đến đây, thì sẽ không thể không có chuẩn bị.

Chủ nhà họ Cổ gương mặt, cho Cổ Huyền một cái ánh mắt.

Sau một khắc, Cổ Huyền liền dẫn theo Nguyễn Kiều Kiều tiến lên một bước.

"Ông nội, ngày hôm nay con lại đây, là đến chịu đòn nhận tội... Kiều Kiều và con là hai bên tình nguyện, có ấy đã trở thành người của con! Ông nội, con không thể làm người đàn ông không chịu trách nhiệm, con nhất định phải cưới Kiều Kiều!"

"Con... Con nói cái gì? Con lập lại lần nữa!" Ông Nguyễn xoa nhẹ ngực, rõ ràng là bị Cổ Huyền kích thích đến tức giận.

Nghe ý tứ trong lời nói của anh, thể nhưng đã thân thiết với Kiều Kiều.

Nếu như vậy, Manh Manh nhà ông làm sao bây giờ?

Manh Manh của ông, không thể mặc người khác xem như giẻ rách được!

"Ông nội, dù có nói lại mấy lần nữa thì đó cũng là sự thật!"

"Cổ Huyền, con điên rồi sao? Con và Manh Manh là thanh mai trúc mã, con làm sao có thể gián đấu với Kiều Kiều?" đây lòng ông Nguyễn đã gạch thẳng Cổ Huyền ra khỏi danh sách cháu rể của mình.

Người đàn ông đã bị Nguyễn Kiều Kiều dùng qua, Manh Manh nhà bọn họ xem thường.

Nhưng xem thường thì xem thường, công bằng vẫn phải đòi lại.

"Ông nội, con rất tình táo, con không điên." Cổ Huyền nắm chặt tay Nguyễn Kiều Kiều, khuôn mặt anh tuấn, tràn ngập thương tiếc, "Con biết rõ, người mà đời này con yêu thương nhất, chính là Kiều Kiều."

Dứt lời, anh quay đầu nhìn về phía Nguyễn Manh Manh, mắt mang khinh bỉ.

"Huống chi, người có lỗi với con, người xóa bỏ ước trước là Nguyễn Mạnh Mạnh. Những tin đồn bên ngoài, chỉ sợ ông còn chưa biết. Mười ngày trước, có từ bên ngoài trở về, liền mang đầy dấu hôn trên người. Bây giờ, càng lợi hại, bị người đàn ông bao nuôi, dùng tiền dứt lốt vào Trí..."

Cổ Huyền còn chưa nói hết lời, đột nhiên liền bị ông già gây lên, một trượng đập vào trên đầu.

"đút con mẹ mày, đút cái rắm!"

Ông quát một tiếng chói tai, như khi còn trẻ mà tức giận, mắng lời thô tục quen thuộc.

"Manh Manh nhà chúng tôi còn có tôi và ba nó nuôi, còn cần người đàn ông bao nuôi sao? Cổ Huyền, nể mặt ông Cổ, ngày hôm nay tôi sẽ tha cho thẳng nhóc cậu. Một mình cậu ngủ qua bao nhiêu đứa con gái giẻ rách kia, còn dám ghét bỏ Manh Manh nhà chúng tôi? Tôi cho cậu biết, cậu yêu ai thì cưới đi, sau này đừng hối hận là được. Mau cút... Nhanh cút ra ngoài, chớ ở trước mặt tôi mà chướng mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 111: Bom nặng cân

"Ông Nguyễn, ông đừng quá đáng! Ông làm sao có thể ra tay đánh người?!" Phu nhân Cổ gia Thẩm Nguyệt yêu nhất chính là con trai của mình.

Nhìn thấy Cổ Huyền bị ông cầm gây gỗ đầu, lập tức đau lòng đi tới, bảo vệ con trai.

Một bên bà Nguyễn cũng hiểu ra, tiến lên kéo ông, làm ông nguôi giận.

"Đánh nó cũng tính nhẹ... Một tên tiểu bối, đánh hôn với cháu gái thứ hai của tôi, lại lợi dụng giải trừ hôn ước. Quay đầu, liền ngủ với cháu gái thứ ba, tôi không gõ thùng đầu của nó, đều xem như là cho họ Cổ mặt mũi rồi!"

"ông..." Cổ phu nhân tức giận đến mức không hít thở thông.

Bà thực sự không nghĩ tới, ông già nhà họ Nguyễn này, vậy mà là một người cô hủ như thế.

"Ông, ông phải biết rõ một điểm. Con trai của tôi và Nguyễn Manh Manh xóa bỏ hôn ước, đó là bởi vì Nguyễn Manh Manh xây ra quan hệ với người đàn ông khác. Nếu không phải là bởi vì như vậy, con trai của tôi cũng sẽ không..."

"Phì!" Ông nổi tính bướng bỉnh, căn bản không nói lễ tiết gì nữa.

"Các người thật sự coi tôi già hồ đồ, không thấy rõ lý lẽ sao? Con trai của bà đính hôn với Manh Manh, mưu đồ rõ ràng chính là họ Nguyễn. Các người cho rằng Thi Thi không còn, họ Nguyễn liền lại không còn phần của Manh Manh, liền không nói hai lời giải trừ hôn ước. Lại thấy Tân Phương sinh con trai, liền cho rằng tương lai họ Nguyễn đều là của Kiều Kiều và em trai nó, mới lại muốn kết hôn Kiều Kiều. Ha ha, đáng tiếc..."

Ông thối râu mép một hơi, tay chộp nắm ra một quả bom nặng cân: "Các người mơ mộng quá rồi! Không sợ nói thật cho các người biết, dĩ chúc tôi đã lập xong rồi, bộ xương già này của tôi dù có chết, cũng sẽ che chở cháu gái của tôi. 20% cổ phần dưới tay tôi, tất cả đều sẽ để lại cho Manh Manh!"

Lời này vừa nói ra, không thể nghĩ ngờ là một quả bom nổ dưới nước, làm tất cả mọi người ở đây đều bối rối.

"Ông già, ông... ông làm sao có thể dễ dãi hết cổ phần cho con bé kia? Con bé đại diện kia, sẽ làm hỏng công ty mất!"

"Đúng vậy ông nội, ông... ông không thể bất công như thế! Con và em trai, cũng là cháu trai cháu gái của ông."

Ngay cả Nguyễn Manh Manh, cũng cảm thấy ông nội cô thực sự là quá... Quá trâu bò.

Có điều, so với cổ phần, cô càng muốn ông nội khỏe mạnh hơn.

"Ông nội, ông nói những gì đó... ông sẽ sống lâu trăm tuổi, ông làm sao có thể nói câu như vậy chứ."

"Con bé ngốc, tuy rằng ông nội hoa mắt, nhưng lòng không hồ đồ, ông nội biết những người này đang tính toán cái gì. Cướp đi vị hôn phu của con, lại chuốc thuốc mê cho ba con, cho rằng không ai giúp con đứng không? Con yên tâm, ông nội giúp con, những cổ phần này của ông nội ai cũng không cho, liền để cho con."

Ông nói xong, còn có ý giờ mất lên, nhìn về phía Cổ Huyền và mẹ Cổ rõ ràng vẫn còn trong khiếp sợ.

Ông cười nói: "Các người muốn kết hôn Nguyễn Kiều Kiều, cứ việc cưới. Nhà họ Nguyễn chúng tôi chiếm 51% cổ phần họ Nguyễn, trong tay tôi có 20%, trong tay Triệu Thiên có 31%. Hừ, tôi liền không tin, tương lai Triệu Thiên có thể một phần cổ phần cũng không để lại cho Manh Manh."

Bây giờ Nguyễn Triệu Thiên có ba đứa trẻ, dù cho Triệu Thiên cho con trai 20% cổ phần, còn lại 11% cổ phần ít nhất cũng cho Nguyễn Manh Manh 5%.

Vậy cổ phần trong tay Nguyễn Manh Manh, đã có 20% thêm 5%, hợp lại cùng nhau chính là 25%.

Mà hai chị em Nguyễn Kiều Kiều, gộp cổ phần lại, cũng chỉ có 26%.

Chênh lệch nhỏ bé như vậy, hơn nửa bên Nguyễn Kiều Kiều dù sao cũng là hai chị em, nếu thật sự muốn lấy cổ phần quyết định chức vị chủ tịch.

Thăng chức, tuyệt đối là Nguyễn Manh Manh.

Ngữ rõ ràng điểm ấy, người nhà họ Cổ và bọn người bà Nguyễn cũng hoảng rồi.

Đặc biệt là bà Nguyễn, kéo ông liền bắt đầu khóc.

Dù cho bọn họ là vợ chồng mấy chục năm, ý ông cũng đã quyết, căn bản không hề bị lay động.

Thậm chí tuyên bố tại chỗ, "Phần di chúc này, tôi cũng đã sớm nhờ luật sư công chứng. Có điều, có từng cái điều khoản, nhất định phải Mạnh Mạnh làm mới có thể có hiệu lực."

"Ông muốn con bé kia làm cái gì?" Bà không nhịn được hỏi.

"Kết hôn." Ông mỉm cười, nhìn về phía cháu gái ngoan, "Mạnh Mạnh, con nhất định phải kết hôn trước 20 tuổi, để ông nội biết có người có thể chăm sóc tốt cho con, ông nội mới có thể yên tâm rồi khỏi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Dạy Nguyễn Kiều Kiều làm người

Quy định của nước S, nữ tròn 18 tuổi, nam tròn 20 tuổi là có thể đăng ký kết hôn.

Năm nay Nguyễn Mạnh Mạnh vừa 19 tuổi, đến lúc cô 20 tuổi, thời gian chỉ còn chưa tới một năm.

Nghe đến ông nội đưa ra yêu cầu, đáy mắt Cố Huyền thất lạc, đột nhiên trở nên sáng ngời.

Đứng rồi, đến bây giờ Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn còn thích anh.

Bởi vì anh mà điên cuồng ghen, nếu như anh trở về, vậy còn không phải là bắt Nguyễn Mạnh Mạnh vào tay?

Ngoại trừ Cố Huyền ra, hiện trường còn có một người, cũng là đáy mắt sáng ngời.

Người kia chính là cháu trai Tần Phương - Tần Lăng.

Mới vừa rồi cậu ta còn ghét bỏ Nguyễn Mạnh Mạnh thô lỗ, sức lực quá lớn.

Lúc này ánh mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, lại tỏa sáng, giống như đang nhìn núi vàng.

"Ông già, ông làm trưởng bối, làm sao có thể bất công như thế?!" Nếu không phải cơ thể bà Nguyễn khỏe mạnh, lúc này cũng sắp bị chọc tức phát bệnh tim.

Bà cố gắng nén nội tâm bất mãn xuống, khuyên: "Mạnh Mạnh và Kiều Kiều đều là cháu gái của ông, ông như vậy... ông làm như vậy, muốn Kiều Kiều làm sao bây giờ?"

ở ngay trước mặt người nhà họ Cố, tuyên bố tin tức này, đây không phải nói rõ muốn phá hoại nhân duyên của Kiều Kiều sao.

Ai cũng không phải ngốc thật, dù cho Cố Huyền thích Kiều Kiều nhiều hơn Mạnh Mạnh, nhưng anh cuối cùng vì cái gì cười Nguyễn Kiều Kiều, kỳ thực trong lòng mọi người đều hiểu.

"Có đúng không, tôi bất công như vậy? Nhưng tôi cảm thấy, so với thái độ bình thường của bà đối với Mạnh Mạnh, tôi đối với Kiều Kiều đã tính là tốt."

Ông không cần thiết chút nào nói thẳng.

Người bạn già này của ông, cái gì cũng tốt, chính là không biết có tật xấu gì, xem trọng Trần Tĩnh Chi và hai đứa bé mà con bé sinh ra.

Bà Nguyễn bị ông già, làm tức đến yết hầu cứng lên.

Thực sự không hiểu, vì sao đều thời điểm như thế này, ông già lại còn muốn thay Nguyễn Mạnh Mạnh đòi lẽ phải.

"Được rồi, tôi một mặt... Chuyện ngày hôm nay trước hết như vậy. Còn các người..." Ông nhìn về phía người nhà họ Cố.

"Các người muốn kết hôn hay đính hôn với Kiều Kiều đều tùy ý, tôi chắc chắn sẽ không nói một chữ 'Không'. Tốt nhất ngay lập tức liền làm lễ đính hôn, cũng đỡ có người cảm thấy tôi bất công."

Nói xong, ông nắm tay Nguyễn Mạnh Mạnh lên, liền dẫn cô lên lầu.

Căn bản mặc kệ, ông bỏ lại "Tin tức nặng ký", Cố gia còn có thể rước Nguyễn Kiều Kiều vào cửa được sao.

*

"Ông nội, những câu vừa này ông nói ở dưới kia là lừa bọn họ chứ? Sao ông cam lòng vội vàng bắt con đi lập gia đình rồi?"

Trong thư phòng lầu hai, Nguyễn Mạnh Mạnh kéo tay ông nội cô làm nũng.

"Con bé ngốc, ai nói ông nội là lừa bọn họ... Ông nội nói cho con biết, dù cho con bé này là con tự mình cầu ông nội, ông nội cũng sẽ không sửa di chúc. Đến sinh nhật hai mươi tuổi của con, còn gần mười một tháng. Nếu như con không muốn nhường cổ phần lại cho con của Tần Phương, vậy thì mau nhanh xem xét ứng cử viên."

"Ông nội, ông đừng đùa, con đi đâu xem xét ứng cử viên kết hôn." Nguyễn Mạnh Mạnh có chút sốt ruột, xem ra, ông vẫn là nghiêm túc.

"Ông nội không nói đùa... Vừa này ông nội chính là cố ý buông lời cho bọn họ nghe. Hừ, ông nội đến làm những người kia hối hận, ai bảo bọn họ xem nhẹ cháu gái ngoan của ông! Con nhìn đi, có cái tin tức này, thẳng thóc Cố Huyền kia, nhất định sẽ chia tay Kiều Kiều, theo đuổi con một lần nữa."

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa nghe, hoảng rồi.

"Ông nội, ông sẽ không tới lúc này, còn cảm thấy Cố Huyền tốt chứ? Con thật sự không thích anh ta."

"Con bé ngốc, ông nội đã nói rồi, nó là gậy rách, không xứng với con. Có điều, chúng ta không muốn nó cũng không sao, quan trọng nhất chính là, có thể phá hoại hôn ước của nó và Kiều Kiều."

"Ông nội, ông..." Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không nhìn ra, ông nội cô thù dai như thế.

"Hừ hừ, ông nội đến làm cho con bé Kiều Kiều kia, ăn chút dạy dỗ. Đừng để cho nó tưởng rằng, chỉ cần là đồ của con, nó coi trọng liền có thể tùy tiện cướp đi. Kiều Kiều lớn như vậy rồi, nên hiểu được, đồ thuộc về người khác, là không thể tùy tiện mơ ước."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 113: Nha đầu, con có người trong lòng?

"Đương nhiên ông làm như vậy cũng là muốn giúp nó. Cố gia một lòng chỉ nghĩ đến công ty của chúng ta. Cố Huyền cũng không phải là người tốt, Kiều Kiều gả cho hắn, về sau chỉ biết chịu khổ."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe thế mới biết được, ông nội thoát nhìn bắt công với Nguyễn Kiều Kiều nhưng cũng không phải hoàn toàn mặc kệ cô ta.

Chỉ là, khi ông nội dụng tâm lương khổ cho Nguyễn Kiều Kiều, thì nói không chừng ở trong mắt Tần Phương lại cho rằng ông đang bắt công lộ liễu. (dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại. Mình muốn để vậy cho ngắn gọn)

"Đứng rồi..... Nha đầu, con còn chưa nói cho ông biết mấy ngày nay đến cùng là con đi đâu? Nghe nói con vừa chuyển đến Trí Học, chẳng lẽ đúng là cùng nam nhân có quan hệ?"

Ông đương nhiên sẽ không hoài nghi cháu gái mình bị đàn ông bao đường. Ông chỉ đoán rằng, nói không chừng là cháu gái đang yêu đương, có một người bạn trai tốt giúp nàng xử lý phiền toái.

"Ông nội, chuyện không phải như vậy, là....."

Chuyện Trần Tinh Chi còn sống, Nguyễn Mạnh Mạnh hạ quyết tâm không nói cho Nguyễn Triệu Thiên biết.

Nhưng đối với ông nội, nàng không giấu diếm.

Đem ngọn nguồn câu chuyện kể hết cho ông nội, nhưng nàng lại không nhắc đến thân phận của Lê gia.

Một lát sau.

"Nguyễn lai là như thế....." Ông Nguyễn vừa nghe xong, thờ dãi.

"Ài, thật là vận mệnh trên người. Bất quá, con làm rất đúng, chuyện của mẹ con tốt nhất đừng cho người trong nhà biết, nó sống cả đời này đã không dễ dàng, đỡ phải cho nó thêm phiền toái."

"Đứng rồi..... Người nhà kia đối với con thế nào? Chuyển con đến Trí Học, thoát nhìn hắt là cũng không tệ lắm."

Nghe được ông nội nói vậy, trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên xẹt qua một khuôn mặt bạo quân hoàn mỹ không tí vết.

Nghĩ đến tối hôm qua, nam nhân kia cư nhiên ở trong thư phòng làm càn cưỡng hôn mình, khuôn mặt tức khắc liền ửng đỏ.

Ông Nguyễn là người từng trải, khả năng nhìn người khôn khéo cỡ nào, huống chi, đó lại là cháu gái bảo bối của mình.

Vừa thấy Nguyễn Mạnh Mạnh đỏ mặt, lập tức hỏi:

"Như thế nào, chẳng lẽ..... Mạnh Mạnh nhà chúng ta ở trong nhà kia gặp gỡ người nào, mối tình đầu?"

Vừa dứt lời.

Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh vốn là chỉ ửng đỏ, khi nghe được ông Nguyễn nói vậy liền trở nên đỏ bừng.

Nàng nhìn nàng ông nội, mắt hạnh tròn xoe chớp chớp, miệng trở nên lắp bắp.

"Ông, ông nội..... Ông đang nói cái gì thế. Con.... con như thế nào sẽ....."

Ông Nguyễn thấy cháu gái ngại ngùng như vậy, còn có cái gì không rõ.

Đứa nhỏ này đại khái chưa phát hiện, khi nàng khăn trương, nói chuyện sẽ luôn lắp bắp như thế.

Nếu là thật không có ý, cháu gái ngoan như thế nào sẽ khăn trương?

Ông còn đang muốn hỏi thêm vài câu, cửa thư phòng đột nhiên bị người gõ vang.

"Thưa ông, bà bảo tôi lên gọi ông cùng nhị tiểu thư xuống lầu. Dưới lầu..... Dưới lầu có khách quý."

Thanh âm chị Lý từ ngoài cửa truyền đến.

Ông Nguyễn cùng Nguyễn Mạnh Mạnh liếc nhau, đều thấy ở đáy mắt đối phương hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cái gì khách quý tới, còn muốn gọi bọn họ xuống?

*

Giờ này khắc này, ở trung tâm phòng khách Nguyễn gia, Lê Quân Ngự lạnh lùng không coi ai ra gì ngồi trên sô pha.

Trước khi Lê Quân Ngự tới, bà Cố đã mang theo Cố Huyền giận dỗi rời đi, chỉ còn lại người Nguyễn gia với Tần gia.

Vừa rồi, bà Nguyễn còn đang cùng người Tần gia tìm cách làm cho ông Nguyễn hồi tâm chuyển ý thì đột nhiên ở cửa chính Nguyễn gia xuất hiện một nam nhân tuấn mỹ, khí chất vương giả cao ngạo.

"Kiều Kiều, con xác định, cậu ta chính là người

bao đường Mạnh Mạnh?" Bà Nguyễn bảo thấp giọng hỏi Nguyễn Kiều Kiều bên cạnh.

"Đúng, chính là anh ta." Nguyễn Kiều Kiều nhìn nam nhân ngũ quan tuyệt mỹ ngồi ở đối diện, đáy mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Đổ lệ trong lòng lại bất giác tăng lên.

Dựa vào cái gì mà những thứ tốt đẹp nhất đều là của Nguyễn Mạnh Mạnh?

Cô ta nào có tài đức gì để hưởng thụ hết thấy những thứ tốt này!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Bảo bối, anh nhớ em

Nghe được câu trả lời khẳng định từ Nguyễn Kiều Kiều, trong lòng bà Nguyễn liền có chú ý.

Chỉ cần chứng minh được chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh bị đàn ông bao đường, khẳng định không ai dám cưới nó.

Bồi tiền hóa gả không ra, chờ đến sinh nhật nó qua đi, di chúc liền tự động mất đi hiệu lực.

Đến lúc đó, những cổ phần kia còn không phải vào trong tay của tiểu Vũ cùng Kiều Kiều sao.

Nghĩ vậy, bà Nguyễn mặt mày phấn khởi hướng về phía Lê Quân Ngự nói:

"Tiền sinh, cậu tới đây nhất định là bắt Mạnh Mạnh trở về đi? Có phải nó lấy không ít tiền của cậu hay không? Số tiền đó Nguyễn gia chúng tôi không thể giúp nó trả, nhưng cậu muốn mang nó đi thì chúng tôi tuyệt không ngăn cản."

Bà Nguyễn nguyên bản là muốn mở miệng đánh phủ đầu trước.

Ai ngờ, nam nhân nghe được lời bà nói liền nâng lên đôi mắt lãnh đạm.

Đáy mắt sắc bén đầy hàn ý, thiếu chút nữa làm bà Nguyễn sợ tới mức cắn đầu lưỡi.

Bà Nguyễn cũng coi như là người có kinh nghiệm phong sương, nhưng lĩnh lệ trong đáy mắt người nam nhân này lại làm cho bà có cảm giác sợ hãi. (phong sương: là người từng trải, sống qua nhiều gian truân vất vả của cuộc đời)

"Không cần." Mối mong kẻ mờ, nam nhân mặt vô biểu tình phun ra hai chữ.

"Không, không cần?" Bà Nguyễn ngăn người, thật vất vả khỏi phục tinh thần.

"Đó là có ý gì?"

Nam nhân tựa hồ thực không kiên nhẫn, tầm mắt lạnh băng mà uy nghiêm dừng trên khuôn mặt bà Nguyễn, hơi nhú mày.

"Không liên quan đến chuyện tiền bạc ở đây, còn việc mang nằng đi....."

Nam nhân câu môi, không nhanh không chậm trả lời:

"Không ai có thể ngăn cản."

Mặc kệ người Nguyễn gia có đồng ý hay không, hần đều sẽ mang nằng đi.

Nếu không phải vì cho Tiểu Nãi Miêu mặt mũi, hần căn bản không rảnh ngồi ở đây để nói chuyện cùng những người ngu xuẩn này.

Vật nhỏ kia đã trốn học khoa lễ nghi, nếu lại không bắt nằng về thì có lẽ nằng còn muốn trốn học môn toán, lý.

Hần hiện tại là người bỏ tức việc học cho nằng, nên ít nhất cũng cần phải quan tâm đôi chút.

Lệ Quân Ngự nghĩ như thế, nhưng không biết bản thân thật ra là biết được nằng về Nguyễn gia, sợ nằng chịu khi dễ, đặc biệt đến đây đón nằng.

.....

Ngay lúc này, toàn thân Lệ Quân Ngự bao phủ một tầng khí lạnh, trong không khí có cảm giác đè nén khó thở.

Bà Nguyễn bị hàn khí toả ra từ người Lệ Quân Ngự làm kinh sợ, cũng không dễ dàng mở miệng.

Thật vất vả, mới tìm về thanh âm của mình:

"A, haha... Kia, không biết cậu với Mạnh Mạnh nhà chúng tôi là có quan hệ gì? Gần đây có không ít tin đồn không hay về nó, thân là bà nội tôi cũng nên biết đôi chút."

Bà Nguyễn là muốn tìm mọi cách cho Lệ Quân Ngự thừa nhận hần chính là kim chủ của Nguyễn Mạnh Mạnh

Bởi vì câu hỏi của bà Nguyễn, ngữ quan thăm thuy tuần mỵ của Lệ Quân Ngự phủ một tầng sương lạnh.

Sau đó, hần cất giọng lãnh đạm nói:

"Tôi là anh....."

"Anh yêu.... Sao anh lại tới đây? Em không phải đã nói với anh là sẽ về nhà một chuyến sao. Thật là, mới tách ra chưa đến vài giờ, anh cứ nhiên liền tìm đến đây..... Anh như vậy là nhớ em sao!"

Âm thanh thiếu nữ mềm mại bỗng nhiên vang lên, đánh gãy lời Lệ Quân Ngự còn chưa nói xong.

Ngay sau đó, thân ảnh nhỏ xinh từ trên cầu thang chạy xuống, không chút e dè chui vào trong lòng nam nhân.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhảy lên xô pha, tay nhỏ vòng qua cổ Lệ Quân Ngự, người ngồi ở trên đùi hần, như một chú koala đáng yêu bám người không buông.

Khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhỏ cọ vào cổ của hần, thân mật làm nằng.

"Làm ơn làm ơn, ngăn vạ lần đừng nói cho bọn họ thân phận thật của anh. Chuyện của mẹ em, không thể cho họ biết."

Nguyễn Mạnh Mạnh dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được, lặng lẽ xin giúp đỡ.

Kỳ thật, nằng có chút khản trương, trong lòng bất ổn, không biết Lệ Quân Ngự có thể phối hợp hay không.

Vài giây sau, nằng cảm giác tay trái của Lệ Quân Ngự đang đặt trên vai nằng trượt xuống, rồi đột nhiên dừng ở trên eo nằng.

Ngay sau đó, tay phải chạm nhẹ vào cằm nằng, rừ mắt nhìn nằng không chớp mắt.

Àn, có ý tứ gì?

Trong lúc Nguyễn Mạnh Mạnh đang ngốc lảng, khuôn mặt tuần tú đột nhiên đưa sát lại gần nằng.

Lệ Quân Ngự..... Lệ Quân Ngự cứ nhiên làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nằng cảm nằng lên, nhìn thật lâu vào cánh môi hồng phấn nộn của nằng, sau đó thật mạnh hôn xuống.

"Bảo bối, em nói đúng..... Anh nhớ em, tới đón em về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 115: Anh ấy là bạn trai con

Nụ hôn không hề có điềm báo trước, đưa tới.

Lúc môi mỏng của Lệ Quân Ngự gần kề, bờ môi béo mập của Nguyễn Mạnh Mạnh đang hơi mở ra, hoàn toàn quên phòng bị.

Hơi thở mang theo hormone nam tính thuộc về Lệ Quân Ngự, trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ hô hấp.

Nguyễn Mạnh Mạnh gương miệng nhỏ, ngơ ngác ở nơi đó, mắt hạnh đẹp để chớp chớp, lại chớp chớp.

Lại như nhìn cổ định vào, đột nhiên vừa quên đáp lại, cũng quên chống cự.

Vào giờ phút này, trong đầu cô, chỉ còn lại một vấn đề —— Lệ Quân Ngự... Anh anh anh... Anh làm sao có thể vừa thấy mặt, lại hôn cô chứ!

"Khụ, khụ khụ..." Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh đang bị Lệ Quân Ngự hôn đến mơ mơ màng màng, vài tiếng ho nhẹ bỗng nhiên vang lên.

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe ra đó là giọng của ông nội cô, lúc này mới lấy lại tinh thần, đẩy Lệ Quân Ngự ra.

Thiếu nữ bụng miệng nhỏ, mắt hạnh đẹp để ai oán trừng mắt nhìn người khỏi giường.

Lệ Quân Ngự lại không hề bị lay động, tay lớn vẫn ôm cô đến vững vàng.

Ánh mắt lạnh lùng, không nhìn ra vui giận, giống như thường ngày vậy.

Nhưng Nguyễn Manh Manh lại có thể từ khóe môi hơi cong lên của anh, nhìn ra lúc này tâm tình anh không tệ.

Đồ tồi!

Cổ ý hôn cô trước mặt mọi người, hại cô xấu mặt, bằng không tên hư hỏng này sao có thể dùng biểu hiện tựa như cười mà không phải cười nhìn cô.

Nguyễn Manh Manh lại nguyền anh một cái, liền nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn ông nội cô.

"Ông nội... Anh... Anh ấy chính là người con vừa nói với ông, bạn trai của con."

Manh Manh kỳ thực là đang ám chỉ ông Nguyễn, Lê Quân Ngự chính là con trai của gia đình mà Trần Tinh Chi vừa tái giá bên kia.

Đáng tiếc, ông hoàn toàn hiểu nhầm rồi.

ông vừa nghĩ, đúng vậy, vừa nãy cháu gái ngoan ở trên lầu, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, dường như là thẹn thùng vì nhắc tới người yêu.

Chẳng lẽ, người trẻ tuổi này chính là đối tượng làm cháu gái ngoan mới biết yêu?

Ông lại quan sát, phát hiện cháu gái ngoan đang tư thái thần mật ngồi trên đùi người trẻ tuổi.

Mà người trẻ tuổi kia, một tay nắm eo thon của cháu gái ngoan, một tay che chở vai đẹp.

Trong lúc lơ đãng toát ra ý muốn bảo vệ và sở hữu, rõ ràng là thần mật giữa tình nhân nhỏ mới có.

"Bạn trai à, ha ha... Tốt lắm... Manh Manh của chúng ta quen bạn trai, ông nội liền yên tâm."

Ông vui cười hơn hớ đi tới, ngồi vào đối diện Lê Quân Ngự, càng đánh giá người trẻ tuổi trước mắt, càng là thoả mãn.

"Chào ông, làm ông cười chê rồi." Lê Quân Ngự thần thái tự nhiên chào hỏi ông, giọng điệu ngược lại không lãnh lạnh lạnh nhạt như trong ngày thường.

Chỉ là tay lớn nắm trên eo thiếu nữ, không có một chút ý định muốn buông ra nào, cứ như vậy ôm cô, không coi ai ra gì.

"Hay lắm..." Ông Nguyễn duyệt vô số người, càng xem người trẻ tuổi này càng thấy thích.

Không chỉ lớn lên tuần tú, khí chất cũng tốt.

Chỉ nhìn phong thái giữa hai lông mày kia, liền có thể nhìn ra không phải người bình thường.

Sao với một bên Cổ Huyền tự cho mình siêu phẩm anh tuấn, còn có theo thói quen lộ ra tư thái hơn người một bậc.

Người trẻ tuổi này nhìn như biết điều, lại khó che dấu hào quang.

"Ông già, con bé Manh Manh kia trước đây đều không để cặp tới chuyện quen bạn trai. Làm sao có khả năng ông nói chuyện muốn nó kết hôn, liền lòi ra một người bạn trai?"

"Ha ha, tôi thấy, đây là con bé kia có ý lừa ông... Bạn trai là giả, quan hệ bao nuôi mới là thật. Dù sao không có lừa làm sao có khó, bên ngoài đều đang truyền ra, là vị tiền sinh này bao nuôi Nguyễn Manh Manh..."

Bà Nguyễn không chịu nổi Nguyễn Manh Manh, lập tức nhỏ giọng dèm pha.

Ai biết, vừa dứt lời, liền bị ông răn dạy.

"Truyền bên ngoài, truyền bên ngoài... Loại chuyện truyền bên ngoài có thể tin được sao? Cháu gái của tôi cũng tự mình nói rồi, đó là bạn trai của nó. Tôi cũng không có hồ đồ đến mức cháu gái của mình nói mà không tin, một mực đi tin người ngoài."

Ông tức giận đến thối râu rụng mắt, trước mặt mọi người, liền khiển trách bà Nguyễn một trận.

Quay đầu, lại nhìn Lê Quân Ngự, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Bạo quân, anh bị người khinh bỉ

"Lại nói... Bà xem người trẻ tuổi này, dung mạo anh tuấn biết bao nhiêu. Thẳng nhóc anh tuấn như thế, giống như lúc tôi còn trẻ vậy, còn cần dùng tiền đi bao nuôi cô gái sao?"

Ông nói đến đây, cười híp mắt hỏi Lê Quân Ngự, "Người giống như chúng ta vậy, dựa vào mặt là được. Người trẻ tuổi, cậu nói, ông nội tôi nói có đúng không?"

Nguyễn Manh Manh nhìn khuôn mặt dài dàu sưng gió kia một chút, khụ khụ, thực sự là có chút ngại ngùng.

Lời của ông nội cô, thật cay lổ tai mà...

Cũng không biết Lê Quân Ngự, tiếp lời thế nào.

Có điều không tồi, không khí chỉ là đột nhiên yên tĩnh vài giây.

Sau đó, Lê Quân Ngự mặt không cảm xúc, bỏ ra một câu nói: "Vâng, ông nói đúng."

"Ha, ha ha... Tôi đã nói rồi, cháu gái ngoan của tôi có ánh mắt tốt. Ha ha ha... Cậu nhóc, có tiền đồ, tôi thích!"

Ông cười đến càng hải lòng, sắc mặt bà Nguyễn và Nguyễn Kiều Kiều còn có người nhà họ Tần liền càng khó coi.

Nhưng ông không quản bọn họ, trong mắt chỉ có cháu gái ngoan và cháu rể tương lai của ông.

"Đứng rồi, cậu nhóc, hân huyên nửa ngày còn không biết cậu tên là gì, trong nhà có mấy người, bây giờ làm việc ở đâu?"

Ông này vừa mở máy hát, có thể hiểu một trận với cô ba cô bảy bên ngoài.

Huyền thuyên, các loại vấn đề, hân không thể moi móc toàn bộ tình hình gia đình Lê Quân Ngự.

Mặc dù Nguyễn Manh Manh biết, ông nội cô hỏi như vậy, khẳng định đều là quan tâm cô.

Nhưng, vẫn cảm thấy có chút lúng túng.

Đặc biệt, cô thật sợ Lê Quân Ngự sẽ thiếu kiên nhẫn, trực tiếp hất tay không làm nữa, phẩy tay áo bỏ đi.

Nếu như vậy... Còn không biết nên kết thúc như thế nào.

Ai biết, bạo quân trong ngày thường nói chuyện lạnh như băng, nửa ngày không có một câu lời hay, lúc này lại hiếm thấy phối hợp, dùng giọng trầm thấp êm tai, quy củ trả lời câu hỏi của ông.

"Con họ Việt, tên đầy đủ Việt Quân Ngự, trong nhà trừ con ra, còn có ba mẹ con và ba người em trai. Công việc của con là..."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhanh chóng kéo kéo áo khoác âu phục của bạo quân, nhắc nhở anh không thể bại lộ thân phận.

Lệ Quân Ngự sụp mắt, nhìn thấy mắt to long lanh nước của mèo con cất giấu khăn cầu, đang vô cùng đáng thương nhìn anh.

Con người đen không chút gọn sóng, phút chốc, lóe lóe.

Mỗi móng người đàn ông hơi cong, xoay chuyển tiếng nói, "Công việc của con, có liên quan tới game."

"Có liên quan tới game?" đầy mắt bà Nguyễn sáng ngời, lập tức tiếp nhận câu chuyện, "Công việc của Tần Lăng cũng có liên quan tới game, nó mới vừa vào công ty mới, cậu từng nghe nói khoa học kỹ thuật Ngự Diệu chứ, công ty rất nổi tiếng trong ngành game."

Lệ Quân Ngự gật đầu, "Ừm, nghe nói qua, coi như không tệ."

Nguyễn Mạnh Mạnh đỏ mặt.

Bạo quân đại nhân thực sự là khiêm tốn, công ty nhà mình, cũng không khoa trương, chỉ nói một câu "Coi như không tệ".

Tính cách của Lệ Quân Ngự, chưa bao giờ tự mãn, càng không quen tự biến tự diễn.

Những lời này, rơi vào trong tai Tần Lăng, lại cảm thấy là đối phương có ý định xem thường anh ta.

Anh ta cười lạnh một tiếng, không nhận được mở miệng: "Mặc dù khoa học kỹ thuật Ngự Diệu là công ty game, nhưng năm ngoái xếp hạng doanh nghiệp đã xếp vào những công ty mạnh nhất thế giới, địa vị ở ngành game càng là hết sức quan trọng."

"Bản thân bất tài, chỉ mới vừa tiến vào khoa học kỹ thuật Ngự Diệu, cũng đã nhận được tiền lương một triệu hàng năm. Không biết Việt tiên sinh làm việc ở công ty game nào? Lương một năm lại có bao nhiêu?"

Lúc Tần Lăng nói chuyện, lỗ mũi hận không thể nhấc đến trên đầu.

Thật giống như, anh ta tiến vào khoa học kỹ thuật Ngự Diệu, khoa học kỹ thuật Ngự Diệu chính là nhà anh ta mở vậy.

Nguyễn Mạnh Mạnh dựa trong lồng ngực Lệ Quân Ngự, như xem tên hề nhìn anh ta.

Nếu như người này biết, ở trước mặt anh ta, vị "Việt tiên sinh" bị anh ta xem thường này, chính là ông chủ sau màn của khoa học kỹ thuật Ngự Diệu.

Không biết còn có thể làm ra tư thái kiêu căng ngạo mạn như vậy hay không.

"Khoa học kỹ thuật Ngự Diệu đối với nhân viên thuộc hạ từ trước đến giờ hùng hồn... Trăm vạn lương một năm, không tệ."

Tần Lăng cho rằng, Lệ Quân Ngự sẽ lộ ra biểu hiện khiếp ý hoặc là hăm dọa.

Ai biết, anh chỉ là lạnh nhạt trả lời.

Khoa học kỹ thuật Ngự Diệu chưa bao giờ nuôi rác rưởi, Tần Lăng có thể đi vào Ngự Diệu, nói rõ anh ta còn có chút tài năng.

Chỉ có điều, có lẽ anh ta không biết, ở Ngự Diệu, mức lương tối thiểu, chính là từ trăm vạn một năm trở lên.

"Tôi à... Tôi không có công ty cố định. Lương một năm... Cũng không cố định."

Dưới tay anh có nhiều công ty như vậy, vẫn đúng là không nói ra được, anh xem như là công tác ở công ty nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Giả vờ ngược X lại bị làm mất mặt

Còn lương một năm, doanh thu và chia hoa hồng hàng năm của các công ty, có điều đều là con số trong tài khoản ngân hàng.

Những thứ đồ này, có người quản lý đặc biệt quản lý.

Anh chỉ quan tâm quyết sách phương hướng đầu tư lớn, cũng không thực sự để ý đếm những số 0 không hết kia, cụ thể là bao nhiêu con số.

"A, không có công ty cố định, cũng không có lương một năm cố định? Ha, ha ha... Việt tiên sinh, cũng thật là... Ha ha ha..." Tần Lăng cười đến cực kỳ không khách khí.

Cả bà Nguyễn và người nhà họ Tần, cũng khó chịu cười theo.

Sắc mặt ông Nguyễn nhất thời chìm xuống.

Cũng không phải bởi vì Lệ Quân Ngự, chẳng qua là cảm thấy mấy người này, thực sự không có mắt nhìn.

Người trẻ tuổi này, vừa nhìn liền không phải vật trong ao.

Cũng chính là những người ngu xuẩn này, ánh mắt thiên cận, không thấy được, còn ở đây mắt mặt xấu hổ.

Tần Lăng không biết tâm tư của ông, còn có ý hỏi Lệ Quân Ngự: "Không phải vừa nãy anh ta nói, công việc của anh có liên quan tới game sao? ề tôi nghĩ nghĩ... Có liên quan tới game, vừa không có công ty cố định, cũng không có lương cố định, vậy công việc là gì..."

"Há, tôi biết rồi!" Tần Lăng khuếch đại kêu một tiếng, "Không phải anh là game thủ chuyên nghiệp chứ?"

Nói đến đây, ánh mắt Tần Lăng lộ ra khinh bỉ.

"Game thủ chuyên nghiệp..." Lệ Quân Ngự cũng không cảm thấy mất mặt, suy nghĩ một chút, gật đầu, "Không sai."

Ừm, thân phận trên internet, xác thực được cho là game thủ chuyên nghiệp.

"Ha, ha ha... Nhưng nếu như anh là game thủ chuyên nghiệp, vì sao xưa nay tôi chưa từng thấy khuôn mặt này của anh?"

Giọng điệu của Tần Lăng, đã kinh biến đến mức vô cùng hung hăng, "Bây giờ game thủ chuyên nghiệp, kiếm được cũng không ít, nếu như anh thật nổi tiếng, chỉ dựa vào khuôn mặt này liền có thể thu phục không ít fans. Đến bây giờ, tôi còn chưa từng thấy anh trong giới, chỉ sợ... Sống đến mức không ra sao chứ?"

"Có điều không quan trọng lắm, anh có thể nói ID game của anh cho tôi, nể mặt Mạnh Mạnh, sau khi tôi về công ty, nói không chừng có thể thay anh hoạt động."

Bà Nguyễn thấy thế, lập tức nói chen vào: "Đúng vậy, nếu cậu là bạn trai Mạnh Mạnh, vậy thì để cho Tần Lăng giúp đỡ. Tần Lăng à, đối tốt với Mạnh Mạnh chúng ta, giống như anh trai. Nể mặt Mạnh Mạnh, để бат cậu một chút cũng không phải là không thể."

Bà đương nhiên không phải muốn giúp người trẻ tuổi này, bà chính là có ý gây xích mích, muốn cho người trẻ tuổi này hoài nghi quan hệ của Nguyễn Mạnh Mạnh và Tần Lăng.

"Được rồi được rồi, Quân Ngự người ta lần đầu tiên tới nhà, xem xem các người đều đang nói những gì đó!"

Ông thực sự không nhìn nổi, đứng lên, cắt ngang bọn họ.

"Quân Ngự, Mạnh Mạnh... Hôm nay ông nội mệt mỏi, quên đi, các người về trước đi. Hôm khác, ông nội lại hẹn riêng các người, thoải mái tâm sự."

Cơ thể ông vừa mới khỏi phục một chút, tinh lực còn chưa đủ.

Vừa này hô quát nhiều lần như vậy, làm ông hiện ra uể oải, thực sự không muốn tiếp tục nghe những người này nói quái gở.

Thấy ông mệt mỏi, Mạnh Mạnh lập tức từ trên người Lê Quân Ngự nhảy xuống.

"Em trước tiên đưa ông nội em đi nghỉ." Cô nói với Lê Quân Ngự một tiếng, cũng không để ý tới những người khác, đỡ ông nội lên lầu nghỉ ngơi.

Kết quả, mới vừa lên lầu, ông nội liền lấy đồ từ trong quần áo đưa cho cô.

"Cháu gái ngoan, cảm... Giấu kỹ..."

"Này, đây là..." Nguyễn Mạnh Mạnh sững sốt, ông nội cô lại kín đáo đưa cho cô một cuốn sách màu đỏ sậm.

"Con bé ngốc, đây là sổ hộ khẩu. Không có sổ hộ khẩu con kết hôn thế nào nha... Nhanh, nhanh cầm cẩn thận, ông nội xem trọng thẳng nhóc kia, trở về liền nhanh đi đăng ký kết hôn đi."

"Chuyện này..." Nguyễn Mạnh Mạnh dờ khóc dở cười.

Ông nội, ngài ngay cả bộ mặt thật của người kia còn không biết, tích cực như thế liền đưa cháu gái cho anh, có cần nhanh như vậy không?

*

Chờ Nguyễn Mạnh Mạnh từ trên lầu đi xuống, chuẩn bị theo Lê Quân Ngự rời khỏi.

Tần Lăng thấy thế, cũng đi theo: "Ba, mẹ, công ty con còn có việc, con cũng đi trước."

Tần Lăng là có ý.

Anh ta vừa dùng tiền lương công ty ứng trước, mua BMW, đang đứng ngoài cửa chính nhà họ Nguyễn.

Tần Lăng thấy bóng người Nguyễn Mạnh Mạnh và Lê Quân Ngự đã đi tới cửa, lập tức đuổi tới.

"Mạnh Mạnh, chờ anh... Anh đi cùng các người..."

Một lát sau, ngoài cửa nhà họ Nguyễn.

Tần Lăng đứng bên xe BMW mình mới mua, nhìn chiếc Maybach bản limited nhanh chóng rời đi, mãi đến khi đuôi xe thể thao biến mất trong tầm nhìn, vẫn không có từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần.

Sao, làm sao có khả năng...

Người đàn ông kia, không phải chỉ là game thủ chưa có công ty cố định sao?

Anh... Anh làm sao có khả năng mua nổi, Maybach giá trị ngàn vạn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tại sao hôn cô?

"Ha ha ha... Cười chết em rồi... Anh có thấy biểu cảm trên mặt Tần Lăng kia không, em còn thấy đau mặt dùm anh ta. Anh nói, lần sau anh ta gặp được anh, còn dám kiêu ngạo như thế hay không? À không, lần sau chúng ta thẳng thần đến công ty anh, trực tiếp gọi anh ta vào văn phòng..."

Nguyễn Mạnh Mạnh cười nhạo Tần Lăng, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt người đàn ông, đang từng chút từng chút âm trầm.

Chờ cô nói xong lời cuối cùng, mới đột nhiên ý thức được, Lê Quân Ngự từ đầu tới cuối, không tiếp nhận một câu nói.

Không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm miệng, sợ hãi hỏi: "Anh... Anh sao vậy?"

Lê Quân Ngự đang cầm tay lái, ánh mắt nhìn thẳng trước xe, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không bỏ thí cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

Khuôn mặt anh lạnh lùng, thời khắc này, hoàn toàn không có biểu hiện ra khiếm tốn như ở trước mặt ông Nguyễn vừa nãy.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, em trốn học." Môi mòng của Lê Quân Ngự khẽ mở, tiếng nói nhàn nhạt.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng cau mày, không ngờ tới, Lê Quân Ngự lại còn nhớ chuyện này.

"Còn có... Anh nói rồi, sau này không được gọi anh yêu nữa. Số lần em bắt anh diễn trò quá nhiều, phiền phức."

Hai chữ cuối cùng, giọng điệu không nặng, nhưng cũng lạnh đến mức làm người đau lòng.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng nhấc mắt nhìn anh, thấy anh vẫn nhìn thẳng phía trước, cặp con ngươi đen như mực uy nghiêm mà lạnh lùng kia, không giống người đàn ông vừa nãy ở trong phòng khách, ôm cô gọi cô báo bối nữa.

Trái tim, không hiểu sao đau một hồi.

Cô theo bản năng nắm chặt túi xách, ở trong đó, còn chứa sổ hộ khẩu ông nội đưa cho cô.

Vừa này, cô thật sự sụt chút nữa đã muốn hỏi anh... Có thể giúp cô đóng kịch, giả kết hôn với cô hay không.

Nhưng bây giờ...

Nguyễn Mạnh Mạnh kéo kéo khoe miệng, may là...

May là cô còn chưa kịp nói, bằng không, mặt mặt chính là mình.

Nguyễn Mạnh Mạnh không phải tính tình mềm yếu ưu thương, đau lòng một hồi, liền ngoan cường chữa trị.

Cô hất cằm lên, quật cường đáp trả: "Không phải anh cũng như thế sao. Rõ ràng chỉ là diễn trò cho bọn họ xem, không phải vừa thấy mặt anh đã hôn lên. Coi như là đóng kịch, anh cũng không cần diễn chân thực như vậy chứ?!"

"Đóng kịch?" Môi mòng của Lê Quân Ngự, nổi lên một độ cong lạnh lẽo.

Mang theo vài phần ý trào phúng, lạnh lùng nói: "Em nói sai, đó không phải đóng kịch."

"Không phải..." Nguyễn Mạnh Mạnh hơi run run.

Không phải đóng kịch, vậy đó là gì?

Hai người bọn họ cũng không phải tình nhân thật sự, cô gọi anh "Anh yêu", anh hôn trả lại cô chẳng lẽ không là vì ả giầu thân phận ở trước mặt bọn bà Nguyễn sao?

Xe vừa vận dừng ở một cái giao lộ đèn đỏ.

Lệ Quân Ngự chốc mắt lại đầy, tầm mắt lạnh lẽo, rơi vào trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ sưng sờ kia, anh dùng một loại giọng điệu giải quyết việc chung, lạnh nhạt mở miệng: "Đó chỉ là trừng phạt, trừng phạt vì tội trốn học."

"Trùng... Phạt..." Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng thuật lại, nhớ tới lời anh đã nói.

Một khi cô không nghe lời, không cố gắng học tập, anh liền hôn cô.

Cái kia vốn không phải uy hiếp...

Thì ra, anh nói đều là sự thật.

Vì vậy, anh hôn... Cũng chỉ là trừng phạt thôi sao?

Vẫn còn không kịp nhắm nghỉ nữa, tiếng nói lạnh lẽo mà lạnh nhạt của người đàn ông, lần thứ hai vang lên.

"Nếu không em cho rằng, tại sao anh hôn em?"

Khuôn mặt nhỏ của Nguyễn Mạnh Mạnh, lóe qua một tia kinh ngạc.

Cô nhấc mắt nhìn về phía Lệ Quân Ngự, vô số tâm trạng không kịp thu lại, xẹt qua từ trong cặp mắt hạnh đáng yêu êm dịu kia.

Chật dạp, chặt vật thậm chí còn có một chút thất vọng mất mát, ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện.

May là lúc này, đèn đỏ chuyển đèn xanh.

Tầm mắt Lệ Quân Ngự một lần nữa nhìn về phía trước, mới không có bị anh phát hiện, những tâm trạng không kịp thu lại kia.

Khuôn mặt nhỏ hơi trắng bệch, cô cảm thấy môi hơi khô.

Sống mười chín năm, lần đầu tiên nếm trải loại cảm giác vắng vẻ kỳ quái này...

Thật giống như toàn thân đều không thoải mái, nhưng lại không thể nói được, là vì cái gì.

Tay nhỏ không khỏi nắm chặt.

Cô nghĩ, cô thật sự nên suy nghĩ thật kỹ một hồi, tìm một người gả cho, chuyển ra ngoài nhà họ Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 119: Đối tượng kết hôn giả

"Bây giờ trở về phòng, làm hết bài thi trên bàn em, lát nữa anh tới kiểm tra."

Nguyễn Mạnh Mạnh tự ý đi ra ngoài một chuyến, làm lỡ quá nhiều thời gian.

Mới vừa trở lại nhà họ Lệ, giọng Lệ Quân Ngự liền lạnh nhạt, khuôn mặt lạnh lùng dận dỏ cô.

"Dạ." Nguyễn Mạnh Mạnh giống như quả cầu da xi hơi, ngoan ngoãn đồng ý.

Ngay cả một câu phản bác cũng không có.

Nhìn bóng người thiếu nữ cúi đầu, uể oải đi lên lầu đi, trong lòng mắt đen sâu không thấy đáy của người đàn ông, xẹt qua một tia âm trầm.

*

Trên lầu, trong phòng.

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa vào cửa, liền khóa trái cửa phòng ngủ.

"Bệnh thần kinh... Trừng phạt người ta liền hỗn loạn người ta, nào có cách trừng phạt biến thái như thế! Bạo quân bạo quân bạo quân, tối nay liền chơi game dẫn người miễn phí đánh nát quân!"

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa nường, vừa chà chà môi mọng.

Lau bỏ môi béo mập của mình đến khi đỏ bừng, mới xem như là ngừng lại.

Cô ngồi vào trên ghế, từ trong túi xách rút bản hộ khẩu màu đỏ sậm kia ra.

Càng xem bản hộ khẩu kia, càng cảm thấy vướng tay chân.

"Ông nội, ông thật là... Sao lại cho con một vấn đề khó khăn lớn như vậy."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn sổ hộ khẩu buồn rầu, vốn còn chuẩn bị kéo dài tới hai tháng cuối cùng trước 20 tuổi, lại để giải quyết chuyện này.

Có điều bây giờ, không thể chờ.

Tuy rằng cô cũng không nói được là vì cái gì.

Nhưng... Trong lòng cô mơ hồ có loại dự cảm.

Nếu như lại tiếp tục ở lại nhà họ Lệ, có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó, mà ngay cả bản thân cô cũng không cách nào khống chế.

Nói làm liền làm, cô lập tức gọi cho Mộ Cảnh Hành.

"Alo, Mạnh Mạnh..."

"Mợ công tử bột, không nói nhiều lời." Điện thoại vừa bắt, Nguyễn Mạnh Mạnh trực tiếp hỏi: "Cậu mau nói, có phải hai người chúng ta là quan hệ bạn tốt thân thiết nhất không?"

Đầu bên kia điện thoại Mộ Cảnh Hành sững sờ một chút, "Phải, đương nhiên là vậy."

"Được, nếu là bạn tốt... Cậu có thể lên đưa bản hộ khẩu nhà cậu cho mình không?"

"Cái gì? Trộm hộ khẩu bán!"

Mộ Cảnh Hành ngón ngang, "Cậu muốn hộ khẩu nhà mình làm gì?"

"Không làm gì... Chính là muốn hỏi cậu một chút, cái kia... Cậu xem, hai người chúng ta kết hôn thế nào?"

"Kết, kết hôn! Khụ, khụ khụ khụ..." Mộ Cảnh Hành dường như là bị sặc nước miếng của chính mình.

Chờ anh thật vất vả chậm chạp ổn định, "Manh Manh, cậu đừng như vậy... Mình còn nhỏ, không chịu nổi cậu dọa..."

"Ai nói mình dọa cậu, là sự thật..." Nguyễn Manh Manh nói chuyện xảy ra ở nhà họ Nguyễn ngày hôm nay cho Mộ Cảnh Hành.

"Ông lợi hại thật, chiêu tàn nhẫn như thế cũng nghĩ ra được. Lần này Cố Huyền còn không lên hỏi hận. Còn có Nguyễn Kiều Kiều, cô ta khẳng định tức chết rồi, ha ha ha..."

"Ai, bây giờ mình nào có rảnh rồi quan tâm hai người bọn họ. Mộ công tử bột, cậu yên tâm, kết hôn già thôi... Cậu nhanh lên đưa sổ hộ khẩu ra đây, chúng ta đi..."

"Dừng dừng!" Mộ Cảnh Hành kêu cô dừng lại.

"Manh Manh, không phải là anh em không muốn giúp cậu, thực sự là mình có lòng không đủ lực nha. Lẽ nào cậu đã quên, năm nay mình mới 18, sang năm mới 19, mình lấy cái gì kết hôn với cậu?"

"Đừng, đừng vậy... Sao mình quên mất việc này chứ!" Nguyễn Manh Manh vỗ đầu một cái, càng bối rối.

Nước S quy định, con gái 18, con trai 20 mới có thể kết hôn.

Nhưng bên cạnh cô, người đàn ông vượt qua 20 tuổi, thích hợp kết hôn.

Ngoại trừ Cố Huyền, Tần Lăng ra, cũng chỉ có Lê Quân Ngr.

Nhưng Lê Quân Ngr, là tuyệt đối không được...

"Nếu không như vậy đi, mình thay cậu suy nghĩ chọn người thích hợp..." Giọng Mộ Cảnh Hành, từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

"Phải gì, hẳn già cho người đàn ông có thể lóc mù mắt chó của Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều. Lê nhị thiếu thế nào? Mình bảo đảm, cậu gả cho Lê nhị thiếu, tuyệt đối có thể làm cho bọn họ mù mắt chó!"

"Lê nhị thiếu..." Nguyễn Manh Manh nhủ mảy, không nghĩ tới sẽ nghe được cái tên này.

Nếu không phải là Mộ Cảnh Hành nhắc tới, cô cũng suýt chút nữa đã quên.

Người đàn ông kia hơn nửa tháng trước, do cô tự mình thiết kế, bị cô mượn dùng gen.

Thời gian thoát cái, ai có thể nghĩ tới, hơn nửa tháng sau ngày hôm đó, cô lại ở trong Lê gia, chỉ là còn chưa từng gặp vị Lê nhị thiếu kia.

"Mình nghe nói, vị đại thiếu gia Lê gia kia quá khó làm, đến bây giờ còn chưa có bạn gái. Vì vậy bà Lê mới thu xếp cho Lê nhị thiếu xem xét vị hôn thê, Lê nhị thiếu chính là sợ phiền phức, mới trốn ra ngoài du học."

"Cố điếu, chắc anh ta sắp trở về rồi. Qua một tháng nữa chính là ngày mừng thọ của ông Lê gia, anh ta nhất định phải trở về chúc thọ. Dù sao cậu cũng đã xảy ra quan hệ với anh ta, đến lúc đó mình thay cậu nghĩ cách gặp gỡ anh ta, nói không chừng anh ta cũng giống như cậu, muốn tìm một đối tượng kết hôn già."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Mới lạ

Đề nghị của Mộ Cảnh Hành, cũng làm cho Nguyễn Manh Manh cảm thấy có thể được.

Lê Quân Đình từ mọi phương diện mà nói, dường như đều là đối tượng kết hôn già thích hợp.

Chỉ cần, Lê Quân Đình thật sự như Mộ Cảnh Hành nói, cũng bị gia tộc bức hôn.

Đến lúc đó, cô nói rõ tình hình với anh ta, hai người theo như nhu cầu mỗi bên, vừa vặn giúp lẫn nhau.

Còn vừa nảy trong nháy mắt đó, ở trong đầu xẹt qua bóng người lạnh lùng, lại bị cô hết sức ép xuống.

"Đừng rồi, ID cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ kia tạm thời mình không thể dùng. Cậu gửi mật mã tài khoản của cậu tới, gần đây mình dùng ID của cậu."

Cúp điện thoại, Nguyễn Manh Manh không có trực tiếp mở game, ngược lại ngồi trước bàn đọc sách, bắt đầu hoàn thành bài thi.

Cô nghĩ, cô cũng không tiếp tục cho Lê Quân Ngr bất cứ cơ hội nào, "Trừng phạt" cô.

Trên bàn đặt ba bộ bài thi, phân biệt là ba môn học chính.

Nguyễn Manh Manh lấy bài thi ngữ văn và tiếng Anh ra, xoạt xoạt viết.

độ khó bài thi tổng ôn tập thi đại học, đối với cô mà nói tương đối ung dung, không tới một lúc liền hoàn thành xong toàn bộ.

Cuối cùng còn lại, chính là bài thi số học kia.

"Hô..." Nguyễn Manh Manh nhắm hai mắt hít sâu một hơi, rút bài thi số học từ thấp nhất ra.

"Tôi hôm qua có thể thấy rõ, bây giờ hẳn là cũng có thể đi... Thử xem..."

Cô mở mắt ra, định thần.

Tiếp theo liền niềm vui bất ngờ phát hiện, bệnh của cô quả nhiên hết rồi!

Mỗi một câu đề trên bài thi số học, đều có thể thông qua hai mắt, rõ ràng truyền vào đại não.

Những con số kia, trong nháy mắt vừa truyền vào đại não, bắt đầu cấp tốc vận hành.

Ánh mắt chiếu tới, mỗi một câu đề nên dùng giải pháp gì, trình bày thế nào, tất cả nắm trong lòng bàn tay Nguyễn Manh Manh.

Cô và Nguyễn Thi Thi là chị em cùng một mẹ, rõ ràng nên thông tuệ như thế, nhưng sự thực lại một mực ngược lại.

Tất cả mọi người lại cho rằng, cô là ngu xuẩn, chỉ làm liên lụy chị gái.

Lại không ai biết, năm đó Nguyễn Thi Thi từng dẫn cô đi kiểm tra IQ, chỉ riêng trị số thông minh mà nói, cô cao hơn chị gái.

Nếu không phải là bởi vì sự kiện kia tạo thành bóng ma trong lòng cô, nhiều năm như vậy, cũng sẽ không bị người hiểu lầm.

"Lẽ nào, thật sự khỏi phục?" Nguyễn Manh Manh cảm thấy kỳ quái, tâm bệnh kia lại như khắc vào trong xương tủy, như hình với bóng.

Dù cho chị gái đi tìm mấy bác sĩ tâm lý cho cô, cũng không có cách nào giải quyết.

Nhưng bây giờ, hết thầy con số đều rõ ràng đập vào mí mắt, hơn nữa, cũng không còn bởi vì cô tính nhảm ở trong lòng, mà có sinh lý bài xích, làm cho cô đầu vầng mắt hoa.

Nếu tốt rồi, vậy thì mau làm...

Cũng giống như làm bài thi ngữ văn, tiếng Anh vừa này, không, thậm chí càng nhanh hơn, Nguyễn Mạnh Mạnh nhanh chóng giải đề.

Xoạt xoạt xoạt, hơn nửa canh giờ, cô liền làm đến một câu cuối cùng.

Nhưng mà, con số vốn rõ ràng lại đúng vào lúc này, đột nhiên bắt đầu trở nên mơ hồ.

Choáng váng đầu... Hoa mắt...

Xảy ra chuyện gì, tại sao lại như vậy?

Thái dương chảy ra mồ hôi lạnh, sinh lý bài xích lại xuất hiện lần nữa, Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, trái tim co rút đau đớn.

A, khó chịu... Thật khó chịu...

Vào giây phút cuối cùng mất đi ý thức, trong lúc hoảng hốt, cô giống như nghe được tiếng cửa bị mở ra.

Tại sao?

Cô khóa cửa, vì sao, còn có thể bị người mở ra...

*

Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ngủ trên giường lớn trong phòng ngủ.

Trên mu bàn tay trái của cô, cảm thấy truyền dịch.

Mà dựa vào một bên cửa sổ kia, là một bóng người quen thuộc, đang ngồi trên ghế salông.

Hai chân thon dài của Lê Quân Ngự bắt chéo, đặt Laptop trên đầu gối, bên tai đeo tai nghe Bluetooth.

Giọng điệu lạnh lạnh, trầm thấp truyền đến, dường như đang họp với người khác.

Nhìn tư thái người đàn ông lười biếng lại thông dong, con mắt đẹp dễ của Nguyễn Mạnh Mạnh âm thầm.

Điều chỉnh tốt hồ hấp, mới mở miệng: "Anh cả..."

"Tỉnh rồi?" Nghe được giọng, Lê Quân Ngự nhấc mắt.

Sau đó, rất tự nhiên lấy tai nghe xuống.

"Anh không cần phải để ý đến em, anh bận bận trước đi." Nguyễn Mạnh Mạnh khách sáo với anh, giọng điệu có vẻ mới lạ.

Lông mày đen đẹp dễ của người đàn ông, hơi nhíu lại.

Cũng nặc kệ đầu kia video, các vị cấp cao vẫn đang đợi anh ra quyết sách, trực tiếp đóng Laptop, đứng dậy đi tới chỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chạy trốn chết

"Bác sĩ nói, em không ăn bữa sáng, cho nên mới bị hạ đường huyết té xỉu." Lê Quân Ngự đi tới bên giường.

Bàn tay lớn, dừng ở trên trán Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lòng bàn tay man mát, bỗng nhiên kẻ sát ở trên da thịt, làm Nguyễn Mạnh Mạnh bắt giác run lên một chút.

Cô lắc đầu sang một bên, muốn tránh khỏi sự đụng chạm của người đàn ông.

"Sao vậy, lạnh?" Lê Quân Ngự cup mắt, nhàn nhạt nhìn cô.

Bàn tay lớn đặt ở trên trán cô, lại chưa từng lệch khỏi, vẫn dừng ở trên trán cô, thậm chí còn dùng mấy phần lực.

Giống như là, không cho cô chạy trốn.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhủ thầm, trong đôi mắt mang theo mấy phần bướng bỉnh, "Không lạnh..."

Cô không phải lạnh, cô chỉ là, không muốn để cho anh chạm vào.

"Còn có, bác sĩ không phải nói em hạ đường huyết sao. Nếu như vậy, anh sờ trán em làm gì? Em cũng không bị sốt..."

Lê Quân Ngự nghĩ làm cô hạ đường huyết té xỉu, vậy coi như là hạ đường huyết đi.

Nguyễn Mạnh Mạnh bây giờ, cũng không muốn giải thích thêm cho Lê Quân Ngự.

Thái độ của mèo con rất kém, có thể nói là không chút khách khí lấy móng vuốt sắc bén ra với anh.

Nghe được lời nói của cô, đôi mắt thâm thúy của Lê Quân Ngự, phút chốc trầm lạnh mấy phần.

Anh hít mắt lại, trông mắt xẹt qua một tia giận dữ.

Khó được chú động quan tâm người khác, lại bị đối phương không chút lưu tình từ chối, điều này làm bạo quân đại nhân chưa bao giờ bị đối xử như thế cực kỳ không quen.

Đang muốn nói hai câu cảnh cáo cô, cúi đầu, lại thấy khuôn mặt nhỏ xám trắng của thiếu nữ.

"Nguyễn Mạnh Mạnh..." Gọi tên của cô, mở miệng là giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn, uy nghiêm mang theo hơi thở lạnh túc.

"Sau này không được nhìn ăn điểm tâm." Câu tiếp theo, giọng điệu lại bắt gặp hạ thấp, còn mang theo quan tâm như có như không.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi run run, nguyên bản đã chuẩn bị tốt bị Lê Quân Ngự răn dạy.

Ai biết, lại là như vậy...

"Bài thi của em anh đã xem qua, ngữ văn và tiếng Anh làm được không tồi, một đề toán cuối cùng tuy không giải ra được, nhưng tiến bộ rõ ràng."

Bàn tay lớn, từ trên trán cô lấy ra.

Lệ Quân Ngự lạnh mặt thay cô kéo chăn, đắp kín.

"Em rõ ràng sẽ làm, về sau không được hồ đồ, càng không được để giấy trắng. Gắn đây cũng không cho chơi game, học tập thật tốt, chờ sau kì thi tháng anh đánh với em một trận."

Lệ Quân Ngự vẫn nghiêm khắc, nhưng thái độ kỳ thực đã mềm xuống.

Có điều "không cho" liên tiếp này, Nguyễn Manh Manh nghe đến đau não, căn bản không muốn đề ý đến anh.

Cô nhàn nhạt "ừm" một tiếng, liền nằm trong chăn, chỉ lộ ra hai con mắt to nhìn chăm chăm vào anh.

Ánh mắt ướt nhẹp như vậy, rất dễ dàng khiến người ta đau lòng.

Lệ Quân Ngự rũ mắt, ở trên cao nhìn xuống đáng đáp nhỏ bé làm người ta thương yêu của cô, đáy lòng không khỏi cứng lại.

Thời khắc này, vậy mà đột nhiên nhớ đến dự vị sáng sớm hôm nay, đem vật nhỏ này ôm vào trong ngực, cảm giác tùy ý hôn môi.

Ánh mắt người đàn ông hơi tối, bất giác dề xuống tâm trạng kỳ quái kia.

"Em nghỉ ngơi thật tốt... Hai ngày nay công ty bận rộn, anh tạm thời không rảnh học bổ túc cho em. Sẽ an bài giáo viên cho em, nhớ kỹ, không được bắt nạt bọn họ."

Lệ Quân Ngự nói xong, cũng không chờ Nguyễn Manh Manh đáp lại, đã không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

Nguyễn Manh Manh nằm ở trong chăn, nhìn bóng lưng bước nhanh rời đi của anh, trong đầu lóe qua nghi vấn.

Vì sao lại cảm giác, Lệ Quân Như nhìn qua như là đáng về chạy trốn chết?

Cô, có đáng sợ như vậy sao?

*

Ngày hôm sau, chủ nhật.

Lệ Quân Ngự quả nhiên chưa từng xuất hiện, người dạy bù cho cô đã biến thành ông Tào và ông Lý.

Lệ Quân Ngự tựa hồ dường như thấy cô không qua được khoa học tự nhiên, ưu tiên học bổ túc vẫn là hai môn công khóa toán học và vật lý.

Lớp toán học, Nguyễn Manh Manh đối với ông Tào nói: "Những đề này em đều biết làm, em chỉ là không muốn viết."

Trời đất chứng giám, cô thực sự nói thật!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 122: Nguyễn Manh Manh lại là một thiên tài

"Vâng vâng, tôi cũng cảm thấy em đều sẽ làm, vì vậy những bài thi này không phải chuẩn bị cho em, là tôi làm..."

Ông Tào cực kỳ thức thời, trái bài thi ra, căn bản không đi nghiên cứu sâu vào lời nói của Nguyễn Manh Manh.

Đại tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó, cô nói cô sẽ làm, vậy ông Tào coi như cô thật sự sẽ làm.

Lệ đại thiếu tuy đáng sợ, nhưng dù đáng sợ, cũng không có đáng sợ như đồ đệ nhỏ Nguyễn Manh Manh này.

Một tay liền có thể vật trang trí bằng đồng bóp đến biến hình, sức mạnh kinh khủng như vậy, bộ xương già này của ông, cũng không muốn thử nghiệm.

Nguyễn Manh Manh một tay chống cằm, rất nghiêm túc nói: "Giáo viên Tào, em nói thật, em thật sự biết làm."

"Vâng vâng, em biết em biết..." Ông Tào ngay cả mặt cũng không nhúc, cầm bút lên, chuẩn bị thay Nguyễn Manh Manh viết xong bài tập nên hoàn thành trong hôm nay.

Những bài thi này, đều là bài tập Cao Hán Thu ra, tuy rằng độ khó đối với học sinh cấp ba mà nói có hơi lớn, nhưng ông Tào bắt tay vào làm quả thật là biến đổi chơi đa dạng.

"Đề thứ nhất chọn C, đề thứ hai chọn A, đề thứ ba chọn D, đề thứ tư chọn A, đề thứ năm chọn B..."

Thuộc về thiếu nữ, tiếng nói mềm mại tươi mát, đột nhiên vang lên ở bên tai ông Tào.

Ông Tào ngăn người, lập tức quay về đề mục xem kỹ...

Ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn Nguyễn Manh Manh: "Em... Em tìm đáp án từ đâu? Sư huynh đưa cho em?"

"Em nói rồi, em sẽ làm... Em còn chưa ngốc đến mức, yêu cầu anh ta đưa đáp án cho em."

Nguyễn Manh Manh nói thầm, đưa tay lật mấy trang bài thi, chỉ còn một đề lớn cuối cùng.

"Thầy xem đề này xem, thi là bất đẳng thức, phương thức giải đáp truyền thống làm em cảm thấy quá phiền phức, đã nghĩ ra cái mới..." Nguyễn Manh Manh chống đầu, ẻm tai nói.

Bài thi này, là ngày hôm qua cô thừa dịp bệnh cũ không hiểu sao lại biến mất, cố ý nhìn qua một lần, chuẩn bị kỹ càng.

Trí nhớ cô tốt, dễ xem qua đều nhớ, lúc đó liền giải ra.

Bây giờ chỉ là thuật lại, không giải toán ở trong đầu, thi sẽ không sản sinh ra tính bài xích.

Ông Tào nghe xong mấy câu nói của Nguyễn Manh Manh, lần này là thật sự sửng sốt.

Đáp án đề lựa chọn có thể sao chép, nhưng loại đề lớn này, thi sẽ không được, cho dù làm người nói dựa theo, cũng không thể nói rõ ràng như vậy.

Hướng chỉ, phương pháp Nguyễn Manh Manh dùng còn đặc biệt xảo diệu, ngay cả ông cũng không nghĩ tới.

Tuyệt đối không thể, là cô sớm lên mạng tra được, lại tới khoe khoang.

"Em, em... Em vì sao sẽ nghĩ ra loại giải pháp này?"

"Rất đơn giản, dùng nơi này nghĩ ra được." Nguyễn Manh Manh chỉ chỉ đầu, lại chỉ về đề thứ hai đếm ngược.

"Còn có đề này cũng thể, ở đây thêm một đường phụ, lại lấy A là tâm, AD là bán kính đường tròn... Làm như vậy, so với giải pháp bình thường còn đơn giản tiện lợi hơn."

Nghe được Nguyễn Manh Manh liên tiếp giải ra hai vấn đề khó, chuyện này làm ông Tào triệt để sửng sốt.

Qua một hồi lâu, ông đột nhiên lớn cười cười, ôm chặt lấy Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Ha... Ha ha ha... Không nghĩ tới Tào Vĩ Bình tôi cũng sẽ may mắn như vậy. Cho rằng tôi đã gặp chuyện khó khăn, kết quả lại đảo được bảo bối. Đồ đệ tốt, đến đến đến... Ở chỗ tôi còn cất giấu mấy chục bộ bài thi, chúng ta thảo luận một chút."

Trong xương ông Tào vẫn là học giả cao tuổi, đụng vào học sinh linh tính như Nguyễn Mạnh Mạnh, nhất thời nổi lên ái tài chí tâm.

Hận không thể đều lấy ra tất cả bản lĩnh cuối cùng của mình.

"Dừng lại!" Nhưng mà, ông tràn đầy nhiệt huyết, lại gặp phải chèn ép vô tình.

"Giáo viên Tào, đề mục nào em cũng sẽ không làm. Những bài thi này, vẫn là thầy viết, bài tập sau này cũng như thế. Em nói rồi... Em biết, nhưng em không muốn viết."

Nguyễn Mạnh Mạnh chống cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn ông.

Cô chính là cố ý để lại bài thi không làm kia, là hướng về phía ông Tào chứng minh thực lực của cô.

Còn bài thi sau này phải làm sao, vậy cũng chỉ có thể tùy duyên.

Nếu ngày hôm qua và ngày hôm trước, bệnh cũ của cô có thể không hiểu ra sao biến mất, nói không chừng sau đó cũng sẽ chứ?

Ông Tào ngán người, ngược lại cũng không buồn bực.

Thiên tài mà, tóm lại là có chút tính tình.

"Được được được, vậy sau này bài thi đều giao cho tôi làm... Em yên tâm, ở chỗ Lệ đại thiếu, tôi sẽ thay em đầu điểm... Em nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi thật tốt."

Nhận đệ tử cuối cùng, ông Tào cũng trở nên xáo quyết lên.

Vì đồ đệ nhỏ hài lòng, quyết định thay Nguyễn Mạnh Mạnh gánh vác.

Thấy ông Tào nói như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh thật cao hứng lấy điện thoại đi động ra.

Vừa vặn, cô còn thiếu một chút, liền đủ một khoản tiền tiếp theo cho nhóm thám tử.

Liền dành thời gian kiếm một đồng tiền...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 123: Nội tâm chú Triệu tan vỡ

Toàn bộ chú nhật, Nguyễn Mạnh Mạnh chơi game đến sắp điên rồi.

Liên tục nhận vài cái hóa đơn, sau khi làm xong hơn nửa còn từ Lệ Quân Tỳ kia kiếm được 10 vạn đồng, xem như là gom đủ giai đoạn tiếp theo cho nhóm thám tử.

Cô nguyên bản còn không dám quá làm càn, lúc ông Tào giúp cô làm bài, cô chơi game một lát, liền đi nghe động tĩnh bên ngoài một chút.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh biết, cô vẫn sợ tên bạo quân Lệ Quân Ngự kia.

Nếu như không cẩn thận bị Lệ Quân Ngự phát hiện, cô đi học còn chơi game, nói không chừng sẽ bị anh mượn cơ hội này, mạnh mẽ "trừng phạt" cô.

Nhưng Lệ Quân Ngự dường như giống như lời anh nói, đột nhiên trở nên rất bận, cả ngày cũng chưa từng xuất hiện.

Rõ ràng một ngày không thấy Lệ Quân Ngự, đến tối ngủ, lúc nằm ở trên giường.

Nguyễn Mạnh Mạnh ôm gối, đột nhiên có chút mất ngủ.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày điên rồi sao... Không gặp cái tên bạo quân kia không phải càng tốt hơn sao, đỡ phải bị anh ta tìm mày phiền toái."

Ép buộc thôi miễn tự mình mau chóng ngủ mau chóng ngủ, Nguyễn Mạnh Mạnh tự nói với mình, cái gì cũng không nên nghĩ.

*

Rạng sáng 5 giờ, Lệ Quân Ngự đến lúc này mới kết thúc tăng ca, ngồi xe trở lại nhà họ Lệ.

"Đại thiếu gia, cực khổ rồi..." Chú Triệu cung kính đưa một bát canh sâm, "Ngài đã đã lâu không bận rộn như vậy, ông chủ làm tôi tiện thể nhắc, nhất định phải chú ý thân thể."

Vào lúc này, các chủ nhân trong nhà đều ngủ.

Lệ Quân Ngự đi sớm về trễ, với bọn họ hoàn toàn xê dịch ra, dù là, chính Lệ Diệu Dương muốn gặp con trai, cũng không thấy được.

"Ừ, tôi biết rồi." Lệ Quân Ngự uống một ngụm canh sâm, gạt đầu.

Sau đó, giống như là chợt nhớ tới cái gì đó, nâng lên đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phía chú Triệu: "Tình hình học tập của đại tiểu thư ngày hôm nay thế nào? Các thầy giáo có trách cứ em ấy không?"

"Không, không có... Hai vị giáo viên đối với cô đánh giá rất tốt, đặc biệt là giáo viên Tào, còn thẳng khen tiểu thư là thiên tài."

Lệ Quân Ngự nghe vậy, hơi nhíu mày.

Ngược lại cũng không kinh sợ.

Trước đó có cố ý không làm một đề, bây giờ, có thể làm được bài thi chỉ còn một đề là không làm, ở trong mắt Tào Vĩ Bình, lẽ ra nên xem như là thiên tài.

Nghĩ tới đây, cô cảm giác kỳ dị dưới Lệ Quân Ngự đáy lòng cái kia cổ cảm giác kỳ dị, lại không tự chủ được nâng lên.

Anh cố ý đến công ty tăng ca, mới diệt trừ tạp niệm.

Giờ khắc này vẫn đang suy nghĩ Nguyễn Mạnh Mạnh, không hề có điểm báo trước chạy ra.

Ma xui quỷ khiến, Lệ Quân Ngự liếc mắt nhìn chú Triệu, dùng giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt ra lệnh: "Chia khóa phòng tiểu thư, đưa cho tôi."

Chú Triệu "..."

*

Một lát sau.

Phòng ngủ của Nguyễn Mạnh Mạnh, cửa phòng bị khóa trái, bị người từ bên ngoài mở ra.

Một thân ảnh cao lớn, xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

Vào mùa thu, rạng sáng năm giờ, ngày còn cực kỳ tối.

Trong phòng phải là một màu đen kịt.

Nhưng lúc này, phòng của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng có một chỗ thấp, có nguồn sáng ảm áp.

Nguyễn Mạnh Mạnh tựa hồ sợ tối, đèn ngủ trên tủ đầu giường, còn sáng.

Lệ Quân Ngự liếc mắt nhìn bóng dáng bé nhỏ trên giường, chân dài bước ra, mặt không cảm xúc đi tới.

Nghĩ chân ở một bên giường, anh ở trên cao nhìn xuống, nhìn cô bé trên giường.

Khuôn mặt nhỏ to bằng lòng bàn tay đang lộ ra bên ngoài, dưới đầu gối lên một cái gối, trong lòng ngực lại còn ôm thêm một cái.

Nhìn thấy biểu hiện âu trĩ của mèo con sau khi ngủ.

Đôi môi mím chặt của Lệ Quân Ngự, bắt giác hướng lên trên, cong lên một độ cong.

Tầm mắt không khỏi chìm xuống, từ trên mái tóc dài bởi vì ngủ mà lộn xộn, chuyển qua đôi mắt luôn leo lên ánh nước đẹp đẽ, khiến người ta không nhìn được muốn khi dễ đôi mắt.

May là bây giờ, đôi mắt đẹp đẽ kia đang đóng chặt, mới sẽ không giống ban ngày như vậy, làm người ta mơ tưởng viễn vông.

Lệ Quân Ngự không thể không thừa nhận, ngày hôm qua rồi đi, xem như là một loại chạy trốn chết.

Anh lần đầu tiên, bởi vì bị một cô gái, dùng ánh nhìn như vậy, mà sản sinh ra kích động muốn hôn cô.

Không phải trùng phạch, không phải...

Mà là đơn thuần, muốn hôn cô.

Nghĩ tới đây, tầm mắt không khỏi đi xuống, dừng ở trên bờ môi hơi mờ ra kia.

...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 124: Hôn trong mộng

Đêm đó, Nguyễn Mạnh Mạnh mơ được một giấc mộng hết sức kỳ quái.

Cô mơ tới Lệ Quân Ngự đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo, đang dùng giọng điệu hết sức nghiêm khắc mạnh mẽ dạy bảo cô.

Nói cô cái này không được, cái kia không được, cái này muốn sửa, cái kia muốn sửa.

Nguyễn Mạnh Mạnh càng nghe càng tức giận, càng nghe càng gấp, nhào tới, há mồm liền cắn vào môi móng của Lệ Quân Ngự.

Lệ Quân Ngự dường như là bị cô đột nhiên tập kích dọa đến, sau khi sững sốt một chút, mới nhớ tới há mồm phản kích.

Anh mạnh mẽ cắn ở trên đôi môi mềm mại của cô, so với sức cắn của cô lớn hơn rất nhiều.

Làm bờ môi vô cùng đáng thương của cô, trực tiếp cắn rách da.

Mũi máu, chen lẫn thuộc về hơi thở nam tính của Lệ Quân Ngự, trong nháy mắt tràn ngập ở xoang mũi và trong môi răng.

Ban đầu, hai người chỉ là gặm cắn lẫn nhau, nhưng cắn cắn, lại thay đổi ý nghĩa...

Ái muội dây dưa, trần trọc cắn bỏ môi lẫn nhau, có một loại cảm xúc không giống nhau, ở giữa hai người lên men.

Cái loại rung động kia đã sớm bị cô cố tình xem nhẹ, tìm đập hỗn loạn tăng tốc, giống như mất tốc độ kích thích cảm giác, lần thứ hai hiện lên.

Đột nhiên, Nguyễn Mạnh Mạnh từ trong mộng bừng tỉnh, ngồi dậy.

"Hô... Hô..."

Cô vỗ về ngực, từng ngum từng ngum thở dốc.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày điên rồi sao, làm sao có thể mơ cái giấc mộng đó?"

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng sờ lên cánh môi, "Tê —— "

Đầu ngón tay chạm được vết thương, đau đến cô hít vào một hơi.

Đờ mờ, không phải chứ, cô mơ thấy giấc mộng kỳ quái quái không thể nói thì thôi, lại còn tự cắn mình bị thương?

Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức vọt vào phòng tắm, soi gương.

Quả nhiên thấy trên bờ môi trắng trẻo mồm mồm, bị cắn phá một chỗ nhỏ.

Không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là kiệt tác của bản thân cô.

Có lẽ là tối hôm qua lúc mơ giấc mộng kia, muốn đi cắn "Lệ Quân Ngự", kết quả trái lại tự cắn mình bị thương.

*

Ai, thật mất mặt...

Ngồi trên bàn ăn, Nguyễn Mạnh Mạnh phát hiện ánh mắt chú Triệu nhìn mình có chút không giống nhau, theo bản năng che miệng lại.

Tuy rằng rõ ràng, chú Triệu không thể biết, cô tối hôm qua đến cuối cùng nằm mộng thấy gì, mọi lần cắn bị thương như thế nào.

Nhưng đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của chú Triệu, Nguyễn Mạnh Mạnh chính là bất giác, cảm thấy chột dạ.

Chú Triệu cung kính đứng lạng một bên, một bên dặn dò người hầu giao món ăn, một bên buồn bực cau mày.

Mới đại tiểu thư, vì sao cũng có thương tích chứ?

Lẽ nào là...

Không, không thể, không thể...

Đại thiếu gia nhà bọn họ thanh tâm quả dục, lạnh lùng nghiêm khắc, làm sao có khả năng cùng đại tiểu thư.

Đúng đúng, nhất định không thể.

Tối hôm qua Đại thiếu gia, chỉ là vào phòng quan tâm đại tiểu thư đã đắp chăn chưa mà thôi.

Không cho loạn tướng, không cho!

*

Vào giờ phút này, ngay cả ngủ cũng chưa ngủ, rạng sáng 6 giờ liền trực tiếp rời khỏi nhà họ Lê, trở về công ty Lê Quân Ngự, đang ngồi ở trong phòng làm việc, nghe Lãng Bắc báo cáo.

"Hiện nay tiền độ chính là như vậy, công trình phê duyệt vừa đưa ra, là có thể khởi công. Còn bên kia Ngự Diệu, game mới đã kiểm tra bên trong xong, ngài xem, lúc nào làm login, bắt đầu tuyên truyền?"

Lãng Bắc quay về máy vi tính trong lòng bàn tay, đang hoảng hốt trông báo cáo.

Tầm mắt lại thỉnh thoảng, liếc về vết thương phía khoe môi Lê Quân Ngự.

"Nhìn đủ chưa." Tiếng nói trầm thấp lạnh lùng nghiêm nghị của Lê Quân Ngự, đột nhiên không hề có điểm báo trước vang lên.

Lãng Bắc lập tức thu tầm mắt lại, "Khụ, khụ khụ... Đại thiếu gia, ngài hiểu lầm, tôi chỉ đang đợi chỉ thị của ngài."

Ý tứ chính là, anh ta không phải nhìn lên mà, oan uổng!

Tầm mắt lạnh lẽo của Lê Quân Ngự, rơi vào trên người Lãng Bắc, dừng một chút, mới lãnh đạm nói: "Thành tích kiểm tra hàng tuần của đại tiểu thư, đã có chưa?"

"Ha?" Lãng Bắc sửng sò.

Bọn họ không phải đang nói công sự sao?

Nói thế nào, liền nói đến bên đại tiểu thư kia.

May mà, anh ta đã sớm chuẩn bị.

Lãng Bắc lập tức tìm lại bên Trí Học, tin tức được gửi tới.

"A, có rồi... Thành tích của đại tiểu thư là... Là..."

"Nói." Giọng điệu trong trẻo lại lạnh nhạt, mang theo uy nghiêm không thể hoài nghi.

Lãng Bắc không dám dẫu điểm, lập tức nói: "Đại tiểu thư ngoại trừ thi ngữ văn được 145 điểm rất cao, hai môn chính khác đều... đều không đạt tiêu chuẩn. Vật lý, hóa học, sinh học, lịch sử, địa lý, chính trị thậm chí là 0 điểm. Tổng điểm lớp bọn họ, vừa vặn đội số."

Thứ nhất từ dưới lên?

Lông mày đẹp đẽ của Lê Quân Ngự, nhần lại, toàn thân lộ ra hơi thở ác liệt.

Nguyễn Mạnh Mạnh, xem ra mèo con này, thực sự là thích ăn đòn...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 125: Bằng bản lĩnh ở lại

Trong phòng làm việc của trường học, Cao Hán Thu và Lý Tú Lệ đang nói chuyện với Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Ngữ văn 145 điểm, toán học chỉ có 43, tiếng Anh 26, còn những môn còn lại toàn bộ nộp giấy trắng. Tiểu sử muối, Trí Học chúng ta có quy định, ba lần kiểm tra hàng tuần cộng thêm một lần thi tháng gộp lại không qua bình quân của lớp. Cứ theo đà này, em sớm hay muộn gì..."

"Sớm muộn thế nào?!" Lý Tú Lệ oán giận trừng Cao Hán Thu một chút.

Vòng qua anh ta, ôm Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Mạnh Mạnh ngữ văn thi được 145 điểm, là điểm cao nhất cả lớp. Em ấy có thể thi được điểm này, em bảo đảm em ấy tiếp tục ở lại lớp 1 này. Đứa trẻ có chỗ tiến bộ nên biểu dương, anh đừng chỉ xem chỗ phát huy thất thường."

"Nói không phải như vậy, muốn bảo đảm cho tiểu sư muối chính anh cũng có thể bảo đảm. Nhưng dựa vào liên quan ở lại, sẽ chỉ làm cho em ấy bị những bạn học trong lớp xem thường..."

"Bọn họ dựa vào cái gì xem thường Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh vừa mới chuyển trường liền thi được ngữ văn cao nhất của lớp."

Lý Tú Lệ kể từ khi biết được cánh ngõ của Nguyễn Mạnh Mạnh ở nhà họ Nguyễn, liền bị kích thích ra tình mẹ, đối với Nguyễn Mạnh Mạnh vô cùng quan tâm thương yêu.

Hai vợ chồng không nhất trí ý kiến, rất nhanh liền tranh luận, trái lại gạt Nguyễn Mạnh Mạnh sang một bên.

Cô bình thường tùy tiện chọn đề văn, cũng không thi ra được điểm như vậy.

"Được rồi được rồi, hai vị đừng âm ỉ. Không phải nói ba lần kiểm tra tuần một lần kiểm tra tháng mới định thành tích sao? Còn có hai lần kiểm tra tuần cùng một lần kiểm tra tháng, yên tâm, lần sau em khẳng định sẽ thi hơn bình quân lớp."

Bệnh cũ "ngắt toán" của cô tuy rằng vẫn còn, nhưng mấy lần gần đây, lại không hiểu ra sao tốt hơn một chút.

Nguyễn Mạnh Mạnh đều nghĩ kỹ rồi, nếu cuộc thi lần sau, bệnh cũ không còn, vậy thì trực tiếp thi điểm tuyệt đối.

Nếu như bệnh cũ vẫn còn, vậy thì thẳng thắn không làm đề khoa học tự nhiên, chỉ làm môn văn.

Cô cũng không định giấu thực lực.

Dù sao, đem toàn bộ đề văn lấy điểm tuyệt đối, cũng có thể vượt qua bình quân lớp.

"Em thật có thể làm?" Cao Hán Thu không tin, "Chuyện như vậy không thể nói đùa."

"Đúng vậy Mạnh Mạnh, em không cần miễn cưỡng, chúng ta có thể chậm rãi tiến bộ. Ngữ văn của em đã rất giỏi, những môn khác học bù lại là được rồi."

Mới vừa rồi hai người còn ồn ào không thể tách rời, vào giờ phút này lại cực kỳ ảm ý.

"Yên tâm đi, chuyện của chính mình em tự mình rõ ràng..."

Cuộc thi lần trước, đầu tiên kiểm tra ngữ văn, tiếp theo là toán học, tiếng Anh và tổng hợp khác.

Khi đó cô thử làm đề toán, kết quả lại làm bản thân hoa mắt choáng váng, mới có thể làm những bài thi sau sai lầm.

"Mọi người chờ xem đi, em không chỉ muốn bằng thành tích ở lại lớp 1, còn muốn tranh cử hội trưởng Hội Học Sinh. Nếu muốn chọn hội trưởng Hội Học Sinh, dù cho thi đến nhất lớp, cũng không thể để cho thành tích cản trở, đúng không?"

Nguyễn Mạnh Mạnh hắt cằm lên, đáy mắt lóe qua ánh sáng tự tin.

Thần thái như vậy, ngược lại làm Cao Hán Thu và Lý Tú Lệ xem ngầy người.

Nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh nói, Cao Hán Thu đột nhiên vỗ tay: "Đúng rồi, nói đến Hội Học Sinh, tôi nghĩ đến một chuyện. Mạnh Mạnh, ba người Diệp Phong, Ti Khấu Vận, Hạ Văn Hiến này, chịu nhận lỗi với em chưa?"

"Chịu nhận lỗi..."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhủ mảy, lắc đầu: "Không có, xảy ra chuyện gì?"

*

Nguyễn Mạnh Mạnh từ văn phòng giáo viên Cao đi ra thì, đã biết được hiệu trưởng ra chỉ thị.

Ngày khai giảng ấy, đi tìm cô phiên phức, bao gồm Diệp Phong ở bên trong thi có tổng cộng ba người.

Mỗi người đều phải nói xin lỗi cô, đồng thời thu được cô tha thứ, mới có thể trở về Hội Học Sinh.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Mạnh Mạnh thật ra rất chờ mong.

Không biết tên Diệp Phong fans nào tàn số một của Nguyễn Kiều Kiều kia, có thể kéo thể diện xuống, nhận lỗi với cô hay không đây?

Đang muốn, xoay người đi đến phòng học, liền nhìn thấy cửa phòng học đứng hai cái bóng người quen thuộc.

Mất hạnh đẹp để cong lên.

Không nghĩ tới, người nói xin lỗi, nhanh như vậy liền đến.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Không cần thận nhận fanboy fangirl

"Bạn học Nguyễn..."

Nguyễn Mạnh Mạnh mới vừa đi tới cửa phòng học, liền bị một nữ sinh tóc dài và một người đàn ông vóc dáng không cao gọi lại.

"Bạn học Nguyễn, mình là Ti Khấu Vận, đây là Hạ Văn Hiến. Hai người bọn tôi đều là học sinh lớp 12 (2), ngày hôm nay chúng tôi lại đây, là đến xin lỗi cậu..."

Tình hình của Ti Khấu Vận và Hạ Văn Hiến, vừa nãy ở trong phòng làm việc, thầy Cao đã nói với Nguyễn Mạnh Mạnh.

Hai người bọn họ bởi vì công tác ở Hội Học Sinh, vì vậy có quan hệ tốt với Nguyễn Kiều Kiều và Diệp Phong.

Hai người bình thường ở chung cùng bạn học, coi như không tệ, cũng không phải là người ý thể hiếp người.

Chỉ có điều có nghe nhiều Nguyễn Kiều Kiều đối với cô chứ biết, cũng sợ thể lực Diệp gia, vì vậy ngày đó mới bị bức ép, đi theo cô tìm phiên phức.

"Liên quan tới chuyện ngày khai giảng đó, chúng mình không có điều tra rõ ràng, là chúng tôi không đúng. Bạn học Nguyễn, hai người bọn tôi ở đây, nói với cậu..."

"Không cần." Ti Khấu Vận lời còn chưa nói hết, liền bị Nguyễn Mạnh Mạnh cắt ngang.

Cô và Hạ Văn Hiến, nội tâm căng thẳng.

Đáy mắt không khỏi xẹt qua một vệt sầu lo.

Nguyễn Mạnh Mạnh nếu như không đáp ứng lời xin lỗi của bọn họ, Hội Học Sinh bên kia, bọn họ sẽ không thể quay về.

Ai biết, sau một khắc, Nguyễn Mạnh Mạnh lại nói: "Hai người các cậu không cần nói xin lỗi tôi, chuyện ngày đó tôi đã sớm không để ở trong lòng. Một chuyện hiểu lầm, qua đi thì cứ qua đi."

Hai người kia nhìn qua thái độ thành khẩn, hơn nữa vừa thấy được cô, lại cúi đầu lại là nhận lỗi.

Đối với bạn học như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không muốn làm khó.

Trên mặt Ti Khấu Vận và Hạ Văn Hiến, đều lóe qua một vệt không dám tin tưởng.

"Nguyễn, bạn học Nguyễn... Cậu nói có thật không? Cậu thật sự tha thứ cho chúng tôi?"

"Ừm. Tôi và các cậu không thù không oán, không cần thiết cắt chức của các cậu ở Hội Học Sinh. Tôi biết, chức vụ Hội Học Sinh Trí Học đối với học lên, các cậu có thể đi trở về phục chức."

Trên mặt hai người đầu tiên là cả kinh, lại lóe qua một vệt xấu hổ: "Nói như vậy, bạn đã sớm biết mục đích thật sự khi chúng mình tới tìm bạn xin lỗi?"

Nguyễn Mạnh Mạnh biết nguyên nhân bọn họ xin lỗi, nhưng không có mượn cơ hội làm khó dễ hoặc là áp chế bọn họ cái gì đó.

Điều này làm cho Ti Khấu Vận và Hạ Văn Hiến, vừa cảm thấy cảm kích, lại cảm thấy xấu hổ.

Nghĩ đến chuyện đang lưu truyền trong Hội Học Sinh.

Hạ Văn Hiến nhủ nhủ mảy, cắn răng nói: "Bạn học Nguyễn, cảm ơn bạn. Có điều có một chuyện, cậu tốt nhất chú ý một chút... Chúng tôi nghe nói, bên trong Hội Học Sinh có người đang liên lạc mấy giáo viên môn tổng hợp, muốn làm một bài kiểm tra lớn. Có người nói, người không hợp cách, có thể cũng bị khai trừ học tịch."

"Đúng vậy." Ti Khấu Vận suy nghĩ một chút, cũng nói ra tin tức tự mình biết.

"Chuyện này, hẳn là đặc biệt nhắm vào cậu. Ngữ văn của cậu thi được 145 điểm, nhưng hết thầy mấy môn tổng hợp kia đều nộp giấy trắng, đã truyền ra ở trong trường."

"Tuy rằng quy củ của Trí Học, là ba lần kiểm tra tuần thêm một lần kiểm tra tháng mới có thể rời lớp. Nhưng Hội Học Sinh có tư cách làm bài kiểm tra bất ngờ, cái loại thành tích đặc biệt không hợp cách, Hội Học Sinh cũng có tư cách bỏ phiếu khai trừ."

Đặc biệt làm một hồi, mục đích khảo sát chỉ kiểm tra tổng hợp khoa, vừa nhìn liền biến là nhắm vào Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, ai bảo cuộc thi lần này, toàn bộ nộp giấy trắng.

Ti Khấu Vận và Hạ Văn Hiến sau khi nói xong, còn giống như đối với Nguyễn Mạnh Mạnh rất là lo lắng, lại giới thiệu cho cô giáo viên bỏ tức, lại bày mưu tính kế cho cô.

Vẫn là Nguyễn Mạnh Mạnh khuyên nửa ngày, mới khuyên hai người đi.

*

Tin tức Ti Khấu Vận và Hạ Văn Hiến cho cô, quả nhiên không giả.

Nguyễn Mạnh Mạnh mới vừa về chỗ ngồi chưa ngồi được bao lâu, liền nhìn mấy người mang theo huy hiệu Hội Học Sinh ở tay áo, đi theo phía sau thầy Cao, tiến vào phòng học.

Thầy Cao mặt lạnh, nhìn qua đường như không quá vui vẻ.

"Các bạn học, Hội Học Sinh tạm thời kiểm tra, tổng cộng hai bộ bài thi. Một bộ văn, một bộ lý, lập tức tiến hành kiểm tra. Lần này kiểm tra bạn học không hợp tác, nhẹ thì chuyển lớp, nặng thì khai trừ, hy vọng trận địa các cậu sẵn sàng đón quân địch."

Nói bốn chữ cuối cùng, thầy Cao có ý liếc Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh phát hiện thầy Cao nháy mắt ra dấu cho cô.

Cô nhủ nhủ mày, theo tầm mắt của thầy Cao hướng bên cạnh cong lên, vừa vận nhìn thấy ngủ gà ngủ gật bị đánh thức, đang buồn bực cào tóc Lê Quân Triệt.

Cô ngăn người, đột nhiên nháy mắt hiểu ra ý định của thầy Cao.

VL, Cao Hán Thu đây là đang ám chỉ cô, làm cho cô sao chép bài thi của Lê Quân Triệt sao?

Thầy Cao, ý nghĩ như vậy của thầy, rất nguy hiểm nha!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Người giám thị xem ngây người

Cuộc thi bắt đầu, bàn học mỗi người dựa theo yêu cầu kéo ra.

Giữa bạn cùng bàn, cách xa nhau ra khoảng cách nửa mét.

Nhưng chính là như vậy, nếu như thật muốn gian lận, vẫn có thể nhìn lên.

Bài thi rất nhanh đã phát ra, một bộ đề văn, một bộ đề lý.

Hai bộ bài thi, đều là giáo miễn tổng hợp khoa ở trường học, ra ngay tại chỗ.

Thời gian thi tổng cộng 3 giờ, vì giảm bớt thời gian, giảm bớt lượng đề, vì vậy cuộc thi lần này không có một câu hỏi trắc nghiệm.

Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh lấy được bài thi, nhếch nhếch môi.

A, xem ra, cũng thật là có chuẩn bị mà đến, quả nhiên là đặc biệt nhắm vào cô.

Đề ra như vậy, chính là sợ cô dựa vào vận may lựa chọn đi.

Bất quá lần này, chỉ sợ cái người kia cố ý nhắm vào cô, mưu đồ tính toán sẽ thất bại.

Nguyễn Mạnh Mạnh tùy ý quét mắt nhìn đề thi văn, tuy rằng có chút khó, nhưng không làm khó được cô.

Lúc ở thành phố Nhất Trung, tuy rằng cô đi học đều làm chuyện khác, nhưng lỗ tai lại không bỏ qua lời nói của giáo viên.

Bảng trí nhớ của cô, nghe xong hai năm khóa tổng ôn tập của lớp 12, chỉ cần không phải cần giải toán kiến thức một chút, hầu như hoàn toàn chính chính cất giữ ở trong não.

Khóe môi khẽ nhếch, Nguyễn Mạnh Mạnh bất giác toát ra ý cười.

Đang chuẩn bị viết, đột nhiên, một bóng người đứng bên cạnh bàn cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng cau mày, nâng mắt lên.

"Thời gian thi, không cho hết nhìn đồng tới nhìn tay, còn không chăm chú làm bài!" Nam sinh trên cánh tay đeo huy hiệu Hội Học Sinh gọi là Lâm Nhất, nổi tiếng nghiêm chỉnh lại cứng nhắc.

Anh ta vừa lên tới đại học của Trí Học, trước đó là nòng cốt của Hội Học Sinh.

Ngày hôm nay bị người tìm đến, chính là đặc biệt giám thị Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lâm Nhất vừa nói chuyện âm điệu không cao không thấp, lại vừa vận có thể bị những bạn học khác trong lớp nghe được.

Những người khác nhất thời liền rõ ràng, Nguyễn Mạnh Mạnh thi tổng hợp khoa tổng hợp khoa mới được 0 điểm, khẳng định là nhìn lên bài thi của Lê Quân Triệt.

Nghĩ tới đây, sáng sớm biết được thành tích của Nguyễn Mạnh Mạnh, bạn học đối với cô có chút xem thường, lúc này lại càng xem thường loại học sinh yếu này.

Trước kia Nguyễn Mạnh Mạnh bị Nguyễn Kiều Kiều vu hại, thật vất vả tích góp ra hảo cảm, lại bị làm hao mòn hầu như không còn.

Mà cúi đầu, Nguyễn Kiều Kiều nghiêm túc cẩn thận làm bài, lại không khỏi cong khóe môi.

Ngâm nga...

Chuyện vui ngày hôm nay, là cô ta cố ý thay Nguyễn Mạnh Mạnh sắp xếp.

Ai bảo cái phế vật Nguyễn Mạnh Mạnh này, học tập không được, ngu xuẩn không thể tả, có nhược điểm lớn như vậy rơi vào trong tay cô ta.

Dù ông thích thì thế nào?

Nguyễn Kiều Kiều cô ngày hôm nay liền muốn làm tất cả mọi người biết, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ biết trở thành si nhục của Nguyễn gia.

Cô còn muốn cho Cố gia biết, dù cho vì cổ phần công ty cưới Nguyễn Mạnh Mạnh, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng sẽ chỉ làm Cố gia mất mặt. Chỉ có Nguyễn Kiều Kiều cô, mới là người phụ nữ thích hợp nhất với Cố Huyền!

...

Nam sinh đứng ở bên cạnh bàn Nguyễn Mạnh Mạnh, biểu cảm nghiêm túc, giọng điệu sống nguội, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh lại không sợ.

Cô nhủ mày, không chút nào yếu thế nhìn lại đối phương: "Vi sao, anh chuẩn bị đứng ở bên cạnh tôi, xem tôi làm bài sao? Anh như vậy, sẽ ảnh hưởng phát huy của tôi."

Cố ý đứng ở giữa cô và Lê Quân Triệt, không phải là sợ cô nhìn lên sao.

Ha ha, Nguyễn Mạnh Mạnh thật đúng là không chuẩn bị nhìn lên.

Cùng lắm thì, dù không làm được hóa học vật lý, cô chỉ dựa vào tổng điểm văn, cũng sẽ không bị khai trừ.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô nếu là có thực lực, sẽ không bị bóng người bất kỳ nào ảnh hưởng. Lại nói, tôi đứng ở chỗ nào, cũng sẽ không ảnh hưởng cô nộp giấy trắng."

Lâm Nhất rất ít khi nói cay nghiệt như thế, nhưng bởi vì một số đồn đại, anh ta đối với loại người đi cửa sau tiến vào như Nguyễn Mạnh Mạnh, cực kỳ không ưa.

Nhưng anh ta không biết, chính một câu nói như vậy, đã triệt để làm tức giận Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Tốt, vậy anh liền cẩn thận chờ xem." Nguyễn Mạnh Mạnh nâng lên hàm dưới, đối với anh ta nộ nư cười ngọt ngào, nhìn qua hòa hợp đáng yêu, kì thực đáy mắt đã nhiễm lửa giận tái đi.

Chỉ là, Lâm Nhất không nhìn ra.

Anh ta chỉ nhìn thấy cặp mắt hạnh mang ý cười kia, thanh thanh triệt triệt, lóe lên ánh nước.

Trong nháy mắt như vậy, Lâm Nhất từ trước tới nay cứng nhất, cơ hồ xem đến giây ngắn,

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, chuyện càng làm cho anh ta kinh ngạc xảy ra.

Anh ta nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, cầm bút.

Từ đề thứ nhất bắt đầu, giống như như có thần trợ giúp, ngòi bút không ngừng lại chút nào, điền lên một lại một đáp án chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lễ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Người thứ nhất nộp bài thi

Không thể... Sao có thể có chuyện đó...?!

Bên trong ánh mắt lạnh nhạt của Lâm Nhất, phóng ra ánh sáng ngạc nhiên.

Anh ta nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, nhìn cô mùa bút thành văn, nhìn cô nước chảy mây không chút nào dừng lại đầu bút.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta tuyệt đối không thể tin được, tất cả những thứ này đều là thật sự xảy ra ở trước mắt.

Không có đề sai, một cái cũng không có!

Hết thấy đáp án đều là chính xác, thậm chí có thể nói, là đáp án của sách giáo khoa.

Tốc độ hạ bút của Nguyễn Mạnh Mạnh cực nhanh, cô lại như người máy không cần suy nghĩ, nếu không phải là tốc độ khẳng định đuổi kịp tốc độ của máy móc.

Lâm Nhất có thể xác định, e sợ chỉ cần trong nháy mắt, Nguyễn Mạnh Mạnh liền có thể làm xong hết thấy đề.

Đây vẫn là cái kia, học sinh kém nộp giấy trắng sao?!

*

Lịch sử, địa lý, chính trị... Nguyễn Mạnh Mạnh tổng hợp đề văn làm xong, trong lớp 12(1), vẫn chưa có người nào dừng bút.

Nha, có ngoại trừ một người, đó chính là Lê Quân Triệt.

Có điều Lê Quân Triệt cũng chỉ là vừa làm xong tổng hợp đề lý, một đề văn cũng không nhúc nhích.

Nguyễn Mạnh Mạnh đem cán bút ném một cái, một tay chống hàm, ngẩng mặt lên, hướng Lâm Nhất biểu cảm sững sờ nộ nư cười.

Mắt hạnh cong cong kết hợp với hai lúm đồng tiền, tôn lên Nguyễn Mạnh Mạnh có bao nhiêu vui tươi liền có bao nhiêu vui tươi.

Nhưng cổ tình, chế nhạo phía dưới cặp mắt hạnh, lại không hề che giấu như vậy.

Nhìn thấy trào phúng dưới đáy mắt Nguyễn Mạnh Mạnh, Lâm Nhất đang hoảng hốt trịnh trọng mặt lạnh, lại trong lúc lơ đãng đỏ lên.

Cũng không biết là bởi vì xấu hổ, hay là vì cái nguyên nhân gì khác.

Nguyễn Mạnh Mạnh báo "thủ cử" Lâm Nhất vừa nãy chế nhạo mình, liền lại không đem ánh mắt dư thừa, lảng phí ở trên người người này.

Cô cúi đầu, đem tổng hợp đề lý lấy ra.

Cô nghĩ, vật lý và hóa học làm không được thì thôi, sinh học tóm lại có thể làm một chút.

Sau đó Nguyễn Mạnh Mạnh liền mở ra đề lý, sau đó ngay lập tức... Lại tròn tròn mắt!

Cô cô cô... Có nhìn thấy gì?!

Nguyễn Mạnh Mạnh không thể tin được, cô lại có thể thấy rõ, đề của bài thi khoa học tự nhiên...

Giống như là từ lúc sinh ra đã mang theo thiên phú, con số đập vào mắt, liền tự động bắt đầu giải toán.

Mỗi một đề thi gì, nên dùng phương pháp gì giải toán, nên từ nơi nào phân tích, toàn bộ hiện lên ở trong đầu.

Không hiểu sao, bệnh cũ "ngất toán" lại biến mất, hết thấy con số lại biến thành bạn bè thân mật nhất của cô.

Không dám có bất kỳ dừng lại, thậm chí còn không kịp đi nghỉ ngơi nguyên do.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhấc bút, từ đề thứ nhất bắt đầu giải đáp.

Vừa mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần Lâm Nhất, cúi đầu, liền lần thứ hai bị tình hình trước mắt dọa sợ.

Hoàn toàn đúng, hoàn toàn đúng, lại là hoàn toàn đúng.

Lại như bài thi văn vừa nãy thế, một phần tổng hợp lý này, cũng là giải đáp giống như sách giáo khoa.

Từ đầu tới cuối, hết thấy giải đáp, đều không có bước đi dư thừa, cũng không có bất kỳ sai sót nào.

Hoàn mỹ như vậy, có thể nói là chuẩn đáp án.

"Dừng ——" Một thanh âm thanh thúy vang lên, ở trong phòng học vang lên.

Đó là tiếng Nguyễn Mạnh Mạnh cầm bút, vỗ vào mặt bàn.

Những người khác trong phòng học đều ngẩn người, không nhìn quay đầu về, muốn nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh muốn làm gì.

"Giáo viên, em viết xong rồi, nộp bài thi!" Nguyễn Mạnh Mạnh giơ tay lên, đối với Cao Hán Thu nói.

"Xì, nộp bài thi... Sợ không phải nộp giấy trắng chứ?"

"Nói không chừng, người ta thật sự viết xong. Tùy tiện viết viết, toàn điền đáp án sai, cũng có thể tính là viết xong a."

Diệp Phong và băng hữu bên người anh ta, nhò giọng trêu đùa, một bộ dáng xem kịch vui.

Cao Hán Thu nhú nhú mày, muốn cho Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi xuống lại.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất phải lấy ra một chút thái độ, trước tiên ứng phó những giáo viên môn phụ có ý kiến đối với cô kia đi.

Nhưng đối đầu với đôi mắt kia của Nguyễn Mạnh Mạnh, đôi mắt tràn đầy quật ý, anh ta lại không đánh lòng từ chối.

Tính toán một chút, trước tiên nộp bài thi liền trước hết nộp bài thi đi... Cùng lắm thi chuyện về sau, anh ta bao che cho cô.

Cao Hán Thu vung tay lên, liền để Nguyễn Mạnh Mạnh rời đi.

Chờ sau khi cô rời đi, Cao Hán Thu lúc này mới phát hiện không đúng.

Vì sao Nguyễn Mạnh Mạnh đã rời đi, phụ trách giám thị Lâm Nhất còn đứng ở bên cạnh bàn, nhìn vào bài thi Nguyễn Mạnh Mạnh lưu lại, không nhúc nhích?

Cao Hán Thu vì là phòng ngừa Lâm Nhất muốn lấy giấy trắng của Nguyễn Mạnh Mạnh, liền lập tức đi lên, chuẩn bị thu hồi bài thi.

Ai biết, mới vừa đi tới bên cạnh bàn, cúi đầu đảo qua bài thi trên bàn...

"Chuyện này... Bài thi này, là Nguyễn Mạnh Mạnh làm?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Che mặt, cô bị ôm

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn như tiêu sái nhắc tay nộp bài thi.

Kì thực, vẫn luôn kiên cường chống đỡ.

Che cô nộp bài thi, đi ra khỏi phòng học, đi đến chỗ ngoặc bên cầu thang người bên ngoài không nhìn, rốt cuộc cũng không không chống đỡ được.

Đầu... Thật mệt...

Hết thấy trước mắt đều trở nên choáng váng lên, loại cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm này, cảm giác cô độc, làm cho cả người cô run rẩy không thôi.

Cô đưa tay đỡ lấy vách tường, không nghĩ tác dụng phụ tới cơ thể lần này, sẽ đến mãnh liệt như vậy.

Đây đại khái, chính là kết quả cô kiên cường chống đỡ đi.

Vừa này, khi cô làm được một đề cuối cùng, loại cảm giác choáng váng càng quen thuộc kia cũng đã kéo tới.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh vì để cho những kia xem thường cô, người cô ý tìm cớ, bị hung hăng và mặt.

Cũng vì để cho những người kia, dừng tiếp tục đến phiền cô, cô gắng gượng cảm giác choáng váng khổ sở, mạnh mẽ viết xong một đề cuối cùng.

Mà bây giờ, chính là tác dụng phụ phản phệ.

Trời đất quay cuồng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dù cho cô so với người bên ngoài càng nhận giới đau đớn, nhưng cơ thể đã nhẫn nại đến điểm giới hạn.

Nguyễn Mạnh Mạnh hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đến cực hạn.

Thiếu nữ đau khổ nhú lông mày, từ trên cầu thang, cả người ngã xuống.

Ở thời khắc nhắm mắt lại cuối cùng, cô nghĩ, may mà cô không sợ đau.

Bằng không, từ trên cầu thang lăn xuống, thật là có bao nhiêu đau mà...

*

Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh tỉnh lại lần nữa thì, cả người đau đớn trong dự tính, cảm giác tứ chi nhừ mỏi, cũng chưa từng xuất hiện.

Không chỉ có như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh còn ngạc nhiên phát hiện, cô không chỉ không có nằm ở trên giường bệnh, quần lấy băng vải tiếp nhận trị liệu.

Trái lại chính lấy một loại, hết sức thân mật tư thái, ngùi ở trong ngực của người đàn ông nào đó.

Chờ chút... Người đàn ông!?

Trong lòng ngực!!!

Mắt hạnh đẹp đề của Nguyễn Mạnh Mạnh dùng sức chớp chớp, không dám tin tưởng nhìn hầu như kẻ sát ở trước mắt cô, âu phục sẫm vào của người đàn ông.

Cô cho rằng mình đang nằm mơ, lại dùng đầu ngón tay đâm đâm "vật thể" trước mắt.

Lòng ngực cứng rắn, thuộc về nam tính, không sai.

Xúc cảm phía dưới ngón tay, là âu phục đặt trước có chất liệu tốt nhất, ngón tay theo cái cà vạt màu đen hướng lên trên.

Đầu thoáng dựa ra, cùng cái ôm áp có chút quen thuộc kia kéo dài khoảng cách.

Mắt hạnh cũng thuận theo nâng lên.

Cho đến giờ phút này, Nguyễn Mạnh Mạnh mới rốt cục thấy rõ.

Cô, cư, nhiên, là, ngùi, ở, bên, trong, ngực, Lê, Quân, Ngư!!!

Mà người đàn ông đang ôm cô, lúc này đã phát hiện ra mèo con trong lòng đã tỉnh lại, rừ mắt xuống, dùng đôi mắt sâu không thấy đáy kia, không hề chớp mắt chăm chú nhìn cô.

"A... Anh, anh..." Nguyễn Mạnh Mạnh kêu lớn thành tiếng, hoàn toàn không thể tin được tình hình trước mắt.

Cô ở đâu?

Cô đang làm gì?

Cô vì sao lại ngủ trong lồng ngực của Lê Quân Ngự?

Vô số dấu chấm hỏi từ trong đầu cô chui ra, có thể nói là mưòi vạn vì sao.

"Tỉnh rồi?" Tiếng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông, mang theo nhàn nhạt ý lạnh.

Lê Quân Ngự xem ánh mắt cô lộ ra xem kỹ, còn có một tia quan tâm ân sâu.

"A, ừm... Tỉnh rồi..."

Vừa còn không có hình tượng chút nào kêu to thiếu nữ, lúc này lại như chìm cắt nhỏ, hạ thấp đầu, căn bản không dám đối diện với ánh mắt thực chất của Lê Quân Ngự.

Nguyễn Mạnh Mạnh âm thầm cắn răng, trong lòng tức giận nha!

Mẹ nó chứ, Nguyễn Mạnh Mạnh, mày thẹn thùng cái gì a!

Người này lúc trước có thái độ gì, mày đã quên rồi sao?,

Không phải đã nói, nhìn thấy anh sẽ không để ý đến anh nữa, tại sao lại biến thành cái dạng kinh hãi bây giờ?

"Nếu tỉnh rồi, vậy thì nói một chút, tại sao lại sẽ té xỉu? Tôi nhớ tới đã phân phó em, phải ăn bữa sáng, há?"

Ánh mắt lạnh lùng trầm thấp như nước của Lê Quân Ngự, nhìn thẳng vào người cúi đầu trong lồng ngực mình.

Tuy rằng giọng điệu lạnh lẽo, nhưng không có làm này mèu con từ trên người anh tránh ra.

May là Lê Quân Triệt nhạy bén, thấy có người tìm cơ sớm gửi tin nhắn cho anh, anh lúc này mới đẩy nhanh tiến độ tới trường học.

Cũng chính là bởi vì như vậy, mới có thể ở chỗ rẽ cầu thang, vừa vặn tiếp được Nguyễn Mạnh Mạnh mất đi ý thức, hướng cầu thang ngã xuống.

Ngồi đến vừa nãy, thấy cơ thể nhỏ bé phong phanh của thiếu nữ, hình ảnh rơi xuống như vậy.

Ánh mắt trầm lạnh của Lê Quân Ngự, càng thêm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Lê Quân Ngự xa lánh cô

"Ai nói tôi không ăn bữa sáng..." Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, nói thầm: "Tôi rõ ràng ăn qua."

Thiếu nữ lúc này mới nhìn rõ, bọn họ đây là ở đâu.

Thì ra, bọn họ đang ngồi ở ghế sau siêu xe của Lê Quân Ngự, anh ngồi, mà cô... Nằm ở trong lồng ngực anh.

Có chút ngộp, trước tiên từ trên người anh xuống dưới.

Liền nghe được tiếng nói quanh quệ của Lê Quân Ngự vang lên.

"Thật không?"

Người đàn ông cong môi, khoe mọi lại mang theo ý lạnh, "Một ngụm cháo, một cái bánh tào ong cũng gọi là ăn qua?"

Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh hôn mê, anh đã sớm hỏi qua Chú Triệu, bữa sáng hôm nay cô ăn qua cái gì.

Biết được mèu con lại không nghe lời, không ăn cái gì thật tốt, Lê Quân Ngự hận không thể đem cô đặt ở trên đùi, đánh một trận.

"Đó là bởi vì..." Lời chưa kịp ra khỏi miệng, Nguyễn Mạnh Mạnh dừng lại.

VL, cô cũng không thể nói cho Lê Quân Ngự biết, đó là bởi vì tới hôm qua cô mơ một giấc mộng không thể nói.

Cho nên mới không dám đối mặt với ánh mắt quan tâm của Chú Triệu, vội vã ăn cơm sáng, liền đến trường học chứ?

"Vì sao, không dám nói?" Giọng nói Lê Quân Ngự, lộ ra lạnh lẽo lạnh lùng, còn mang theo một chút trào phúng.

Giọng điệu như vậy, làm Nguyễn Mạnh Mạnh khó chịu cực kỳ.

Không mang theo như vậy đi, cô chính là kinh hãi một chút, thoái nhượng anh, anh cũng không thể vẫn được vui đùa tiên như thế chứ?

Anh dựa vào cái gì mà dùng loại này giọng điệu này nói chuyện với cô.

Giống như là, cô thiếu nợ anh mấy triệu.

Nguyễn Mạnh Mạnh cũng là có chút tức giận, tính khí tiểu thư tới, liền đem vừa nãy đột nhiên phát hiện mình nằm ở trong lồng ngực của anh e lệ, quăng đến sau đầu.

Cô cong lên cầm nhỏ, không chút nào yếu thế đối với Lê Quân Ngự: "Tôi nói ăn chính là ăn, tôi khẩu vị lại như vậy, tôi lại không phải có ý không ăn. Lê Quân Ngự, anh vì sao chuyện gì đều muốn xen vào, anh vì sao quan tâm rộng như vậy, anh lại không phải là anh cả thật sự của tôi, có thể không xen vào chuyện của người khác không!"

Nín tức gần chừng mấy ngày, giờ đi ra, tâm tình bị đè nén trong lòng, rốt cuộc cũng ung dung.

Nhưng cô đại tiểu thư là ung dung, một cái nam nhân bạo quân nào đó đáng sợ, lại bị làm tức giận.

Cặp mắt vốn trầm lạnh của Lê Quân Ngự, càng ngày càng lạnh lẽo.

Ánh mắt thâm đen, ẩn hiện sự tức giận.

Lê Quân Ngự nheo lại mắt, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Ngon tay man mát, không chút nào thương tiếc nắm lấy cái cảm kéo léo của cô.

Người đàn ông nhàu lỏng mày, dùng giọng điệu lạnh lẽo, âm u nói: "Nguyễn Mạnh Mạnh, có bản lĩnh... Liền đem lời nói mới rồi, nói lại lần nữa."

Nghe nói cô bị người khác gây phiền phức, anh liền bỏ công việc lập tức chạy tới.

Nhìn thấy cô đột nhiên té xỉu, anh lần đầu tiên biết cái gì là lo lắng.

Quan tâm việc học của cô, quan tâm cô ở nhà họ Nguyễn bị ủy khuất, vì cô học bỏ tức, thay cô làm chỗ dựa.

Cho dù vừa bắt đầu, chỉ coi cô là phiền phức.

Nhưng bây giờ, tâm huyết anh trên người cô, lại so với ba em trai của mình còn nhiều hơn.

Anh là chân chân chính chính, coi cô là người một nhà mà quân giáo.

Mà vật nhỏ dường không quen này, lại dám nói anh, xen vào việc người khác?

"Tôi..." Ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh lấp lánh, đối mặt với hàm ý của Lê Quân Ngự, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô có thể cảm giác được trên người đàn ông, đột nhiên nổi giận.

Biết mình làm tức giận anh, có lẽ còn nói lời sai, trong nháy mắt đó, cô thậm chí còn muốn xin lỗi.

Nhưng...

Cô không muốn nhượng bộ.

Dựa vào cái gì muốn cô nhượng bộ, cô vừa nãy ở phía trên gắng gượng làm bài, ngoại trừ là muốn cho những người kia bị mất mặt, còn không phải là vì làm anh cao hứng thêm một chút sao.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh biết, cô chỉ là không muốn để cho anh thất vọng.

"Tôi... Mặc kệ lại nói mấy lần, cũng sẽ không thu lại lời nói mới rồi." Cẩn mòi, cô gắng gượng, nói ra lời trái lương tâm như vậy.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, kỳ thực đã có một chút hối hận rồi.

Đương nhiên cô có thể cảm giác được, anh đối với cô quan tâm.

Nhưng người cãi nhau không có lý trí, huống chi, đối với Nguyễn Mạnh Mạnh mà nói, cô hiện vẫn đang bảo vệ quyền lợi của mình.

Vì, không bị Lê Quân Ngự hoàn toàn khống chế, cô nhất định phải kiên trì tới cùng.

Cho rằng, sự phản kháng của cô, sẽ gặp phải trấn áp cứng rắn của bạo quân.

Mưa to gió lớn trong dự tính, lại không có bùng nổ.

Chỉ là, ngón tay nắm ở trên cằm cô, không hề có điểm báo trước bùng nổ.

Môi vừa rồi còn làm cho cô chán ghét, giam cầm lạnh lẽo, liền tự động giải trừ như vậy.

Cửa sau xe thể thao bị mở ra: Lê Quân Ngự quay mặt nhìn qua một bên, nhìn về phía bên hông, lại không muốn dừng tầm mắt ở trên khuôn mặt cô.

Giống như lần đầu tiên gặp mặt, tiếng nói xa cách lại lạnh nhạt, lạnh lùng vang lên: "Như em mong muốn... Đi thôi. Từ giờ trở đi, tôi sẽ không xen vào chuyện người khác..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chiến tranh lạnh, mới là lạ

Giọng điệu người đàn ông lạnh lẽo lại mới lạ, làm hồ hấp Nguyễn Mạnh Mạnh hơi ngưng lại.

Cô mím mím môi, tay nhỏ trắng trẻo nắm chặt.

Cô biết, lời nói mới rồi có lẽ có chút quá đáng...

Thế nhưng, cô không phải là chìm hoảng yển bị người nuôi nhốt, cô là Nguyễn Mạnh Mạnh, cô cũng có tự do của mình.

Nguyễn Mạnh Mạnh có thể tiếp nhận sự quan tâm của Lê Quân Ngự, lại không thể tiếp nhận anh lấy loại cách thức bá đạo, hung hăng này tham gia cuộc sống của cô.

Con mắt mộng nước không một hạt bụi lơ lửng, thiếu nữ giờ cập mắt hạnh kia lên, nhìn về phía Lê Quân Ngự.

Mà tầm mắt Lê Quân Ngự lại liếc nhìn nơi khác, không nhìn cô, làm như cô không tồn tại.

Tốt, không nhìn cô đúng không?

Không nhìn cô, vậy được thôi!

Liền tốt như vậy... Anh mặc kệ cô, cô cũng không cần anh quan tâm.

Cùng lắm sau này, giống như trước đây vậy.

Anh làm Đại thiếu gia Lê gia cao cao tại thượng của anh, cô thì làm nhị tiểu thư nhà họ Nguyễn không ai thương yêu của cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn chòng chọc Lê Quân Ngự, ở trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần đếm tới ba, anh còn không nói lời nào, cô liền lập tức xuống xe, cũng không tiếp tục để ý đến anh.

Một... Hai... Ba!

Sau ba tiếng đếm vẫn là im lặng, lông mày lạnh lùng của người đàn ông vẫn nhíu chặt, ánh mắt coi thường, cũng không chuyển tới trên mặt cô.

Được, cô rời đi, rồi đi liền cũng không tiếp tục để ý đến anh nữa!

Nguyễn Mạnh Mạnh rầy sinh hờn dỗi, cuối cùng nhìn Lê Quân Ngự một chút, liền muốn lui từ trên người anh ra, rồi khỏi.

Ai biết, tầm mắt bá đạo qua trên gương mặt tuấn tú làm cho cô tức giận đến muốn cắn người kia, lại miễn cưỡng sừng sốt.

Chờ một hồi...

Hai con mắt vừa nãy liền tục nhìn chăm chăm vào Lê Quân Ngự, vì vậy không đặc biệt chú ý tới Nguyễn Mạnh Mạnh, đột nhiên ngáy người.

Cô nhìn thấy gì?

Nguyễn Mạnh Mạnh kinh ngạc hip lại mắt hạnh, không dám tin tưởng nhìn về phía Lê Quân Ngự nhếch môi mỉm cười.

Lê Quân Ngự... Vết thương trên khóe miệng anh, là xảy ra chuyện gì?

"Lệ Quân Ngự..." Giọng mềm mại nhẹ nhàng, giống như mèo con, đột nhiên ở trong buồng xe có không khí ngọt ngào có cảm giác vang lên như ở một nơi rộng rãi.

Người đàn ông đang trầm mặt, thậm chí ngay cả một cái ánh mắt cũng không muốn cho Nguyễn Mạnh Mạnh, cái kia bị sương lạnh bao trùm con mắt, khi nghe thấy thiếu nữ gọi thì, khó mà nhận ra dừng một chút.

Chỉ là, gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ kia, vẫn như cũ duy trì lạnh nhạt lạnh lẽo.

Tầm mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nhìn cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn khỏe môi của anh, cái lưỡi béo mập đảo qua vết thương trên môi dưới của mình, mắt hạnh lộ ra linh khí lóe qua một vệt ánh sáng quý dị.

Không bình thường, tuyệt đối không bình thường.

"Lệ Quân Ngự..." Cô lại mềm mại gọi anh một tiếng.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy, cái nhau cái gì cũng là thứ yếu.

Bây giờ quan trọng nhất đối với cô, là trên môi bọn họ, vết thương ở vị trí tương ứng của hai người này, phải nói cho rõ ràng một chút.

Nghĩ đến giấc mộng quý dị tối hôm qua kia, tia cứng rắn trong đáy mắt thiếu nữ rút đi, càng lóe qua một loại mê mang.

Nhưng mà, mặc cho cô gọi vài một tiếng, người đàn ông vẫn không trả lời cô.

Lệ Quân Ngự quả nhiên như anh nói, không quan tâm cô nữa, xem cô là không khí.

"Lệ Quân Ngự, anh nhìn em!" Nguyễn Mạnh Mạnh không vui, học đáng về vừa này của anh, đột nhiên nắm cảm lạnh lẽo cứng rắn của anh, ép buộc anh quay mặt lại đây.

Đường đường Lệ thiếu, khi nào bị người đối xử như thế?

Người đàn ông liếc mắt lại đây, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên mặt cô, cặp tròng mắt đen lạnh lạnh thâm thúy kia liền rõ ràng tỏa ra nguy hiểm.

Nhưng mà, một giây sau, ngón tay mảnh khảnh của thiếu nữ duỗi ra, đặt trên môi mông man mát của anh.

"Anh nói, chuyện này là sao? Tại sao khỏe môi của anh, lại có vết thương giống em?"

Tiếng nói mềm mại, lộ ra một chút vị kẹo tươi mới.

Ngón trỏ của thiếu nữ, sờ một chút trên môi mông của anh, lại sờ một chút trên bờ môi béo mập của cô.

Qua lại mấy lần, dường như cũng muốn nhiễm hơi thở thơm ngọt kia trên môi anh.

Ánh mắt Lệ Quân Ngự khẽ nhúc nhích, làm sao cũng không nghĩ tới, sẽ ở vào thời điểm này, bị mèo con này nắm lấy nhược điểm.

Hơi thở lạnh lẽo trong buồng xe, trong nháy mắt tiêu tan.

Lần đầu tiên, anh cảm nhận được làm chuyện xấu bị người bắt quả tang, là loại cảm giác thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Nguyễn Mạnh Mạnh, tối hôm qua...

"Anh nói đi, tại sao không nói chuyện? Tại sao vết thương khỏe miệng anh và trên khỏe môi em, vừa vặn có thể giống nhau? Em vừa ngủ dậy, khỏe môi liền có thêm một vết thương... Anh nói, đây là vì sao mà có?"

Nguyễn Mạnh Mạnh hiếm thấy hung hăng trước mặt Lệ Quân Ngự một lần.

Một tay nhỏ bé của cô kéo cả vạt anh, một tay nhỏ bé vuốt nhẹ môi mông của anh, còn thiếu điều khắc bốn chữ "Điều vô dương oai" này ở trên trán.

Giác quan thứ sáu của thiếu nữ, đều là rất mạnh.

Nghĩ đến nụ hôn trong mộng khiến người ta mặt đỏ tím đập kia, Nguyễn Mạnh Mạnh đã mơ hồ đoán ra, lai lịch của vết thương này.

Theo lý thuyết, cô nên tức giận mới đúng.

Nhưng cũng không biết tại sao, không chỉ không có tức giận sau khi bị mạo phạm, trong lòng trái lại... Trái lại nổi lên một luồng ngọt ngào không hiểu sao.

Lệ Quân Ngự, hôn trộm cô...

Nửa đêm trở về, cố ý chạy đến trong phòng cô, chính là vì len lén hôn cô.

Đây là tại sao vậy chứ?

Có đáp án giấu ở đáy lòng, vô cùng sống động...

Trái tim nhỏ rầm rầm nhảy không ngừng, hầu như không kìm chế được.

Điều này làm cho khuôn mặt vốn là xinh đẹp đáng yêu của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhiễm phải một tầng hồng nhạt, làm như cây đào mặt ngọt ngào nhất, toả ra mùi thơm ngát ngây.

"Em nhảm rồi." Tiếng nói lạnh nhạt của Lệ Quân Ngự, lại vang lên vào lúc này.

Giọng rất nhẹ, rất bình tĩnh, giống như chỉ là đang nói một chuyện, làm anh không để ý lắm.

"Tối hôm qua anh xác thực đi tới phòng em, nhưng, chỉ là tới xem em... Chỉ thế mà thôi." Lệ Quân Ngự nhìn xem cô, ánh mắt sâu nặng.

Trong con người màu mực, giấu rất nhiều ẩn ý.

"Vết thương trên môi em là vì sao mà có? Còn có trên môi anh..." Nguyễn Mạnh Mạnh chu cái miệng nhỏ nhắn, cong cằm nhỏ lên, chất vấn anh.

Cô không biết, bờ môi trắng trẻo mím mím kia, lúc ở trước mắt người đàn ông, có sức hấp dẫn trí mạng cỡ nào.

Tối hôm qua cũng là như vậy, tầm mắt của anh, chỉ là rơi vào trên bờ môi béo mập của cô, liền không dời đi được nữa.

Chờ anh hiểu ra, đã cui đầu, hôn xuống.

"Nguyễn Mạnh Mạnh." Dưới ánh mắt lạnh của Lệ Quân Ngự, gọi tên đầy đủ của cô.

Tiếng nói man mát, mang theo ý vị cảnh cáo.

Nếu là thường ngày, Nguyễn Mạnh Mạnh tuyệt đối sẽ quý cu ngồi yên, không dây dưa nữa.

Thế nhưng ngày hôm nay...

"Sao vậy, anh không nói ra được nguyên do sao? Sau khi em tỉnh lại, trên khoe mỗi không hiểu ra sao có thêm một vết thương, em còn không chắc vẫn anh, anh dựa vào cái gì để dần hù dọa em! Anh nửa đêm không được em đồng ý đã vào phòng em, sau đó ngoài miệng em liền có thêm một vết thương... Anh nói vết thương này, có phải là... Anh... Anh cần?"

Nói xong ba chữ cuối cùng, cho dù từ trước đến giờ là Nguyễn Mạnh Mạnh thần kinh thô cứng, cũng không nhận được mà ngượng ngùng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ bừng bừng, đáng yêu đến khiến người ta mê.

Cô cũng không hiểu, dưới lý rõ ràng là Lê Quân Ngự, tại sao đến cuối cùng, thẹn thùng lại đã biến thành cô.

Nghe được cô chất vấn, lông mày đen của Lê Quân Ngự cau lại.

Mặt lạnh lùng như vạn năm không chút gợn sóng kia, rốt cục xuất hiện một tia vết rách.

Lê Quân Ngự cup mắt, ánh mắt trầm lạnh nhìn xem Nguyễn Mạnh Mạnh: "Nguyễn Mạnh Mạnh, tối hôm qua kỳ thực..."

Lời còn chưa dứt, cửa sổ xe đột nhiên bị người gõ vang lên.

"Đại thiếu gia, tiểu thư tỉnh chưa? Bên trường học đang tìm cô ấy, rất gấp!" giọng Lăng Bắc có chút dồn dập, từ ngoài cửa xe truyền đến.

Nguyễn Mạnh Mạnh thảm thán một tiếng, Lăng Bắc này, không tới sớm không tới trễ, vì sao một mực lại đây đúng lúc này.

Cô tức giận trừng Lăng Bắc ngoài cửa xe một chút, tuy rằng không tình nguyện, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể buông cả vạt Lê Quân Ngự ra trước.

Nguyễn Mạnh Mạnh bất đắc dĩ từ trên người Lê Quân Ngự leo xuống, ngồi vào một bên.

Mà người đàn ông vẫn bị thiếu nữ ép hỏi, tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhưng lông mày nhũn chặt lại gần ra mấy phần.

Thẳng nhóc Lăng Bắc này không tệ, thường cuối năm nay, nên tặng gấp đôi.

Quay cửa xe hạ xuống lộ ra gương mặt tuấn tú của Lê Quân Ngự.

Anh thần sắc bình tĩnh nhìn về phía Lăng Bắc: "Nói, chuyện gì."

"Thật khó tin thưa Đại thiếu gia..." Lăng Bắc một bên báo cáo, một bên nhìn vào trong xe.

Dùng một loại ánh mắt giống như không quen biết Nguyễn Mạnh Mạnh, nhìn chằm chằm cô.

"Tiểu thư vừa tham gia cuộc thi کیا xong, hai bài thi ngữ văn và khoa học tổng hợp, đã có điểm thi. Tiểu thư có ấy... Cả hai đề, đều được trọn điểm!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Anh tin tưởng cô

Trọn điểm?

Lần này, ngay cả Lê Quân Ngự cũng không nhận được quay lại, dùng ánh mắt kinh ngạc, nhìn về phía mèo con ngồi bên cạnh anh.

"Hai bộ bài thi kia, là em làm?" Anh hỏi Nguyễn Mạnh Mạnh, giọng điệu hồ hững, không thể nói được là nghi vấn, cũng không thể nói được là tin tưởng.

Có điều, Lê Quân Ngự ít nhất biết một điều, đó chính là Nguyễn Mạnh Mạnh không thể chép bài Lê Quân Triệt.

Bởi vì thẳng nhóc Lê Quân Triệt کیا học lệch.

Khoa học tự nhiên giỏi, ngữ văn kém, không làm được trọn điểm bài thi ngữ văn.

"Đúng, em làm. Sao này, anh có ý kiến?" Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, trong con người lỏng lẻo lộ ra một vết khiêu khích.

Người xấu này, hôn trộm người ta còn không dám thừa nhận, bây giờ còn dám nghi vấn cô.

Cũng không suy nghĩ một chút, cô vì làm bộ bài thi khoa học tổng hợp کیا, mới làm cho bệnh cũ tái phát té xỉu, Hừ!

"Thế nhưng tiểu thư... Hiện ở trường học bên kia không tin là cô làm. Đường như là mấy giáo viên ra đề کیا đối với thành tích của cô, có nghi vấn. Còn có người của Hội Học Sinh, nói cô là "Trốn tội"."

"Trí Học đối với chuyện dối trá, rất nghiêm khắc. Có... Có xem, nếu là có nội tình gì, tốt nhất là thành thật nói với Đại thiếu gia. Như vậy, Đại thiếu gia mới có thể giúp cô."

Vừa này Lăng Bắc đi xin nghỉ bệnh cho Nguyễn Mạnh Mạnh, kết quả là nghe được tranh chấp trong phòng làm việc.

Hai vị thiếu gia đều học ở Trí Học, yêu cầu dạy học ở Trí Học, anh vẫn là biết đến.

Thành tích kém, còn có thể cố gắng học tập, nhưng nếu như dối trá, một khi phát hiện, chỉ có một con đường đuổi học này thôi.

Ai tới nói giúp, cũng không thể ngoại lệ, đây là phép tắc từ lúc xây trường tới giờ.

Lăng Bắc vừa nói, Nguyễn Mạnh Mạnh liền nghe ra hàm nghĩa trong đó.

Cô nhìn về phía Lăng Bắc, con mắt đẹp dễ sáng đến đáng sợ, "Lăng Bắc, có phải là anh cũng như những người کیا, cảm thấy cái thành tích này là tôi dối trá chiếm được?"

"Tiểu thư, tôi không phải ý này. Thế nhưng..."

"Được rồi." Lê Quân Ngự đột nhiên mở miệng, tiếng nói trầm thấp đến đáng sợ.

Lăng Bắc đi theo bên cạnh Lê Quân Ngự nhiều năm, lập tức cũng cảm giác được từ trên người Lê Quân Ngự tỏa ra hàn ý.

Anh âm thầm nghĩ, lúc này chỉ sợ là đại tiểu thư gặp phải tai ương... Có nên lên lúc gọi điện thoại cho ông chủ, bảo vệ đại tiểu thư một chút hay không?

Kết quả, còn chưa nghĩ ra.

Liền nghe thấy giọng lạnh lạnh đậm đặc của Đại thiếu gia, từ bên trong xe truyền đến, "Lăng Bắc, thường cuối năm trừ một nửa. Nếu như lần sau còn dám nghi vấn tiểu thư, sau này cũng đừng nghĩ tới thưởng cuối năm gì nữa."

Lăng Bắc: "Chuyện này..."

Không, không phải... Anh không nghe lầm chứ?

Đại thiếu gia lại muốn trừ thưởng cuối năm của anh!

Cả người Lăng Bắc đều mơ hồ...

MN, vì sao lại biến thành như vậy?

Anh chỉ là lòng tốt kiến nghị đại tiểu thư "Tự thử", tại sao thường cuối năm liền không hiểu ra sao bị trừ đi một nửa?!

Đừng nói là Lăng Bắc bối rối, ngay cả Nguyễn Manh Manh cũng bối rối theo.

Cô còn tưởng rằng, Lê Quân Ngu khẳng định cũng sẽ như Lăng Bắc, hoài nghi tính chân thực điểm thi của mình.

Nhưng anh lại..

Nguyễn Manh Manh không nhận được hỏi: "Anh... Anh tin tưởng bài thi kia là em làm? Anh tin tưởng, em không có dối trá, đúng không?"

Lê Quân Ngu nghiêng đầu đi, nhàn nhạt liếc cô một chút.

"Em làm sao thi được trọn điểm, anh không biết... Nhưng, anh tin tưởng, em không có dối trá."

Giọng điệu một nuông chiều lạnh nhạt, lại một mực khiến người ta vừa nghe, liền không phải như đang nói dối.

Lời này vừa nói xong, Nguyễn Manh Manh liền khựng lại.

Mấy giây sau, lại đột nhiên nở nụ cười.

Mất hạnh mong nước nhìn anh, lờ lờ toả sáng.

Lúm đồng tiền nhợt nhạt ở hai gò má, lộ ra hơi thở ngọt ngào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia hiện ra đó ứng hồng nhạt, tràn ngập hoảng loạn thuộc về thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Tôn nghiêm của Người nộp giấy trắng

Vào giờ phút này, Nguyễn Manh Manh... Vậy mà hiếm khi thấy cô hoảng loạn.

Lê Quân Ngu đối với cô lạnh như băng, nghiêm khắc, thậm chí là hung dữ với cô, cô đều có thể ứng đối như thường.

Nhưng đáng vẻ giống như bây giờ, con mắt nhìn cô, nói với cô là anh tin tưởng cô... Lại làm cho tay chân cô luống cuống.

Từ nhỏ đến lớn, người có thể không hề do dự, nói "Tin tưởng" cô giống như vậy, chỉ có ba người.

Ông nội, chị gái, Mộ Cảnh Hành.

Nhưng bây giờ, người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô, quen biết cô vẫn chưa tới một tháng này.

Lại cùng bạn bè thân chí cốt quan trọng nhất trong cuộc sống của cô, nói ra hai chữ giống như vậy.

Nguyễn Manh Manh không biết mình là vì sao, con mắt lại có hờn uất át.

Cô kỳ thực đã quen thuộc bị hiểu lầm từ lâu.

Làm "tốt", sẽ phải chịu rất nhiều nghi vấn.

Hơn nữa, đều là có người như Nguyễn Kiều Kiều, Tần Phương, ở sau lưng làm mấy chuyện xấu.

Kỳ thực, cô cũng sớm đã quen thuộc ánh mắt nghi vấn.

Nhưng bây giờ...

"Anh, anh thật sự tin tưởng em?" Nguyễn Manh Manh không nhận được muốn xác nhận.

Cô cảm thấy trong lồng ngực, dường như có thứ gì hừng hực, vô cùng sống động.

"Ừm." Lê Quân Ngu gạt đầu, về mặt hồ hững, "Đổi thành người khác, anh có lẽ là không tin, nhưng nếu là em, thì anh tin."

"..."

Làm sao bây giờ, đám lửa trong lòng kia, dường như càng cháy càng hăng.

"Một học sinh hồ một tí liền nộp giấy trắng, anh thực sự không nghĩ ra, cô ấy có cái gì cần phải dối trá. Nếu như Nguyễn Manh Manh em muốn dối trá, trước đó sẽ không nộp nhiều giấy trắng như vậy."

Tôn nghiêm của "Người nộp giấy trắng", không phải là dễ bị nghi vấn như vậy.

Nguyễn Manh Manh không nói gì ghen hờn!!!

Đám lửa trong lồng ngực cô kia, hầu như trong nháy mắt, liền bị lời nói này của Lê Quân Ngu dập tắt.

Kết thúc hữu nghị, kết thúc hữu nghị!

Lần này, cô thật sự muốn kết thúc hữu nghị với Lê Quân Ngu!

"Đi thôi, xuống xe." Người đàn ông lại không biết nội tâm thiếu nữ đang quay cuồng, lại bị anh tự mình dập tắt nhiệt tình trong lòng.

Anh nắm tay nhỏ của cô, hết sức biện minh nói: "Đi gặp mấy giáo viên đám nghi vấn em kia, anh cả làm chỗ dựa cho em"

*

"Không thể, chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Nguyễn Manh Manh kia, căn bản không có năng lực làm những đề thi này!"

"Phải đó, một học sinh của thành phố Nhất Trung xếp chót mới chuyện tới đây, làm sao có khả năng nắm trọn điểm ở Trĩ Học chúng ta? Huống chi, bài thi lần trước, trò ấy trừ ngữ văn ra, các môn học khác không phải thất bại, thì chính là nộp giấy trắng. Nếu trò ấy có năng lực thi trọn điểm, tại sao trò ấy lại nộp giấy trắng?"

Trong phòng làm việc trường, giáo viên tổ trưởng các môn học, hội tụ ở đây.

Ngoại trừ Cao Hán Thu và Lý Tú Lệ đang thay Nguyễn Manh Manh nói chuyện ra, mấy giáo viên khoa khác, nói đặc biệt khó nghe.

Ở trong mắt bọn họ, Nguyễn Manh Manh chính là một đứa vô học, dối trá còn không chịu thừa nhận.

Lý Tú Lệ nở nụ cười, "Theo như các người nói, bọn học có thành tích không tốt liền không cho phép tiến bộ? Phàm là tiến bộ, chính là dối trá?"

"Đó là đương nhiên không phải." Tổ trưởng vật lý tiếp nhận nói, "Nhưng vị bạn học Nguyễn Manh Manh này có tình hình đặc biệt. Tốc độ tiến bộ của trò ấy cũng quá nhanh, căn bản không hợp với lẽ thường."

"Có cái gì không hợp với lẽ thường, vậy các người nói một chút, trò ấy chép bài ai? Xung quanh trò ấy có ai là trợn điểm không? Còn có, không phải có người của Hội Học Sinh giám sát sao, nếu như trò ấy dối trá, tại sao người của Hội Học Sinh không bắt được trò ấy tại chỗ?"

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt tới bên Hội Học Sinh.

Lâm Nhất tiến lên một bước, "Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh làm bài thi, là em giám sát, cô ấy xác thực không dối trá. Thế nhưng..."

Lâm Nhất có chút do dự.

Nhưng nghĩ tới vừa nãy, hội trưởng Hội Học Sinh trường trung học phổ thông - Nguyễn Kiều Kiều, tiết lộ tin tức cho anh ta.

Lại liên tưởng biểu hiện của Nguyễn Mạnh Mạnh lúc đang thi.

Lâm Nhất hơi chần chờ, nhưng vẫn là nói ra: "Nhưng, còn có một điểm đáng ngờ. Lúc Nguyễn bạn học làm bài, hầu như không có bất kỳ thời gian suy nghĩ, hết thấy đề mục đều là cầm lên liền làm, lại như đã sớm thuộc lòng vậy. Em hoài nghi, cuộc thi lần này, có thể là lộ đề."

"Ha, vậy ý của bạn chính là... Cuộc thi lần này, tôi là ăn cắp đáp án, thật sao?" Một tiếng nói trong trẻo mẽ mẽ, đột nhiên từ bên ngoài phòng làm việc truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, Nguyễn Mạnh Mạnh liền kéo cánh tay bạo quân đại nhân nhà cô, nghênh ngang đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Tôi muốn tắt cả mọi người ở đây, xin lỗi cô ấy

"Nguyễn Mạnh Mạnh... Cô... Không có chạy trốn?" Vừa nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, lộ ra kinh ngạc.

Đồng thời, đáy lòng còn nổi lên một luồng chột dạ không hiểu sao.

Gần giống như sự chột dạ lúc đang nói xấu sau lưng người ta, bị người ta bắt quả tang vậy.

Theo như lời tự hỏi của anh ta, không mất công bằng học lý, nhưng loại tâm trạng không hiểu sao này lại hiện lên lúc nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh xuất hiện.

"Chạy trốn? Tôi cũng không có làm chuyện dưới lý, vì sao phải trốn chạy." Nguyễn Mạnh Mạnh kéo bạo quân đại nhân, cong cảm nhỏ kiêu ngạo lên.

Những người khác thấy thái độ của cô như vậy, ngay lập tức liên liên tưởng đến, những tin đồn liên quan tới Nguyễn Mạnh Mạnh hung hăng càn quấy kia.

Chỉ cảm thấy thái độ ngạo nghễ của cô, quả nhiên như tin đồn vậy.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh tự mình lại biết, cô không phải ngạo mạn như vậy, cô đây là đang cáo mượn oai hùm thôi.

Không nhìn người đứng phía sau cô chính là ai sao?

đó chính là bạo quân Lệ gia làm một đám cá sấu lớn của giới kinh doanh đều kinh hồn bạt vía —— Lệ Quân Ngự.

"Lâm học trưởng, anh chờ phí lời với cô ta."

Vào lúc này, hai người đeo huy hiệu Hội Học Sinh, từ phía sau Lâm Nhất đi ra.

Hai người này, nam gọi Trần Thần, nữ tên là Dương Tử Du, đều là nòng cốt đương nhiệm lớp 12 của Hội Học Sinh, tuy từng của Nguyễn Kiều Kiều.

"Cô ta thi xong liền không thấy bóng người, bây giờ lại dẫn theo người không liên quan xuất hiện, em thấy cô ta tám phần mười chính là chột dạ."

"Phải đó, nếu không làm chuyện dưới lý, tại sao cô ta lại trốn đi. A... Nguyễn bạn học, vị bên cạnh cô này chính là ai vậy? Không phải là cô chột dạ, liền ở sau lưng bò tiền, gọi nhân vật lớn làm cho cô chuyển tới Trí Học này tới đây chứ?"

Người nói chuyện là Dương Tử Du quái gở kia.

Rõ ràng chính là dựa vào tin đồn, si nhục Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ý của cô ta lại rõ ràng, chính là nói Lệ Quân Ngự là kim chủ sau màn bao nuôi Nguyễn Mạnh Mạnh, Nguyễn Mạnh Mạnh chột dạ, vậy thì kim chủ đến rồi.

Nguyễn Mạnh Mạnh tức không nhịn nổi, những người này cả ngày đồn bậy bạ cô bị người bao nuôi.

Trước đó nói cô bị ông chủ Hoàng bao nuôi, bây giờ lại là Lệ Quân Ngự, thực sự là...

Cô đang muốn tiến lên lý luận, tay nhỏ lại bị một bàn tay, trở tay nắm chặt.

"Không vội." Tiếng nói lạnh lạnh, vang lên bên tai cô, "Loại nhân vật nhỏ này, không đáng để em tức giận."

Giọng của người đàn ông bình tĩnh mà trầm ổn, giống như mang theo một loại ma lực làm người an tâm.

Lệ Quân Ngự dắt Nguyễn Mạnh Mạnh, gió ánh mắt lạnh lùng lên, sự thờ ơ và lạnh lùng chứa đầy trong ánh mắt kia, liền làm cho đáy lòng Trần Thần và Dương Tử Du vừa đứng ra phát lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua hai người, trực tiếp rơi xuống trên người Lâm Nhất.

Lệ Quân Ngự vì Nguyễn Mạnh Mạnh, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, hỏi: "Nếu cậu nói, cuộc thi lần này bị lộ đề. Tốt lắm, thi lại một lần, bảo bọn họ ra đề ngay tại đây."

Biện pháp thô bạo đơn giản nhất, Lệ Quân Ngự không muốn tiêu hao thêm thời gian với những người này.

Cái gì? Thi lại một lần!

Nguyễn Mạnh Mạnh ngạc nhiên ngẩng đầu, suýt chút nữa bị Lệ Quân Ngự làm tức chết.

Cái gì mà thi lại một lần, vì sao thi lại một lần?

Môn văn cô có thể bảo đảm trọn điểm, nhưng khoa học tổng hợp làm sao bây giờ?

Vừa này cô làm bài, đã làm đến suýt chút nữa ngất đi, bệnh cũ trị không được, cũng đừng mong làm được đề khoa học tổng hợp.

"Thi lại một lần, không tệ, biện pháp này được!" Máy vị giáo viên môn phụ nghe được đề nghị này, đều cùng tán thưởng.

Ngay cả đại biểu học sinh Trần Thần và Dương Tử Du, cũng lộ ra vẻ mặt ý kiến tuyệt vời.

"Nhưng như vậy, không phải tương đương với thừa nhận Nguyễn Mạnh Mạnh có hiềm nghi dối trá sao? Làm như vậy, đối với Mạnh Mạnh không công bằng!"

Lý Tú Lệ và Cao Hán Thu biện minh, là hai giáo viên duy nhất ở đây không đồng ý Nguyễn Mạnh Mạnh thi lại.

Nghe được bọn họ, Lâm Nhất cũng nhăn lại lông mày.

Đúng vậy, tuy rằng Nguyễn Mạnh Mạnh có hiềm nghi, nhưng không có chứng cứ xác thực.

Liên như vậy báo cô thi lại, đối với cô kỳ thực là không công bằng.

Từ trước đến giờ Lâm Nhất cứng nhấc, lần đầu tiên, sản sinh cảm giác không đành lòng.

Nhưng một giây sau, anh liền nghe thấy trong tiếng nói lạnh lẽo của người đàn ông lộ ra uy thế, lần thứ hai vang lên: "Không có gì không công bằng, chỉ cần thi lại một lần trọn điểm, liền có thể lấp kín miệng tất cả mọi người."

Giọng điệu hung hăng bá đạo cỡ nào, giống như, thi trọn điểm là chuyện dễ dàng cỡ nào vậy.

"Có điều..." Nói đến đây, tiếng nói của Lê Quân Ngự hơi ngưng lại.

Tầm mắt sắc bén lạnh lẽo, đảo qua mỗi người ở đây.

"Nếu như lần này, vẫn là trọn điểm, tôi muốn hết thầy người từng nghi vấn Nguyễn Mạnh Mạnh ở đây, xin lỗi cô ấy. Hơn nữa... Nhất định phải ở lễ đường trường học, ở ngay trước mặt toàn bộ giáo viên học sinh, xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Không còn là anh yêu

"Lẽ nào có lí đó, anh đưa vào cái gì bắt chúng tôi xin lỗi trò ấy! Chúng tôi là giáo viên, dù cho trò ấy thật sự có bản lĩnh đối phó toàn bộ, cũng không có chuyện giáo viên xin lỗi học sinh!"

Mấy vị giáo viên môn phụ ở đây, tuy rằng không có một ai tin tưởng Nguyễn Mạnh Mạnh có thể thi lại thành công, nhưng vẫn bị giọng điệu ngông cuồng của Lê Quân Ngự làm tức giận.

Đi đầu là giáo viên vật lý còn đứng ra, đón ánh mắt làm người sinh sợ hãi của Lê Quân Ngự, chất vấn: "Anh đến cuối cùng là ai? Đây là trường học, không cần anh đến sắp xếp, dạy chúng tôi nên làm như thế nào, người không liên quan xin mời rời khỏi trường học!"

"Anh ấy mới không phải người không liên quan..." Nguyễn Mạnh Mạnh cũng nói giận, những giáo viên này vì sao như vậy, cùng nhau công kích bạo quân đại nhân nhà cô.

Bạo quân nhà cô, chỉ có cô có thể bắt nạt.

"Há, anh ta không phải người không liên quan, vậy anh ta là ai? Nguyễn Mạnh Mạnh, cô có dám giới thiệu một chút hay không?" Trần Thần nắm lấy cơ hội, hỏi ra vấn đề tự cho là sắc bén.

Đã sớm nghe đồn Nguyễn Mạnh Mạnh bị bạo nuôi, anh liền không tin, Nguyễn Mạnh Mạnh dám thừa nhận, đây là kim chủ của cô.

Mất hạnh đẹp đẻ của Nguyễn Mạnh Mạnh hơi dừng lại một chút.

Nếu như thường ngày, cô liền nói thẳng, đây là "anh yêu" nhà cô.

Nhưng nghĩ tới cảnh cáo của Lê Quân Ngự đối với cô, mất hạnh đẹp đẻ chuyển động.

Cô trở tay kéo lại cánh tay Lê Quân Ngự, cong cằm nhô lên, "Đây là anh trai tôi, chuyện của tôi chính là chuyện của anh ấy, anh ấy có tư cách đại diện tôi toàn quyền xử lý."

Anh trai..

Nghe được người đàn ông kia là người nhà của Nguyễn Mạnh Mạnh, mấy vị giáo viên đều không có lý do đuổi người.

Ngược lại hai người Hội Học Sinh kia, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin lời giải thích của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Chỉ là, Lê Quân Ngự bị Nguyễn Mạnh Mạnh kéo lại cánh tay, lông mày đẹp đẻ lại nhú chặt.

Anh trai?

Đối với giới thiệu của Nguyễn Mạnh Mạnh, anh lần đầu tiên nghe, cảm thấy lúng túng.

Không phải mèo con này đều thích giới thiệu với người ta, nói anh là "anh yêu" của cô sao?

Vì sao lúc này, lại thay đổi thân phận cho anh.

Tuy rằng, là anh chính mồm nói, không cho cô lại gọi như vậy nữa.

Nhưng anh cho rằng, lấy tính cách Nguyễn Mạnh Mạnh, chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Mà bây giờ, làm Nguyễn Mạnh Mạnh thật sự dỗi giọng, Lê Quân Ngự lại cảm thấy, trong lòng không hiểu sao nặng nề.

"Được rồi, Nguyễn bạn học. Dù cho anh ta là anh trai trò, nhưng anh ta cũng không tư cách, quơ tay múa chân với chúng tôi."

"Đúng vậy, chúng tôi đồng ý cho trò thi lại, nhưng tuyệt không đồng ý để nghi phía sau của anh ta."

Mấy vị giáo viên này ngược lại không phải là có ý xấu, nhưng làm giáo viên nổi tiếng, đều có cái gọi là uy nghiêm của mình.

Dù cho là bọn họ hiểu lầm Nguyễn Mạnh Mạnh, cũng tuyệt đối không thể, chịu nhận lỗi với cô.

"Chuyện như vậy, không cần các người đồng ý." Lê Quân Ngự cứng chế không vui trong lòng, nhú mày nói.

Con người đen thâm thúy, mang theo một tia ý vị hững hờ.

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập từ trong hành lang truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, một bóng người khiến người ta không tưởng tượng nổi, xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

"Chủ tịch! Chủ tịch, sao ngài lại đến đây?"

"Chủ tịch, chuyện này..."

Mấy vị giáo viên đều sững sốt, người Hội Học Sinh càng có chút kích động.

Chủ tịch ở trường học, là người có quyền lực còn lớn hơn hiệu trưởng.

Nếu như ông ấy tự mình đến đây, không phải nói rõ, ông ấy đã biết chuyện của Nguyễn Mạnh Mạnh?

Ai biết, chủ tịch mới vừa vào, liền quát mắng mấy giáo viên môn phụ: "Mấy người các người, thực sự là cứ gây phiền toái cho tôi!"

"Còn có các trò!" ông vừa nhìn về phía ba người Hội Học Sinh, "Không hiểu ra sao làm kiểm tra tổng hợp gì đó, thực sự là... Thực sự là..."

Hiệu trưởng lén liếc mắt nhìn Lê Quân Ngự, thấy anh không tỏ thái độ, cũng không tiện nhiều lời.

Vừa này, ông nhận được điện thoại của trợ lý Lăng, suýt chút nữa sợ đến mức từ trên ghế làm việc té xuống.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Lần đầu tiên bị người cưỡng hôn

Vừa dậy giọng điệu của Lăng Bắc nói chuyện trong điện thoại, hiệu trưởng nhớ tới đều nghĩ mà sợ.

đám người lớp 12 kia không biết đang làm cái gì, thậm chí ngay cả em gái Lệ thiếu cũng dám hoài nghi, có còn muốn lẫn lộn ở Trí Học hay không!

Có điều, ông biết từ trước đến giờ Lệ thiếu không muốn bại lộ thân phận.

Vì vậy, sau khi vào cửa liền cố ý không nhìn Lệ Quân Ngự, cũng không dám gọi thẳng thân phận của anh.

"Không phải chủ tịch, chuyện là như vậy..." Giáo viên vật lý cuống lên, lập tức nói ngon nguồn một lần.

Anh ta còn cố ý cường điệu, Lệ Quân Ngự ra yêu cầu bắt bọn họ nhận lỗi, là hết sức vô lễ.

Ai biết, vừa dứt lời, liền nghe thấy hiệu trưởng nói: "Không tôi không tôi, đề nghị này tốt, công bằng công chính, biểu lộ ra tôn chỉ dạy học của Trí Học chúng ta."

"Bây giờ các người liền ra đề thi, ra đề xong lập tức thi. Chỉ cần Nguyễn bạn học đối phó toàn bộ... Ngày mai mấy người các người liền lên lễ đường, xin lỗi người ta!"

Chúng giáo viên...

*

Có chủ tịch lên tiếng, ai phản đối cũng không có hiệu quả.

Vì thế, mấy giáo viên đều tiến vào văn phòng nhỏ, ở bên trong thảo luận nên ra đề thi gì, phải làm khó được Nguyễn Mạnh Mạnh.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh và Lệ Quân Ngự, thì được chủ tịch mời đến một văn phòng khác.

để bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, chờ ra bài thi xong, thông báo tiếp bọn họ.

"Anh cà, anh làm sao có thể nghĩ ra biện pháp như thế chứ? Anh liền tự tin như thế, em nhất định có thể làm hoàn toàn đúng sao?"

Tiến vào văn phòng, Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn xem Lệ Quân Ngự, trong mắt hạnh mọng nước tràn ngập oán giận.

"Hai bộ bài thi kia, là người khác tiết lộ để cho em, mới đối phó được?" Lệ Quân Ngự cup mắt xuống, ánh mắt lạnh lạnh so với vừa nãy ở bên ngoài càng lạnh hơn một ít.

Hai chữ "Anh cà" này, quá khứ nghe vào lỗ tai anh chỉ cảm thấy bình thường, nhưng ngày hôm nay, nghe thế nào cũng thấy lúng túng.

"Đương nhiên không phải, đó đều là tự em làm." Nguyễn Mạnh Mạnh cau mày, cũng không biết vì sao Lệ Quân Ngự đột nhiên biến thành như vậy.

Vừa này ở trên xe, không phải nói tin tưởng cô sao.

Nhưng bây giờ ánh mắt nhìn cô, lại không hiểu sao lộ ra ý lạnh, giống như... Giống như đang hoài nghi cô.

"Nếu là em làm, vậy thì làm tiếp một lần. Có thể thi một lần trọn điểm, liền có thể thi lần thứ hai."

"Nhưng..." Nguyễn Mạnh Mạnh còn muốn nói gì, tình huống của cô, và người khác lại không giống nhau.

"Sao vậy, em không tự tin đối với mình?" ánh mắt Lệ Quân Ngự hơi thăm, con mắt tối om om nhìn cô, nhìn tới mức cô không hiểu sao tâm loạn.

Nguyễn Mạnh Mạnh là người có tính tình rất mạnh không chịu thua, nghe được anh nói như vậy, đương nhiên không thừa nhận: "Làm sao có khả năng, em có lòng tin."

"Đã có tự tin, vậy thì thi cho thật tốt. Suy nghĩ một chút, trước đây là làm như thế nào, tìm lại loại cảm giác đó, liền có thể thi lại một lần."

Lệ Quân Ngự chia sẻ với cô, kinh nghiệm thành công.

Nói xong, an vị đến một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Để thời gian và không gian cho Nguyễn Mạnh Mạnh, cho bản thân cô điều chỉnh.

Lệ Quân Ngự, vốn chỉ là nói một câu vô tâm như vậy.

Lại không cẩn thận, nhắc nhở Nguyễn Mạnh Mạnh.

Đúng vậy...

Khoảng thời gian này, cô cũng là có thể không hiểu ra sao, khôi phục năng lực tính toán.

Suy nghĩ một chút, vậy thì vì cái gì?

Lần đầu tiên, là ở lúc Lệ Quân Ngự dạy kèm cho cô.

Lần thứ hai, là sau khi từ nhà họ Nguyễn trở lại, làm bài thi.

Lần thứ ba, chính là vào lần kiểm tra tổng hợp này.

Nếu như thật sự muốn nói đến, trong ba lần này, điểm giống nhau duy nhất chính là...

Đúng rồi!

Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên tỉnh ngộ, nhắc mắt nhìn về phía Lệ Quân Ngự ngồi ở một bên.

Tầm mắt của cô, không tự chủ được, rơi vào trên môi mọng gợi cảm kia của Lệ Quân Ngự.

Ba lần khôi phục năng lực tính toán này, điểm giống nhau duy nhất, chính là mỗi lần trước khi làm bài, đều bị Lệ Quân Ngự hôn qua!

Lẽ nào, đây chính là mấu chốt của vấn đề?!

"Cốc cốc..." Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Giọng của chủ tịch vang lên: "Nguyễn bạn học, bài thi đã xong rồi, trò chuẩn bị xong chưa?"

"Ha, em xong rồi... Chờ, em lập tức đi ra!" Nguyễn Mạnh Mạnh hướng ra ngoài trả lời.

Cùng lúc đó, Lệ Quân Ngự cũng mở mắt ra.

Nhưng mà, một khắc sau, con người đẹp đẽ của người đàn ông lại hơi run run.

Bởi vì anh nhìn thấy, mèo con kia đột nhiên đánh tới hướng anh.

Một tay nhỏ bé chủ động vòng lấy cổ anh, một tay nhỏ khác thì lại bá đạo kéo cả vạt của anh xuống, bờ môi béo mập cứ như thế tiến tới gần.

...

Mùi thơm ngọt ngào, lại như mang đến cho anh một cảm giác tươi mát.

Bị bờ môi mềm mại của Nguyễn Mạnh Mạnh bao trùm, đón lấy, cái lưỡi béo mập nhỏ mềm cũng chủ động thăm dò vào.

Lệ Quân Ngự... Lệ đại thiếu, lần đầu tiên bị người cưỡng hôn!

"A, đây là đáp lễ anh tối hôm qua hôn trộm... Mỗi người một lần, xem như hòa nhau rồi!"

Nói xong, thiếu nữ mở miệng lại anh một cái, mới thừa lúc trước khi anh chưa lấy lại tinh thần, như một lần khói chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.